Kokain geceleri

J. G. BALLARD

İngilizceden çeviren:
Süha Sertabiboğlu

AYRINTI

J. G. BALLARD

1930'da Şanghay'da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından öteki yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere'ye döndü. İki yıl Cambridge'de tıp okuduktan sonra metin yazarı olarak çalıştı. RAF'a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada'ya gitti.

Hemen hemen tüm bilimkurgu yazarlarının tersine, çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard, savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu*'nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956'da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkat çekti. Kısa hikâyeleriyle adını duyurdu. 1962'de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilimkurgu içinde, kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yok oluş temalarını işledi. 1964'te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock'un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilimkurgunun sıradanlığına, klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun bir edebi üslup ve deneysel tarzlara yönelen "Yeni Dalga"nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilimkurgunun eksenini oluşturan, dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek "iç uzaylardaki gezintileri" inceledi, "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" dedi ve "geleceğin şimdide yaşandığını" vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

"Bilimkurgunun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum" diyen Ballard'a göre "geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilimkurgu ise, kaba ya da nahif bir şekilde de olsa, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan 'sınırsız olabilirlik' ve 'şimdideki gelecek' ile en iyi baş edebilen edebiyattır." Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız kurgular arasında yaşadığımızı" söyleyen Ballard'a göre, bilimkurgunun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve "gelecek, bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır."

"Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?" diye sorar Ballard. "Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi? Bu ahlâki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlâki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuvarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği, hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır."

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar: *The Crystal World* (Billur Dünya), *Crash* (Çarpışma, Çev.: Nurgül Deveci, Ayrıntı Yayınları, 1997), *Concrete Island* (Beton Ada), *The Unlimited Dream Company* (Sınırsız Rüyalar Diyarı, Çev: İrem Sağlamer, Ayrıntı Yayınları, 1995), *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ayrıntı Yayınları, 1990), *Rushing to Paradise* (Cennete Bir Koşu, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), *Cocaine Nights* (Kokain Geceleri, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000).

HİKÂYELER: *Four-Dimensional Nightmare* (Dört Boyutlu Kâbus), *The Venus Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), Myths of the Near Future (Yakın Geleceğin Mitosları, Çev.: Ümit Altuğ, Ayrıntı Yayınları, 1993).

Ayrıntı: 313
Edebiyat dizisi: 109

Kokain Geceleri
J.G. Ballard

İngilizceden çeviren
Süha Sertabiboğlu

Yayıma hazırlayan
Erdal Alova

Kitabın özgün adı
Cocaine Nights

Flamingo/1994
basımından çevrilmiştir.

© J.G. Ballard & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Buket Öktülmüş

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39 (pbx)

Birinci basım 2001

Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-293-9

AYRINTI YAYINLARI
Dizdariye Çeşmesi Sk. No: 23/1.34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

J. G. Ballard

Kokain Geceleri

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

GÜLÜNESİ AŞKLAR/*Milan Kundera* ◢ KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ/*Peter Handke* ◢ YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU/*Mario Vargas Llosa* ◢ BİZ/*Yevgeni Zamyatin* ◢ KESİK BİR BAŞ/*Iris Murdoch* ◢ YENİ TANRILAR/*Alberto Vasquez-Figueroa* ◢ İNFAZA ÇAĞRI/*Vladimir Nabokov* ◢ EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?/*Woody Allen* ◢ ÇALI HOROZU/*Michel Tournier* ◢ BANYO/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ BALKON/*Jean Genet* ◢ GÜNEŞ İMPARATORLUĞU/*J.G. Ballard* ◢ BEYAZ ZENCİLER/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ SİYAH MADONNA/*Doris Lessing* ◢ KAPANDA ÜÇ KAPLAN/*G. Cabrera Infante* ◢ ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN/*Marge Piercy* ◢ ANARŞİNİN KISA YAZI/*Hans Magnus Enzensberger* ◢ FOTOĞRAF MAKİNESİ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ GÜLÜN GÜNLÜĞÜ/*Ursula K. LeGuin* ◢ HOTEL DU LAC/*Anita Brookner* ◢ AZİZLER ve ALİMLER/*Terry Eagleton* ◢ VEDA YEMEĞİ/*Michel Tournier* ◢ ORLANDO/*Virginia Woolf* ◢ UTANÇ BİTTİ/*Anja Meulenbelt* ◢ YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI/*J. G. Ballard* ◢ KARANLIĞIN SOL ELİ/*Ursula K. LeGuin* ◢ AĞ/*Iris Murdoch* ◢ WATT/*Samuel Beckett* ◢ EKOTOPYA/*Ernest Callenbach* ◢ GECEYİ ANLAT BANA/*Djuna Barnes* ◢ İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ CUMA/*Michel Tournier* ◢ AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI/*Lawrence Durrell* ◢ GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA/*Anja Meulenbelt* ◢ MURPHY/*Samuel Beckett* ◢ MASAL MASAL İÇİNDE/*Khimaira/John Barth* ◢ ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI/*Robert M. Pirsig* ◢ PARFÜMÜN DANSI/*Tom Robbins* ◢ SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI/*J. G. Ballard* ◢ FRANSIZ TEĞMENİN KADINI/*John Fowles* ◢ BEYAZ OTEL/*D.M. Thomas* ◢ MYRA/*Gore Vidal* ◢ DALGALAR/*Virginia Woolf* ◢ ATLANTİK ÖTESİ/*Witold Gombrowicz* ◢ HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ◢ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ◢ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ◢ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ◢ EŞEKARISI FABRİKASI/*Iain Banks* ◢ ROCK LANETİ/*Iain Banks* ◢ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ◢ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ◢ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ/*Sören Kierkegaard* ◢ KONFIDENZ/*Ariel Dorfman* ◢ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ◢ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL P./*Brian O'Doherty* ◢ NIETZSCHE AĞLADIĞINDA/*Irvin D. Yalom* ◢ KIZILAĞAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ◢ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ◢ KUTSAL BÖLGE/*Carlos Fuentes* ◢ KALPSİZ AMANDA/*Jurek Becker* ◢ 62-Maket Seti/*Julio Cortázar* ◢ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ◢ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ◢ DUR BİR MOLA VER!/*Tom Robbins* ◢ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ◢ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ◢ LİLA/*Robert M. Pirsig* ◢ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ◢ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ◢ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ◢ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ◢ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ◢ PORNOGRAFİ/*Witold Gombrowicz* ◢ MERCIER İLE CAMIER/*Samuel Beckett* ◢ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/*Märta Tikkanen* ◢ /BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ◢ DOĞMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ◢ RÜYA SAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ◢ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ◢ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ◢ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ◢ AĞAÇKAKAN/*Tom Robbins* ◢ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ◢ BAKAKAİ/*Witold Gombrowicz* ◢ PORTNOY'UN FERYADI/*Philip Roth* ◢ 101/2 BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ◢ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ◢ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ◢ ADA/*Aldous Huxley* ◢ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ◢ MÖSYÖ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ◢ BAŞUCU OĞLANI/*Alison Fell* ◢ YARATIK/*John Fowles* ◢ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ◢ ZENCİLER/*Jean Genet* ◢ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ◢ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ◢ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ◢ TANRI'NIN AĞZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ◢ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/*Connie Palmen* ◢ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sábato* ◢ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ◢ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ◢ DİŞİ ADAM/Joanna Russ ◢ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ◢ ALDATMA/*Philip Roth* ◢ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard*

H A Z I R L A N A N K İ T A P L A R

KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ◢ DÖVÜŞ KULÜBÜ/*Chuck Palahniuk* ◢ METEORLAR/*Michel Tournier* ◢ İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ◢ BİR KOMÜNİSTLE EVLENDİM/*Philip Roth* ◢ YOL AYRIMINDAKİ AYDIN: BENJAMIN/*Jay Parini* ◢ CEHENNEM MELEĞİ/*Ernesto Sábato*

İçindekiler

I
Sınırlar ve ölümler
7

II
Hollingerların evindeki yangın
19

III
Tenis makinesi
25

IV
Araba parkında bir olay
38

V
Bir klan toplantısı
55

VI
Kardeşçe reddedişler
70

VII
Balkona bir saldırı
78

VIII
Ölümün kokusu
87

IX
Cehennem
94

X
Pornografik film
107

XI
Havuz kenarındaki hanım
120

XII
Bir kızdırma ve kovalama oyunu
127

XIII
Yüksek setten bir görüntü
137

XIV
Bir pagan ayini
145

XV
Coşturucubaşının seferi
151

XVI
Suçlular ve hayırseverler
161

XVII
Bir fikir değişikliği
171

XVIII
Kokain geceleri
188

XIX
Costasol kompleksi
197

XX
Yeni kötü huylar
210

XXI
Suç bürokrasisi
219

XXII
Amnezinin sonu
236

XXIII
Gel de bak
248

XXIV
Psikopat aziz
256

XXV
Karnaval günü
269

XXVI
Son parti
283

XXVII
Yeraltına bir çağrı
294

XXVIII
Suç sendikaları
306

1
Sınırlar ve ölümler

Benim işim sınır geçmek. Kontrol noktalarının arasındaki o taraf-sız bölgeler, yeni yaşam olanaklarıyla, yeni kokuları ve duygularıy-la zengin, vaat edilmiş yerler gibi görünür hep. Öte yandan da, hiç-bir zaman bastıramadığım bir huzursuzluk refleksini başlatır bura-lar. Gümrük memurlarının bavullarımı didik didik ararken benim kafamın içini açıp, yasak düşlerden oluşan kaçak bir malı bulmaya çalıştıklarını hissederim. Ve o zamanlarda bile, gizlisi saklısı kal-mamış olmanın beni pekâlâ profesyonel bir turist haline getirebile-cek, özel bazı zevkleri vardır. Hayatımı bir gezi yazarı olarak kaza-nıyorum, ama bunun maskeli balodan pek farklı bir şey olmadığını da kabul ediyorum. Bavullarım pek kilitli durmaz, kilitlerinin dili tık edip açılıvermeye hazırdır her an.

Cebelitarık da bir istisna değildi ama, bu kez suçluluk duygularımın gerçek bir temeli vardı. Heathrow'dan kalkan sabah uçağıyla gelip, Britanya İmparatorluğu'nun bu son ileri karakoluna hizmet veren uçuş pistine inmiştim. Çok uzun zaman güneş altında kalmış, soluk bir taşra İngiltere'si havasını taşıyan Cebelitarık'tan uzak durmuştum o güne dek. Ama gazeteci gözlerim ve kulaklarım hemen devreye girdi ve bir saat içinde, garip ve sevimli çayhanelerin bulunduğu dar sokakları, kamera satan dükkânları ve Londra'daki aynasızlar gibi tebdil-i kıyafet gezen polisleri keşfediverdim.

Cebelitarık, aynen Costa del Sol gibi, beni pek sarmayan bir yerdi. Ben Cakarta'ya ya da Papeete'ye uzun menzilli uçuşları; bana hâlâ gerçek bir hedefim varmış duygusunu, yani hava yolculuğunun hiç ölmeyen, o müthiş yanılsamasını veren, kulüp -sınıfı uçuş saatlerini yeğlerim. Aslında, küçük bir sinemada oturur, yeni bir yer keşfetme umutlarımız gibi kararmış filmler izleriz. Aynı taksi kiralama şirketlerinin bulunduğu, kalktığımız havaalanının benzeri olan bir havaalanına ve yetişkinlere özgü sinema kanalları bulunan, banyoları deodorantlı, aynı tip otel odalarına; bu dindışı dinin, yani kitle turizminin şube kiliselerine varırız. Restoran girişlerinde bekleyen, aynı canı sıkkın bar kızları vardır, daha sonra kredi kartlarımızla iskambil oynarken kıkırdarlar; anlayışlı gözleri yaşla ya da bıkkınlıkla hiçbir ilgisi olmayan o bitkinlik çizgilerini arar yüzlerimizde.

Ama Cebelitarık beni hemen şaşırttı. Bu eski garnizon ve deniz üssü şimdi bir sınır kasabası, yirminci yüzyılın sonlarından olabildiğince yararlanmak isteyen bir Macao ya da Juarez'di.* İlk bakışta, Cornwall'ın kayalık bir körfezinden kaldırılıp Akdeniz'in kapısının dibine konmuş bir deniz sayfiyesine benziyordu ama onun gerçek işlevinin barışla, düzenle, Kraliçe Hazretleri'nin dalgalarını düzene sokmakla hiçbir ilgisinin olmadığı gayet açıktı.

Her sınır kasabası gibi, Cebelitarık'ın asıl etkinliği kaçakçılıktı sanırım. Ucuza satılan video kayıt cihazlarıyla dolu dükkânları ve kıyı bankalarının karanlık bina girişlerinde parlayan tabelalarını görünce, bu jeo-politik kalıntının ekonomisinin ve kentsel övüncünün İspanyol devletini kazıklamaya, para aklamaya, vergisiz parfüm ve ilaçların kaçakçılığını yapmaya dayandığını tahmin ettim.

* Meksika'nın Rio Grande nehri kıyısındaki sınır kenti (ç.n.)

Kaya,* tahmin ettiğimden çok daha büyüktü; boynuzlu kocaların yerel simgesi olan başparmak gibi dikiliyordu İspanya'nın suratına karşı. Salaş barların güçlü bir cazibesi vardı, tıpkı limandaki sürat tekneleri gibi; güçlü motorları Fas'a yaptıkları son hızlı seferden sonra soğumadaydı. Onları demirlemiş halde görünce kardeşim Frank'i ve beni İspanya'ya getiren aile sorununu düşündüm. Marbella'daki hakimler Frank'i beraat ettirmeyip de kefaletle bırakırsa su üstünde seken bu araçlardan biri onu İspanyol hukuk sisteminin ortaçağ kısıtlamalarından kurtarabilirdi.

Daha sonra ikindi vakti, arabayla kıyıdan kırk dakikalık mesafedeki Marbella'ya gidip Frank'i ve avukatını görecektim. Ama hava alanının yanındaki rentacar bürosundan arabamı alınca sınır kapısının korkunç bir trafikle tıkandığını gördüm. Yüzlerce araba ve otobüs, motor eksozlarının tozlu sisinde beklerken, yeniyetme kızlar zırlayıp şikâyet ediyor, büyükanneleri de İspanyol askerlerine bağırıp çağırıyordu. Guardia Civil**, sabırsız kornaları duymazdan gelerek her vidayı ve perçini kontrol ediyor, bavulları ve süpermarket kutularını arıyor, motor kaputlarının ve istepnelerin altına bakıyordu gayet işgüzarca.

Depodaki araçlara, emekliliğini kazanmadan önceki son arabayı kiraya veren bir adamın sükûnetiyle bakan rentacar bürosu sorumlusuna "Saat beşte Marbella'da olmalıyım," dedim, "Bu tıkalı trafik hiç açılacağa benzemiyor."

"Telaş etmeyin Bay Prentice. Her an açılabilir, Guardia ne kadar sıkıldıklarının farkına varınca."

"Bu kurallar..." Kiralama kontratına bakıp başımı salladım. "Yedek ampuller, ilkyardım seti, yangın söndürücü... Bu Renault'da beni buraya getiren uçaktan bile daha çok alet edevat var."

"Bunun sorumlusu Cadiz. Yeni sivil Vali, La Linea'ya takmış kafayı. Oranın halkı onun koyduğu çalışma düzeninden hiç memnun değil."

"Çok kötü. Yani orada işsizlik mi var?"

"Tam tersine. Oldukça fazla iş var, ama yanlış türde."

"Kaçakçılık gibi mi? Biraz sigara ve filim kamerası falan?"

* Cebelitarık'ı kastediyor (ç.n.).

** Guardia Civil: İspanyol Sivil Muhafız Örgütü (ç.n.).

"Öyle pek de az değil. La Linea'da herkes gayet mutlu - Cebelitarık ebediyen İngiliz kalsın istiyorlar."

Frank'i düşünmeye başlamıştım; İngiliz kalmış, ama bir İspanyol hücresindeki Frank'i. Bekleyen arabalar kuyruğuna katıldığımda, yirmi yıl önce Suudi Arabistan'daki çocukluğumuzu ve dinsel polisin Noel'den önce haftalarca yaptığı keyfi trafik denetimlerini hatırladım. Nazik elleri yalnızca bir damla alkolün değil, üzerinde uğursuz Noel amblemleri bulunan tek bir ambalaj kâğıdının bile peşindeydi. Babam, polisle, gergin annemizi tedirgin eden o alaycı profesör Arapçasıyla tartışırken, Frank'le ben babamızın Chevrolet'sinin arkasında, biz açmadan birkaç dakika önce ambalajlanmış olan oyuncak tren setlerimize sımsıkı sarılmış halde otururduk.

Kaçakçılık, daha çok küçük yaştayken yaptığımız bir şeydi. Riyad'daki İngiliz okulunda okuyan daha büyük oğlanlar, aralarında kaçak video filmlerinin, uyuşturucuların ve yasadışı seksin merak uyandıran yeraltı dünyasından konuşurlardı. Daha sonra, annemiz ölüp de İngiltere'ye döndüğümüzde bu küçük gizli faaliyetlerin yabancı diyardaki İngilizleri birleştirdiğini ve onlara topluluk duygusu kazandırdığını fark ettim. Gizli ilişkiler ve kaçakçılık olmayınca annemiz elinden kayan dünyaya tutunamamış, İngiliz Enstitüsü'nün damına çıkıp da bulabildiği tek güvenliğe doğru kısacık uçuşunu yaptığı o acıklı günden çok önce dünyayı elinden kaçırmıştı.

Nihayet trafik akmaya başlamış, gürültülü bir telaşla ağır ağır gidiyordu. Ama önümdeki çamurlu kamyon Guardia Civil tarafından hâlâ tutuluyordu. Bir asker arka kapıları açtı ve plastik bebeklerle dolu karton kutuları aradı. Açılıp kapanan yüzlerce mavi gözün seyrettiği kocaman elleriyle pembemsi çıplak vücutların arasında el yordamıyla aranıp durdu.

Bu gecikmeden ötürü sinirlenerek, kamyonu geçip devam etmek geldi içimden. Arkamda güzel bir İspanyol kadın, üstü açık bir Mercedes'in direksiyonuna oturmuş, yemek yemek dışında her türlü etkinlik için biçimlenmiş, iri dudaklarının rujunu tazeliyordu. Kadının kendi cinselliğinden duyduğu aylakça güven ilgimi çekti ve kadın rimelini parmaklayıp, üşengeç bir sevgili gibi gözkapak-

larının altına hafiften sürerken gülümsedim. Kimdi bu kadın - bir gece kulübü kasiyeri mi, ensesi kalın birinin metresi mi, yoksa yeni bir prezervatif ve seks ilacı stokunu yüklenip La Linea'ya dönen, oralı bir fahişe mi?

Kadın onu dikiz aynasından seyrettiğimi fark etti ve güneş siperliğini hızla indirerek ikimizi de kendisiyle ilgili bir düşten uyandırdı. Direksiyonu çevirip beni geçmek üzere gazladı ve iri dişlerini göstererek, "girilmez" işaretinin altından geçip gitti.

Motoru çalıştırıp onun arkasından ben de gitmeye yeltendim, ama plastik bebeklerin arasında el yordamıyla aranıp duran asker dönüp bana bağırdı.

"*Acceso prohibido*...!"* Gelip yağlı eliyle benim ön cama dayandı ve karakolun yan tarafındaki polis arabaları parkına doğru sapan genç kadına selam verdi. Sonra dönüp bana dik dik baktı ve kendi kendini başıyla onayladı, zampara bir turisti komutanının karısına görsel tecavüz sırasında yakaladığından emin olduğunu belli eder bir şekilde. Asık bir yüzle pasaportumun sayfalarına göz gezdirirken dünyanın en uzak köşelerinde vurulmuş gümrük mühürlerinden ve vizelerden hiç etkilenmedi. Her sınır geçişi, ötekilerin büyüsünü söndüren, benzersiz bir işlemdi.

Askerin bana arabadan inmemi emretmesini ve saldırgan bir üstbaş araması yaptıktan sonra tüm Renault'yu, üretici firmanın montaj teşhir sergisi gibi, yolun kenarına parça parça dizinceye kadar sökmeye girişmesini bekledim. Ama adam artık benimle ilgilenmiyordu; ihtiyatlı gözleri, Tanca'dan feribotla gelmiş Faslı göçmen işçilerle dolu bir otobüsü fark etmişti. Kamyonu ve bebeklerden oluşan kargosunu aramayı bırakıp, sabırla bekleyen Araplara doğru, Valencia Savaşında karşısındaki Mağriplilere bakan Rodrigo Dies'in tüm tehditkâr azametiyle yürüdü.

La Linea'ya doğru hızlanan kamyonun peşinden ilerledim; arka kapıları savruluyor, bebekler ayakları havada, hep birlikte dans ediyordu. Sınır geçerken polisle en ufak bir takışma bile aynı şekilde allak bullak etmişti beni. Aynı anda Frank'in de Marbella'da bir sorgu hücresinde aynı suçlayıcı bakışlarla ve aynı suçlu zanlısı tavrıyla karşılaştığını düşündüm. Aslında ben, kardeşimi İspanya sınırından kaçırma hayalim dışında yasak hiçbir şey taşımayan, masum

*Giriş yasak! (ç.n.)

bir yolcuydum ama yine de kendimi, şartlı tahliye edilip de sözünü tutmamış bir suçlu gibi huzursuz hissettim ve Frank'in Estella de Mar'daki Club Nautico'da tutuklanmasına yol açan uydurma suçlamalara nasıl karşılık vereceğini biliyordum. Onun suçsuz olduğundan emindim ve rüşvet koparmak isteyen ahlâksız bir polis şefinin ona bir kumpas kurduğunu tahmin ediyordum.

La Linea'nın doğu varoşlarını geçtim ve Frank'i görmek ve ona her şeyin düzeleceğini söylemek için sabırsızlanarak Sotogrande'ye giden sahil yoluna koyuldum. Emekli Lloyd's sigortacısı, şimdi de Club Nautico'nun mutemedi David Hennessy'nin telefonu geçen akşam, ben Kule dairedeyken geldi. Hennessy, insanı tedirgin edercesine, belirsiz konuşuyordu; sanki fazla güneş altında kalıp şarabı fazla kaçırmış da kendi kendine sayıklıyormuş gibiydi; güven uyandıracak en son insan oydu sanki.

"Durum bayağı kötüye benziyor... Frank sizi telaşlandırmamamı söyledi ama ben sizi aramam gerektiğini hissettim."

"İyi ki aradınız. Frank gerçekten tutuklu mu? Marbella'daki İngiliz Konsolosluğu'na bildirdiniz mi?"

"Malaga'daki, evet. Konsolosluk yakından ilgileniyor. Bu önemli bir vaka, gazetede okumamış olmanıza şaştım."

"Yurtdışındaydım. Haftalardır bir İngiliz gazetesi görmedim. Lhasa'da, Costa del Sol'la ilgili haberlere pek talep yok."

"Tahmin ederim. Fleet Street*'in bütün gazetecileri kulübün civarında. Barı kapatmak zorunda kaldık, biliyorsunuz."

"Barı boşverin şimdi!" Konuşmayı, dağılmasın diye yakalamaya çalıştım. "Frank iyi mi? Nerede tutuyorlar onu?"

"Frank iyi. Genelde iyi dayanıyor. Gayet sakin, gerçi bunu anlamak mümkün. Düşünmesi gereken bir sürü şey var."

"Suçlama nedir? Bay Hennessy...?"

"Suçlama mı?" Buz parçalarının takırdadığı bir sessizlik oldu. "Birçok suçlama var gibi görünüyor. İspanyol savcı suçlama maddelerini sıralamış. Onların tercümesini beklememiz gerek. Korkarım, polisler pek yardımcı olmayacak."

"Yardımcı olacaklarını mı sanıyordunuz? Bu bir düzmece kumpasa benziyor."

---

* Londra'da, basın yayin bürolarının en yoğun olduğu cadde (ç.n.).

"O kadar basit değil... durumun koşullarına bakmak gerek. Sanırım en kısa zamanda buraya gelirsiniz."

Hennessy özellikle belirsiz konuşmuş, herhalde Costa del Sol'un, kuşkusuz ki düzenli nakit ödemelerinin güvenliği konusunda yerel polise muhtaç, en özel spor kulüplerinden biri olan Club Nautico'yu korumak istemişti. Frank'in, o garip tavrıyla, olan bitenin sonucu ne olacak diye merakından, içi doldurulmuş bir zarfı gerekli ellere tutuşturmayı unuttuğunu, ya da ziyarete gelen polis komutanına en iyi odasını takdim etmeyi ihmal ettiğini düşündüm.

Araba park cezası, bina kodu ihlali, konumu yasalara aykırı bir yüzme havuzu, belki de sahtekâr bir satıcıdan çalıntı bir Range Rover'ı bilmeden satın almak - bunların hepsi onun tutuklanmasına yol açmış olabilirdi. Sotogrande'ye giden boş yolda hızlanırken, durgun bir deniz bomboş kıyıların çikolata rengi kumlarına hafif hafif çarpıyordu. Sahil şeridi, bostanlar, traktör depoları ve villa inşaatlarından oluşan, tanımlanması zor bir düzlüktü bu. Kazılmış gölleri ay kraterlerine benzeyen, tamamlanmamış bir Aquapark inşaatının, ve yapay bir tepenin üzerindeki, kubbeli çatısıyla küçük bir rasathaneye benzeyen, terk edilmiş bir gece kulübünün yanından geçtim.

Dağlar, araya bir mil kara mesafesi bırakıp denizden çekilmişti. Sotogrande'ye yaklaştıkça golf sahaları, ilerlemiş bir çayırlık kanserinin belirtileri gibi çoğalmaya başladı. Beyaz duvarlı Endülüs pueblo* ları çimenliklere ve golf sahalarına tepeden bakıyordu; bunlar kendi çayırlarını muhafaza eden müstahkem köylerdi ama, aslında bu minyatür kasabalar, İsviçreli ve Alman emlak spekülatörleri tarafından finanse edilmiş, amaçlı yapılmış villa kompleksleriydi; buralı çobanların değil de Düsseldorflu reklamcıların ya da Zürihli televizyon yöneticilerinin kışlık evleriydi bunlar.

Cote d'Azur'da ya da Cenova yakınlarındaki Ligurya Rivierası'nda olduğu gibi, Akdeniz'in sayfiye kıyılarında çoğunlukla dağlar denize kadar iner ve turistik yerleşimler korunaklı koyların içine kurulmuştur. Ama Costa del Sol'da ne pitoresk, ne de mimari çekiciliğin zerresi yoktu. Şunu keşfettim: Sotogrande ne merkezi, ne de ke-

* ABD'nin güneyinde ve Meksika'da Kızılderililerin taş ve kerpiç evlerinden oluşan köyler anlamına gelen bu sözcük burada basit köy evlerinden oluşan tatil kompleksleri anlamında kullanılıyor (ç.n.).

nar mahallesi olan bir kasabaydı ve golf sahalarıyla yüzme havuzlarının serpiştirildiği bir yerden ibaretti sanki. Costa del Sol'un üç mil doğusunda, sahil yolunun viraj yaptığı bir çalılığa dikilmiş gösterişli bir evin yanından geçtim. Roma taklidi sütunlar ve beyaz revaklar belli ki Las Vegas'tan, tasfiye nedeniyle satılmış bir otelden sökülüp ithal edilmişti, 1920 lerde sökülen İspanyol ve Sardunya manastırlarının Florida ve Kaliforniya'ya ihracının tersine.

Estepona yolu, perili kulelere benzeyen, gotik tarzı altın süslemeleriyle heybetli bir villanın yanındaki özel bir havaalanının yanından geçiyordu. Kulelerin gölgeleri, soğan biçimindeki beyaz bir çatıyı çevreliyordu; Cebelitarık Boğazı'nın ötesindeki Magrip'e hiçbir şey borçlu olmayan yeni bir Arap mimarisinin istilasıydı bu. Hollywood yapım stüdyolarının cafcaflı aynalarından Basra Körfezi'nin çöl krallıklarına has pirinç parıltısı yansıyordu ve bir ay önce *L'Express* için biyografisini yaptığım çekici bir Fransız jeologa kur yapmanın peşindeyken gittiğim Dubai'deki bir petrol şirketinin atriumunu hatırladım.

"Genelevlerin mimarisi mi?" dedi kadın, çatıda birlikte yediğimiz yemek sırasında ona bir kitap hakkında, uzun süredir bekleyen planlarımdan söz edince. "İyi bir fikir. Tam senin gönlüne göre, bence." Çevremizdeki, retina körleten manzarayı gösterdi parmağıyla. "Bunların hepsi sana göre Charles. Katedral kılığına girmiş benzin istasyonları..."*

Frank, onca vicdani kuruntusuyla, kılı kırk yaran o dürüstlüğüyle, Costa del Sol'da, bir emlakçı broşürü gibi sığ bir bölgede yasaları çiğneme yolunu seçmiş olabilir miydi? Marbella'nın varoşlarına yaklaşırken Kral Suud'un efsanevi White House kopyasının ve Puerto Banus'un Alaaddin mağarası villalarının önünden geçtim. Gerçekdışılık her tarafta tutunmuştu, bilinçsizleri çeken bir mıknatıs gibi. Ama Frank, ciddi bir suç işleyemeyecek kadar titiz ve müşkülpesent ve de kendi zayıflıklarından hoşnut biriydi. Biz İngiltere'ye döndükten sonra, teyzemizle birlikte gittiğimiz Brighton süpermarketlerinde türbüşonları ve hamsi konservelerini cebine atıp, elinde

* Benzin istasyonunun İngilizce karşılığı "filling station"dır ve "to fill", "tatmin etmek" anlamına da gelir (ç.n.).

olmadan yaptığı hırsızlıkları hatırladım. Sussex Üniversitesi'nde profesör kadrosuna geçen kederli babam bizleri düşünemeyecek kadar dağınıktı ve bu küçük hırsızlıklar beni, Frank'i küçük oğlumuş gibi evlat edinmeye zorladı, azarlamaktan başka bir şey yapmasam da, dokuz yaşındaki bu sersemlemiş oğlanla ilgilenebilecek tek kişi olarak.

Neyseki, Frank bu çocukluk alışkanlığından çabucak kurtuldu. Okulda bileği güçlü, yetenekli bir tenisçi oldu ve otel yöneticiliği kurslarına katılıp babasının istediği akademik kariyerden yan çizdi. South Miami Beach'te üç yıl, yenilenmiş bir art deco otelin yönetici yardımcılığını yaptıktan sonra, Estrella de Mar'daki Club Nautico'yu, Marbella'nın yirmi mil doğusundaki bir yarımadaya kurulu bu dinlenme tesisini yönetmek üzere Avrupa'ya döndü. Londra'da buluştuğumuzda onu, Arap prenslerinin, gangster eskilerinin ve Avrupalı süprüntülerin bu garip dünyasına sürgüne gittiği için biraz kızdırmak istedim.

"Frank, bunca yer arasından bula bula Costa del Sol'u buldun ha!" dedim ona hiddetle. "Estrella de Mar mı? Bunu düşünemiyorum bile..."

Frank her zamanki sevimliliğiyle karşılık verdi: "Aynen öyle Charles. Orası yok zaten. Bu sahili bu yüzden seviyorum işte. Hayatım boyunca bunu arıyordum. Estrella de Mar hiçbir yer değil."

Ama şimdi o hiçbir yer onu yakalamıştı sonunda.

Marbella sahilinden arabayla on dakika mesafedeki Los Monteros Oteli'ne vardığımda beni bekleyen bir mesaj vardı. Frank'in avukatı Señor Danvila mahkemeden arayıp "beklenmedik bazı gelişmelerin" varlığını haber veriyor ve en kısa zamanda ona gelmemi istiyordu. Otel müdürünün aşırı kibar halleri ve komilerle hamalların benden kaçırdıkları bakışları, bu gelişmeler neyse, bunların tam beklenen şeyler olduğunu söylüyordu sanki. Tenis kortundan dönen tenisçiler ve bornozlarıyla yüzme havuzuna giden çiftler bile duraklayıp bana yol verdiler, kardeşimin kaderini paylaşmaya geldiğimi hissetmişler gibi.

Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra lobiye indiğimde komi bir taksi çağırmıştı.

"Bay Prentice, kendi arabanızla gitmenizden daha iyidir. Marbella'da park yeri bulamazsınız. Başınızda yeterince sorun var zaten."

"Davayı duydunuz mu?" diye sordum. "Kardeşimin avukatıyla mı konuştunuz?"

"Tabii ki hayır efendim. Yerel basında birkaç açıklama vardı... televizyonda da bir iki haber."

Adam beni, bekleyen taksiye götürürken tedirgin görünüyordu. Tezgâhın yanındaki gazete standının başlıklarına göz attım.

"Bu olanların aslı nedir? Kimse bir şey bilmiyor sanki."

"Kesin bir şey yok Bay Prentice." Komi gazetelerini düzeltti, Frank'in tutuklanmasının tam hikâyesini ifşa edecek bir gazete nüshasını gizlemeye çalışıyormuşçasına. "En iyisi taksiye binin. Marbella'da her şeyi öğreneceksiniz. . ."

Señor Danvila beni mahkemenin giriş salonunda bekliyordu. Ellili yaşların sonunda, uzun boylu, hafifçe kambur duran bu adam iki tane evrak çantasını bir elinden diğerine aktarıp duruyor ve sınıfının kontrolünü yitirmiş, şaşkın bir öğretmene benziyordu. Beni görünce belirgin bir şekilde rahatladı ve kolumu yakalayıp bırakmadı, artık benim de Frank'in onu çektiği karmakarışık dünyanın bir parçası olduğumu kendisine kanıtlıyordu sanki. Adamın ilgili tavrı hoşuma gitti ama aslında kafası başka bir yerdeymiş gibiydi ve David Hennessy'nin neden bu adamı tuttuğunu merak ettim.

"Bay Prentice, geldiğiniz için çok minnettarım. Ama maalesef olaylar şimdi daha... karışık. Açıklamaya çalışayım..."

"Frank nerede? Onu görmek isterdim. Kefaleti ayarlamanızı istiyorum - mahkemenin istediği her türlü garantiyi verebilirim. Señor Danvila...?"

Avukat gözlerini benim yüzümde ortaya çıkan ve belli ki onun dikkatini çekmiş bir belirtiden, belki de Frank'in daha gizli yüz ifadelerinden birinin bir yansımasından güçlükle ayırdı. Mahkemenin merdivenlerinde bir grup İspanyol fotoğrafçıyı görünce beni bir girintiye çekti. "Kardeşiniz burada, bu akşam onu Malaga'daki Zarzuella hapishanesine geri götürecekler. Polis araştırması devam ediyor. Korkarım ki, içinde bulunduğumuz durumda kefaletle tahliye söz konusu değil."

"Neymiş o durum? Frank'i hemen görmek istiyorum. İspanyol hakimleri insanları kefaletle bırakıyordur herhalde, değil mi?"

"Böyle bir davada değil." Señor Danvila "mmm..." dedi evrak çantalarını, hangisinin daha ağır olduğuna karar vermek için bitmek bilmez bir çabayla sallayıp durarak. "Kardeşinizi bir saate kadar, belki daha da yakın bir zamanda göreceksiniz. Müfettiş Cabrera'yla konuştum. Daha sonra size, sizin bilmeniz muhtemel bazı ayrıntıları sormak isteyecek; ama korkacak bir şey yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi Frank'i neyle suçlayacaklar?"

"Frank suçlandı zaten." Señor Danvila sabit bakışlarla bakıyordu bana. "Bu trajik bir vaka Bay Prentice, en kötüsü."

"Ama neyle suçlanıyor? Parasal bir suç mu, vergi meselesi mi...?"

"Daha da ciddi. Ölenler var."

Señor Danvila'nın yüzü birden odaklanıvermiş, bakışları göz merceklerinin yoğun havuzundan ileriye doğru yüzüyordu. O sabah çok dikkatsizce traş olduğunu; kafasının, düzensiz bıyıklarını düzeltemeyecek kadar meşgul olduğunu fark ettim.

"Ölenler mi?" Adı çıkmış sahil yolunda korkunç bir kaza olduğunu ve herhalde Frank'in İspanyol çocukların ölümüne bulaşmış olduğunu düşündüm. "Bir trafik kazası mıydı? Kaç kişi öldü?"

"Beş." Señor Danvila'nın dudakları o sayıyı, insansal matematikteki tüm olanakların ötesine uzanan o toplamı tekrarlıyormuş gibi kımıldadı.

"Trafik kazası değildi."

"Peki neydi? Nasıl öldüler?"

"Öldürüldüler Bay Prentice." Avukat kullandığı sözcüklerin öneminden kendini sıyırmış, daha soğukkanlı konuşuyordu şimdi. "Beş kişi kasten öldürüldü. Kardeşiniz onları öldürmekle suçlanıyor."

"İnanamıyorum..." Dönüp mahkemenin merdivenlerinde birbirleriyle tartışan fotoğrafçılara baktım. Señor Danvila'nın ciddi yüz ifadesine karşın, birden rahatladığımı hissettim. Akıl almaz bir hatanın yapılmış olduğunu; bunun, içine bu gergin avukatın, hantal yerel polisin ve sarhoş İngiliz turistlerle yıllardır uğraşmaktan refleksleri karışmış, yetersiz hakimlerin karıştığı bir polis ve adliye fi-

yaskosu olduğunu fark ettim. "Señor Danvila, Frank'in beş kişiyi öldürdüğünü söylüyorsunuz. Nasıl olmuş bu, tanrı aşkına?"

"Evlerini ateşe vermiş. İki hafta önce - kesinlikle, önceden tasarlanmış bir eylem bu. Hakimin ve polisin bundan kuşkusu yok."

"Ama, kuşkulansalar iyi olurdu." İçimden güldüm bu saçma sapan hatanın çok yakında düzeleceğinden emin bir şekilde. "Bu cinayetler nerede olmuş?"

"Estrella de Mar'da. Hollinger ailesinin konağında."

"Peki, ölenler kim?"

"Bay Hollinger, karısı ve yeğeni olan bir kız. Ayrıca, genç bir kız ve bir erkek sekreter."

"Bu delilik." Yeniden tartmasın diye Danvila'nın evrak çantalarını tuttum. "Frank onları niçin öldürmek istesin ki? Onu bir göreyim. Bunu yalanlayacaktır."

"Hayır, Bay Prentice." Señor Danvila bir adım geriye çekildi, hüküm kafasında netleşmişti sanki. "Kardeşiniz suçu inkâr etmedi. Yani beş kişiyi öldürmekten suçlu bulundu. Tekrar ediyorum Bay Prentice - suçlu bulundu."

II
Hollingerların evindeki yangın

"Charles? Danvila geldiğini haber vermişti. Sağ olasın. Geleceğini biliyordum."

Görüşme odasına girdiğimde Frank sandalyesinden kalktı. Hatırladığımdan daha zayıf ve yaşlı görünüyor, floresan ve kuvvetli ışık soluk bir parıltı veriyordu yüzüne. Omuzlarının üzerinden arkaya, sanki başka birisini bekliyormuş gibi baktı, sonra benimle göz göze gelmemek için bakışlarını aşağıya indirdi.

"Frank - iyi misin?" Elini sıkmak isteğiyle masanın ötesine uzandım ama aramızda duran polis, turnike bariyeri gibi sert bir hareketle kolunu kaldırdı. "Danvila bana her şeyi anlattı; deli saçması bir hata bu belli ki. Mahkemede bulunmadığım için üzgünüm."

"Artık geldin ya; önemli olan bu." Frank dirseklerini masaya

dayadı bitkinliğini gizlemeye çalışarak. "Uçak yolculuğu nasıldı?"

"Gecikti - havayollarının kendi saati var, herkesinkinden iki saat geri. Cebelitarık'tan bir taksi kiraladım. Frank, görünüşün..."

"İyiyim." Çabalayarak sakinleşti ve kısa, fakat tedirgin bir gülümseme takındı. "Peki Cebel hakkında ne düşünüyorsun?"

"Orada birkaç dakikadan fazla kalmadım. Küçücük, tuhaf bir yer - bu sahiller kadar garip değil."

"Buraya yıllar önce gelmeliydin. Yazacak bir sürü şey bulacaksın."

"Buldum zaten. Frank..."

"İlginç bir yerdir Charles..." Frank öne kaykıldı ve konuşmamızı başka yöne kaydırmak isteğiyle, kendi söylediğini izleyemeyecek kadar hızlı konuşmaya başladı. "Buraya daha fazla zaman ayırman gerek. Burası Avrupa'nın geleceğidir. Çok yakında her yer burası gibi olacak."

"Dilerim olmaz. Dinle, Danvila'yla konuştum. Davanın yeniden görülmesine çalışacak. Tüm o hukuksal ayrıntıları anlayamadım ama savunmanı değiştirebileceğiniz yeni bir duruşmaya çıkma şansın olacak. Bazı hafifletici faktörler ileri süreceksiniz. Üzüntüden perişan bir haldeydin ve çevirmenin söylediklerini izleyemedin. Bu, en azından bir iz bırakır."

"Danvila, evet..." Frank sigara paketiyle oynuyordu. "Sevimli bir adam, sanırım onu bayağı şok ettim. Ve seni de, sanırım."

O samimi, fakat şeytanca gülüş yeniden belirmişti ve ellerini başının arkasına koyup geriye yaslandı artık benim varlığımla başa çıkabileceğinden emin bir şekilde. İlk kez çocukluğumuzda biçilmiş ailesel rollerimizi üstlenmiştik yine. O, hayali güçlü, yaratıcı, dik başlı bir tipti; bense duygusuz, ama yine de şakayı kaldırması gereken ağabeydim. Frank'in gözünde ben hep bir eğlence kaynağı olmuştum.

Gri bir takım elbise ve yakası açık, beyaz bir gömlek giymişti. Boynunun açıkta olduğunu fark ettiğimi görünce eliyle çenesini kapattı.

"Kravatımı aldılar - sadece mahkeme sırasında takınama izin veriliyor. Düşünürsen, biraz ilmeğe benziyor - hakimin kafasına bazı fikirler sokabilir. Kendimi öldürmeye kalkışacağımdan korkuyorlar."

"Ama Frank, senin yaptığın da bu değil mi? Suçu neden kabul ettin tanrı aşkına?"

"Charles..." Biraz bıkkınlık gösteren bir hareket yaptı eliyle. "Etmek zorundaydım, söyleyebileceğim başka hiçbir şey yoktu."

"Bu saçma. Senin o ölümlerle hiçbir ilişkin yok."

"Hayır, var. Charles, ben yaptım."

"Yangını sen mi çıkardın? Söyle bana, kimse duymuyor - Hollingerların evini gerçekten sen mi yaktın?"

"Evet... gerçekten." Paketten bir sigara aldı ve polisin bir adım öne çıkıp onu yakmasını bekledi. Pirinç çakmağın aşınmış kapağının altından alev çıktı ve Frank sigaradan nefes çekmeden önce dumana baktı bir süre. Kısa bir süre parlayan sigara ateşinde yüzü sakin ve uysal görünüyordu.

"Frank, bana bak." Elimi sallayıp dumanı, ciğerlerinden kıvrıla kıvrıla çıkan o ölüm habercisi hayaleti savurdum. "Senin ağzından duymak istiyorum - sen, kendin, bizzat, Hollingerların evini yaktın mı?"

"Söyledim ya."

"Eter ve petrol dolu bir bomba mı kullandın?"

"Evet. Sakın deneme bunu. Bu karışım akıl almaz bir şekilde patlıyor."

"İnanamıyorum. Neden, tanrı aşkına? Frank...!"

Tavana dumandan bir halka gönderdi, sonra sakin ve hemen hemen monoton bir sesle konuştu. "Bunu anlamaya başlaman için bile Estrella de Mar'da bir süre yaşamış olman gerekir. Anla beni, olan biteni sana anlatsam bile senin için hiçbir şey ifade etmeyecek. Burası farklı bir dünya Charles. Bangkok ya da Maldivler'deki bir atol değil."

"Yine de anlat bana. Birisini mi kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Niçin yapayım ki böyle bir şeyi?"

"Peki Holingerları tanır mıydın?"

"Gayet iyi tanırdım."

"Danvila, Hollinger'ın 1960' larda bir tür film patronu olduğunu söyledi."

"Birazcık. Kentte emlak satıcılığı ve büro inşaatı. Karısı Rank Charm School'daki genç yıldızların en son kalanlarından biriydi. Aşağı yukarı yirmi yıl önce burada emekliye çekilmişler."

"Club Nautico'nun devamlı müşterisi miydiler?"

"Devamlı müşteri değillerdi, doğruyu söylemek gerekirse. Ara sıra gelirlerdi."

"Peki sen yangın çıktığı gün orada mıydın? O evde miydin?"

"Evet! Cabrera gibi konuşmaya başladın. Sorgulayan birinin istediği en son şey gerçektir." Frank sigarasını kül tablasına bastırdı biraz da parmaklarını yakarak. "Bak, öldükleri için üzgünüm. Acıklı bir olaydı."

Konuyu kapatırken kullandığı sözcükler vurgusuzca, on yaşındayken bir gün bahçeden gelip de bana, beslediği kaplumbağasının öldüğünü söylediği zamanki ses tonuyla söylenmişti. O anda doğruyu söylediğini biliyordum.

"Seni bu gece Malaga'ya geri götürecekler," dedim. "En kısa zamanda seni orada ziyaret edeceğim."

"Seni görmek her zaman güzel Charles." Polis öne atılmadan elimi sıkmayı başardı. "Annem öldüğünde bana baktın ve bir şekilde hâlâ bakmaya devam ediyorsun bana. Ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta. Bir TV belgeseli için Helsinki'ye gitmem gerek. Ama geri döneceğim."

"Boyuna dünyayı dolaşıp durmak. O hiç bitmeyen yolculuklar, yolcu salonlarında vedalaşmalar. Sen sonunda bir yere varacak mısın gerçekten?"

"Anlatması zor - bazen jet sendromuna* girip yeni bir felsefeye daldığımı düşünüyorum. Pişman olmaya en yakın nokta bu."

"Peki dünyanın büyük genelevleriyle ilgili kitabın ne oldu? Başladın mı nihayet?"

"Hâlâ araştırıyorum."

"Daha okuldayken ondan söz ettiğini hatırlıyorum. Hayatta tek merakının afyon ve genelevler olduğunu söylerdin hep. Sırf Graham Greene, ama kahramanca bir şeyler vardı hep. Pipo içiyor musun?"

"Ara sıra."

"Üzülme, Baba'ya söylemem. İhtiyar nasıl?"

"Daha küçük bir bakımevine naklettik onu. Artık beni tanımıyor. Buradan kurtulunca onu görmelisin. Sanırım seni hatırlar."

* Uçakla çok uzun süre, çok farklı saat dilimlerinin arasında gidip gelmekten kaynaklanan ruhsal ve fiziksel sorunlar. (ç.n.)

"Onu hiçbir zaman sevmedim, biliyorsun."

"O bir çocuk Frank. Her şeyi unutmuş. Tüm yaptığı, ağzından salyalar akarak uyuklamak."

Frank arkasına yaslanıp tavana baktı, anıları gri boyanın üzerinde canlanırken gülümsedi. "Boyuna onu bunu çalardık - hatırlıyor musun? Gariptir - bu tam da Riyad'da, annemiz hastalandığında başladı. Elimin uzandığı her şeyi yürütürdüm. Sen de, ben üzülmeyeyim diye bana katılırdın."

"Frank, o bir dönemdi. Herkes anlayışla karşıladı."

"Babam hariç. Annem kontrolünü kaybedince babam sürdüremedi. Orta yaşlı sekreteriyle o tuhaf ilişkiye başladı."

"Adamcağız umutsuzluktan ne yapacağını şaşırmıştı."

"Benim yaptığım hırsızlıktan seni suçlu bulurdu. Ceplerimin Riyad Hilton'dan yürüttüğüm şekerlemelerle dolu olduğunu görünce seni suçlamıştı."

"Ben senden büyüktüm. Sana engel olmam gerektiğini düşünüyordu. Oysa sana imrendiğimi biliyordu."

"Annem tek başına, ölesiye içki içiyordu ve kimse bu konuda bir şey yapmıyordu. Çalmak, nasıl suçluluk duyduğumu hissetmemin tek yoluydu. Sonra annem o geceyarısı uzun yürüyüşlerine başladı ve sen de onunla giderdin. Nereye giderdiniz sahiden? Hep merak ederdim."

"Hiçbir yere. Tenis kortunun çevresinde yürürdük sadece. Şimdiki yaşantım gibi sanki."

"Belki de senin hoşuna gidiyordu. Bir yere kök salmaktan korkmanın nedeni de budur belki. Biliyor musun, Estrella de Mar Suudi Arabistan'a, aklının alamayacağı kadar yakın. Belki de buraya gelmemin nedeni bu..."

Umutsuzca masaya bakakaldı, tüm bu anılardan hüzünlenmişti. Polisi yok sayıp masanın ötesine uzandım ve omuzlarını tutarak titremesini durdurmaya çalıştım. Benimle göz göze geldi, beni görmekten hoşnuttu; gülümsemesi alayla harelendi.

"Frank...?"

"Tamam." Neşeli bir görünüm takınıp ayağa kalktı. "Esther nasıl, bu arada? Sormam gerekirdi."

"İyidir. Üç ay önce ayrıldık."

"Üzüldüm. Onu severdim. Alışılmadık tarzda, oldukça yüce gö-

nüllü biri. Bir keresinde bana pornografiyle ilgili bir sürü garip soru sormuştu. Seninle bir ilgisi yok bunun."

"Geçen yaz yamaç paraşütüne başladı, hafta sonlarını South Downs semalarında süzülerek geçiriyor. Sanırım beni terk etmek istediğini gösteren bir belirti bu. Şimdi kadın arkadaşlarıyla birlikte, yarışmalara katılmak için Avustralya'ya, New Mexico'ya uçuyor. Onun oralarda, tüm o sessizliğin içinde yalnız olduğunu düşünüyorum."

"Sen de başkasını bulursun."

"Belki de..."

Polis kapıyı açıp bize sırtını döndü ve koridorun öte yanındaki bir masada oturan subaya seslendi. Masanın üzerine eğilip hızla konuştum. "Dinle Frank. Danvila senin kefaletle bırakılmanı sağlayabilirse bir şeyler ayarlama fırsatını bulacağım."

"Nedir o? Charles?"

"Cebelitarık'ı düşünüyorum..." Polis dönüp bizi gözlemeye başladı yine. "Oranın özel becerilerini biliyorsun. Bu olan bitenler tümüyle mantıkdışı. Senin Hollingerları öldürmediğin gayet açık."

"Bu pek doğru değil." Frank geri çekilip benden uzaklaştı, dudaklarında savunmaya çekildiğini gösteren o gülümseme vardı yine. "İnanması zor, ama ben suçluyum."

"Böyle konuşma!" Ona duyduğum sinirle, sigara paketini yere, polisin ayaklarının dibine fırlattım. "Danvila'ya Cebelitarık'la ilgili hiçbir şey söyleme. Seni hele bir İngiltere'ye geri götürelim, kendini aklarsın."

"Charles... Ben kendimi ancak burada aklayabilirim."

"Ama hiç olmazsa hapisten kurtulacaksın ve güvenli bir yerde olacaksın."

"Katillerin iadesi sözleşmesinin olmadığı bir yer var mı?" Frank ayağa kalktı ve sandalyesini masaya itti. "Beni gezilerinde yanında götürmen gerekecek. Birlikte dünyayı gezeceğiz. Bu hoşuma gider di..."

Polis sandalyemi duvarın dibine götürmüş, gitmemi bekliyordu. Frank bana sarıldı ve geri çekildi, yüzünde hâlâ o kaçamak gülümseme vardı. Sigara paketini yerden aldı ve bana bakıp başını salladı.

"İnan bana Charles, ben buraya aitim."

III
Tenis makinesi

Ama Frank oraya ait değildi. Los Monteros Oteli'nin yolundan çıkıp Malaga'ya giden sahil yoluna saparken direksiyona öyle bir şiddetli vurdum ki başparmağımın tırnağından kan geldi. Yolun kenarına, plaj barlarını, balık lokantalarını ve çamlar altındaki gece kulüplerini bildiren neon lambalar sıralanmıştı, Marbella'daki mahkemeden yayılan keskin tehlike sirenlerini neredeyse boğan bir sinyal barajı gibi.

Frank suçsuzdu, cinayet araştırmasına katılan hemen hemen herkes kabul ediyordu bunu. Onun suçu kabul ettiği itirafname bir gösteriydi; kendisine karşı oynadığı, polislerin bile katılmayı pek istemedikleri garip bir oyunun parçasıydı. Polisler suçlamalarını yapmadan önce Frank'i bir hafta tutmuşlardı; Frank'le görüşmem-

den sonra müfettiş Cabrera'nın açık ettiği gibi, itiraftan kuşkulandıklarını gösteren kesin bir belirtiydi bu.

Señor Danvila - ölçülü, nazik ve düşünceli - eski İspanya'ysa, Cabrera da yenisiydi. Madrid polis akademisinin ürünü bu adam bir dedektiften çok, suç psikolojisiyle ilgili yüz tane seminer kafasında taptaze duran, genç bir profesöre benziyordu. İş giysilerinin içinde rahattı, gardını bile indirmeden, hem sert, hem de sevimli olmayı beceriyordu. Beni bürosunda karşıladı ve sonra doğrudan doğruya konuya girdi. Frank'in çocukluğunu ve küçükken düş gücünün aşırı canlı olup olmadığını sordu.

"Fantezi konusunda özel bir yetenek, mesela? Genellikle, sorunlu bir çocukluk düşsel bir dünyanın yaratılmasına yol açabilir. Kardeşiniz yalnız bir çocuk muydu Bay Prentice; siz daha büyük oğlanlarla oynarken o kendi başına mı bırakılıyordu?"

"Hayır, hiçbir zaman yalnız değildi. Hatta onun benden daha çok arkadaşı vardı. Oyunlarda daima başarılıydı, çok becerikliydi ve ayakları hep yerdeydi. Düşleri olan bendim."

"Bir gezi yazarı için yararlı bir eğilim," dedi Cabrera pasaportuma göz atarken. "Kardeşiniz çocukken, sizin ve arkadaşlarının suçlarını üstüne alarak, sözde bir azizlik çabası gösterir miydi?"

"Hayır, onda hiç azizlik falan yoktu, en ufak bir şekilde bile. Tenis oynarken çok hızlı koşardı ve hep yenmek isterdi." Cabrera'nın tanıdığım çoğu polisten daha düşünceli biri olduğunu hissederek, kafamdakileri söylemeye karar verdim. "Sayın Müfettiş, birbirimize karşı açık olabilir miyiz? Frank suçsuz; siz de, ben de onun bu cinayeti asla işlemediğini biliyoruz. Suçu neden kabul ettiği konusunda hiçbir fikrim yok, ama gizli bir baskı altında olsa gerek. Ya da birisini koruyor belki. Eğer gerçeği bulamazsak İspanyol mahkemeleri trajik bir adli yanılgıdan sorumlu olacak."

Cabrera beni süzüyor, benim ahlâksal öfkemin onun sigarasından yükselen dumanla birlikte dağılıp gitmesini bekliyordu sessizce. Elini sallayıp aramızdaki havayı temizledi.

"Bay Prentice, İspanyol yargıçlar da, İngiliz meslektaşları gibi, gerçekle pek ilgilenmezler - bunu çok daha yüksek bir mahkemeye bırakırlar. Onların derdi, eldeki olayı temel alarak, olasılıkların dengesini sağlamaktır. Bu olay en iyi şekilde araştırılacak ve zamanı gelince kardeşiniz mahkemeye çıkarılacak. Sizin yapabileceği-

niz tek şey, verilecek hükmü beklemektir."

"Sayın Müfettiş..." Çaba harcayarak kendimi toparladım. "Frank suçu kabul etmiş olabilir; ama bu, o korkunç cinayeti gerçekten onun işlediği anlamına gelmez. Bunların hepsi bir maskaralık, en uğursuz türünden."

"Bay Prentice..." Cabrera ayağa kalkıp masasından uzaklaştı ve eliyle duvarda, sanki zor anlayan bir sınıfa bir problemi kara tahtada gösteriyormuş gibi hareketler yaptı. "Size hatırlatayım; beş kişi yanarak öldü, en acımasız şekilde öldürüldü. Kardeşiniz bundan kendisinin sorumlu olduğunu ısrarla söylüyor. Bazıları da, sizin gibi ve ayrıca İngiliz gazeteleri onun bunu biraz fazla yüksek sesle söylediğini ve bu nedenle suçsuz olması gerektiğini düşünüyor. Aslında, onun suçu kabul etmesi kurnazca bir yöntem olabilir, hepimizi ters köşeye yatırmak girişimi; şey gibi..."

"Tepeden inen atış gibi mi?"

"Tam öyle. Zekice bir tuzak. Başlangıçta benim de bazı kuşkularım vardı, ama size şunu söylemeliyim ki şimdi kardeşiniz gibi düşünme ve o koşullarda bir suçun varlığını kabul etme eğilimindeyim." Cabrera üzgünce, pasaportumun resmine bakıyordu, fotoğraf kabininde çekilmiş o parlak resimden benim bir suçumu bulmaya çalışıyormuşcasına. "Bu arada araştırma sürüyor. Tahmin edemeyeceğiniz kadar yardımcı oldunuz bana."

Mahkemeden çıktıktan sonra, Señor Danvila'yla tepeden aşağıya, eski kente doğru yürüdük. Denize nazır otellerin arkasındaki, etrafı kuşatılmış bu küçük bölge, Endülüs taklidi sokaklarıyla, antika dükkânlarıyla ve portakal ağaçlarının altındaki kafe masalarıyla, savurganca restore edilmiş tarihi bir köydü. Bu sahne setinin ortasında sessizce oturup buzlu kahvelerimizi yudumladık ve kafe sahibinin, müşterilerine musallat olan sokak kedilerinin üzerine bir çaydanlık dolusu kaynar suyu fırlatışını seyrettik.

Zalimce haksızlığın bir başka darbesi olan bu haşlayıcı duş beni birdenbire sarstı yeniden. Señor Danvila beni, ben iddialarımı tekrarladıkça tepemdeki portakallara bakıp üzgün üzgün başını sallayarak, sonuna kadar dinledi. Kardeşimin suçu kabul etmesiyle çok müşkül durumlara düştüğümü görüp benim elimden tutmak is-

tediğini, Frank kadar benim için de endişelendiğini hissettim.

Señor Danvila Frank'in, polisin onu hemen değil de bir süre sonra suçlamasının dolaylı olarak ima ettiği suçsuzluğunu hemen hemen öylesine kabul ediyordu.

"Ama şimdi hükme varma hızı artacaktır," diye uyardı beni. "Mahkemenin de polisin de bir suç ikrarına karşı çıkmamak için iyi nedenleri var - kolaylarına gelir bu."

"Yanlış adamı tuttuklarını bilseler de mi?"

Señor Danvila gökyüzüne baktı. "Şu anda bunu biliyor olabilirler; ama üç ya da dört hafta sonra, kardeşiniz mahkemeye çıkarıldığında ne olacak? Kendiliğinden kabul edilen suç, birlikte yaşaması çok kolay bir kavramdır onlara göre. Böylece dosyalar kapatılır, insanlar başka işlerde görevlendirilir. Sizin duygularınızı anlıyorum Bay Prentice."

"Ama Frank yirmi yıl boyunca hapiste kalabilir. Polisler mutlaka gerçek suçluyu aramaya devam edecektir, öyle değil mi?"

"Ne bulacaklar peki? Unutmayın, bir İngiliz yabancının mahkûm edilmesiyle bir İspanyol'un suçlanması olasılığı kalkacak. Turizm Endülüs için yaşamsal öneme sahiptir - İspanya'nın en yoksul bölgelerinden biridir burası. Buraya yatırım yapanlar, turistler arasındaki suçlarla pek ilgilenmezler."

Kahve fincanımı ittirdim. "Frank hâlâ sizin müvekkiliniz Señor Danvila. O beş kişiyi kim öldürdü? Frank'in yapmadığını biliyoruz. Yangını çıkaran biri olmalı."

Ama Danvila karşılık vermedi. Kağıtdutunun kabuklarını zarif elleriyle kırdı ve parçalarını kedilere attı.

Eğer Frank değilse, kimdi peki? Polisin araştırmayı bitirmesi halinde bana, bu çekingen ve pasif Danvila yerine daha saldırgan bir İspanyol avukat ve belki de, gerçeği bulup çıkarmak için, İngiliz özel dedektif şirketlerinden birini tutmak düşecekti. Arabamı Malaga'ya giden sahil yolunda sürdüm; golf sahalarının arasında ada gibi kalmış aysberglere benzeyen, beyaz duvarlı emekli yapı komplekslerinin yanından geçtim ve Estrella de Mar, cinayetin işlendiği bu sayfiye hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimi hatırladım. Frank bana kulübün bir sürü kartpostalını göndermişti; tenis kortla-

rından, jakuzilerden, atlama havuzlarından oluşan, bildik bir dünyayı gösteren resimlerdi bunlar; ama bu sahile yerleşmiş İngilizlerin günlük yaşamı hakkında, varla yok arası bir bilgiye sahiptim ancak.

Hollingerların evini yok eden o feci yangında beş kişi ölmüştü. Tesadüfen Kraliçe'nin resmi doğum gününe rastlayan 15 Haziran akşamı saat yedi civarında, hiçbir uyarı gelmeden, korkunç bir alev parlayıvermişti. Denize düşüp de saman çöpüne sarılır gibi, Cebelitarık'taki o sevimsiz Guardia Civil'leri hatırladım ve yangının, İngiltere'nin Kaya'yı işgalini protesto eden deli bir İspanyol polisi tarafından çıkarıldığını hayal ettim. Yanan bir ateşleme fitilinin yüksek duvarların üzerinden villanın kuru tahta çatısına fırlatıldığı geldi gözlerimin önüne...

Fakat aslında yangın, villaya giren ve canice girişimine merdivenlerden başlayan bir kundakçı tarafından başlatılmıştı. Mutfakta, içinde eter ve benzin artığı kalmış üç şişe bulunmuştu. Yarı boş dördüncü şişe, polise teslim olmak için bekleyen kardeşimin elindeydi. Ağzına kadar dolu ve Frank'in tenis kulübü kravatlarından biriyle tıkaç yapılmış beşincisiyse onun, evden yüz metre ileride bir yan sokağa park edilmiş arabasının arka koltuğunda bulunmuştu.

Hollingerların villası Estrella de Mar'ın en eski konutlarından biriydi, yüz tane yaz geçirmiş tahtaları ve çatı kirişleri kibrit gibi kurumuştu; Cabrera böyle söyledi bana. Londra'dan gelip bu inziva sahillerinin huzuruna çekilen yaşlı çifti düşündüm. Bunların ölümlerini gerçekleştirmek için gerekli garezi edinmek bir yana, bu işi yapmaktan üşenmeyecek birini bile düşünmek zordu. Gün boyu güneşin altında ve golf çimenlerinde dolaşan, akşamları da uydu televizyonlarının önünde uyuklayan aylaklarla dolu Costa del Sol villaları sakin, olaysız bir dünyada yaşıyordu.

Estrella de Mar'a yaklaşırken konut kompleksleri sahil boyunca sırt sırta görünmeye başladı. Gelecek burada sahile inmiş, çamların arasında dinlenmeye yatmıştı. Arcosanti'ye, Paolo Soleri'nin, Arizona çölündeki gelecek günlerin ileri karakoluna yaptığım ziyaretten beyaz badanalı evler kalmıştı aklımda. Kübik villalar ve düz damlı evler Arcosanti'nin evlerine benziyordu; mimarileri, emekli sığınak yerlerinde yaşlanan insanlara, ve hatta yaşlanmayı bekleyen daha da geniş bir dünyaya çok uygun olan, zamanın iptal edilmesine adanmıştı.

Estrella de Mar'a dönecek bir sapak arayarak Malaga anayolundan ayrıldım ve puebloların bulunduğu, denize dik inen yollardan oluşan bir labirentte buldum kendimi. Nerede olduğumu bulmaya çalışırken bir benzin istasyonunun ön avlusuna girdim. Genç bir Fransız kadın depomu doldururken, aynı avlunun içindeki, yumuşak havlu giysilerine bürünmüş yaşlıca kadınların buz gibi soğutulmuş malların yanısıra, bulutlar gibi gezindiği bir süpermarketin önünden yürüyüp geçtim.

Mavi yer karosu döşeli, dik bir yoldan yukarı, çimle kaplı bir tepeciğe çıktım ve aşağıda, seyir pencerelerinden, verandalardan ve minyatür havuzlardan oluşan sonsuz manzaraya baktım. Bunların tümünün bir araya gelmesi insanda garip, sakinleştirici bir etki yapıyordu; - İngiliz, Hollanda ve Alman - konut kompleksleri, bu göçmenleri uysallaştırıp evcilleştiren bir dizi psikolojik kümes gibiydi sanki. Costa del Sol'un, insanların emeklilik yaşamında çekildikleri, Florida'nın, Karayibler'in ve Hawaii adalarının sahilleri gibi, gezmeyle ya da dinlenmeyle hiçbir ilgisinin olmadığını, özellikle tasarlanmış bir tür hapisane olduğunu hissettim.

Terk edilmiş gibi görünmelerine karşın, pueblolarda, ilk bakışta düşündüğümden daha fazla insan yaşıyordu. On metre ötemdeki bir balkonda orta yaşlı bir çift oturuyor, adam, yüzme havuzunun, yansımalarıyla yandaki villanın duvarlarını altın rengi ışık çizgileriyle bezeyen yüzeyini seyrederken, kadın okunmamış bir kitap tutuyordu elinde. İlk bakışta göze çarpmayan insanlar teraslarında ve verandalarında oturmuş, Edward Hopper'ın tablolarındaki tipler gibi, görünmeyen bir ufka bakıyorlardı.

Bir gezi yazısını hatırlayarak bu sessiz dünyanın niteliklerini fark ettim: Anıları silen beyaz bir mimari; sinir sistemini fosilleştiren, desteklenmiş boş vakitler ; hemen hemen Afrikalılaştırılmış bir görüntü, ama hayatında Magrib'e gitmemiş birinin yarattığı bir kuzey Afrika bu; açıkça, hiçbir sosyal yapının bulunmayışı; geçmişi, geleceği olamayan, bugünü en aza indirgenmiş, can sıkıntısının ötesinde bir dünyanın zamandışılığı. Boş vakitlerin egemen olacağı bir dünya böyle bir şey olacaktı belki de, kim bilir? Bin tane havuz suyunun entropik* sürüklenmeyle durulduğu bu sakin diyarda hiçbir olay olamazdı.

* Sistemlerin evrenle birlikte düzensizliğe ve etkisizliğe doğru eğilimi. (ç.n.)

Sahil yolunun uzaktan gelen seslerini duyup rahatlayarak arabama döndüm. Fransız kadının tarif ettiği yolu izleyerek Malaga yolunu gösteren tabelayı tekrar buldum ve asfalt yola çıktım yine; yol hemen, kırmızı bir kumsalın yanından geçti ve demiri zengin kayalardan oluşan, güzel bir yarımada göründü.

Bu, Cap d'antibes kadar bol ağaçlı ve hoş görünümlü yer, Estrella de Mar'dı. Barlar ve restoranlarla çevrili bir limanı vardı; başka yerden getirilmiş beyaz kumlardan bir hilaldi burası; ve yarış yatlarıyla ve teknelerle dolu bir de marinası vardı. Lüks villalar palmiye ve okaliptüs ağaçlarının arasındaydı ve bunların yukarısında gemiye benzeyen Club Nautico yükseliyordu tepesindeki beyaz uydu çanağıyla.

Sonra, dönüp sahildeki çamların arasına girince kasabanın yukarısındaki tepede Hollinger villasının yanmış siluetini gördüm; kömürleşmiş çatı tahtaları, Orta Amerika'daki bir tepeciğin üzerindeki ölü yakma yığınından arta kalanlara benziyordu. Duvarlar duman ve şiddetli ısıdan kararmıştı; bu mahvolmuş ev, gelecek geceden gizlemeye çalışıyordu kendini sanki.

Fuengirola'nın gökdelen otellerine doğru hızla giden bir trafikle karşılaştım. Estrella de Mar'ın denize dik inen yoluna saptım ve yarımadanın porfirin kayasına oyulmuş dar bir geçitten geçtim. Dört yüz metreye kalmadan yarımadanın ormanlı kıstağına, vernikli kapılarının ardında duran ilk villalara vardım.

1970'lerde, İngiliz ve Hollandalı inşaat firmalarından oluşan bir konsorsiyum tarafından planlanıp yapılan Estrella de Mar kuzey Avrupa'nın çalışan sınıfları için bir emeklilik sayfiyesiydi. Bu tatil yeri kitle turizmine sırtını dönmüştü ve Benalmadena'yla Torremolinos'ta daha denizin dibinden yükselen blok gökdelenlerin hiçbiri yoktu burada. Limanın dibindeki eski kasaba çok hoş bir şekilde süslenmiş, balıkçı kulübeleri şarap barlarına ve antikacı dükkânlarına dönüştürülmüştü.

Club Nautico'ya giden yoldan ilerlerken şık bir çay salonunun, Tudor usulü, yarı ahşap dekore edilmiş bir döviz bürosunun ve mütevazi penceresinden, tek ama çok özel olarak dizayn edilmiş bir giysinin göründüğü bir butiğin önünden geçtim. *Trompe-l'oeil** bir trafik sahnesi resmiyle süslü, kapalı bir kamyonun geri geri gidip

* Göz aldatıcı olduğu kadar gerçeğe uygun yağlı boya resim (ç.n.).

bir heykel stüdyosunun avlusuna girmesini bekledim. Sarı saçları arkadan bağlanmış, Almanlara benzeyen, omuzları güçlü bir kadın, modelaj çamuru dolu fıçıları indirmeye başlayan iki yeniyetme oğlana nezaret ediyordu.

Açık hava stüdyosunda, giydikleri önlüklerle plaj giysilerini kirlenmekten koruyan altı heykeltraş, heykel masalarının başında çalışıyordu. İri cinsel organları süspansuvara zorlukla sığmış, yakışıklı bir İspanyol delikanlısı podyumda zarif bir huysuzlukla dururken -hepsi de kendi tarzına göre birer amatör olan- heykeltraşlar çamurlarına masaj yaparak onu oğlanın bacaklarının ve gövdesinin şekline sokmaya çalışıyorlardı. Demirhanesinde atkuyruklu bir Vulkan'a * benzeyen iriyarı öğretmenleri aralarında dolaşıp duruyor, güdük işaret parmağıyla ya bir göbeği çukurlaştırıyor ya da kırışık bir alnı düzeltiyordu.

Hemen keşfettim; Estrella de Mar'da, gelişen bir sanatçı toplumu vardı. Limanın yukarısındaki dar sokaklarda sıralanmış ticari galerilerde tatil köyünün ressamlarının ve stilistlerinin en son yapıtları sergileniyordu. Onun yakınındaki bir sanat ve el sanatları merkezi, modern giysi mücevherlerinden, seramik ve tekstil ürünlerinden bir seçkiyi sergiliyordu. Portebello Yolu'nda, - park etmiş Mercedes'lerinden ve Range Rover'larından anladığım kadarıyla, hepsi yakınlardaki villaların sakinleri olan sanatçılar masa tezgâhlarının arkasında, hafta sonu işportacıları gibi oturuyor, kendinden emin sesleri Holland Park'ın ve Sixteenth Arrondisement'in aksanlarıyla çınlıyordu.

Kasabada herkes uyanık ve kendine güvenli görünüyordu. Müşteriler kitapçı dükkânlarında ve müzik mağazalarında tıklım tıklım dolaşıyor, ya da tütüncü dükkânlarının önündeki yabancı gazete standlarına göz gezdiriyorlardı. Beyaz bikini giymiş yeniyetme bir genç kız trafik ışıklarının olduğu yerden caddenin karşısına geçti; bir elinde keman kutusu, öbür elinde bir hamburgerle.

Estrella de Mar'ın, Frank ilk kez Club Nautico'yu yönetmek için buraya geldiğinde tahmin ettiğimden çok daha fazla çekici bir yer olduğuna karar verdim. "Bel Air"le "Left Bank"in en iyi yanlarını birleştirmişe benzeyen bu canlı ve ada gibi kalmış küçük böl-

* Roma mitolojisinde ateş ve demircilik tanrısı, Venüs'ün çirkin ve topal kocası (ç.n.).

gede, pueblo sayfiyelerini hareketsiz kılan, güneş ve şaraptan oluşan mono kültüre yer yoktu. Club Nautico'nun kapılarının karşı tarafında, tepenin yamacına oyulmuş anfitiyatrosuyla bir açık hava sineması vardı. Bilet gişesindeki bir afiş Katharine Hepburn'le Spencer Tracy'nin birlikte çevirdikleri filmlerin gösterileceği bir dönemi duyuruyordu; bir tür entelektüel şıklık zirvesiydi bu.

Club Nautico sakin ve sessizdi, ikindi faaliyeti görünmüyordu henüz. Bakımlı çimlerin üzerinde sulama fıskiyeleri dönüyordu ve bomboş teras restoranın yanındaki havuzun su yüzeyi çarşaf gibi dümdüzdü. Sert zeminli kortların birinde tek bir oyuncu tenis makinasıyla oynuyordu ve çarpan topların pat-pat'larından başka, sessizliği bozan hiçbir şey yoktu.

Terası geçtim ve restoranın gerisindeki bara girdim. Çocuksu yüzlü ve yelkenci omuzlarına sahip, sarışın bir erkek garson kâğıt peçeteleri katlayıp minyatür yatlar yapıyordu fıstık tabaklarına origami dekorasyonu olarak.

"Misafir misiniz efendim?" Oğlan neşeyle gülümsedi. "Üzgünüm; kulüp üye olmayanlara kapalıdır."

"Ben misafir de değilim, üye olmayan biri de - ne garip bir yaşam biçimiyse bu." Bir sandalyeye oturup birkaç fıstık aldım. "Ben Frank Prentice'in ağabeyiyim. Sanırım kendisi burada yöneticiydi."

"Elbette... Bay Prentice." Sanki bir hayaletle karşılaşmış gibi durakladı, sonra heyecanla elimi sıktı. "Sonny Gardner - Frank'in otuz kişilik ekibindenim. Bu arada, o hâlâ bizim yöneticimizdir."

"İyi. Bunu duyunca sevinecek."

"Frank nasıl? Hep onu düşünüyoruz."

"İyidir. Dün gördüm onu. Uzun ve ilginç bir konuşma yaptık."

"Herkes sizin Frank'e yardımcı olabilmenizi diliyor. Club Nautico'nun ona ihtiyacı var."

"Cesaret verici sözler. Şimdi, onun dairesini görmek istiyorum. Onun için toparlamam gereken şahsi bazı şeyler var. Anahtarları birindedir diye düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Bay Hennessy'le konuşmanız gerek, kulübün mutemediyle. Yarım saat sonra burada olacak. Onun Frank'e yardımcı olmak is-

tediğini biliyorum. Hepimiz elimizden geleni yaparız."

Onun, nasırlı elleriyle kâğıt yatları hoş bir şekilde katlayışını seyrettim. Sesi samimi, fakat garip bir şekilde mesafeliydi; kafası meşgul bir aktörün söylediği, geçen haftanın oyunundan kalma dizelerdi sanki bunlar. Sandalyemde dönüp karşıdaki yüzme havuzuna baktım. Havuzun cam gibi yüzeyinde Hollingerların evinin yansımasını görüyordum, karo döşeli tabanda dinleniyor gibi duran, yanarak batmış bir gemi gibi.

"Tribünden bakar gibi bir manzaranız var," dedim. "Bayağı müthiş bir görüntüydü herhalde."

"Görüntü mü, Bay Prentice?" Gardner'ın bebek gibi dümdüz alnında kırışıklar belirdi. "Ne görüntüsü efendim?"

"Büyük evdeki yangın. Onu buradan seyretmediniz mi?"

"Hayır, kimse seyretmedi. Kulüp kapalıydı."

"Kraliçe'nin doğum gününde mi? Ben de bütün gece açık olduğunuzu düşünmüştüm." Uzandım, elindeki kâğıttan yatı alıp karmaşık kat yerlerini inceledim. "Beni şaşırtan bir şey var - dün Marbella'da mahkemedeydim. Estrella de Mar'dan hiç kimse yoktu ortalıkta. Ne Frank'in bir arkadaşı, ne bir tanık; onun için çalışan hiç kimse yoktu. Umudunu yitirmiş, yaşlı bir İspanyol avukattan başkası yoktu."

"Bay Prentice..." Gardner kendisine geri verdiğim kâğıt üçgeni katlamaya çalıştı, sonra avucunda eziverdi. "Frank bizim oraya gitmemizi istemiyor. Gerçekten, Bay Hennessy'ye, bizim bu işe karışmamızı istemediğini söylemiş. Üstelik de suçu kabul etti."

"Ama siz buna inanmıyorsunuz değil mi?"

"Kimse inanmıyor. Ama... suçu kabul ettiğine dair bir ifadesi var. Bunun üzerine tartışmak zor."

"Ne yazık ki çok doğru. Peki söyleyin bana - eğer Hollingerların evini yakan Frank değilse, kimdir?"

"Kim bilebilir ki?" Gardner omuzlarının üzerinden arkaya baktı Hennessy'nin gelmesini dört gözle beklercesine. "Belki de yakan biri yoktur."

"Buna inanmak zor. Açıkça bir kundaklama vakası bu."

Gardner'ın karşılık vermesini bekledim, ama yalnızca gülümsedi bana; cenaze töreninin yapıldığı kilisede ölünün yakınlarına gösterilen, duyguların zarifce paylaşıldığını ifade eden, teselli edici bir

gülümsemeydi bu. Oğlan, ellerinin peçeteleri, kurduğu minyatür filoya katmak üzere katlamayı bıraktığının, üçgen katları açıp düzeltmeye başladığının farkında değilmiş gibiydi. Ben yürüyüp oradan uzaklaşırken küçük filosunun üzerinden bir bebek Kiklops * gibi eğilip umutlu bir tonda seslendi bana: "Bay Prentice... belki de kendiliğinden çıkan bir yangındı, kimbilir?"

Dönen sulama fıskiyelerinde gökkuşakları geziniyordu spreyin içine bir girip bir çıkarak, ip atlayan uğursuz hayaletler gibi. Kusursuz, ustaca sırtüstü yüzen, uzun bacaklı genç bir kadının karıştırdığı suları dalış trampleninin altında çalkalanıp duran havuzun çevresinde yürüdüm.

Havuz kenarındaki bir masaya oturup, kadının su yüzeyini yarıp çıkan zarif kollarına baktım hayranlıkla. Geniş kalçaları tatlı hareketlerle dönüyordu suda ve kadın kendini teslim ettiği bir sevgilinin kucağında yatıyor gibiydi. Yüzerek önümden geçerken, sol elmacık kemiğinden, iri burnunun kemerine dek uzanan, hilal biçiminde bir eziği ve üst çenesindeki dişetlerinin belirgin bir şekilde şişmiş olduğunu fark ettim. Kadın beni görünce hemen hızlı bir krawl yüzüşe geçiverdi; kollarıyla dalgaları darmadağın ediyor, tek örgülü, uzun siyah saçları sadık bir su yılanı gibi peşinden gidiyordu. Kadın kendini merdivenden yukarıya çekip sığlığa çıktı, hemen yakındaki bir sandalyede duran havlu giysisini hızla çekip aldı ve soyunma kabinlerine yollandı arkasına bakmadan.

Boş kortların ötesinden yine tenis makinesinin pat-patları gelmeye başladı. Turkuvaz renkli Club Nautico spor giysisi giymiş sarışın tenli bir adam, makineye, topları ağın üzerinden rastgele fırlatmaya ayarlanmış bir boruya karşı tenis oynuyordu. Tel örgülerden oluşan perdelerin engellemesine karşın, oyuncuyla makinenin arasında şiddetli bir düellonun gerçekleştiğini görüyordum. Adam uzun bacaklarıyla kortun bir yanından öbür yanına fırlıyor, topu karşılamaya her koştuğunda ayakları toprağı deşiyordu. Çapraz vuruş, havaya vuruş ve el sırtı öne dönük halde hafif vuruşlar amansız bir tempoyla birbirini izliyordu. Makinenin yanlış bir atışı, ağa dik inen bir topu ağ çizgisinin içinde kesmeye kalkışan adamın ağa

* Yunan mitolojisinde tek gözlü dev (ç.n.).

doğru kaymasına yol açtı ama adam hemen, raketini öne doğru uzatarak sahanın arka çizgisinin yakınlarına atılan bir servise yetişebilmek için geriye doğru koştu.

Adamı seyrederken, makinenin onu yenmesini ve o anda, süper bir oyuncu onun elindeki raketi düşürmüş gibi, zevkle gülümsemeyi istediğini, makineyi bunun için zorladığını fark ettim. Ama gerçekleşmekte olan asıl düellonun adamla makine arasında değil, onun kendi kafasındaki rakip taraflar arasında olduğunu hissettim. Göründüğüne göre, kendini kışkırtıyor, nasıl bir tepki vereceğini merak ederek kendi yapısını sınıyordu. Tükense bile kendi kendini ileri sürmeye devam ediyordu, sanki daha az yetenekli bir rakibi yüreklendiriyormuşcasına. Bir keresinde, kendi hızına ve gücüne şaşarak bir sonraki topu bekledi, şaşkın bir okul çocuğunun gülümsemesiyle. Yirmili yaşların sonlarında olmasına karşın, sarı saçlarıyla ve çocuksu bakışlarıyla, yirmi yaşına yeni basmış bir astsubaya benziyordu.

Kendimi tanıştırmaya karar vererek korta doğru yollandım. Göğe doğru fırlayan bir top başımın üzerinden uçtu ve boş toprağa çarpıp gitti. Adamın yandaki tel örgülere sert bir şekilde çarptığını duydum ve hemen sonra da metal bir direğe çarpan bir raketin sesi geldi.

Antrenman sahasına vardığımda, adam kortun karşı tarafındaki tel kapıdan çıkmış, gidiyordu. Etrafında bir sürü top bulunan, kauçuk tekerleklerin üzerindeki makinenin zamanlayıcısı tik tik diye sesler çıkarıyordu; son üç top haznesinde kalmıştı. Korta girdim ve kayma izlerinin, makinenin ancak seyircisi olduğu korkunç bir düello koreografisinin ortasında durdum. Bir kenara atılmış kırık raket yan hakem sandalyesinin üzerinde duruyordu; tahta sapı bir kıymık yığınına dönmüştü.

Raketi elime aldım ve tenis makinesinden gelen kamçı şaklaması sesini duydum. Diklemesine çıkıp sonra dik inen müthiş bir servis atışı ağın üzerinden aştı ve saha çizgisinin birkaç santim içerisinde toprağı oyup döne döne ayaklarımın yanından geçerek tel örgüden sekti. Birincisinden daha hızlı ikinci bir top ağın tepesine sürtünerek geçti ve ayaklarımın dibinde yere saplandı. Son top yüksekten gelip göğsüme çarptı. Kırık raketle vurmayı beceremedim ve top tel örgünün üzerinden aşıp öteki korta gitti.

Tenis makinesinin ötesindeki tel kapı birden açıldı. Havaya kalkan bir el beni selamladı ve oyuncunun boynuna sarılı havlunun üzerinde, buruk ama sevinçli bir gülümseme gördüm. Adam sonra şapkasının siperliğini tel örgüye vurarak yürüyüp gitti.

Elimin yırtılan derisini kollayarak korttan çıkıp kulübe doğru yürüdüm ve sonunda adamın çimenlikte salınan gökkuşaklarının arasına girip kaybolduğunu gördüm. Tenis makinesi yanlışlıkla çalışmış da olabilirdi ama ben, adamın benim geldiğimi görünce, o sert servislere nasıl karşılık vereceğimi merak ederek, mekanizmayı yeniden ayarladığını tahmin ettim. Bu gergin adamın Frank'le yaptığı neredeyse kesin olan deneme maçlarını ve artık kardeşimin yerini alması istenen şanssız makineyi düşünüyordum şimdi.

IV
Araba parkında bir olay

Estrella de Mar eğlenmeye çıkıyordu. Frank'in, yüzme havuzundan üç kat yüksekteki dairesinin balkonunda otururken, Club Nautico üyelerinin güneşin altında yerlerini aldıklarını görüyordum. Tenis oyuncuları kortların yolunu tutarken raketlerini savuruyor, oynayacakları üç zorlu set için ısınmaya çalışıyorlardı. Güneş banyosu yapanlar mayolarının üstlerini çözmüşler, havuzun kenarında birbirlerini yağlıyorlardı rujlu dudaklarını günün ilk margaritasının* buz gibi, tuzlu bardağına dayayarak. Parlayan göğüslerin arasında mücevherlerden oluşan, açığa çıkmış bir altın madeni yatıyordu. Gevezeliğin gürültüsünden havuzun suyu dalgalanmış gibiydi ve üye-

* Tekila ve limon suyuyla yapılan ve bardağın kenarına konan tuzla servis edilen bir kokteyl (ç.n.) .

ler birbirlerini dün gecenin tatlı yaramazlıkları konusunda sorguya çekerken bir boşboğazlık aldı yürüdü.

Arkamda Frank'in eşyalarının arasında dolanıp duran David Hennessy'ye dedim ki: "Ne güzel kadınlar... Club Nautico'nun *jeunesse dorée*si*. Bu demektir ki herkes altmışın altında."

"Kesinlikle öyle ahbap. Gel Estrella de Mar'a, at takvimi bir kenara." Açık açık içini çekerek yanıma gelip balkon korkuluğuna dayandı. "Harika bir manzara bunlar, değil mi? Taşaklarının sızlamaması mümkün değil."

"Acıklı, bir bakımdan da. Bunlar memelerini garsonlara gösterirken bunları konuk eden adam Zarzuella hapisanesinde bir hücrede yatıyor."

Hennessy tüy gibi hafif elini omuzuma koydu. "Biliyorum evlat. Ama Frank onları burada görmekten mutlu olurdu, Club Nautico'yu o yarattı - kulüp her şeyini ona borçlu. İnan bana, pina coladalarımızı** hep ona kaldırıyoruz."

Hennessy'nin elini çekmesini bekledim; gömleğime öylesine yumuşacık dayanmıştı ki, dünyadaki yapışkan pezevenklerin en naziğinin eliydi sanki. Açıkça yaltaklanırcasına gülümseyen bu mülayim ve yumuşacık adam, sevimli, ama düzenbazlığın çok karmaşık bir türünü gizleyen, belirsiz bir davranış tarzı geliştirmişti; öyle hissediyordum. Yakalamaya çalıştığım gözleri hep başka yerlere bakıyordu. Onun Lloyd's sendikasındaki isimler başarılı olsaydı, bu hiç beklenmeyecek sonucun yaratacağı güdüler bile gizli kalırdı. Bu müşkülpesent adamın neden Costa del Sol'u seçtiğini merak ettim ve suçluların iadesi anlaşmalarını, ya da daha doğrusu, bu anlaşmaların yokluğunu düşünürken buldum kendimi.

"Frank'in burada mutlu olmasına sevindim. Estrella de Mar, sahilde gördüğüm en güzel yer. Ama, Palm Beach'in ya da Nassau'nun sana daha uygun olacağını düşünürdüm ben olsam."

Hennessy havuz kenarındaki bir şezlongta güneşlenen bir kadına el salladı. "Evet, memleketteki arkadaşlar hep söylerler bunu bana. Dürüst olmak gerekirse, buraya ilk geldiğimde ben de onlara hak vermiştim. Ama sonra her şey değişti. Biliyor musun, burası başka hiçbir yere benzemez. Çok özel bir atmosferi var. Estrella de

* (Fr.): Gözalıcı gençlik. (ç.n)

** Ananas suyu, rom, hindistancevizi kreması ve buzla yapılan bir kokteyl (ç.n.)

Mar gerçek bir toplumdur. Bazen buranın biraz fazla canlı olduğunu düşünüyorum hatta."

"Sahil boyundaki emekli komplekslerine - Calahonda'ya falan - hiç benzemiyor değil mi?"

"Kesinlikle. O pueblo sakinleri..." Hennessy kirlenmiş sahillerden ayırdı gözlerini. "Yüzlerce kilometrelik beyaz çimento kılığına girmiş beyin ölümü. Estrella de Mar 1960'ların Chelsea'sine ya da Greenwich Köyü'ne benzer daha çok. Burada tiyatro ve film kulüpleri, bir koro topluluğu ve cordon bleu* kursları var. Bazen tümüyle bomboş kalmayı düşlerim, ama istemem. Bir an hareketsiz kaldın mı, *Godot'yu Beklerken*'i yeniden oynamaya mahkûm bulursun kendini."

"Etkileyici. Peki sırrı nedir bunun?"

"Söyleyeyim..." Hennessy kendini kontrol etti ve gülümsemesinin görünmesine aldırmadı. "Anlaşılması gayet zor bir şeydir. Bunu kendin bulmalısın. Zamanın varsa çevrene bakın. Bizi daha önce hiç ziyarete gelmemene şaştım doğrusu."

"Evet, gelmeliydim. Ama Torremolinos'taki o gökdelenlerin gölgesi çok büyük. Züppelik olmasın ama ben burayı cipsli balık, bingo oyunu, ucuz güneş yağı ve bunların hepsinin içinde yüzdüğü bir bira gölü sanmıştım. İnsanların *The New Yorker*'da okumak istemeyecekleri türden bir şey yani."

"Tahmin ederim. Bizimle ilgili övücü bir yazı yazarsın belki."

Hennessy beni o nazik tavrıyla süzüyordu ama kafasının içinde bir uyarı sinyalinin çaldığını hissettim. Frank'in oturma odasına girip, polis araştırması sırasında raflarından çekilip çıkarılmış kitaplara bakarak başını salladı, Estrella de Mar'ın bu kadar altüst edilmesi yeter dermişçesine.

"Övücü bir makale mi?" Ortalığa saçılmış minderlerin üzerinden atladım. "Belki... Frank dışarı çıkarsa. Kendimi toparlamam için biraz zaman lazım."

"Gayet makul. Neler bulabileceğini tahmin edemezsin. Şimdi seni arabayla Hollingerların evine götüreceğim. O evi görmek istediğini biliyorum. Ama dikkat et, kendine çok hakim olman gerekecek."

---

* Birinci sınıf aşçılık (ç.n.).

Ben dairede son bir tur atarken Hennessy beni bekledi. Frank'in yatak odasında yatak şiltesi duvara dayalı duruyordu; dikiş yerleri, onun itirafını doğrulayacak, ufacık bir şeyler bulmak umuduyla polis müfettişleri tarafından açılmıştı. Takım elbiseler, gömlekler ve spor giysileri yerlere saçılmış, vaktiyle annemize ait dantel bir şal, şifonyer aynasının üzerine asılmıştı. Banyodaki lavabo, tıraş gereçleriyle, aerosollerle ve ecza dolabının raflarından aşağı sıyırılmış vitamin kutularıyla doluydu. Banyo küvetinde, arasından mavi duş jeli sızıp akmış, kırık camlar vardı.

Oturma odasındaki şöminenin rafında Frank'le ikimizin bir çocukluk resmini görüp hatırladım; Riyad'da konut kompleksindeki evimizin önünde, annemizle birlikte ayakta duruyorduk. Frank'in şeytanca gülümsemesi ve ağabey olarak benim baykuş gibi ciddi duruşum, babamın kamerasına neşeli görünmek için gergin bir çabaya giren annemizin tedirgin bakışıyla zıtlık oluşturuyordu. Gariptir ki, beyaz villalardan, palmiyelerden ve apartmanlardan oluşan arka fon bana Estrella de Mar'ı hatırlattı.

Bir dizi tenis kupasının yanında, profesyonel bir kameramanın Club Nautico'nun yemek salonunda çektiği, başka bir çerçeveli fotoğraf vardı. Rahatlamış ve hoş bir şekilde çakırkeyif olmuş Frank beyaz smokinini giymiş, gözde üyelerinden oluşan bir grubun arasında oturuyordu; açık dekolteli ve neşeli sarışınlarla, hoşgörülü kocaları vardı çevresinde.

Frank'in yanındaki, ellerini başının arkasında kenetlemiş halde oturan, tenis kortunda gördüğüm sarı saçlı adamdı. Adamda, kameranın merceğiyle saptanmış entelektüel bir atlet görünümü vardı; güçlü bedeni incelikli niteliklerini ve duyarlı bakışını dengeliyordu. Kısa kollu gömleğiyle arkasına yaslanmış, yemekte giydiği ceketi yanındaki sandalyeye asmıştı; çevresindeki mutlu sahne hoşuna gitmişti ama tüm bu düşüncesizce şamatanın üstündeydi. Adamın sevimli, fakat garip bir şekilde içine kapalı hali dikkatimi çekti; çoğu kişinin de dikkatini çekmiş olmalıydı bu.

"Kardeşinin daha mutlu günleri," diyerek Hennessy parmağıyla Frank'i gösterdi. "Tiyatro kulübünün bir yemeği. Gerçi fotoğraflar yanıltıcı olabilir - Hollinger yangınından bir hafta önce çekildi bu."

"Peki yanındaki şu derin düşüncelere dalmış oğlan kim? Kulübün baş Hamlet'i mi?"

"Hiç ilgisi yok. Bobby Crawford, bizim profesyonel tenisçimiz; gerçi o bunun da çok ötesinde biridir bence. Onu tanımalısın."

"Bugün öğleden sonra gördüm kendisini." Hennessy'ye, kominin kanayan avucuma yapıştırdığı flasteri gösterdim. "Elimin içinde hâlâ onun tenis raketinin bir kıymığı var. Onun tahta bir raketle oynamasına şaştım doğrusu."

"Onun oyununu yavaşlatır bu." Hennessy gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ne kadar garip, kortlarda onunla birlikte miydin? Bobby çok sert oynar."

"Benimle oynamadı. Ama, pek yenemeyeceği biriyle karşı karşıyayadı."

"Sahi mi? O müthiş iyidir. Her yönden dikkate değer bir arkadaş. O aslında bizim eğlence sorumlumuzdur ve Club Nautico'nun hayatı ve ruhudur resmen. Frank'in onu buraya getirmesi gayet başarılı bir girişimdi - genç Crawford tümüyle değiştirdi burayı. Doğruyu söylemek gerekirse o gelmeden önce kulüp tam bir ölü gibiydi. Birçok yönüyle Estrella de Mar gibi - uyuşuk bir puebloya dönüşüyorduk biz de. Bobby her şeye girişti: Eskrim, tiyatro, duvar tenisi. Alt kattaki diskoyu açtı ve Frank'le ikisi Amiral Drake tekne yarışlarını başlattılar. Adam kırk yıldır Britanya Festivali'ni yönetmiş sanki."

"Belki hâlâ yönetiyordur - kafası kesinlikle bir şeyle meşgul. Ama çok genç görünüyor."

"Ordudan ayrılmış biri. Genç subayların en iyileri ebediyen genç kalır. Şu sizin kıymık garibime gitti doğrusu..."

Hollingerların evinin kömürleşmiş tahtalarına bakarken elimdeki kıymığı çıkarmaya çalışıyordum hâlâ. Hennessy diafonda İspanyol şoförle konuşurken ben onun arabasının yolcu koltuğunda oturuyordum ve harabolmuş konakla benim aramda araba ön camının ve döküm demirden bahçe kapılarının bulunmasından memnundum. Bu büyük yangın yerinden, tepenin üzerinde, bir zamane Nuh'unun ateşe verdiği tufan gemisi gibi duran enkazdan hâlâ sıcaklık yayılıyordu sanki. Çatı kirişleri üst duvarlardan dışarıya fırlamış, ölüm gemisinin açığa çıkmış kaburgaları baca direklerinin altında kalmıştı. Yanmış tenteler lime lime yelkenler gibi sarkıyordu pencere-

lerden, uğursuz bir semafor sinyalinin dalgalanan kara bayrakları gibi.

"Tamam - Miguel bizi içeri alacak. O bakıyor bu eve, ya da evden geriye kalan şeye. Eve bakan kadınla kocası gittiler. Yapamadılar kısacası." Hennessy kapıların açılmasını bekledi. "Bu oldukça ilginç bir manzara, kesinlikle..."

"Peki şoför nasıl biri - Frank'in ağabeyi olduğumu söyleyeyim mi ona? Yapar mı bir..."

"Hayır. Frank'i severdi, birlikte bazen su altına dalmaya giderlerdi. Frank suçu kabul edince çok sarsıldı. Hepimiz gibi; söylemeye gerek yok tabii."

Arabayla kapıdan girdik ve iri çakılların üzerinden geçtik. Araba yolu, cüce palmiyeler, begonviller ve yaseminlerle dolu bir dizi taraça bahçenin yanından geçerek yukarıya çıktı. Sulama hortumları bir ölünün dolaşım sistemi gibi uzanıyordu yamaçlarda. Tüm yapraklar ve çiçekler, metruk eve, her şeye mezarımsı bir hava veren kasvetli bir ışığa boğmuş beyaz bir külle kaplıydı. Tenis kortunun küllü yüzeyindeki ayak izleri, kısa süre yağan bir kardan sonra, tek başına bir tenisçinin olmayan rakibini beklediğini akla getiriyordu. Evin denize bakan cephesi boyunca uzanan mermer bir terasa kiremitler ve çatı tahtalarının kömürleşmiş parçaları saçılmıştı. Saksılardaki bitkiler, devrilmiş sandalye ve sehpaların arasında çiçek açıyordu hâlâ. Hennessy'nin söylediğine göre 1920' lerde, evi satın alan Endülüslü zenginin zevkine göre yapılmış büyük bir dörtköşe yüzme havuzu, süslü bir su deposu gibi konmuştu terasın yanına. Atlama tahtasının podyumu duvara yapışık mermer sütunların üzerindeydi ve içinden sular fışkıran heykellerin her biri, taştan oyulmuş ve ağzı açık, birer balık tutan bir çift eldi. Havuzun filtre sistemi çalışmıyordu ve havuzun üzerinde suyla şişmiş tahta parçaları, boş şarap şişeleri, kâğıt bardaklar ve bir tane de boş buz kovası yüzüyordu.

Hennessy arabayı, üst dalları yanıp simsiyah süpürgelere dönmüş okaliptüslerden oluşan bir gölgeliğin altına park etti. Asık suratlı genç bir İspanyol havuzun kenarındaki merdivenleri çıkıyor, çevresindeki harabe manzarasına, sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Bize doğru geleceğini sandım; fakat on metre uzakta kalıp, bana soğuk soğuk baktı.

"Miguel, Hollingerların şoförü," diye mırıldandı Hennessy. "Havuzun altındaki dairede oturuyor. Ona soru soracaksan biraz nazik davranmak uygun olur. Polis ona bayağı bir zılgıt çekti."

"Şüphelilerden biri miydi bu?"

"Kim değil ki? Zavallı çocuk; bütün dünyası başına yıkıldı resmen."

Hennessy şapkasını çıkardı ve eve bakarak kendini yelledi. Facianın büyüklüğünden etkilenmiş, ama öte yandan da, yanmış bir fabrikayı inceleyen bir sigorta eksperi gibi, pek üzülmemiş görünüyordu. Kabartmalı meşe kapıları kapatan sarı polis bantlarını gösterdi parmağıyla.

"Müfettiş Cabrera kanıtları kimsenin kurcalamasını istemiyor; gerçi geriye neyin kaldığını tanrı bilir sadece. İçeriye bakabileceğimiz, terasa açılan bir yan kapı var. İçeriye girmek son derece tehlikeli."

Kırılmış kiremitlerin ve şarap bardaklarının üzerine basarak yürüdüm. Yüksek ısıdan, taş duvarlarda zikzaklı bir yarık oluşmuştu, konağı alevlere mahkûm eden bir yıldırımdan kalan yara izi gibi. Hennessy öne geçip, itfaiyecilerin manivelayla menteşelerinden çıkardığı, açık bir pencere-kapıya doğru yürüdü. Terasta rüzgâr esiyor ve kemik tozu gibi, beyaz küllerden bir bulut çevremizde dolanıp duruyordu rüzgârın peşini hiç bırakmamacasına.

Hennessy kapıyı ittirdi ve dehşet müzesindeki bir rehber gibi bıyık altından gülümseyerek, peşinden gelmemi işaret etti başıyla. Yüksek tavanlı salon, yarımadanın her iki tarafındaki denize tepeden bakıyordu. Loş ışıkta kendimi bir deniz dünyasında, batık bir geminin çamur kaplı kamarasında buldum. İmparatorluk mobilyaları ve brokar perdeler, goblen duvar örtüleri ve Çin halıları, suya gömülmüş bir alemin, çökmüş tavandan içeri fışkıran suyla sırılsıklam olmuş dekorlarıydı. İç kapıların ötesinde, üzerinde bağdadi sıva döküntülerinden bir yığınla bir avizenin kristal kalıntıları duran meşe bir masanın bulunduğu yemek odası vardı.

Parke döşemeden, halının üzerine adım attım ve sırılsıklam olmuş halıdan sular çıkarken ayakkabılarımın gömüldüğünü hissettim. Sonunda vazgeçip, Hennessy'nin güneşte yanan yarımadayı seyrettiği terasa döndüm.

"Bu yangını bir tek kişinin çıkardığına inanmak zor," dedim

ona. "Frank ya da her kimse. Ev tamamen harabolmuş."

"Bence de." Hennessy gitmek için sabırsızlanarak saatine baktı. "Ama tabii burası çok eski bir ev. Tek bir kibrit götürebilir bunu."

Yakındaki bir korttan bir tenis maçının sesleri geldi yankılanarak. Bir mil uzaktan, Club Nautico'daki tenisçileri seçebiliyordum pusun içinde beyaz pırıltılar gibi.

"Hollingerlar nerede bulundu? Yangın başlayınca terasa kaçmamalarına şaştım."

"Ne yazık ki, üst kattaydılar o anda." Hennessy çatının üzerindeki kapkara pencereleri gösterdi parmağıyla. "Adam çalışma odasına bitişik banyodaymış. Kadın da başka bir yatak odasında."

"Ne zamanmış bu? Akşam yedide mi? Ne yapıyorlarmış orada?"

"Kim bilebilir ki? Adam muhtemelen anılarının üzerinde çalışıyordu. Kadın akşam yemeği için giyiniyor olabilir. Kaçmaya çalıştıklarından eminim ama, korkunç alevler ve eter dumanları onları geri döndürmüş olsa gerek."

Nemli havayı kokladım, çocukken Riyad'daki Amerikan kliniğinde yatan annemi ziyaret ettiğimde hastane koridorlarının kokusunu duymaya çalışarak. Salondan gelen hava, otlu bir bahçede yağmurdan sonra duyulan toprak kokusunu getiriyordu.

"Eter mi...? Bunda bir gariplik var. Hastaneler artık eter kullanmıyor. Frank bu şişeler dolusu eteri nereden bulup da satın almış ki?"

Hennessy yürüyüp gitmiş, bana biraz uzaktan bakıyordu benim bir katilin ağabeyi olduğumun ilk kez farkına varmış gibi. Onun arkasında, Miguel devrilmiş masaların arasında duruyordu. İkisi birlikte, düşsel bir oyunda yer alan ve bana asla hatırlayamayacağım anıları hatırlatmaya çalışan tipler gibiydiler.

"Eter mi?" Hennessy durup bunu düşündü kırık bir cam parçasını bir ayağıyla kenara çekerek. "Evet, sanırım endüstride kullanılıyor. İyi bir çözücü değil mi bu? Uzman laboratuvarlarda bulunması lazım."

"Ama neden sadece benzin kullanmadı? Ya da çakmak yakıtı, bu iş için? O zaman kimse kullanılan maddenin izini süremezdi. Cabrera'nın, bu eteri Frank'e sattığı düşünülen laboratuvarın izini sürüp bulduğunu düşünüyorum, öyle mi?"

"Belki, ama ben yine de bundan kuşku duyuyorum. Hepsinden

öte, kardeşin suçu kabul etti." Hennessy araba anahtarlarını aradı. "Charles, sanırım gitmemiz gerek. Bunun korkunç bir gerginlik olduğunu fark ettin herhalde."

"Hayır, iyiyim. Beni buraya getirdiğine sevindim." Ellerimi taştan korkuluğa bastırdım ateşin sıcaklığını hissetmeye çalışırcasına. "Ötekilerden söz et bana - genç kızdan ve Hollingerların yeğeni olan o kızdan. Erkek bir sekreter de mi vardı?"

"Roger Sansom, evet. Terbiyeli çocuk, yıllardır onlarla birlikteydi - neredeyse oğulları gibiydi."

"Onlar nerede bulundu?"

"Birinci katta. Hepsi kendi yatak odalarındaymış."

"Biraz tuhaf değil mi bu? Yangın zemin katta başlamış. Normal olarak, onların pencereden dışarı çıkacağını düşünürsün. Atlamak için pek yüksek bir yer değil."

"Pencereler kapalıydı. Evin tümünde havalandırma sistemi vardı." Hennessy beni teras boyunca yürütmeye çalışıyordu, kapanış saatinde son ziyaretçiyi çıkışa buyur eden bir müze görevlisi gibi. "Hepimiz Frank'i düşünüyoruz ve bu trajik olay kesinlikle hepimizi şaşkına döndürdü. Ama biraz düş gücünü kullanmaya çalış."

"Ben belki de çok aşırı kullanıyorum onu... Hepsinin kimliğinin saptandığını varsayıyorum, öyle mi?"

"Biraz güçlükle. Diş kayıtlarından, diye tahmin ediyorum; gerçi sanırım Hollingerların ikisinin de hiç dişi yoktu. Belki de çene kemiğinde bazı ipuçları vardır."

"Hollingerlar nasıl birileriydi? İkisi de yetmişli yaşlarda mıydı?"

"Adam yetmiş beşindeydi. Kadın birazcık daha gençti. Altmışlı yaşların sonunda, tahminen." Hennessy, seçkin bir şarabı zevkle hatırlıyormuş gibi kendi kendine gülümsedi. "Güzel bir kadın, aktris tarzında; gerçi benim için biraz fazla hanım hanımcık biri."

"Ve buraya yirmi yıl önce geldiler öyle mi? O zamanlar Estrella de Mar çok farklı bir yer olsa gerek."

"Evet, görecek hiçbir şey yoktu; sadece çıplak tepeler ve birkaç eski bağ. Birkaç balıkçı kulübesi ve küçük bir bar. Hollinger bu evi birlikte çalıştığı bir İspanyol inşaatçıdan almış. İnan bana, çok güzel bir yerdi."

"Ve tüm bu çimento yığınları tepeyi yavaş yavaş tırmanıp onla-

ra doğru geldikçe Hollingerların neler hissettiğini düşünebiliyorum. Burada herkes tanır mıydı onları? Hollinger birçok kişinin çanına ot tıkayabilecek kadar zenginmiş."

"Oldukça tanınırlardı. Hollinger kulübün büyük hissedarlarından biri olduğu halde onları kulüpte pek fazla görmezdim. Sanırım, kulubün kendine özel müşterileriyle yürüyeceğini düşünüyorlardı."

"Ama sonra, altın madalyalar gelmeye başladı, öyle mi?"

"Onların altın madalyaları pek umursadığını sanmıyorum. Altın Hollingerların en sevdiği renklerden biriydi. Estrella de Mar değişmeye başlamıştı. O ve Alice sanat galerilerinden ve Tom Stoppard gösterilerinden artık bıkmışlardı. Başkalarına pek sokulmazlardı. Aslında, Bay Hollinger'ın kulüpteki hissesini satmaya çalıştığını sanıyorum."

Hennessy terasta gönülsüzce peşimden geliyordu. Evi çevreleyen, dar bir balkon, beş metre ötedeki yamaca çıkan, taş bir merdivenle birleşiyordu. Bir zamanlar yatak odası pencerelerini kokusuyla dolduran bir limon ağacı korusu varmış ama yangın fırtınası onların içinden geçmiş ve şimdi sadece, kara bir şemsiyeler ormanı gibi yükselen, kömürleşmiş kütükler kalmıştı geriye.

"Aman Tanrım, bir yangın merdiveni var..." Birinci kattaki bir sahanlıktan aşağıya inen demir-döküm merdiveni gösterdim. Masif metal kütle büyük ısıdan ötürü eğilmiş, ama taş duvarlara hâlâ bitişik duruyordu. "Niçin kullanmamışlar bunu? Birkaç saniyede kurtulurlardı."

Hennessy ölenlere saygı gösterir gibi bir hareketle şapkasını çıkardı. Cevap vermeden önce, başı eğik halde durdu. "Charles, yatak odalarından hiç çıkamadılar. Yangın çok şiddetliydi. Bütün ev bir ocak gibi yandı."

"Görüyorum. Sizin yerel itfaiye bu yangını kontrol altına almaya başlayamamış bile. Bu arada, onlara haber veren kim?"

Hennessy beni pek duymuyormuş gibi görünüyordu. Eve sırtını dönüp denize baktı. Onun bana, benim başkalarından öğrenebileceğimi bildiği şeylerin dışında herhangi bir şey anlatmadığını hissettim.

"İşin doğrusu, yangın ihbarı buradan geçen bir motosikletli tarafından yapılmış. Kimse buradan itfaiyeyi aramamış."

"Peki polis?"

"Ancak bir saat sonra gelmiş. İspanyol polisinin bizi biraz fazla kendi halimize bıraktığını anlamış olman gerek. Bugüne dek Estrella de Mar'da pek az suç polise bildirilmiştir. Bizim kendi güvenlik devriyelerimiz var ve onlar her şeye göz kulak olur."

"Polis ve itfaiye çok sonra çağrıldı..." Bu sözleri kendi kendine tekrarlarken kundakçının bomboş terastan kaçışını ve sonra alevler kocaman çatıdan gürleyerek çıkarken dış duvarı tırmanışını gözümün önüne getirdim. "Yani, eve bakan kadınla kocasından başka hiç kimse yok muymuş burada?"

"Değil tabii ki." Hennessy şapkasını yine giydi ve siperliğini gözlerinin üzerine indirdi. "Olay sırasında herkes buradaydı."

"Herkes mi? Bütün personel mi demek istiyorsun?"

"Hayır, demek istediğim..." Hennessy soluk tenli elleriyle aşağıdaki kasabayı gösterdi. "*Le tout** Estrella de Mar. O gün Kraliçe'nin doğum günüydü. Hollingerlar o gün daima kulüp üyelerine bir parti verirdi. Onların toplumsal yaşama bir katkısıydı bu - bunda, soyluluk görevini yerine getirme gibi bir hava vardı tabii, kabul ediyorum; ama bayağı da güzel gösterilerdi. Şampanya ve harika kanapeler..."

Ellerimi gözüme siper ettim ve Club Nautico'ya bakarak, bütün üyelerin oradan ayrılıp, Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırmak üzere Hollinger malikanesine gelişini gözümün önüne getirdim. "Demek yangın partinin verildiği gece çıktı... kulübün kapalı olmasının nedeni buymuş. Gerçekten, yangın başladığında kaç kişi vardı burada?"

"Herkes buradaydı. Sanırım çağrılan bütün konuklar gelmişti. Burada tahminen yaklaşık... iki yüz kişi vardı bizden."

"İki yüz kişi mi?" Evin balkonunun yüzme havuzuna ve terasa tepeden baktığı güney cephesine doğru yürüdüm yeniden. Beyaz örtülerle kaplı sehpalar, gecenin ışıklarıyla parlayan buz kovaları ve suyu çarşaf gibi dümdüz havuzun dibinde sohbet eden konuklar getirdim gözümün önüne. "Tüm bu insanlar buradaydı, en azından iki yüz kişi, ve bunların hiçbiri eve girip Hollingerları kurtarmaya çalışmadı, öyle mi?"

"Evladım, kapılar kilitliydi."

---

* Bütün (ç.n.).

"Parti sırasında mı? Bunu anlayamıyorum. Kırıp girebilirdiniz."

"Kırılmaz cam. Ev yağlı boya tablolarla ve *elişi nesnelerle* doluydu; Alice'in mücevherlerini söylemeye de gerek yok tabii. Daha önceki yıllarda hırsızlık olmuş ve halıların üzerinde sigara yanıkları bulunmuş."

"Öyle bile olsa. Öte yandan, Hollingerlar kapalı kapıların ardında ne yapıyorlardı? Neden dışarıya çıkıp konuklarının arasına karışmıyorlardı?"

"Hollingerlar insanların arasına karışmayı pek seven tipler değildi." Hennessy eliyle işaret etti sakince. "Birkaç eski dostlarını karşılarlardı ama, öteki konuklarla görüştüklerini hiç sanmıyorum. Gayet kralvari bir durumdu bu. Her şeyi birinci kattaki verandadan izlerlerdi. Hollinger Kraliçe'nin şerefine oradan kadehini kaldırır, Alice de el sallar ve tezahüratlara karşılık verirdi."

Yüzme havuzuna varmıştık; Miguel sığ kenarda durmuş, suyun üzerinde yüzen öteberiyi tırmıkla topluyordu. Mermer eşiğin üzerinde ıslak kömür yığınları duruyordu. Buz kovası yüzerek önümüzden geçti, dağılmış bir puro vardı içinde.

"David, bu olan bitenleri ben hiç anlayamıyorum. Tüm bu olay sanki..." Hennessy benimle göz göze gelmek zorunda kalıncaya dek bekledim. "Yangın başladığında iki yüz kişi bir yüzme havuzunun dibinde duruyor. Buz kovaları, punç kâseleri, şampanya ve maden suyu şişeleri var, tüm bunlar bir volkanı söndürmeye yeter. Ama anlaşılan, hiç kimse parmağını oynatmamış. Garip olan işte bu. Kimse polisi ya da itfaiyeyi çağırmamış. Sen ne yaptın - böylece durdun mu burada?"

Hennessy benden sıkılmaya başlamış, bakışları arabasına sabitlenmişti. "Yapacak başka bir şey var mıydı ki? Korkunç bir panik vardı, insanlar havuza düşüyor ve sağa sola kaçışıyordu. Kimsenin polisi düşünecek zamanı yoktu."

"Peki ya Frank? O da burada mıydı?"

"Epeyi zaman buradaydı. Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırılırken yan yana durduk. Ondan sonra dolaşmaya başladı, her zaman yaptığı gibi. Onu bir daha gördüğümden emin değilim."

"Peki yangının başlamasından önceki dakikalarda? Söyle bana, kimse Frank'i ateşi yakarken görmüş mü?"

"Tabii ki hayır. Düşünülemez bile." Hennessy dönüp bana bak-

tı. "Yapma tanrı aşkına dostum, Frank senin kardeşin."

"Ama elinde bir eter şişesiyle bulundu. Bu sana tuhaf gelmiyor mu?"

"Bu, üç ya da dört saat sonra, polis kulübe geldiği zamandı. O şişe belki de onun dairesine yerleştirilmişti, kim bilir?" Hennessy omuzumu pışpışladı sanki Lloyd's sendikasının düş kırıklığına uğramış bir üyesini teselli ediyordu. "Bak Charles, tüm bunları içine sindirebilmen için biraz zaman tanı kendine. İstediğin kadar çok kişiyle konuş - hepsi sana aynı hikâyeyi anlatacak, tüm korkunçluğuyla. Kimse bu işi Frank'in yaptığını düşünmüyor, fakat öte yandan, bu yangını başka kimin çıkarmış olabileceği de belli değil."

Hennessy havuzun çevresini dolaşıp Miguel'le konuşurken bekledim. Birkaç kâğıt para el değiştirdi, İspanyol bunları alıp hoşnutsuz bir suratla cebine attı. Biz külle kaplı tenis kortunun önünden arabayla geçerken gözlerini benden pek ayırmadan, yürüyerek peşimizden geldi. Benimle konuşmak istediğini hissettim, fakat adam kapı kontrol düğmelerine hiç konuşmadan, yaralı yanağında hafif bir tikle seyirerek bastı.

"Asap bozucu bir herif," dedim, arabayla çıkıp gittiğimizde. "Söyler misin, Bobby Crawford da partide miydi? O profesyonel tenisçi?"

Hennessy bu kez hemen yanıt verdi. "Hayır, yoktu. Kulüpte kalıp o makinesiyle tenis oynadı. Onun Hollingerlardan pek hoşlandığını sanmıyorum. Onların da ondan..."

Hennessy beni kulübe geri getirdi ve Frank'in dairesinin anahtarlarını verip bıraktı. Onun bürosunun kapısında ayrıldığımızda benden kurtulduğuna sevindiği açıkça belliydi ve artık kulüp ve üyeler için hafiften bir sıkıntı haline gelmeye başladığımı tahmin ettim. Ama Hennessy Frank'in o yangını çıkarmış olamayacağını ve Hollingerları öldürmek için düzenlenen tertipte en ufak bir rol bile almamış olduğunu biliyordu. Ama itiraf, her ne kadar akıl almaz bir şey olsa da, saati durdurmuştu ve hiç kimse onun suç ikrarının ötesine bakıp da, bu yanıp harabolmuş konağın tepesinde duran çok daha büyük soru işaretini göremiyor gibiydi.

Öğleden sonrayı Frank'in dairesini toplamakla geçirdim. Kitap-

ları raflarına koydum, yatağı yaptım ve yamulmuş abajurları düzelttim. Oturma odasının halılarındaki çukurlar, divanın, koltukların ve masanın polis araştırmasından önceki yerlerini gösteriyordu. Onları yerlerine ittirirken kendimi, karartılmış bir sahnede bir gün sonraki temsilin dekorunu hazırlayan bir dekor işçisi gibi hissettim.

Eşyaların tekerlekleri eski izlerine oturdu ama, Frank'in dünyasındaki diğer şeyler birbirine pek uymuyordu. Sağa sola saçılmış gömleklerini gardroba astım ve bir zamanlar ikimizin bebekler gibi sarındığımız eski dantel şalı dikkatle katladım. Annemiz öldükten sonra Frank bu şalı babamın Riyad'daki bir hayır kurumuna verdiği giyecek yığınından geri almıştı. Babamın büyükannesinden kalmış bu eski kumaş, sıkıştırılmış bir örümcek ağı gibi gri ve zarifti.

Frank'in masasına oturup onun çek defteri koçanlarına ve kredi kartı sliplerine göz gezdirdim Hollingerlarla ilişkisini gösterecek bir işaret bulmak umuduyla. Çekmeceler, nikâh davetiyelerinden, sigorta yenileme uyarılarından, arkadaşlardan gelen tatil kartpostallarından, Fransız ve İngiliz madeni paralarından ve zamanı geçmiş tetanos ve tifo aşılarını gösteren bir sağlık belgesinden oluşan bir yığınla, deri gibi döktüğümüz, günlük yaşamın ıvır zıvırlarıyla doluydu.

Hayret ki, müfettiş Cabrera'nın adamları Frank'in, denizaşırı mektuplardan yırttığı ve herhalde bir arkadaşının çocuğu için topladığı, yabancı pullarla dolu bir zarfa koyduğu, küçük bir kokain poşetini görmemişlerdi. Bu unutulmuş zuladan kullanmak fikrine dayanamayıp plastik poşeti yürüttüm; Hollingerların evine yaptığım ziyaretten ötürü çok sarsılmıştım.

Orta çekmecede annemin Bogner Regis'te daha kızken sakladığı eski bir fotoğraf albümü vardı. Çikolata kutusuna benzeyen kapakları ve art nouveau çerçeveli, ebrulu sayfaları Charleston ve Hispano-Suize kadar uzak görünüyordu. Siyah-beyaz fotoğraflar, çakıllı plajda umutsuzca taştan bir şato yapmaya çalışan; babasına utangaç utangaç gülümseyen; bir doğum günü partisinde eşeğe kuyruk takan, aşırı hevesli küçük bir kızı gösteriyordu. O dümdüz ve güneşsiz dünya, mutlu olmak için büyük çaba harcadığı bu kadar belli bir çocuk için uğursuz bir başlangıç ve hırslı bir tarihçi ve Arapolog gençle yapacağı evlilik için yetersiz bir hazırlıktı. Fotoğ-

raf koleksiyonu, kehanet haberi gibi, onun Riyad'a gelişinin bir yıl sonrasında birdenbire bitiyor, boş sayfalar onun giderek artan depresyonu hakkında her şeyi anlatıyordu sanki.

Boş restoranda sakin bir akşam yemeği yedikten sonra divanda, göğsümde fotoğraf albümüyle uyuyakaldım ve gece yarısından sonra, diskodan çıkan gürültücü bir grubun yüzme havuzunun terasına yayılmasıyla uyandım. Beyaz yemek ceketi giymiş iki adam havuzda sulara şap şap vurarak yüzüyor, atlama tahtasının yanında iç çamaşırlarına kadar soyunan karılarının şerefine şarap kadehlerini kaldırıyorlardı. Altın rengi, düz ve dar bir elbise giymiş, sarhoş bir genç kadın havuzun kenarında yalpalaya yalpalaya yürüdü, sivri topuklu ayakkabılarını çekip çıkardı ve suya fırlattı.

Frank'in yokluğu üyeleri serbestleştirmiş, Club Nautico'yu kumarhaneyle genelevin tuhaf bir karışımına döndürmüştü. Los Monteros'a dönmek üzere daireden çıkıp giderken, aşk yapmak isteyen bir çift, koridordaki kilitli kapıları yokluyordu. Neredeyse bütün personel evine gitmişti, restoran ve briç odaları karanlıktaydı fakat diskonun yanıp sönen ışıkları geliyordu girişten. Merdivenlerde, mini etekleriyle, file çoraplarıyla, kırmızı sutyenleriyle amatör fahişeler gibi giyinmiş üç genç kadın duruyordu. Bunların, bir kıyafet balosuna giden kulüp üyeleri olduğunu tahmin ettim ve arabamla götürmeyi teklif etmek fikri cazip geldi ama kadınlar telefon numaralarıyla dolu bir listeyi kontrol ediyorlardı harıl harıl.

Araba parkı çok karanlıktı ve araba sıralarının arasında sağa sola çarpa çarpa yürüyüp, kiraladığım Renault'nun kapı kolunu el yordamıyla buldum. Direksiyona oturup, diskonun gece karanlığında güm güm duyulan gürültüsünü dinledim bir süre. Yakınıma park etmiş bir Porsche'nin içinde, gürültüden tedirgin olan ve sahibini görmek için sabırsızlanan, büyük beyaz bir köpek koltukların üzerinde zıplayıp duruyordu.

Kontak anahtarı yuvasını bulmak için direksiyon kutusunu yokladım. Gözlerim karanlığa alışınca, o köpeğin krem rengi smokin giymiş bir adam olduğunu ve yolcu koltuğuna sıkıştırdığı birisiyle mücadele ettiğini fark ettim. Diskodan gelen müziklerin kısa bir ara verdiği anda kadının, boğulan birinin zorlukla aldığı son nefesine benzeyen bağırışını duydum. Kadının elleri adamın başının üzerindeki araba tavanına uzandı ve döşemeyi çekip yırttı.

Beş altı metre ötemde bir ırza tecavüz olayı gerçekleşiyordu. Farları yaktım ve klaksona üç kez uzun uzun bastım. Çakılların üzerine çıktığım anda Porsche'nin kapısı birden hızla açılıp yanındaki arabaya çarptı. Irza geçme zanlısı arabadan fırladı; smokininin sırtı, deliye dönmüş kurban tarafından neredeyse lime lime yırtılmıştı. Adam Renault'nun farlarının arasından fırlayıp karanlığın içine doğru kaçtı. Adamın peşinden koştum fakat adam park giriş kapısının yanındaki tepeciğe doğru hızla koştu, omuzlarını rasgele silkeleyerek smokinini düzeltti ve karanlıkta kayboldu.

Kadın Porsche'nin yolcu koltuğunda oturuyor, çıplak ayağı kapıdan dışarı sarkıyordu, eteği belindeydi. Saldırganın salyasıyla ıslanmış sarı saçları parlıyordu ve sağa sola bulaşmış rujuyla yüzü, reçel kavanozuna dalmış küçük bir çocuğa dönmüştü. Yırtılmış külotunu butlarından yukarıya çekti ve çakılların üzerine kustu, sonra arka koltuğa uzanıp ayakkabılarını alırken, yırtılmış tavan döşemesi yüzüne sürtündü.

Birkaç adım ötede, park yeri görevlisinin gündüzleri ve akşamları görev başında beklediği kulübe vardı. Tezgâhın üzerinden eğilip, aydınlatma sisteminin şalterini çevirdim ve park yeri parlak bir floresans ışıkla doldu.

Kadın birden parlayan ışığın karşısında kaşlarını çattı, gümüş rengi el çantasını kaldırıp gözlerini gizledi ve kırılmış topuğuyla topallayarak, kulübün girişine doğru yürüdü; kırışık gömleği sökülmüş taytının üzerine sarkmıştı.

"Dur!" diye bağırdım. "Polis çağırayım..."

Tam kadının peşinden gitmek üzereydim ki, geçiş yolunun ötesinde, Porsche'nin karşısında park etmiş bir dizi arabayı fark ettim. Birçoğunun ön koltuklarında sürücüler ve yolcular vardı, hepsi gece giysileri giymiş ve yüzleri indirilen güneş siperleriyle gizlenmişti. Irza geçme teşebbüsünü hiç karışmadan seyretmişlerdi, özel bazı kişilerin görüşüne açık bir galerideki seyirciler gibi.

"Siz oyun mu oynuyorsunuz burada?" diye bağırdım. "Tanrı aşkına..."

Saldırılan kadını kurtarmamalarına duyduğum öfkeyle onlara doğru yürüdüm ve bandajlı elimi yumruk yapıp ön camlarına vurdum. Ama sürücüler motorları çalıştırdı. Birbirlerinin peşi sıra yanımdan geçip otopark girişine doğru sıvıştılar, kadınlar elleriyle

gözlerini gizliyordu.

Saldırı kurbanı kadını bulmak için kulübe döndüm. Kıyafet balosu giysili fahişeler ellerinde telefon listeleriyle lobide duruyorlardı, fakat ben merdivenleri çıkarken bana doğru döndüler.

"Nerede o kadın?" diye seslendim onlara. "Az kaldı ırzına geçiliyordu. Buraya girdiğini gördünüz mü?"

Üçü gözlerini kocaman açıp birbirlerine baktılar ve sonra hep birlikte gülüşüp kıkırdamaya başladılar; kafaları çılgın bir amfetamin boşluğunda dönüp duruyordu. İçlerinden biri yanağıma dokundu sanki bir çocuğu sakinleştirircesine.

Kadınların dinlenme odasını aradım, kabinlerin kapılarına vurup açtım ve sonra karanlık restoranda masalara çarpa çarpa yürüyüp o kadının gece karanlığında bıraktığı güneş çiçeği kokusunun peşinden gittim. Nihayet onu havuzun kenarında gördüm; ıslak çimlerin üzerinde çıplak ayakla dans ediyordu, ellerinin üstü ruja bulanmıştı; ona doğru yürüyüp de kolundan tutmaya çalışırken, tanıyormuş gibi gülümsüyordu bana.

V
Bir klan toplantısı

Cenazeler de bir sınırı geçişin kutlamasıdır birçok yönden ve her şeyin özeti olarak ve en resmi bir şekilde. Cenaze törenine katılanlar Protestan mezarlığında, en koyu renk giysilerini giymiş beklerken, bunlar sanki yabancı bir gümrük kapısında, ne kadar beklerlerse beklesinler o gün içlerinden sadece bir kişinin geçmesine izin verileceğini bilip de yine sabırla bekleyen, hali vakti yerinde bir göçmen grubuna benziyormuş gibi geldi bana.

Karşımda Blanche ve Marion Keswick vardı; limandaki nezih bir birahaneyi, Restaurant du Cap'ı işleten, şık iki İngiliz kadın. Siyah ipekli takımları erimiş katran gibi parlıyordu kızgın güneşin altında ve ikisi de soğukkanlı ve sakindi sanki hâlâ; iş yeri sahipleri olarak, İspanyol kasiyerlerinin üzerinden gözlerini eksik etmiyor-

muş gibiydiler. Geçen akşam, bıraktığım yüklü bahşişe rağmen, mutfakları konusunda yaptığım iltifatlara zar zor bir gülümsemeyle karşılık vermişlerdi.

Ama şimdi daha samimi görünüyorlardı nedense. Cenaze töreninin fotoğrafını çekmek niyetiyle yanlarından yürüyüp geçerken Marion eldivenli eliyle kolumu tuttu.

"Bay Prentice? Böyle hemen gitmiyorsunuz değil mi? Henüz hiçbir şey olmadı."

"Bence her şey olup bitti," diye yanıt verdim. "Merak etmeyin, sonuna kadar kalacağım."

"Çok endişeli görünüyorsunuz," Blanche kravatımı düzeltti. "Biliyorum, mezar dipsiz kuyu gibi, o kızcağız da ufacık bir şeydi ama, size yer yok orada.* Gerçekten de, bir çocuk tabutu kullanmışlar sanki neredeyse. Keşke kardeşiniz de burada olsaydı Bay Prentice. Bibi'yi çok severdi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yine de güzel bir uğurlama bu." Açık mezarın başında bekleyen elli civarında kişiyi gösterdim elimle. "Ne çok kişi gelmiş."

"Tabii," diye doğruladı Blanche. "Bibi Jansen müthiş sevilen biriydi ve sadece gençler değildi sevenleri. Bir yönden, Hollingerlarla yaşamayı seçmesi yazık oldu. Biliyorum, Hollinger'ların bir suçu yoktu ama..."

"Bu korkunç bir trajedi," dedim kadına. "David Hennessy birkaç gün önce beni o eve götürdü."

"Evet, duydum." Marion tozlu ayakkabılarıma baktı. "Sanıyorum David kendine gezi rehberi gibi bir havalar veriyor. Her şeye burnunu sokmadan duramaz. Bence, ölümle ilgili şeylerden hoşlanıyor o."

"O olay *gerçekten* bir trajediydi." Blanche'in gözleri güneş gözlüklerinin karanlık kuyularına gömülmüştü, ışıksız bir dünyaya. "Ama insanları bir araya getiren bir şey olduğunu da söylemek gerek. Estrella de Mar tüm bu olanlardan sonra birbirine çok daha yakınlaştı."

Cenazeye katılacak yeni kişiler geliyordu; genç bir hizmetçi kız için bayağı hatırı sayılır bir kalabalıktı bu. Hollinger'ın, karısının,

* İngilizcede, bizdeki "ölenle ölünmez" deyimine karşılık gelen, "ölenle birlikte mezara girmek" deyimine dayalı (ç.n.).

yeğeni Anne'in, cesetleri sekreter Roger Sansom'unkiyle birlikte, uçakla İngiltere'ye gönderilmişti ve tahminime göre, bu İsveçli kızın cenazesine katılanlar, yangının kurbanı beş kişinin tümüne saygılarını gösteriyorlardı böylece.

Yüksek duvarların hemen ötesinde Katolik mezarlığı, süslü heykellerden ve yazlık villalara benzeyen aile kabirlerinden oluşan cıvıl cıvıl bir kasaba gibiydi. Mezarların arasında on beş dakika dolaşmış ve kendimi kasvetli Protestan cenaze törenine hazırlamaya çalışmıştım. En basit mezar taşının bile üzerinde çiçekler ve ön yüzlerinde de rahmetlilerin camlaştırılmış resimleri vardı - gülümseyen kadınlar, neşeli yeniyetme kızlar, yaşlı adamlar ve üniformalar içinde güçlü kuvvetli askerler. Bunun tersine, Cementerio Protestante - sanki Protestanlar için ölüm günah bir şeymiş gibi - kilitlenip dünyadan soyutlanmış, anahtarı bekçi kulübesinden yüz peseta verilerek alınan küçük bir kapıdan girilen, kaba toprakları güneşten ağarmış bir kemik bahçesiydi. Arka duvarın dibinde, birkaçının başına taş dikilmiş kırk tane mezar vardı; bunların çoğu, akrabalarının vatana geri götürme olanağı bulamadığı İngiliz emeklilerin mezarlarıydı.

Mezarlık sıkıntılı bir yer olmasına karşın, cenazeye katılanlar arasında pek sıkıntı belirtisi yoktu. Yalnızca Gunnar Andersson, marinada sürat motorlarını tamir eden o genç İsveçli kederli görünüyordu. Açık duran mezarın başında, ödünç aldığı takım elbisesi ve kravatıyla, kuru yanaklarında bir tutam sakalıyla, zayıf ve kamburunu çıkarmış halde, tek başına duruyordu. Çömelip nemli toprağa dokundu, kızdan geriye kalanları taşın toprağın kucağına bırakmaya pek istekli olmadığı belliydi.

Cenazeye katılan diğer kişiler güneşin altında, dinlenmeye gelmiş bir topluluğun bireyleri gibi sohbet ederek rahatça bekliyorlardı. Bunların tümü bir araya gelince, ülke dışında iş yapan insanlar topluluğundan bir kesit oluşmuştu - otelciler ve lokantacılar, bir taksi şirketi sahibi, iki çanak uydu acentası, Prenses Margaret Kliniği'nden bir kanser uzmanı, inşaatçılar, bar sahipleri ve yatırım danışmanları. Bunların bakımlı ve güneşten bronzlaşmış yüzlerine bakarken, Bibi Jansen'in çok sevildiği konusunda tüm söylenenlere karşın, burada onun yaşında hiç kimsenin bulunmaması garip geldi bana.

Keswick kızkardeşleri başımla selamlayıp, cenazeye katılanların oluşturduğu ana gruptan ayrıldım ve arka duvarın dibindeki mezarlara doğru yürüdüm. Orada uzun boylu, omuzları güçlü, platin rengi saçları geniş kenarlı siyah bir hasır şapkayla sıkıca tepesine toplanmış, ellili yaşların sonunda bir kadın, sanki kendini başkalarından özellikle ayrı tutmak istiyormuş gibi duruyordu. Kimse ona yaklaşmaya pek istekli görünmüyordu ve onun beni usulen davet etmesi için baş eğerek bir selamlamanın yeterli olduğunu hissettim. Kadının arkasında onun çocuk yüzlü bodyguardı olarak duran, Club Nautico'nun barındaki garson Sonny Gardner'dı; sörfçü omuzları gri renkli şık bir ceketin içinde gergin duruyordu.

Bu kadının, Estrella de Mar'ın en başarılı iş kadını Elizabeth Shand olduğunu biliyordum. Hollingerların eski ortağı olan bu kadın şimdi emlak ve hizmet sektörlerindeki birçok şirketin kontrolünü elinde tutuyordu. Cenazeye katılanları, hep tetikte, fakat hoşgörülü bakışlarla süzüyordu, yarı açık bir cezaevinin yöneticisiydi sanki. Sorumlulukları hakkında özel bir yorumu boyuna tekrarlanıp duruyormuş gibi, dudakları kendi kendine, neredeyse yüksek bir tonda mırıldanıyordu ve bu kadın kısmen sert bir amirin, kısmen de bir genelev mamasının en akıl almaz karışımı gibi göründü bana.

Onun Club Nautico'nun en büyük ortaklarından biri ve Frank'in yakın bir iş ortağı olduğunu biliyordum ve kendimi ona takdim etmek üzereyken gözlerini kederli İsveçli'den hızla ayırdı ve bakışlarını mezarlığa geç gelen birine sabitledi. Ağzını öyle bir hoşnutsuzlukla, kuş gagası gibi sonuna dek açtı ki leylak rengi ruju öfkeyle tahrik olmuş teninden sıyrılacak sandım.

"Sanger? Aman tanrım,.herifteki küstahlığa bak..."

Sonny Gardner ceketini ilikleyip bir adım öne çıktı. "Onu göndermemi ister misiniz Bayan Shand?"

"Hayır, bırak da onun hakkında ne düşündüğümüzü öğrensin. Sırf yüzsüzlük... "

Birbirine uydurulmuş tropikal giysiler giymiş, saçları gümüş rengi, zayıf bir adam eğri büğrü toprağın üzerinde nazik ellerini sallaya sallaya yürüyordu. Hafif fakat kararlı adımlar atıyor, çevresindeki taşların oluşturduğu diyagramı gözlüyordu. Yakışıklı yüzü yumuşak ve kadınsıydı; adamda bir sahne hipnozcusunun rahat ha-

li vardı ama, çevresinde hareketlenen düşman bir cenaze topluluğunun farkındaydı kesinlikle. Belli belirsiz gülümsemesiyle, neredeyse istekle doluymuş gibi görünüyor, ama zaman zaman da başını öne eğiyordu küçük bir garipliği yüzünden kimse tarafından sevilmediğinin farkında biriymiş gibi.

Ellerini arkasında birleştirip, rugan ayakkabılarıyla toprağı ezerek mezarın yanında durdu. Bu adamın, Bibi Jansen'in üye olduğu, pek bilinmeyen bir Luteryen mezhepten İsveçli bir rahip olarak görev yaptığını ve şimdi kızın defin ayinini başlatacağını düşündüm.

"Bu rahip mi?" diye sordum bükülmüş kolları ceketinin dikişlerini patlatacakmış gibi duran Gardner'a. "Adamın kıyafeti bayağı tuhaf. Kızı bu mu gömecek?"

"Kimileri onun o kızı çoktan gömdüğünü söylüyor." Gardner tükürecek bir yer arar gibi bakınarak boğazını temizledi. "Dr. Irwin Sanger Bibi'nin "psikiyatrist"i, tüm Estrella de Mar'ın tek delisi."

Cenazeye katılanlar bu yeni gelen gümüş saçlı herife farklı derecelerde düşmanlıkla bakarken palmiyelerin birbirine sürtünmesiyle çıkan tahta törpüleri hatırlatan sesi dinledim ve bu cazip deniz sayfiyesinin dış yüzünün altında, ilk bakışta görünenden çok daha fazla gerginliğin var olduğunu düşündüm. Elizabeth Shand psikiyatriste hâlâ dik dik bakıyordu, onun burada bulunma hakkını kabul etmediğini belli eder bir şekilde. Ben de kadının gazap dolu halinden yararlanarak fotoğraf makinemi kaldırıp cenaze törenine katılanların fotoğrafını çekmeye başladım.

Kimse konuşmuyor, otomobil seslerinin duvarda yankılanması duyuluyordu. Fotoğraf çekmemden de, Estrella de Mar'da kalmaya devam etmemden de pek hoşlanmadıklarını biliyordum. Törene katılanları makinanın vizöründen seyrederken buradakilerin hemen hepsinin yangının olduğu gece Hollingerların partisine katılmış olması gerektiğini hatırladım birden. Bunların çoğu Club Nautico üyesiydi ve Frank'i iyi tanıyordu. Hiçbiri de onun suçlu olduğunu kabul etmiyordu; bunu hatırlayınca rahatladım.

Estrella de Mar'a ilk gidişimden sonra her sabah arabama binip Los Monteros'taki otelden ayrıldım ve dedektifçe araştırmalarımı sürdürdüm. Helsinki'deki işimi iptal ettim ve Londra'daki temsilcim Rodney Lewis'e telefon edip, öteki tüm bağlantıları askıya almasını istedim.

"Yani, bir şeyler mi buldun?" diye sordu. "Charles...?"

"Hayır. Hiçbir şey bulamadım kesinlikle."

"Ama orada kalmaya değeceğini düşünüyorsun herhalde, değil mi? Mahkeme ancak aylar sonra başlar."

"Olsun. Burası hiç alışılmadık bir yer."

"Torquay gibi. Nelerin olup bittiği konusunda bir fikrin vardır herhalde, değil mi?"

"Hayır... doğruyu söylemek gerekirse yok. Ama yine de burada kalacağım."

Hiçbir şey bulamamış olmamın, küçücük de olsa, ima ettiği bir şey vardı: Kardeşim kendi evinde otururken ve hayatında ilk kez rahata kavuşmuşken niçin bir kundakçıya ve katile dönüşsün ki? Ama Hollinger malikânesini yakan Frank değilse, kimdi? David Hennessy'den, Frank'le birlikte partiye gelen diğer konukların listesini istedim ama, Frank itirafından vazgeçerse Müfettiş Cabrera'nın bu suçu diğer konuklara yükleyebileceğini ve belki de tüm topluluğu suçlu çıkarabileceğini öne sürerek açıkça reddetti.

Keswick kızkardeşler Kraliçe'nin doğum günü partisine yıllardır katıldıklarını söylüyorlardı. Havuzun kenarında dururlarken birden yatak odası pencerelerinden alevler fışkırmış ve panik içinde kaçışan ilk konuklarla birlikte arabalarına koşmuşlardı. Cabo D'Ora Galerisi'nin sahibi ve Roger Sansom'un yakın arkadaşı Anthony Bevis pencere-kapıyı açmaya çalıştığını, fakat patlayıp damdan aşağı fırlayan kiremitler yüzünden geri çekilmek zorunda kaldığını öne sürüyordu. Plaza Iglesias'ta bir kitapçı dükkânının yöneticisi Colin Dewhurst garajdan bir merdiven getirmek için Hollingerların şöförüne yardım etmiş, fakat tahta merdivenin korkunç alevlerin içinde kalan üst basamaklarının tutuşmasını seyretmekten başka bir şey yapamamıştı.

İçlerinden hiçbiri ne Frank'in, elinde öldürücü eter ya da benzin şişeleriyle eve daldığını görmüş, ne de Hollingerları niçin öldürmek isteyebileceği konusunda herhangi bir neden bulabilmişti.

Ama dikkatimi çeken, soru sorduğum otuz kişiden hiçbirinin başka bir şüpheliden söz etmemesiydi. İçimden bir ses bana, eğer arkadaşları Frank'in suçsuzluğuna gerçekten inansaydı gerçek katilin kimliğini ima ederlerdi, diyordu.

Estrella de Mar, Club Nautico'da güneşlenen her yaştan kadının çıplak göğüsleri gibi büyüsü kaybolup giden, gölgesiz bir yer gibi görünüyordu. Güzel yarımadalarında güven içinde yaşayan tatil köyü sakinleri, ancak güneş İngilizlerin üzerinde sürekli parladığında erişilen kurtuluşun bir örneğiydi. Buraya yerleşenlerin kendi özel cennetleri hakkında benim için yazı yazmaya neden pek hevesli olmadıklarını anlıyordum ve kasabayı onların gözüyle görmeye başlamıştım artık. Frank'i hapisten kurtarır kurtarmaz kendime bir daire satın alacak ve onu kış üssüm olarak kullanacaktım.

Estrella de Mar birçok yönden, 1930'lar İngiltere'sinin kış ortasında baharı yaşayan efsanevi kasabasının yaşama geri dönmüş ve güneye ve güneşe göçmüş haliydi. Burada, ne canı sıkılan yeniyetme gangsterler, ne de komşuların birbirini pek tanımadığı, en yakın hipermarketten ve DIY* mağazasından başka kentsel bir bağıntılarının olmadığı, köksüz banliyöler yoktu. Herkesin bıkmadan söylediği gibi, Estrella de Mar, Fransız ve İngiliz çocukları için okullarıyla, iyi çalışan bir Anglikan kilisesiyle ve Club Nautico'da bir araya gelen seçilmiş üyelerden oluşan yerel konseyiyle gerçek bir toplumdu. Mütevazi ölçülerde de olsa, mutlu bir yirminci yüzyıl Costa del Sol'un bu köşesinde kendini yeniden keşfetmişti.

Estrella de Mar'ın meydanlarına ve caddelerine düşen tek gölge Hollingerların evindeki yangındı. İkindi sonunda, güneş yarımadanın ardına çekilip Cebelitarık'a doğru yollanınca, yanık konağın silueti iki yanı palmiyeli caddeler boyunca yavaş yavaş geliyor, kaldırımları ve aşağıdaki villaların duvarlarını karartıyor, tüm kasabayı kasvetli kefeniyle sessizce sarıyordu.

Mezarların arasında, Elizabeth Shand'in yanında durup da genç İsveçli kadının tabutunu beklerken, Frank'in, Estrella de Mar'ı İngiliz ve İspanyol polislerin ya da Hollinger ailesinin tutacağı özel de-

* DIY (Do It Yourself): İnsanlara marangozluk, maket uçak gibi evde yapabilecekleri şeylerin malzemesini ve bilgisini sağlayan KİT'ler (ç.n.).

dektiflerin istilasından kurtarmak için suçu kabul etmiş olabileceği geldi aklıma. Hatta bu suçsuzluk Club Nautico'nun araba parkında projektör ışıklarının altında yakaladığım röntgencilerin bakışlarını da açıklayabilirdi. Daha önce bir ırza geçme olayını hiç görmemiş olan bu insanlar bu saldırıyı, daha ilkel bir dünyanın folklorik ya da pagan bir ritüeliymiş gibi seyretmişlerdi.

O çiftlerden birinin cenaze grubunda bulunduğundan kuşkulandım; Bournemouthlu emekli bir muhasebeciyle, Avenida Ortega'da bir video kiralama dükkânını işleten, keskin bakışlı karısıydı bunlar. İkisi de benim fotoğraf makinesinin objektifinden kaçmaya çalıştılar ve ancak, siyah bir Cadillac cenaze arabası mezarlığın dışına yanaşıp durunca rahatladılar.

Estrella de Mar'da ölüm sadece İspanyolların elindeydi. Benalmadena'daki cenaze firmasının tabut taşıyıcıları cilalı tabutu cenaze arabasından çıkarıp, mezarlık görevlilerinin çektiği bir at arabasına koydular. Araba Anglikan kilisesinin soluk yüzlü ve ciddi piskopos vekili Peder Davis'in peşinden, gürültü çıkararak mezara doğru ilerledi. Rahip gözlerini gıcırdayan tekerleklere dikmiş, duyduğu acılı sesler yüzünden dişlerini sıkmıştı. Sıkıntılı ve tedirgin görünüyordu, cenazeye katılanları İsveçli kızın ölümünden bir şekilde sorumlu tutuyormuş gibiydi sanki.

Herkes ileriye doğru yürürken sivri topuklar taşlı zeminde zorlukla dengesini buluyordu. Başlar öne eğilmişti ve gözler tabuttan ve az sonra onu bağrına basacak aç mezardan kaçırılıyordu. Sadece Gunnar Andersson tabutun sarsıla sarsıla gözden kayboluşunu, mezarcıların ipleriyle toprağın ağzına sokuluşunu seyretti. Solgun yanaklarındaki belli belirsiz sakalların arasında gözyaşları parladı. Mezarcılar son ana dek geciktirdikleri gömme işlemi için kürekle-rine davranınca uzun bacaklarını nemli toprak yığınının üzerinde iki yana açarak öylece durdu.

Ondan bir metre ötede Dr. Sanger durmuş, tabuta bakıyordu. Zayıf göğsü on saniyelik aralıklarla şişiyordu, farkında olmadan kendisini havasız bırakıyormuş gibi. Duygulu sanki biraz mesafeli bir biçimde gülümsedi, ölmüş bir ev hayvanıyla yaşadığı mutlu günleri şöyle bir hatırlayan sahibi gibi. Yerden bir avuç toprak alıp tabutun üzerine attı, sonra parmaklarını rüzgârda kurumuş kabarık saçlarının içinden geçirdi; beyaz saç dalgalarının arasında birkaç

kum tanesi kaldı.

Peder Davis konuşmaya başlamak üzereydi, fakat mezarlığa yeni giren bir grubun da gelmesini bekledi. David Hennessy en önde yürüyüp gruba yol gösterirken, cenazeye katılanları başıyla selamlayarak hızlı bir kelle sayımı yapıyor ve haber verdiği herkesin gelmiş olduğunu doğruluyordu, özel yeteneklerini, Nautico'dan da büyük, bekleme listesi olmayan, üyelik olanağı sınırsız bir kulübün emrine memnuniyetle vermeye hazır bir şekilde.

Onun arkasındaki, yüzü ipek bir eşarpla gizlenmiş kadın Dr. Paula Hamilton, yani geldikten hemen sonra gördüğüm siyah saçlı yüzücüydü, Prenses Margaret Kliniği'nde görevli, oraya yerleşmiş bir hekim olan bu kadın benimle konuşmak istemeyen birkaç kişiden biriydi. Telefon çağrılarıma cevap vermemiş ve benimle görüşmeyi reddetmişti. Şimdi de cenaze törenine katılmaya pek istekli değilmiş gibi görünüyor, Hennessy'nin arkasında, gözleri onun topuklarına çakılıp kalmış bir halde duruyordu.

Bobby Crawford, Club Nautico'nun profesyonel tenisçisi, kapıdan beri kadının peşinden gelmişti. Giydiği siyah ipekli takım elbise ve kravatıyla, gözlerindeki güneş gözlüğüyle, yakışıklı ve kibar bir gangstere benziyordu. Cenazeye katılanlara dostça el sallıyor, sağa sola uzanan elleri kâh birinin omuzuna dokunuyor, kâh başka birinin kolunu pışpışlıyordu. Onu görünce herkes canlanmış gibiydi ve hatta Elizabeth Shand bile hasır şapkasının kenarını yükseltip ona bir anne gibi gülümsedi; kendi kendine riyakârca bir şeyler mırıldanırken dudakları dolgunlaştı.

Peder Davis formalite gereği yaptığı sıkıcı konuşmayı, törene katılanlarla bir kez bile göz göze gelmeden ve kendi kilisesine geri dönmeye can attığını gayet açıkça belli ederek bitirdi. Mezarcılar ağır toprağı kürekle mezara atmaya başlayınca tabut kapağına çarpan taşlar takırdadı, güneş ışığında omuzlar öne eğildi. Andersson kendini kontrol edemeyecek bir halde, adamların en yaşlı olanının elinden küreği kaptı ve gevşek toprağın üzerine kürekle kum attı; ölmüş kızı, ona ihanet eden bu dünyanın her türlü görüntüsünden korumaya kararlıymış gibi.

Cenazeye katılanlar tedirgin rahibin ardı sıra dağılmaya başladı. Küreklerden biri eski bir mezar taşına çarpınca durup arkaya baktılar. Boğulmayı andıran, yüksek perdeden bir bağırış sesi duyuldu

ve Bayan Shand elinde olmadan tekrarladı bunu.

"Dr. Sanger...!" Andersson ayaklarını açarak mezarın üzerinde durmuş, küreği göğsünün üzerinde bir savaş mızrağı gibi tutuyor, çıldırmış gibi psikiyatriste bakıyordu. "Neden geldin doktor? Bibi seni davet etmedi."

Sanger ellerini kaldırdı; hem bekleyen kalabalığı sakinleştirmek, hem de genç İsveçliyi durdurmak içindi bu. Melankolik gülüşü dudaklarından bağımsızca yüzer gezer gibiydi. Gözlerini aşağı indirdi, gitmek üzere arkasını mezara döndü, fakat Andersson onun geçmesine izin vermedi.

"Sanger! Doktor Profesör... gitme..." Andersson alay eder gibi mezarı gösterdi. "Sayın Doktor, Bibi burda. Onunla birlikte yatmaya mı geldin? Seni rahat ettirebilirim..."

Bunun ardından kısa ve çirkin bir kavga geldi. İki adam beceriksiz okul çocukları gibi birbirlerine sarılıp, güçlükle soluyarak, cebelleşerek güreşmeye başladılar ve sonunda Bobby Crawford Andersson'un elinden küreği çekip aldı ve adamı yere savurdu. Sanger'in ayağa kalkmasına yardım etti, sallanıp duran psikiyatristi tuttu ve üstünün başının tozunu silkti. Yüzü küle dönen, gümüş rengi saçları kulaklarının çevresinden dışarıya fırlamış olan Sanger, küreği, tenis raketini çift elle kavrar gibi tutan Crawford'un korumasında, topallayarak yürüdü.

"Durumu sakinleştirmeye çalışalım..." dedi Crawford elini kaldırarak cenaze grubuna. "Burası arena değil. Bibi'yi düşünün biraz," Crawford, Peder Davis sıkıntılı bir telaşla, hızla kapıdan dışarı çıkarken bağırdı:

"Güle güle Peder. Teşekkürler."

Küreği kayıtsızca duran mezarcılara verip cenaze grubunun mezarlıktan çıkmasını bekledi. Siyah krep kravatını çıkardı ve buruşmuş ceketini, Club Nautico'da gördüğüm, ırza geçmeye kalkan herifin kaçarken yaptığının aynısı bir hareketle, omuzlarını silkerek düzeltti,

Mezarlık hemen hemen boştu. Paula Hamilton Hennesy'yle birlikte sıvışıp, beni kendisiyle konuşmak için kullanacağını yeni bir fırsattan yoksun bıraktı. Bayan Shand, Sonny Gardner'ın yardımıyla beyaz Mercedes'inin arka koltuğuna, suratını ekşiterek oturdu. Andersson dönüp son kez mezara baktı. Sonra güleç yüzüyle ya-

nında duran Crawford'a cesurca gülümsedi, yığılmış toprağı selamladı ve tutuk bir yürüyüşle kapıya doğru yürüdü.

Mezarcılar Crawford'un verdiği bahşişi alırken, aralarındaki yabancıların her türlü yaklaşımına rıza gösterir bir tarzda, bir şey söylemeden başlarıyla onayladılar. Crawford onların omuzlarını pışpışladı ve mezarın yanında başı öne eğik, derin düşünceye dalmış gibi durdu. Artık mezarlıkta hemen hemen tek başına kalmıştı, yüzünde hep hazır duran gülümsemenin şalterini kapattı ve ince yüz kemiklerinin üzerine daha düşünceli bir yüz yerleşti. Sanki vicdan azabına benzer bir duygu geçti gözlerinden, fakat her şeyi kabullenmişçesine bir el hareketi yaptı ve kapıya doğru yollandı.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıktığımda, duvarın üzerinden Katolik mezarlığındaki yaldızlı heykellere bakıyordu.

"Cıvıl cıvıllar, değil mi?" dedi ben yanından geçerken. "Katolik olmak için iyi bir neden doğrusu."

"Haklısın." Onu tartmak amacıyla durdum. "Ama ben o kızın da mutlu olduğunu düşünüyorum, şu anda neredeyse."

"İnşallah. Ne tatlı kızdı; ama şimdi orada, soğuk toprağın içinde. Sizi arabayla götüreyim mi?" Selvilerin altına park edilmiş bir Porsche'yi gösterdi parmağıyla. "Kasabaya çok uzak burası."

"Teşekkürler, arabam var."

"Charles Prentice? Siz Frank'in ağabeyisiniz." Elimi samimi bir sıcaklıkla sıktı. "Bobby Crawford, tenisçi ve Club Nautico'nun her işe koşanı. Ne yazık ki ancak burada karşılaştık. Ben birkaç gündür yoktum, sahilde arsa bakıyordum. Betty Shand yeni bir spor kulübü açmak hevesine kapıldı da."

Adam konuşurken, onun heyecanlı ve insana canlılık veren halinden ve arabalarımıza doğru yürürken kolumu samimi bir şekilde tutuşundan etkilendim. Adam gayet nazik ve karşısındakini hoşnut etmeye çok hevesli biriydi ve ırza geçme girişiminde bulunanın bu adam olduğuna inanmak zor geldi bana. Onun ancak, arabasını daha kaba zevklere sahip bir arkadaşına ödünç verdiğini düşünebilirdim.

"Sizinle konuşmak istiyordum," dedim. "Hennessy bana epeydir Frank'le birlikte çalıştığınızı söyledi."

"Kesinlikle öyle. Beni kulübe o getirdi - o zamana kadar ben övülen, başıboş bir tenisçiden başka bir şey değildim." Güldü ve

pahalı kaplama dişleri göründü. "Frank hep sizden söz ederdi. Bir yerde, sanıyorum onun gerçek babası sizsiniz."

"Ben onun ağabeyiyim. Onu hep çıkmazlardan kurtaran, sıkıcı ağabey. Ama bu kez elimden kaçırdım."

Crawford yolun ortasında durdu ve etrafından dolaşmak zorunda kalan bir arabayı görmezden geldi. Ellerini kaldırıp gökyüzüne baktı, anafor gibi dönüp duran tozlardan ortaya çıkacak, onun duygularını anlayan bir cini bekliyormuşcasına . "Biliyorum Charles. Neler oluyor? *Psycho* stilinde yeniden çekilmiş Kafka bu. Onunla konuştun mu?"

"Elbette. Suçlu olduğunda ısrar ediyor. Neden?"

"Kimse bilmiyor. Hepimiz beynimizi zorluyoruz. Bence bu yine, Frank'in oynadığı garip oyunlarından biridir, durmadan uydurduğu o garip satranç problemleri gibi bir şey. Şah hareket eder ve bir hamlede mat; gerçi bu kez tahtada başka taş yok ve kendi kendini mat edecek."

Crawford Porsche'sine dayandı, bir eliyle yolcu koltuğunun üzerinden sarkan, yırtılmış tavan döşemesiyle oynuyordu. Dostça gülümsemesinin ardında, gözleri, sanki Frank'in haliyle ilgili bir ipucu arıyormuş gibi, yüzümün ve duruşumun, seçtiğim gömlek ve ayakkabıların hiçbir ayrıntısını kaçırmıyordu. Onun, tenis oynama saplantısıyla ve aşırı samimi davranışlarıyla gösterdiğinden daha zeki biri olduğunu fark ettim.

"Frank'in Hollingerlarla bir alıp veremediği var mıydı?" diye sordum ona. "Onların evini yakması için herhangi bir neden var mıydı?"

"Hayır - Hollinger zararsız bir ihtiyardı. Ondan pek hoşlandığımı söyleyemem. O ve Alice, İngiltere'de epeyidir bir film endüstrisi olmamasının iki nedeniydi. Onlar zengin, sevimli amatörlerdi - onlara zarar vermek isteyecek hiç kimse yoktu."

"Ama biri bunu yaptı. Neden?"

"Charles... bu bir kaza olabilir. Belki de bir sürüsünü yaptıkları o korkunç kanapelerden bir tanesini mikrodalgada pişirirlerken birden bir kıvılcım ve bütün ev bir saman yığını gibi gidiverdi. Sonra da Frank, kendine özgü, esrarengiz bir nedenle Joseph K'yı oynamaya başladı." Crawford, sanki mezarlıktaki ölülerin onun sesini duymasından endişeleniyormuş gibi, sesini alçalttı. "Frank'i ilk

kez tanıdığımda annenizden çok söz ederdi. Onun ölümüne neden olmuş olmaktan korkuyordu."

"Hayır - biz henüz çok küçüktük. Onun kendini neden öldürmek istediğini anlamaya bile başlamamıştık o zaman."

Crawford ellerindeki tozu silkeledi, bizi akla gelebilecek her türlü suç ortaklığından temize çıkardığı için memnun bir halde. "Biliyorum Charles. Yine de, işlemediğin bir suçu üstlenmekten daha inandırıcı bir şey yok ortalıkta..."

Katolik mezarlığından bir araba çıktı ve dönüp önümüzden geçti. Paula Hamilton direksiyonda, David Hennessy de yanındaydı. Hennessy bize el salladı, ama Dr. Hamilton karşıya bakıyor, kâğıt bir mendili gözlerine dokunduruyordu.

"Kadın sarsılmış görünüyor." Beceriksizce bir vites değiştirme sesiyle irkildim. "Peki neden Katolik mezarlığı?"

"Eski bir erkek arkadaşını ziyaret ediyor. Klinik'teki başka bir doktor."

"Gerçekten mi? Garip bir randevu. Oldukça da korkunç, bir taraftan da."

"Paula'nın yapacağı başka bir şey yok - adam bir mezarda yatıyor. Bir yıl önce, Java'dan kaptığı yeni bir tür sıtmadan öldü."

"Çok kötü... Dr. Paula, Hollingerlarla samimi miydi?"

"Yalnızca, onların yeğeni olan o kızla ve Bibi Jansen'le." Crawford Protestan mezarlığının kapısından içeriye, küreklerini at arabasına yükleyen mezarcılara baktı. "Bibi'ye yazık oldu. Ama... Paula'yı seveceksin. Tipik bir kadın doktor - dışarıdan bakınca sakin ve işini bilir bir görünüş, ama içerisi adamakıllı zayıf."

"Peki o psikiyatrist, Dr. Sanger neyin nesi? Kimse onu orada istemiyordu."

"O bir tür kötü karakter... kendince ilginç. Sanger, çevresinde bir aile yaratma yeteneğine sahip psikiyatristlerdendir."

"Savunmasız genç kadınlardan oluşan bir aile mi?"

"Tam öyle. Onlara Svengali çalmaktan hoşlanır. Estrella de Mar'da bir evi var ve Costasol kompleksinde de birkaç bungalovu." Crawford yarımadanın bir mil batısındaki, villalardan ve apartmanlardan oluşan büyük bir yerleşim yerini gösterdi parmağıyla. "Orada neler döndüğünü kimse bilmiyor, ama dilerim eğleniyorlardır."

Mezarcıların at arabasını mezarlık kapısından ittirmelerini bekledim. Tekerlek bir taşın ortasındaki bir çukura oturdu ve kürekler-den biri yere düştü. Crawford adamlara yardım etmek üzere bir adım attı, sonra arabanın, tekerlekleri gıcırdayarak kaldırımdan geçişini seyretti dalgın bakışlarla. Siyah takım elbisesi ve güneş gözlüğüyle, birdenbire, karşılaması olanaksız, hızlı bir servisle karşılaşmış, sinirli biri gibiydi. Sanırım, ölen kıza yas tutması gerekenler sadece o, Andersson ve Dr. Sanger'di.

"Bibi Jansen için üzüldüm," dedim arabasına dönünce. "Görüyorum, onu özlüyorsun."

"Biraz öyle. Ama bu olanlar hiç hoş değil."

"Peki diğerleri neden bu cenazeye gelme zahmetine katlandılar ki? Bayan Shand, Hennessy, Keswick kızkardeşler - İsveçli bir hizmetçi kız için?"

"Charles, sen onu tanımıyorsun. Bibi bundan öte biriydi."

"Olsun. O yangın bir intihar girişimi olabilir mi?"

"Hollingerlar tarafından mı? Kraliçe'nin doğum gününde mi?" Crawford gülmeye başladı, kasvetli ruh halinden kurtulma fırsatına sevinerek. "Ölerek, İngiliz Genel Valiliği görevlerinden sıyrıldılar herhalde."

"Peki ya Bibi? Onun bir zamanlar Sanger'la ilişkisi olduğunu düşünüyorum. Hollingerların yanında mutsuzdu belki de."

Crawford başını salladı benim yaratıcılığıma hayran bir şekilde. "Bence öyle değil. Orayı seviyordu. Paula onu, kullandığı bütün uyuşturuculardan kurtarmıştı."

"Kim bilebilir ki? Bir tür histeri nöbeti olmasın bu?"

"Yapma Charles." Crawford neşelenip kolumu tuttu. "Kendine karşı dürüst ol. Kadınlar kesinlikle o kadar histerik değildir. Benim edindiğim deneyime göre, korkunç bir şekilde gerçekçidirler. Biz erkekler çok daha fazla duygusalız."

"Peki ne yapacağım ben?" Renault'nun şoför kapısını açtım ve yerime oturmak için gönülsüzce, anahtarlarla oynadım bir süre. "Her şeyden medet umuyorum. Frank'i öylece mahvolmaya bırakamayız. Avukat onun en azından otuz yıl yiyeceğini tahmin ediyor."

"Avukat mı? Señor Danvila mı? O alacağı parayı düşünüyor. Temyiz memyiz falan..." Crawford kapıyı açtı ve başıyla benim

sürücü koltuğuna oturmamı işaret etti. Güneş gözlüklerini çıkardı ve samimi fakat mesafeli bakışlarla baktı bana. "Charles yapabileceğin hiçbir şey yok, Frank bunu kendi çözecek. Kendi oyununun sonunu oynuyor belki de; ama bu oyun henüz yeni başlamış ve tahtada altmış üç kare var daha..."

VI
Kardeşçe reddedişler

Emekli puebloları, araba yolunun yanı sıra, hiçbir zaman uyanmayacakları bir güneş rüyasında mumyalanmış halde yatıyorlardı. Her zaman olduğu gibi, arabayı deniz kıyısından Marbella'ya doğru sürerken, ancak bir psikiyatristin yaklaşımına tam açık olan, bir gezi yazarınınkineyse pek açık olmayan bir bölgeden geçtiğimin farkındaydım. Villaların ve apartmanların beyaz ön cepheleri yol kenarında kristalize olmuş zaman bloklarıydı sanki. Burada, Costa del Sol'da hiçbir şey tekrar olmazdı ve pueblolarda yaşayanlar kendilerinin hayaletiydi artık.

Bu buzulvari yavaşlık, benim Frank'i Zarzuella hapisanesinden kurtarma girişimlerimi de etkilemişti. Bibi Jansen'in cenazesinden üç gün sonra Los Monteros Oteli'nden, o sabah Frank'in Marbel-

la'daki duruşmada giyeceği temiz giysilerle dolu bir bavulu taşıyarak çıktım. Bavulu onun Club Nautico'daki dairesinin gardırobunda dikkatli bir araştırma yaptıktan sonra doldurmuştum. Çizgili gömlekler, koyu renk ayakkabılar ve resmi takım elbiseler vardı ama, bunlar yatağın üzerine konunca, Frank'in atmaya karar verdiği bir giysinin parçaları gibi duruyordu. Kararsız bir şekilde çekmeceleri ve kravat askılarını taradım. Anlaşılması çok daha zor olan gerçek Frank, bu daireye ve tozlu geçmişine sırtını dönmüş gibiydi.

Bavula son anda birkaç kalem ve bir deste yazı kâğıdı attım - bu sonuncusu, Frank'i itirafını geri çekmeye ikna etmek gibi beyhude bir umuda kapılan Señor Danvila'nın önerisiydi. Frank mahkemedeki celseye katılması için Malaga'dan getirilecek, beş kurbanın Müfettiş Cabrera ve otopsiyi uygulayan patolog tarafından usulen teşhisi yapılacaktı bu celsede. Daha sonra da Frank'le görüşebilecektim, Señor Danvila böyle söylemişti.

Adliye binasının arkasındaki dar sokağa park ederken ona söyleyeceklerimi tarttım. Bir haftadan fazla süren amatör dedektiflik hiçbir sonuç vermemişti. Frank'in dostlarınca ve iş arkadaşlarınca taşınan, Frank'in suçsuz olduğu yolunda, tam ittifak halindeki inancın, gerçeği bir şekilde ortaya çıkmaya zorlayacağını düşünmüştüm safça; ama gerçekte bu ittifak Hollinger cinayetinin etrafındaki başka bir sır perdesiyle sarılıydı. Ve bu da, Frank'in hapisane hücresinin kilidini açmaksızın, anahtarı boşa döndürüyordu.

Ama beş kişi, neredeyse kesinlikle hâlâ Estrella de Mar sokaklarında yürüyen, hâlâ suchi yiyen ve *Le Monde* okuyan, hâlâ bir kilise korosunda şarkı söyleyen ya da bir heykel kursunda çamura biçim veren biri tarafından öldürülmüştü.

Mahkemedeki celse, sanki bunun farkında değilmiş gibi, bitmek bilmez bir tarzda ilerliyordu, Möbius şeridi gibi birbirlerini çözen, birbirlerinin tersini çeviren ve sonra yine başlangıç noktasına geri dönen, sır dolu prosedürler halinde. Avukatlık ve gazetecilik, hareketin ve ataletin birbiriyle zıtlaştığı bir rekabet fiziğini kapsar. Ben Señor Danvila'nın arkasında, Frank'le çevirmeninin birkaç metre ötesinde otururken, patolog tanıklık yapıyor, sonra çekiliyor, sonra yine tanıklık yapmaya çıkıyordu ceset ceset, ölüm ölüm.

Frank'le konuşmayı sabırsızlıkla beklerken, bir yandan da onun neredeyse hiç değişmemiş olmasına şaşıyordum. Onun, hücresinde

tek başına oturup saçma numarasını sürdürmenin stresiyle kafa patlatarak geçirdiği kasvetli saatlerden ötürü zayıflayıp süzülmüş olacağını sanmıştım. Oysa, yüzünden Estrella de Mar güneşi eksildiği için rengi biraz solmuştu ama sakin ve içi rahat görünüyordu; bana çabucak bir gülümsedi ve refakatçi polisin hemen engellemesine kalmadan elimi sıkıverdi. Mahkemenin prosedürlerinde yer almadı, fakat çevirmenini dikkatle dinleyerek, anlatılan olaydaki merkezi rolünü hakime vurguladı.

Mahkemeden çıkarken bana dostça el salladı, hemen onun peşinden müdürün odasına gidecekmişim gibi. Koridorda sert bir sıranın üzerinde beklerken onunla doğrudan zıtlaşmaktan kaçınmaya karar verdim. Bobby Crawford bütün insiyatifin Frank'te olduğunu söylemekte haklıydı ve havadan sudan konuşmalara devam ederek onu elini göstermeye zorlayabilirdim.

"Bay Prentice, özür dilemeliyim..." Señor Danvila koşturarak bana doğru geliyordu; kederli yüzü, karşılaştığı yeni bir aksilikle gerginleşmişti. Elleri sanki bu gittikçe karmaşık hale gelen davadan bir çıkış arıyormuş gibi sağa sola gidiyordu.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm, ama küçük bir sorun çıktı..."

"Señor Danvila...?" Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Frank'i ne zaman göreceğim?"

"Bu konuda bir sorunumuz var." Señor Danvila elinde bulunmayan evrak çantalarını aranıyordu, bir elinden ötekine geçirmek isteğiyle. "Bunu söylemek benim için çok zor. Ama kardeşiniz sizi görmek istemiyor."

"Neden? İnanmıyorum buna. Her şey tam bir saçmalık haline geldi."

"Benim kafam da karmakarışık oldu. Bir dakika önce onunla birlikteydim. Geyet açık bir şekilde söyledi."

"Ama neden? Tanrı aşkına... dün kabul ettiğini söylemiştiniz."

Danvila eliyle yanımızdaki bir nişin içinde duran heykeli gösterdi, o mermerden şövalyeyi kendisine tanıklık etmeye çağırırcasına. "Kardeşinizle dün de, önceki gün de konuştum. Şimdiye kadar bunu reddetmiyordu. Sizin duygularınızı anlıyorum Bay Prentice. Ama kardeşinizin kendi başına karar verme hakkı var. Ben ona ancak tavsiyede bulunabilirim."

"Bu bir saçmalık..." Bezgin bir halde sıraya çöktüm. "Kendi-

ni mahkûm etmeye kararlı. Peki kefalet? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"İmkânsız, Bay Prentice. Beş tane cinayet ve bir suç itirafı var ortada."

"Onun akli dengesinin yerinde olmadığını iddia edemez miyiz? Ruhsal yönden ifade veremez durumda diyemez miyiz?"

"Artık çok geç. Geçen hafta, Malaga'daki Juan Carlos Enstitüsü'nden pofesör Xavier'le görüştüm - seçkin bir adli psikiyatristtir. Mahkeme izin verirse kardeşinizi muayene etmeye razı oldu. Ama Frank onu görmeyi reddetti. Akli dengesinin tümüyle yerinde olduğunda diretiyor. Bay Prentice, onun dediğini kabul etmek zorundayım..."

Olanlardan şaşkına dönmüş bir halde, Malaga'ya dönüş yolculuğu için polislerin kapalı kamyonlarından birine konan Frank'i görebilmek umuduyla, adliyenin önünde bekledim. Fakat on dakika sonra vazgeçip arabama döndüm. Küçük düşürülmek incitmişti beni. Frank'in beni istememesi yalnızca, benim geleneksel koruyucu ağabey rolümü reddettiğini değil, Marbella'dan ve Estrella de Mar'dan da gitmemi istediğini gösteren, açık bir işaretti. Onu onlarca yıl ücra bir İspanyol hapisanesine kapatılmaya, çok sakince karşılıyor gibi göründüğü büyük bir azaba doğru götüren, sapıkça bir mantık geçerliydi şimdi.

Arabayla Los Monteros'a geri döndüm ve kıyıda, denizin getirdiği, altüst edilmiş bir aklın kalıntılarına benzeyen tahtalarla ve suların parçaladığı sandıklarla dolu kırmızı kumdan, ıssız kumsalda yürüdüm. Öğle yemeğinden sonra odamda tüm ikindi boyunca uyudum ve saat altıda, otelin tenis kortundan gelen atış sesleriyle uyandım. Kalkıp, Frank'e en uzun mektuplarından birini yazmaya başladım; onun suçsuzluğuna inancımı yeniden vurguladım ve ondan son kez, polisin bile onun işlediğine inanmadığı bu iğrenç suçu kabul ettiğine dair itirafını geri almasını istedim. Eğer ondan yanıt alamazsam çekip Londra'ya gidecek ve sadece duruşma günü gelecektim.

Mektubun zarfını yapıştırdığımda karanlık çökmüştü ve Estrella de Mar'ın ışıkları karanlık sularda titreşiyordu. Duygularım şid-

detlendi bu çok özel yarımadayı görünce; tiyatro kulüpleriyle, eskrim kurslarıyla, karanlık psikiyatristiyle ve yüzü yaralı güzel doktoruyla, kafayı servis makinesine takmış profesyonel tenisçisiyle, yükseklerindeki ölümleriyle. Hollinger cinayetinin sırrı Frank'in emekli film yapımcısıyla ilişkisinde değil, onun öldüğü bu sayfiyenin benzersiz doğasında gizliydi, bundan emindim.

Estrella de Mar'ın bir parçası olmalı, barlarında, restoranlarında oturmalı, kulüplerine ve topluluklarına katılmalı ve yanıp kül olmuş konağın geceleri omuzlarıma çöken gölgesini hissetmeliydim. Frank'in dairesinde oturmalı, onun yatağında yatıp banyosunda yıkanmalı ve onun, yastığının üzerindeki gece karanlığında, sabırla dönmesini bekleyerek süzülüp duran düşlerinin içine sızmalıydım.

Bir saat sonra bavulumu toplayıp hesabı ödedim. Arabama binip Los Monteros Oteli'nden son kez ayrılırken İspanya'da en az bir ay daha kalmaya, gelecekteki bağlantılarımı iptal etmeye ve Londra'daki banka hesabımdan bana yetecek kadar para transfer etmeye karar verdim. Çözmeye çalıştığım suçta garip bir karmaşıklık hissediyordum; yalnızca Frank'in değil, benim de suç ikrarım sorgulanıyordu sanki. Yirmi dakika sonra, Malaga'ya giden ana yoldan sapıp Estrella de Mar'a giden dar ve dik inişli yola girince asıl evime geri dönüyormuşum gibi bir duygu geldi bana.

Avenida Santa Monica'nın karşı tarafında, Club Nautico'nun dış kapısından yüz metre ötede, müşterileri, paydos etmiş şoförlerden, motor tamircilerinden ve marinada çalışan tayfalardan oluşan, küçük bir geceyarısı barı vardı. Barın üzerinde de, nikotini yüksek, sert bir tütün karışımına sahip Toro sigaralarının reklamı bulunan bir ilan panosu duruyordu. Kaldırıma çıktım ve boynuzlarını, sigara içecek olanlara saldırmaya hazır bir halde aşağı indirmiş, gururlu, siyah boğaya baktım.

Yıllar önce sigaraya yeniden başlamaya çalışmış, ama başaramamıştım. Yirmili yaşlardayken sigara hep sinirlerimi yatıştırır ya da konuşma aralarını doldururdu; ama bir zatürree nöbetinden sonra sigarayı bırakmıştım ve şimdi sosyal tabular öylesine güçlüydü ki dudaklarımın arasına yanmamış bir sigara bile koymak içimden gelmiyordu. Ama Estrella de Mar'da bu yeni puritenizmin kısıtla-

maları pek o kadar şiddetli değildi sanki. Motoru çalışır halde bırakıp kapıyı açtım ve bir paket Toro sigarası alıp, irademin, dar görüşlü bir sosyal düzene karşı koyabilecek kadar güçlü olup olmadığını sınamaya karar verdim.

Barın yanındaki dar bir sokaktan, biçimine tanıdık olduğum türden mini etekli ve saten sutyenli iki genç kadın çıktı. Yüksek topuklarını kaldırıma vura vura cakalı ve rahat bir yürüyüşle, onların gelip benimle konuşmasını beklediğimi sanarak, bana doğru geliyorlardı. Direksiyonda oturup, bıçkınca, ama rahat hallerinden kaynaklanan çekiciliklerinden hoşlanarak baktım onlara. Estrella de Mar'ın fahişelerinde tümüyle onlara özgü bir kendine güven vardı ve ahlâk zabıtasının çıkıp gelme olasılığı umurlarında değildi; dünyanın başka yerlerinde, cahil ve huzursuz halleriyle, pürüzlü ciltleriyle ve ince ayak bilekleriyle dolaşan sokak kadınlarına hiç benzemiyorlardı.

Hollinger yangını hakkında bir şeyler bilebilecek olan bu iki genç kadına niyeti bozmuş bir halde, bana yaklaşmalarını bekledim. Ama kadınlar ışığa adım atar atmaz yüzlerini tanıdım ve çıplak vücutlarının sürpriz kabilinden hiçbir şey vaat etmediğini anladım. Onları Frank'in dairesinin balkonundan, havuz kenarındaki şezlonglarında yatıp moda magazinleri hakkında gevezelik ederken ve Paseo Miramar'daki bir seyahat acentasında çalışan kocalarını beklerken görmüştüm.

Kapıyı kapattım ve arabayı, yürürken bacaklarını ve göğüslerini, ücretsiz tadımlık yeni bir mezeyi sunan süpermarket tanıtıcıları gibi ileriye uzatan kadınlara doğru, kaldırım boyunca sürdüm. Arabayla yanlarından geçtiğimde arka ışıklarıma bakıp el salladılar ve barın yan tarafındaki karanlık bir kapı girişine çekildiler.

Club Nautico'nun araba parkında oturdum ve diskodan gelen müziğin hiç bitmeyen ritmini dinledim. Bu iki kadın, Marie Antoinette ve onun, sütçü kızlardan çok fahişeler gibi poz vererek bekleyen hanımefendilerinin zamane versiyonları gibi, oyun oynayıp kocalarını tahrik etmeye mi çalışıyorlardı? Yoksa yaptıkları gerçek miydi? Estrella de Mar'daki evlerde her şeyin, görüldüğü kadar yolunda gitmiyor olabileceği geldi birden aklıma.

Kulübün aşağısındaki yamaçlarda bir güvenlik alarmı öttü karanlığın içinde cırlayan metal bir ağustosböceği gibi. Gönüllü gü-

venlik devriyesinin buna yanıt veren sireni de palmiyelerin arasından, karanlık villaların üzerinde süzülen uğursuz bir peri gibi çığlık attı. Estrella de Mar anonim suçlarla uykusundan uyanmıştı. Rio'daki *favela*ları, kentin tepelerindeki korkunç gecekondu çetelerini düşündüm. Onlar, lüks dairelerinde uyuyan zenginliğe, paradan daha da ilkel bir dünyayı hatırlatırdı. Yine de, hayatımın en derin uykularını Rio'da uyumuştum.

Diskonun kapıları açıldı ve yanıp sönen ışıklı müzik karanlığa yayıldı. Genç bir çift arabalarına doğru koşarken, ilk bakışta, paydos etmiş İspanyol garsonlara benzeyen iki adam parlak ışığı görünce geri çekildiler. Adamlar süslü çiçeklerle dolu bir tarhın yanında dolanıp durdular, kanaların üzerine apteslerini yapmaya hazırlanıyorlarmış gibi; elleri kalın ceketlerinin cebine sokulmuştu dibine kadar; ayakları, müşterisini bekleyen satıcıların huzursuz, hızlı adımlarıyla dolanıp duruyordu.

Havuz terası boşalmış, çırpıntılı su gece için duruluyordu. Bavullarımı, üçüncü katta takılıp kalmış asansörün kapısına taşıdım. Üçüncü kat koridorunda Frank'in dairesi, kapısı kilitli duran iki yönetim bürosu ve kulübün kütüphanesi vardı. Estrella de Mar'da bile olsa, hiç kimse gece yarısı kitap ödünç almaya gelmezdi. Asansörü bekledim, sonra üçüncü katta asansörden dışarı çıktım ve cam pencerelerden, unutulmuş best-sellerlerle dolu raflara, standlara konmuş *Wall Street Journal* ve *Financial Times* gazetelerine baktım.

Frank'in dairesinin önündeki, o sabah bir temizlikçi kadının vakumlu süpürgeyle tırmıklayıp düzelttiği, uzun tüylü halı topuk izleriyle ezilmişti. Kapıyı açtığımda, yatak odasının ötesindeki bir yerde bir ışığın kardığını, bir ampulün söndükten sonraki hafif ışıltısını gördüm. Marbella fenerinin ışık huzmesi Estrella de Mar'ın damlarının üzerinden parlayarak geçip yarımadayı süpürüyordu. Bavullarımı içeriye taşıyıp kapıyı sessizce kapattım ve güvenlik sürgüsünü taktım. Ay ışığının perdesi mobilyaların üzerine bir toz tabakası gibi yayılmıştı. Havada hafifçe bir güzel koku, David Hennessy'nin tercih ettiği türden, kadınsı bir losyon kokusu vardı.

Parke döşeme boyunca peşimi bırakmayan ayak seslerimi dinleyerek yemek odasına yürüdüm. Abanoz büfede, annemin çok sev-

diği, Frank'in de alıp İspanya'ya getirdiği viski sürahileri duruyordu. Karanlıkta sürahilerin kristal ağızlarına dokundum. Tıpalardan biri gevşekti ve camın ağzı hâlâ nemliydi. Tatlı Orkney maltının tadına bakarken kulaklarımı dairenin sessizliğine alıştırmaya çalışıyordum.

Temizlikçi kadın yatak odasını toplamış, yatağını da, sanki Frank'in gelişine hazırlık yaparmış gibi, kenarlarını kıvırarak düzeltmişti. Frank'i düşünürken dalıp giden kadın onun yatağına uzanıp dinlenmiş, başını yastığa koyup anılarının tavanda gezinişini seyretmişti.

Bavullarımı yere bıraktım ve yastığı düzeltip banyoya girdim. Duvarda elektrik düğmesini aradım ve yanlışlıkla ilaç dolabını açtım. Aynada balkondan gelen birisinin benim arkamdan yatak odasına girdiğini, oturma odasına giderken durduğunu gördüm.

"Hennessy...?" Bu sessiz oyundan usanıp banyodan çıktım ve karanlıkta yatağa doğru yürüdüm. "Bir lamba yaksana ahbap. Ne aptalca işler yaptığımızı görelim."

Odaya dalan kişi bavullardan birine çarptı, sendeledi ve yatağın üzerine düştü. Bir etek açıldı ve bir kadının çıplak bacakları ay ışığında parladı. Gür, siyah saçları yastığın üzerine saçıldı ve bir ter kokusu ve panik havası doldurdu odayı. Eğilip kadını omuzlarından tuttum ve onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama karın boşluğuma sert bir yumruk indi. İki büklüm halde yatağın üzerine yığılırken kadın kendini benden uzağa atıverdi. Uzanıp onu belinden yakaladım, yastıkların üzerine çektim ve ellerini karyolanın başucundaki tahtaya bastırdım; ama kadın kendini benden kurtardı ve başucu lambasını yere düşürdü.

"Beni rahat bırak!" Ellerime vurup ittirdi ve fenerin geçip giden ışık huzmesinde güçlü bir çene ve vahşi dişler gördüm. "Söyledim sana - bu oyunu oynamayacağım artık!"

Onu bıraktım ve yatağa oturup, incinmiş karın boşluğumu ovuşturdum. Lambayı etajerin üzerine koydum, siperliğini düzelttim ve lambanın düğmesini açtım.

VII
Balkona bir saldırı

"Dr. Hamilton?"

Karşımda çömelmiş, saçları yırtık bluzunun üzerine darmadağınık bir yele gibi dökülmüş kadın, cenazeye Hennessy ve Bobby Crawford'la birlikte gelen genç doktordu. Beni görünce çok şaşırmış görünüyor, odanın dört duvarını ve benim yatak üzerindeki halimi görmeye çalışırken gözleri birbirinden hafifçe ayrık bakıyordu. Çabucak kendine geldi, dudaklarını dişlerinin üzerine sımsıkı kapatıp, köşeye sıkışmış bir puma gibi dik dik baktı bana.

"Doktor, üzgünüm..." Yardımcı olmak amacıyla ona doğru uzandım. "Sanırım sizi incittim."

"Beni rahat bırak. Bana dokunma yeter ve şu hızlı solumayı da kes. Hiperventilasyona uğrayacaksın."

Ellerini beni savuşturmak üzere kaldırdı, sonra ayağa kalktı ve bacaklarını çevreleyen eteğini düzeltti. Yaralanmış dizlerine dokunınca acıyla irkildi ve takılıp düştüğü bavulu bir huysuzluk gösterisiyle tekmeledi. "Lanet olası şey..."

"Dr. Hamilton... sandım ki siz - "

"David Hennessy mi? Aman tanrım, ne zamandır onunla bir yatakta yuvarlanıyorsunuz?" Kan oturmuş bileklerini, derisine tükürerek ovuşturdu. "Hem sakar, hem de güçlü birisin kesinlikle. Frank işini sen ayağına dolanınca bıraktı herhalde."

"Paula, senin kim olduğunu fark edemedim. Bütün ışıklar kapalıydı."

"Evet - bana dokunduğunda başka birisi sandım." Bana bir gülümseyiş attı, sonra yüzümü ve göğsümü muayene etmeye başladı, beni görebilsin diye saçlarını omuzlarından geriye atarak. "Yaşayacaksın gibi görünüyor - aparkat için özür dilerim. Korkmuş bir kadının ne kadar güçlü olabileceğini unuttum."

"Tekmeli boksuna yine başlama da - eminim burada bunun kursları vardır." Kadının kokusu ellerime bulaşmıştı ve farkında olmadan ellerimi yastığa sürdüm. "Senin parfümün - ben bunu David'in tıraş losyonu sandım."

"Burada mı kalacaksın? Bütün gece benim kokumu duyarsın. Bunu düşünmek bile korkunç..." Bluzunu iliklerken beni merakla süzüyor, belki de Frank'le karşılaştırıyordu. Geriye bir adım attı ve öteki bavula çarptı. "Aman tanrım, ne çok varmış bunlardan? Sen havaalanları için büyük bir tehlikesindir herhalde. Ne halt etmeye gezi yazarı oldun tanrı aşkına?"

El çantası yerde duruyordu, içindekiler de etajerin çevresine saçılmıştı. Çömelip araba anahtarlarını, pasaportunu ve reçete blokunu çantasına koydu. Ayaklarımın arasında, Club Nautico yönetimine yollanmış bir kartpostal vardı. Onu kendisine uzatırken kartpostalın üzerinde, Frank'le Paula Hamilton'un Piazzo San Marco'daki Florian's barının önünde çekilmiş bir turist fotoğrafının reprodüksiyonunu gördüm. Sisli bir Venedik kışında kalın paltolara sarınmışlar ve balayındaymış gibi gülümsüyorlardı. Bu kartpostalı Frank'in masasında görmüş, ama pek dikkatli bakmamıştım.

"Bu senin mi?" Kartpostalı kendisine verdim. "Çok mutluymuşsunuz gibi görünüyor."

"Evet, öyleydik." Fotoğrafa baktı ve kırılan bir köşesini düzeltmeye çalıştı. "İki yıl önceydi bu. Frank'le mutlu günler. O resmi aramak için uğradım buraya. Onu birlikte göndermiştik; yani kısmen benim."

"Al - Frank için sorun değil. Ben bilmiyordum ikinizin..."

"Hayır, değiliz. Bunu düşünüp de telaşlanma. Biz onunla iyi arkadaşız şimdi."

Yatağı düzeltmede bana yardım etti, yastıkları kabarttı ve çarşafı yatağın altına kıvırdı, hastane usulü keskin köşeler yaparak. Onun ben gelmeden önce, elinde bu kartpostalla karanlıkta yatağa uzanıp, Frank'le yaptığı tatili düşlediğini tahmin etmek pek zor değildi. Bobby Crawford'un dediği gibi, onun dünyaya verdiği profesyonel pozun gerisine bakınca, gerçekte kim olduğuna bir türlü karar veremeyen; belki de, işini bilen, yetenekli bir doktor rolünün bir pozdan ibaret olduğunu düşünen, zeki bir genç kız gibi kararsız ve savunmasız görünüyordu.

Kartpostalı çantasına koyarken kendi kendine, tatlı tatlı gülümsedi ve sonra bu küçük duygusallık gösterisini frenleyip, iri dişlerini örten dudaklarını büzdü. Kendini Frank'e beslediği duygulara bırakmak istediğini, ama bunu frenlediğini ve duygularını, hatta kendisine bile göstermekten korktuğunu hissettim. Bu hırçın mizaç ve aynanın karşısında birkaç saniyeden fazla duramayacak kadar gergin tabiat Frank'in hoşuna gitmişti herhalde, aynen benim de hoşuma gittiği gibi. Paula Hamilton'un, duygularından ve cinsellikten kaça kaça, yaşam boyu hep çaprazlamasına gittiğini tahmin ettim.

"Yardımların için teşekkürler," dedim eşyaları düzelttikten sonra. "Temizlikçi kadını şok etmek istemezdim doğrusu. Söyle bana, buraya nasıl girdin?"

"Anahtarım var." El çantasını açtı ve birtakım anahtarlar gösterdi bana. "Bunları Frank'e geri vermek istiyordum ama bir türlü bir yolunu bulamadım. Biraz kötü bir son, sanırım. Şimdi sen bu daireye mi taşınıyorsun?"

"Bir haftalığına falan." Yatak odasından balkona çıkıp gecenin hafiften yasemin ve hanımeli kokan, serin havasını soluduk. "Ağabey rolümü oynamaya çalışıyorum başarısız bir şekilde. Frank'i bu kâbustan kurtaracaksam her şeye daha yakın olmalıyım. Bu sabah

Marbella'daki mahkemede onunla konuşmaya çalıştım ama, maalesef. Doğruyu söylemek gerekirse benimle konuşmak istemedi."

"Biliyorum. David Hennessy Frank'in avukatıyla konuşmuş." Birden bir sempati göstererek omuzuma dokundu. "Frank'in düşünmek için zamana ihtiyacı var. Hollingerlarda korkunç şeyler oldu. Bu seni çok tedirgin ediyor ama, her şeye bir de Frank'in açısından bakmaya çalış."

"Bakayım. Ama Frank'in bakış açısı nedir peki? Açamadığım bir pencere bu. Onun suçlu olduğunu düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Balkon korkuluğuna dayandı; elleriyle soğuk demirde, uzaktan gelen disko ritmiyle tempo tutuyordu. Onun bu daireye niçin geldiğini merak ettim - o kartpostal, geceyarısı buraya gelmek için uydurma bir bahaneye benziyordu - ve de daha önce benimle konuşmayı neden reddettiğini. Dönüp yüzüme baktı yine; sanki Frank'e benzeyen birisine, ama eski sevgilisinin daha iri ve hantal bir versiyonuna güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibiydi.

"Suçlu mu? Yo, hayır... her ne kadar, suçlunun ne anlama geldiğinden tam emin değilsem de."

"Paula - suçlunun ne anlama geldiğini biliyoruz tabii ki. Frank Hollingerların evini yaktı mı? Evet mi, hayır mı?"

"Hayır." Yanıt pek de hemen gelmemişti ama, onun bunu kasten, bana yaklaşmak için yaptığını düşündüm. "Zavallı Frank. Geldiğin gün görmüştün onu. Nasıldı? Uyuyabiliyor mu?"

"Sormadım. Ama sanırım uyumaktan başka yapacağı bir şey yok."

"Sana bir şey söyledi mi? Yangın hakkında ve nasıl başladığı konusunda?"

"Nasıl söyleyebilir ki? Bu konuda senden ve benden daha fazla bir fikri olamaz."

"Olduğunu düşünmüyorum ben de." Balkon boyunca yürüdü, dev eğreltilerin ve dolgun yapraklı bitkilerin yanından geçip, etrafına dizilmiş üç tane sandalyesiyle alçak bir masanın bulunduğu en uca gitti. Duvara beyaz bir sörf tahtası dayanmış, direği ve yelkeni de yanında duruyordu. Ellerini parlak tahtaya bastırdı sanki bir adamın göğsüne dokunuyormuş gibi. Yüzünden fenerin ışığı geçti ve ezilmiş dudağını ısırdığını gördüm; dudağını yaralayan o kaza ney-

se onu hatırlıyordu herhalde.

Onun yanında durup aşağıdaki sakin havuza, hiçbir şey yansıtmayan o siyah aynaya baktım.

"Paula, Frank'ten pek emin görünmüyorsun. Ama Estrella de Mar'daki diğer herkes onun suçsuzluğuna inanıyor."

"Estrella de Mar mı?" Bu isim ona tuhaf gelmiş gibiydi, Camelot* kadar uzak, efsanevi bir diyarın adıymış gibi sanki. "Buradakiler her türlü şeye inanır zaten."

"Öyle mi? Frank'in bu işin içinde olabileceğini mi söylüyorsun? Yangın hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Birden bir cehennem kapısı açıldı, kapandığında beş kişi ölmüştü."

"Sen de orada mıydın?"

"Elbette. Herkes oradaydı. Amaç da bu değil miydi?"

"Ne yönden? Bak -"

Ona karşı çıkmama kalmadan dönüp benimle yüz yüze geldi ve sakinleştirici bir hareketle alnıma dokundu. "Charles, Frank'in o yangını başlatmadığından eminim. Ama aynı zamanda o kendini bir şekilde sorumlu hissedebilir."

"Neden?" Yanıtını bekledim, ama Hollinger konağının, kasabanın yukarısında, ışıksız tepenin üzerinde duran karanlık harabesine bakıyordu. Yanağındaki, kaybolmak üzere olan eziğe dokundu, ve bu kadının yangındaki panik sırasında mı yaralandığını merak ettim. Yolu değiştirmeye karar vererek sordum: "Farz edelim ki Frank bu işin içindeydi. Hollingerları neden öldürmek istesin?"

"Bunun akla yakın hiçbir nedeni yok. Hollingerlar onun zarar vermeye kalkışabileceği en son insanlardı. Frank çok naziktir, senden çok daha masumdur, tahminimce. Ya da benden. Yeterli cesaretim olsaydı bir sürü yeri yakardım burada."

"Estrella de Mar'ı pek seviyor gibi görünmüyorsun, öyle mi?"

"İzin ver de burası hakkında senden daha fazla şey bildiğimi söyleyeyim."

"Peki neden kalıyorsun burada?"

"Neden, gerçekten..." Sırtını sörfe dayadı, bir eliyle de sörfün salmasını tutuyor, siyah saçları beyaz plastiğin üzerinde manken

* Kral Arthur'un efsanevi sarayı (ç.n.).

duruşu gibi bir siluet oluşturuyordu. Artık bana, kendi nedeni neyse, daha bir ilgiyle baktığını ve neredeyse, flörte hazır yüzünü gösterdiğini hissediyordum. "Klinikte bir görevim var. Bu bir kooperatif çalışmasıdır ve ayrılmam için hissemi satınam gerek. Ayrıca, hastalarımın bana ihtiyacı var. Birisinin onları Valium'dan ve Mogadon'dan kurtarması, bir buçuk şişe votka içmeden günü nasıl geçireceklerini öğretmesi gerekiyor."

"Demek sen ilaç sanayisi karşısında, İngiliz ordusuna karşı Jeanne d'Arc'ı oynuyorsun ha?"

"Ona benzer bir şey. Kendimi hiç Jeanne d'Arc olarak düşünmedim. Yeterince ifade etmiyor."

"Peki Hollingerlar? Onları da tedavi ettin mi?"

"Hayır ; Anne'le, onların yeğeniyle çok iyi dosttuk ve onun kötü bir aşırı dozdan kurtulmasına yardım ettim. Bibi Jansen'le de aynı şey oldu. O kız dört gün komada yattı, ölmesine ramak kaldı. Aşırı dozda eroin solunum sistemini durdurur ve beyin için hayırlı bir durum değildir bu. Ama yine de kurtardık onu - yangına kadar."

"Bibi neden Hollingerlarda çalışıyordu?"

"Onlar Bibi'yi yoğun bakım ünitesinde, Anne'in yanındaki yatakta görmüşler ve bu işten paçayı kurtarırsa ona bakacaklarına söz vermişler."

Balkon korkuluğuna yaslanıp disko müziğinin boğuk ritmini dinledim ve girişin çevresinde dolaşıp duran satıcıları fark ettim. "Hâlâ oradalar. Demek Estrella de Mar'da bayağı bir uyuşturucu trafiği var, öyle mi?"

"Ne sanıyorsun? Dürüst ol, cennette yapacak başka ne var ki? Ağaçlardan düşen psiko-aktif meyvaları toplayacaksın. İnan bana, burada herkes şeytanla yatmaya çalışıyor."

"Paula, insanları biraz fazla hor görmek değil mi bu?" Kolunu tuttum ve onu bana döndürdüm. Onun, Frank'in yatağında güreştiğimiz sıradaki o güçlü, yüzücü vücudunu düşündüm. Aslında, oraya tecavüz eden bendim. Birlikte geçirdikleri gecelerde Frank'in onunla paylaştığı yatak onların yatağı olmuştu ve ben de gelmiş, o yastıkların, onların hayallerinin arasına dalmıştım. "Buradaki insanlardan bu kadar nefret edemezsin. Her şeyden önce, Frank onları seviyordu."

"Seviyordu tabii." Kendine geldi ve dudağını ısırdı, sivri dilin-

den utanmışcasına. "O, Club Nautico'yu seviyordu ve bu konuda çok başarı kazandı. Burası pratikman Estrella de Mar'ın beynidir. Sahil boyundaki puebloları gördün mü? Zombieland*. Beş bin İngiliz, votka ve tonikle dolu dev bir karaciğer. Boru hattıyla her kapıya gelen o mumyalayıcı sıvıyla yani..."

"Geçerken bir uğramıştım oraya - ancak on dakika kaldım. Orada parlayan, güneş değil; sadece uydu TVler. Peki Estrella de Mar neden böyle farklı? Birisi burada saatleri kuruyor sanki."

"Frank'tir o. O gelmeden önce burası da bayağı uyuşuk bir yerdi."

"Sanat galerileri, tiyatro kulüpleri, koro toplulukları. Kendi seçilmiş konseyi ve gönüllü polis gücü var. Belki birkaç uyuşturucu satıcısı ve sokakta fahişelik yapmaktan hoşlanan birkaç evli kadın vardır ama, burası kendini gerçek bir toplummuş gibi hissediyor."

"Öyle diyorlar. Frank hep, geleceğin Estrella de Mar'a benzeyeceğini söylerdi. Bu sürdükçe iyi bak her şeye."

"Belki de haklıdır. Bu kadar şeyi tek başına nasıl yaptı?"

"Basit." Paula kendi kendine gülümsedi. "Ona yardım eden birkaç önemli arkadaşı vardı."

"Sen, Paula?"

"Ben değilim. Ama merak etme, ilaç dolabını kilitli tutuyorum. Frank'i seviyorum ama, bulunmak isteyeceğim en son yer Zarzuella hapisanesinde ona bitişik hücredir."

"Peki ya Bobby Crawford? Frank'le çok yakınmışlar."

"Evet, yakındılar." Elleri balkon demirini sıkıca kavradı. "Biraz fazla yakındılar, gerçekten. Hiç karşılaşmasalar daha iyiydi."

"Neden? Crawford çok sevimli görünüyor. Ara sıra biraz fazla manik ama, tüm bir koroda bu kadar bir çocuksu cazibe de gerekli. Frank'in üzerinde çok mu etkiliydi?"

"Hayır, kesinlikle. Asıl Frank Bobby'yi kullandı. Her şeyin anahtarı bu." Hollinger konağına baktı ve karanlık harabeye sırtını döndü kendini zorlayarak. "Dinle, beni klinikte telefonla arayabilirler, orada bulunmam gerek. Sen burada rahatça uyu, şu disko müziğine dayanabilirsen tabii. Yangından bir önceki gece Frank'le ikimiz neredeyse hiç uyuyamamıştık."

"Sanıyorum, onunla ilişkinizin bittiğini söylemiştin."

* Hayaletler ülkesi anlamında (ç.n.).

"Bitti." Cesurca baktı bana. "Ama seks yapıyorduk yine de..."

Kapıya kadar geçirirken onu tekrar görmeyi çok istiyor, fakat bu konuya nasıl girmem gerektiğini bilmiyordum. Konuşmamız sırasında benim için kasten bir sürü açık kapı bırakmıştı ama, bunların çoğunun hiçbir yere çıkmayacağını düşünüyordum.

"Paula, son bir soru. Seninle yatakta boğuşurken, bu oyunu tekrar oynamak istemiyorum gibi bir şey söyledin."

"Öyle mi?"

"Neydi kastettiğin oyun?"

"Bilmiyorum. Gençlerin eşek şakası falan mı yoksa? Öyle, tutup pantolon çıkarmaca gibi şeylerden oldum olası hoşlanmam."

"Ama o bir eşek şakası değildi. Irzına tecavüz ediliyor sandın sen."

Sakin bir şekilde yüzüme baktı ve sonra elimi tutup, içinde hâlâ Crawford'un raketinden bir kıymığın durduğu, enfekte olmuş yarayı fark etti. "Kötü. Kliniğe gel de şuna bir bakayım. Irza tecavüz ha? Hayır. Seni bir başkası sandım..."

* * *

Kapıyı kapattıktan sonra balkona dönüp aşağıdaki yüzme havuzuna baktım. Disko kapanmıştı ve karanlık su gecenin tüm sessizliklerini içine çekiyor gibiydi. Paula restorandan çıktı ve el çantası kalçasına zarifçe vura vura, araba parkına giden uzun yolu yürümeye başladı. Bana iki kez el salladı, dikkatimi çekmeyi çok istediğini açıkça belli edercesine. Bu genç doktorun duygularını etkileyebildiği için Frank'e imreniyordum şimdi. Frank'in yatağındaki kapışmadan sonra onunla sevişmeyi düşlememek zordu. Onu, yoğun bakım ünitesinde, komaya girmiş borsa simsarlarının ve kalp hastası dulların arasında ve kateterlere ve damlayan sıvılara özel bir ilgi gösterirken gözümün önüne getirdim.

Paula'nın farları karanlığın içine yollanınca balkon demirine dayanıp kendimi geriye ittirdim, uyumaya hazır olmanın ötesinde. Ama geriye bir adım atamadan, arkamdaki yapraklarda ani bir hareketlenme oldu ve dev eğreltilerin arasından fırlayan biri bana saldırdı. Bir çift güçlü el omuzlarımdan yakaladı ve beni korkuluğa doğru fırlattı. Saldırının şokuyla dizlerimin üzerine düşerken deri

bir kayış boğazımı sıktı. Malt viskisi kokan şiddetli bir nefes geldi yüzüme. Kayışı tutup boynumu kurtarmaya çalıştım ama karo döşeli yere düştüğümü hissettim, kementle yakalanmış ve usta bir rodeocunun altında kalmış bir boğa gibi.

Bir ayak, balkon masasını tekmeleyip sandalyelere doğru fırlattı. Kayış düştü ve adamın elleri boğazımı kavradı. Adamın güçlü fakat hassas elleri, parmakların basıncı azalttığı kısa anlarda güçlükle soluyabileceğim kadar, havayı kontrollü bir şekilde bırakıyordu. Eller boynumun kaslarını ve damarlarını arıyordu, ölümümle bir melodi çalıyormuşçasına.

Güçlükle soluk alarak balkon korkuluğuna sımsıkı tutunduğumda fenerin ışığı kararıyor ve gece kafamın içine kapanıyordu.

VIII
Ölümün kokusu

"Beş cinayet yeter de artar bile Bay Prentice. Altıncısını istemiyoruz. Bunu resmen bildiriyorum."

Müfettiş Cabrera kısa kollarını tavana doğru uzattı ona yüklediğim sorunların dışında her şeyi kaldırmaya razıymış gibi. Ben artık bu nazik genç dedektife çok fazla gelen bir semineri simgeliyordum; sanki, polis akademisinde hocalarından öğrendiği, kurbanın psikolojisiyle ilgili tüm bilgilerini sınayıp geçersiz kılmaya kararlıymışım gibi.

"Anlıyorum sayın Müfettiş. Ama bunu herhalde, bana saldırana söyleseniz daha iyi olur. Ama buraya gelmenizi takdir ediyorum tabii."

"İyi." Cabrera, boynumdaki ortopedik yakalığı düzelten Paula

Hamilton'a dönüp resmi uyarısına tanıklık yapmasını istedi. Benimle kısa ve öz konuştu. "Kardeşinizin duruşması üç ay kadar sonra. Şimdilik İngiltere'ye geri dönün, yahut Antartika'ya falan gidin. Eğer kalırsanız yeni bir ölümü daha kışkırtacaksınız - bu kez kendinizinkini."

Frank'in deri koltuğuna oturmuş, parmaklarımla yumuşak deriyi yoğuruyordum. Cabrera'yı başımı sallayarak onayladım ama beynimi kansız bırakan o çok daha sert deri şeridi düşünüyordum. Paula, bir eli omuzumda, bir eli doktor çantasında, benim ruh halimden pek emin olmaksızın yanımda duruyordu. Frank'le benim aramdaki her türlü benzerlik, benim hayatıma yapılan saldırıyla ve birisinin beni öldürmeye kalkıştığını kaygısızca reddetmemle silinmişti.

" 'Resmen' dediniz - benim İspanya'dan resmen sınırdışı edilmem anlamına mı geliyor bu? "

"Elbette hayır." Cabrera buna dudak bükerek, benimle kelime oyunu oynamayı reddetti. "Sınırdışı etmek, hükümetin ve İspanyol mahkemelerinin işi. Kalmak istiyorsanız kalabilirsiniz. Ben size arkadaşça bir tavsiyede bulunuyorum Bay Prentice. Burada kalıp ne yapacaksınız ki? Üzücü bir şey ama, kardeşiniz sizi görmeyi reddediyor."

"Sayın Müfettiş, o şimdi fikrini değiştirebilir."

"Öyle de olsa, duruşması bundan etkilenmeyecektir. Kendi güvenliğinizi düşünün - bir adam dün gece sizi öldürmeye kalkıştı."

Yakamı düzelttim ve Cabrera'yı bir koltuğa davet ettim, onu nasıl ikna edeceğimi düşünerek. "Aslında, onun beni öldürmek istediğini sanmıyorum. Eğer isteseydi, şu anda burada oturuyor olmazdım."

"Bu saçma, Bay Prentice..." Cabrera bu amatörce düşünceyi sabırlı bir şekilde reddetti ve eliyle balkonu gösterdi. "O adam birisinden korkup kaçmış ya da fenerin ışığında aşağıda birisi tarafından görülmüş olabilir. İlk seferinde şansınız vardı, ama ikincisinde bunu beklemeyin artık. Dr. Hamilton, konuşun onunla. Hayatının tehlikede olduğuna ikna edin onu. Estrella de Mar'da, dokunulmazlığını her ne pahasına olursa olsun koruyan bazı kişiler var."

"Charles, bunu bir düşün. Bir sürü sorular sordun." Paula koltuğun koluna oturmuş, omuzuma dayanan eli hafiften titriyordu.

"Frank'e yardım edemezsin ve az kalsın kendini öldürtecektin."

"Hayır..." Boynumun ezilmiş kaslarını sıkan yakalığı gevşetmeye çalıştım. "Bu bir uyarıydı - bir tür, Londra'ya dönüş için uçak bileti."

Cabrera arkası düz bir sandalyeyi doğrulttu ve ata biner gibi oturup kollarını arkalığa dayadı, iri ve zekâdan yoksun bir memeli hayvanı inceliyormuş gibi. "Bir uyarı da olsa, Bay Prentice, bunu dinlemelisiniz. Oynatacağınız bir taş bile fazla gelebilir."

"Doğru, sayın Müfettiş. Aslında bu, beklediğim bir hamleydi. Besbelli ki birisini tahrik ettim, hemen hemen kesinlikle de Hollingerların katilini."

"Adamın yüzünü göremediniz mi? Ya da ayakkabılarını, yahut giysilerini? Traş losyonunu...?"

"Hayır. Bana arkadan saldırdı. Ellerinde garip bir koku vardı, profesyonel adam boğucuların kullandığı özel bir yağ belki. Daha önce buna benzer saldırılarda bulunmuş olsa gerek."

"Profesyonel bir katil mi? Sizin konuşabiliyor olmanız dikkat çekici. Dr. Hamilton boğazınızın zarar görmemiş olduğunu söylüyor."

"Açıklaması zor, sayın Müfettiş." Paula dudaklarını büzerek, saldırganın parmaklarının boynumda bıraktığı izleri gösterdi. Bu saldırı kadını sarsmıştı. Genellikle çok hazırcevap ve bir tek sözcüğü bile kaçırmayan o kadın şimdi hemen hemen sessizdi. Beni dairede yalnız bırakmakla, benim yaralanmamdan kendisini de kısmen sorumlu hale getirmişti. Ama yine de saldırıyı duyduğunda şaşırmamış görünüyordu, bunun olacağını bekliyormuş gibi. Monoton ve konferans verir gibi bir sesle konuştu. "Boğma vakalarında hemen hemen daima gırtlak ezilir. Gerçekte, damarlara ve sinirlere ciddi bir yapısal hasar vermeden birisini şuuru kayboluncaya dek boğmak zordur. Şansın varmış Charles. Şuurunun kaybolması muhtemelen, başını yere çarpmandan ötürüdür."

"Aslında çarpmadım. Beni gayet yavaşça yere indirdi. Boğazım çok ağrıyor - zor yutkunuyorum. Çok garip bir şekilde kavradı boğazımı, usta bir masör gibi. İşin garibi, kendimi hafiften neşeli hissediyorum."

"Post-travmatik öfori,* dedi Cabrera, nihayet psikoloji seminer-

* Aşırı neşeli ve zinde olma hali (ç.n.).

lerinden birini gediğine koyuvererek. "Kaza yapmış bir uçaktan yürüyerek çıkanlar genellikle gülerler. Bir taksi çağırıp eve giderler."

Cabrera daireye ilk kez gelip de beni balkonda oturmuş ve Paula'yı iyi olduğuma ikna etmeye çalışırken bulunca bu saldırıyı benim uydurduğumdan kuşkulandığı belliydi. Ancak Paula çenemdeki ve boynumdaki ezikleri, şişmiş ve kan oturmuş yerleri gösterince anlattıklarımı dikkate almaya başladı.

Sabahın ilk saatleriyle birlikte şuurum yerine gelmiş ve kendimi balkonda, devrilmiş çiçeklerin arasında yatarken bulmuştum; bileklerim pantolonumun kemeriyle masanın metal çerçevesine bağlanmıştı. Fenerin ışıkları gri şafağın üzerinden geçerken soğuk yer karolarının üzerinde güçlükle nefes alarak yatıyordum. Kafam yerine gelince saldırganın bütün ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım. Adam bir silahsız savaş uzmanının çevikliğiyle ve becerisiyle hareket etmişti, tıpkı Bangkok'ta bir askeri eğitim gösterisinde seyrettiğim, düşman nöbetçisinin nasıl yakalanıp öldürüleceğini gösteren Taylandlı komandolar gibi. Adamın, bir tür siyah fitilli pantolon içindeki ağır dizlerini ve güçlü bacaklarını ve çivili ayakkabılarının taş döşemeyi çizişini, benim boğulurken aldığım nefeslerin dışında, çıkan o tek sesi hatırladım. Adamın beni yaralamamaya dikkat ettiğinden emindim; büyük damarlarımı ve gırtlağımı kollamış, sadece, benim nefesimi kesmek için gerekli bir basınç uygulamıştı. Bunun ötesinde onu tanıyacak pek bir şey yoktu. Adamın ellerinde muma benzer, ama sert bir koku vardı ve bunu bir ritüel olarak sürünmüş olabileceğini tahmin ettim.

Saat sekizde bileklerimi kurtarınca topallaya topallaya telefona gittim. Şaşkına dönen gece resepsiyoncusundan, karga gibi bir sesle, İspanyol polisini aramasını ve saldırıyı bildirmesini istedim ısrarla. İki saat sonra, Benalmadena hırsızlık masasından, kıdemli bir dedektif geldi. Resepsiyoncu dediklerimi çevirirken, etrafa saçılmış eşyaları ve karo döşeli balkon zeminindeki vahşice çizik izlerini gösterdim. Dedektif pek ikna olmamıştı ve mobil telefonunda "domestica" diye mırıldandığını duydum. Ama soyadımı söyleyince adamın tavrı değişti.

Müfettiş Cabrera geldiğinde Paula Hamilton beni tedavi ediyordu. Ben balkonda dinlenirken resepsiyoncu Paula'ya telefon etmiş

ve o da Prenses Margaret Kliniği'nden arabaya atlayıp hemen gelmişti. Saldırıdan ötürü şok olan ve beni hemen Frank'in yerine koyan kadın da, aynı Cabrera gibi, sakin halimi görünce şaşırdı. Tansiyonumu ölçerken, göz refleksime bakarken onu seyrettim ve ne kadar şaşkın göründüğünü fark ettim; stetoskopunu iki kez yere düşürdü.

Kadının endişesine karşın, tahmin ettiğimden daha güçlü hissediyordum kendimi. Bu saldırı benim zayıflayan özgüvenimi diriltmişti. Üzücü birkaç saniye boyunca, Hollingerların ölümünden pekâlâ sorumlu olabilecek bir adam tarafından yakalanmıştım. Boynumda, eter şişelerini konağa götüren ellerin izi vardı.

Ortopedik yakalıktan ve yumuşak deri koltuktan sıkılıp ayağa kalktım ve huzursuzluğumu gidermek umuduyla balkona çıktım. Cabrera kapıdan beni izliyor, beni sakinleştirmeye çalışan Paula'yı engelliyordu.

Cabrera üstten sarkan güneş kırıcıyı gösterdi. "Çatıdan girmek olanaksız; ve balkon da merdiven dayanamayacak kadar yüksek. Bu garip, Bay Prentice - daireye girmek için yalnızca bir tek yol var - dairenin kapısı. Ama siz kapıyı arkanızdan kilitlediğinizde ısrar ediyorsunuz.."

"Tabii. Geceyi burada geçirmek niyetindeydim. Daha doğrusu oteldeki hesabımı kesip bu daireye taşınmaya karar vermiştim. Her şeyi yakından görmem gerekiyordu."

"Peki, size saldıran kişi bu balkona nasıl gelebildi?"

"Sayın Müfettiş, beni burada beklemiş olsa gerek." Gevşek sürahi tıpasını düşündüm. Paula saldırganın karanlıkta beklediğinden habersizce daireye girmiş ve Orkney maltından içmişti sakin bir şekilde. Adam bizim yatak odasındaki kavgamızı dinlemiş, benim sesimi tanımış ve sonra Paula gidince de fırsattan yararlanmıştı.

"Anahtar başka kimde var?" diye sordu Cabrera. "Temizlikçi kadınlar, resepsiyoncu?"

"Hepsi bundan ibaret. Hayır, bir dakika dur..."

Paula'yı, oturma odasında şömine rafının üzerindeki aynadan bana bakarken yakaladım. Ezik dudağıyla ve dağınık saçlarıyla suçlu bir çocuğa benziyordu; birdenbire büyüyüp yetişkin olmuş ve kendini camın yanlış tarafında yakalanmış halde bulmuş, şaşkın bir Alice'e. Onun dün akşam daireye gelmesi hakkında hiçbir şey söy-

lememiştim Cabrera'ya.

"Bay Prentice?" Cabrera dikkatle bana bakıyordu "Bir şey hatırlamıştınız..."

"Hayır. Anahtarlar muhafaza altına alınmamıştı sayın Müfettiş. Frank'in tutuklanmasının ardından dairedeki aramayı bitirdikten sonra onları Bay Hennessy'ye vermişsiniz. Anahtarlar onun masasının çekmecesinde duruyordu. Herhangi biri oraya girip onların bir kopyasını yaptırmış olabilir."

"Tabii. Ama size saldıran kişi sizin burada olduğunuzu nereden bildi? Los Monteros'tan ayrılmaya ancak akşam karar verdiniz."

"Sayın Müfettiş..." Bu sevimli, fakat aşırı kurnaz genç polis beni en birinci kuşkusu haline getirmeye kararlı görünüyordu. "Saldırıya uğrayan benim. Beni boğmaya kalkışan adamın yerine konuşamam. Ben vardığımda o da kulüpte olabilir ve park yerinde beni bavullarımı arabadan indirirken görmüş olabilir. Belki de ben ayrıldıktan sonra Los Monteros Oteli'ne telefon etmiş ve onlar da ona, benim buraya hareket ettiğimi söylemişlerdir. Sonuca götürecek ipuçlarını takibedebilirsiniz sayın Müfettiş."

"Tabii... Tavsiyenizi sevinçle kabul ediyorum Bay Prentice. Bir gazeteci olarak, bir sürü polis gücünü görev başında gördünüz bugüne dek." Cabrera hafiften alay eder gibi konuşuyor, ama gözleri karo döşeli yerdeki çizikleri inceliyordu sanki saldırganın ağırlığını hesaplamaya çalışıyormuş gibi. "Sizde bu mesleğin sezgileri var..."

"Bir şey fark eder mi sayın Müfettiş?" Paula aramıza geldi, Cabrera'nın sorgulamasından rahatsız olmuş bir halde. Yüzü sakindi şimdi, kolumu tutup beni omuzuna dayadı. "Bay Prentice kendi kendine saldırmış olamaz herhalde. Akla yakın bir neden var mı böyle yapmasında?"

Cabrera dalgın dalgın gökyüzüne baktı. "Nedenler ha? Evet, polisin işini nasıl da zorlaştırır o nedenler. Bunlardan bir sürü vardır ve ne anlama gelmelerini istiyorsanız o anlama gelirler. Nedenler olmasaydı bizim işimiz çok daha kolay olurdu. Söyleyin bana Bay Prentice, Hollingerların evine gittiniz mi?"

"Birkaç gün önce. Hennessy götürdü beni oraya, fakat içeriye giremedik. Korkunç bir manzaraydı."

"Çok korkunç. Oraya bir kez daha gitmeyi öneriyorum. Bu sa-

bah otopsi raporlarını aldım. Siz dinlenin, yarın sizi Dr. Hamilton'la birlikte oraya götüreceğim. Doktor hanımın görüşü önemli olabilir..."

İkindiyi balkonda, boynum ortopedik yakalığın içinde rahatsız olarak, ayaklarım çizik döşemenin üzerinde geçirdim. Çiçek fıçılarından saçılan toprağın çılgınca geometrisi bu garip ölüm dansının diyagramını gösteriyordu. Saldırganın ellerini hâlâ boğazımda hissediyor, malt viskisi kokan sert nefesini ensemde duyuyordum.

Cabrera'ya tüm söylediklerime karşın, saldırganın daireye nasıl girdiğini ve neden tam da Los Monteros Oteli'nden ayrıldığım akşamı seçtiğini merak ediyordum. Beni Frank'in endişeli ağabeyi olmaktan daha öte tehlikeli bulan kişiler tarafından göz hapsinde tutulduğumu hissetmiştim zaten. Bir cinayet daha işlemek amaçlarına uygun değildi ama, boğulmaya ramak kalmak beni Malaga havaalanına gönderip, güvenliğim için derhal Londra'ya dönmemi sağlayabilirdi pekâlâ.

Saat altıda, Paula gittikten az sonra, kendime gelmek için bir duş aldım. Kendimi Frank'in banyo jeliyle sabunlarken o kokuyu duydum, patchuli ile süsen yağının garip bir karışımıydı bu; saldırganın eline bulaşan koku, şimdi vücudumu saran kokunun aynısıydı.

O saldırgan kokuyu yıkayıp dururken, ben geldiğimde adamın duş kabininde saklandığını ve karanlıkta elinin jel kabına değdiğini tahmin ettim. Paula'nın, kendi yedek anahtarıyla kapıdan içeri girdiğinde adamın içeriyi aramakta olduğunu ve kartpostalın peşindeki kadının onun varlığını fark etmediğini düşündüm.

Ama bu saldırı beni kaçmaya ikna edememek bir yana, benim Hollinger cinayetine karışmamı engelleyen nedeni kaldırmış ve Estrella de Mar'da kalmamı kesinleştirmişti.

Giyinip balkona döndüm ve aşağıda havuza atlayanların ve kortta pratik yapan oyunculara en mükemmel servislerini atan tenis makinesinin sesini duydum. Hâlâ bedenimden tam çıkmamıştı banyo jelinin hafif kokusu; boğuluşumun beni yasak bir anı gibi saran parfümü.

IX
Cehennem

Cabrera'nın arabasının sol tekerlekleri yolun kenarından saparken kül gibi bir toz örtüyordu tepeleri, palmiyelerin arasında hızla dönüp duran ve yolun kıyısındaki güzel villaların giriş yollarının üzerinde uçuşan tebeşirimsi bir tabut örtüsü gibi. Bu toz dağılınca, yangın tepesinin üzerinde, sönmüş közlerle dolu o kocaman ocağı gördük. Polisin arabasının peşinden virajları döne döne giden ve arabayı ancak benim yaralı boynumun hatırına yavaş süren Paula, dişlerini sıkarak vitesi değiştirdi.

"Buraya gelmemeliydik," dedi, bana yapılan saldırıdan ve Estrella de Mar'da böylesi bir şiddetin varlığını düşünmekten hâlâ şok olduğu belliydi. "Yeterince dinlenmedin. Yarın kliniğe gelmeni istiyorum, bir röntgen daha çekeceğiz. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Fiziksel yönden mi? Tam bir yıkıntı diyebilirim. Ama ruhsal yönden iyiyim. Bu saldırı bir şeyleri rahatlattı sanki. Beni tutan, kimse, eli çok hafifmiş - bir zamanlar kuzey Borneo'da profesyonel adam boğucuları, haydut denen kimseleri idam ederken görmüştüm. Olağanüstü iğrenç bir şey, ama bir taraftan da ben... "

"Bunun nasıl bir duygu uyandırdığını öğrendin ha? Pek öyle değil." Dönüp bana bakabilmesi için yavaşladı. "Cabrera haklı - sende hafiften öfori var. Hollingerların evini gezecek gücün var mı?"

"Paula, müdüre hanım rolünü oynamayı bırak. Bu dava bitmek üzere, hissediyorum. Ve sanırım Cabrera da hissediyor bunu."

"Onun hissettiği, senin kendini öldürteceğin. Senle Frank - sizi çok farklı sanmıştım, ama sen ondan da delisin."

Ortopedik yakalığımı koltuğun baş kısmına dayadım ve Paula'nın direksiyona abanışını seyrettim. Cabrera'dan geri kalmamaya kararlı bir şekilde, pür dikkat yola bakıyor, her fırsatta gazı köklüyordu. Sivri diline ve sert tavırlarına karşın, bana hoş ve çekici gelen, kendine güvensizliğinden kaynaklanan bir gerginliği vardı. Deniz kıyısı boyunca yerleşmiş yabancıların oluşturduğu toplulukları küçümsüyor gibi görünüyor, ama kendini de garip bir şekilde değersiz buluyor ve onu her kızdırmaya kalktığımda aksileşiyordu. Herhalde, Cabrera'nın aramızda bir ilişki olduğunu düşünmesinden korkarak, daireye gelmiş olduğunu ondan gizlediği için rahatsızlık duyduğunu biliyordum.

Cabrera'ya yetiştiğimizde Hollingerların suratsız şoförü Miguel kapıları açıyordu. Bahçelerin ve tenis kortunun üzerini örten kül tabakası rüzgârla bozulmuştu ama konak hâlâ mermer renkli bir ışığın içinde yüzüyordu, hastalıklı bir düşün parıldayan ışıltılarından oluşmuş bir dünya gibi. Ölüm Hollingerlara gelmiş ve burada kalmaya karar verip eteklerini gölgeli yollara sermişti.

Park edip arabadan indiğimiz zaman Cabrera bizi selamladı ve bizimle birlikte, evin ön merdivenine doğru yürümeye başladı.

"Dr. Hamilton, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Hazır mısınız Bay Prentice? Çok yorgun değilsiniz değil mi?"

"Pek değil, sayın Müfettiş. Eğer kendimi kötü hissedersem burada beklerim. Dr. Hamilton bana gördüklerini anlatır daha sonra."

"Güzel. Aslında sizin duyarlı düşünceniz." Adam, tepkilerimi görmek için beni sıkı sıkıya gözlüyordu, melemeleriyle kaplanı ininden çıkaracak, kazığa bağlı bir keçiymişim gibi. Benim Londra'ya dönmemi istemediğinden emindim artık.

"Şimdi..." Cabrera, hâlâ polis bantlarıyla kapalı büyük meşe kapılara sırtını döndü ve konağın güneybatı köşesini dönüp mutfağa ve garajlara giden çakıllı yolu gösterdi. "Salona ve alt katlara girmek çok tehlikeli. Bu nedenle ben, katilin geçtiği yoldan gitmeyi öneriyorum. Bu şekilde, olayları oluş sırasına göre takibedeceğiz. Bu bizim o gece olanları ve belki de, kurbanların ve katillerinin psikolojisini anlamamıza yardımcı olacak..."

Havalı bir ev turu rehberi olarak yeni rolünden hoşlanan Cabrera bizi evin çevresinde yürüttü. Hollingerların eski model, mavi renkli Bentley'leri, evin temiz ve cilalı tek varlığı olarak, garajın dışında duruyordu. Miguel limuzini yıkayıp cilalamış, tekerleklerin üzerinde parlayan kocaman kanatlarını parlatmıştı. Adam, araba yoluna kadar peşimizden gelmiş ve şimdi arabanın yanında duruyordu sabırla. Hâlâ bana bakarak güderisini aldı ve radyatör ızgarasını parlatmaya başladı.

"Zavallı adam..." Paula gözlerini kömürleşmiş tahta parçalarından kaçırarak kolumu tuttu ve adama gülümsemeye çalıştı. "O burada rahat mı sence?"

"İnşallah öyledir. Hollingerların geri dönmesini bekliyormuş gibi sanki. Sayın Müfettiş, şöförlerin psikolojisi hakkında ne biliyorsunuz...?"

Ama Cabrera kâhya kadının garajın üzerindeki lojmanına çıkan merdivenleri gösteriyordu parmağıyla. Giriş kapısının yanındaki, döküm demirden bir bahçe kapısı, bir zamanlar limon ağaçlarının çiçek açtığı, yanmış yamaca açılıyordu. Cabrera koşup merdivenleri çıktı ve kapının yanında durdu.

"Dr. Hamilton, Bay Prentice... limon bahçesine açılan kapıyı görüyorsunuz. Şimdi 15 Haziran günü akşamındaki durumu gözümüzün önüne getirebiliriz. Saat yediye doğru parti gayet iyi gidiyor; konukların tümü havuzun yanındaki terastalar. Dr. Hamilton'un da hatırlayacağı gibi, Hollingerlar en üst kattaki verandaya çıkıyorlar ve Kraliçe'nizin onuruna ilk kadehi kaldırıyorlar. Herkes Majeste'nin şerefine kadehini kaldırmış, yukarıya, Hollingerlara

bakıyor ve hiç kimse bahçe kapısını açan kundakçıyı fark etmiyor."

Cabrera merdivenden aşağı atladı ve yanımızdan geçip mutfak kapısına gitti. Cebinden birkaç anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. Anlayışlı davranarak "kundakçı" sözünü kullanması hoşuma gitmişti; ama ben bu gezinin, beni Frank'in suçsuzluğuna olan inancımdan kurtarmak için düzenlendiğinden kuşkulanıyordum.

"Sayın Müfettiş, Frank terasta, diğer konuklarla birlikteydi. Neden partiden ayrılıp da bahçede gizlensin ki? Havuzun kenarında bir sürü insan kendisiyle konuşmuş."

Cabrera başıyla onayladı, aynı şeyi düşündüğünü belli edercesine. "Çok doğru, Bay Prentice. Ama saat altı kırk beşten sonra onunla konuştuğunu hatırlayan hiç kimse yok. Siz hatırlıyor musunuz Dr. Hamilton?"

"Hayır - ben David Hennessy'yle ve bazı arkadaşlarla birlikteydim. Aslında Frank'i hiç görmedim." Paula döndü ve pırıl pırıl parlayan Bentley'e baktı, elini ağzındaki, geçmeye yüz tutmuş eziğe bastırarak, sanki yaranın tekrar eski haline gelmesini istiyormuşçasına. "Belki de partiye gelmedi, kim bilir?"

Cabrera kesinlikle reddetti bunu. "Birçok tanık onunla konuşmuş, fakat hiçbiri altı kırk beşten sonra değil. Unutmayın; kundakçının, yangın çıkarıcı maddeleri yakında bir yerde bırakması gerekir. Bahçeye giden merdivenleri çıkan bir konuğa kimse dikkat etmez. Vaktiyle oraya koydu bombalarını - eter ve benzinle dolu üç şişe; daha önceki gün bunları, kapıya yirmi metre mesafede ufak bir çukura gömmüştü. Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırma faslı başlayınca eve girmek üzere harekete geçiyor. En yakın ve en uygun kapı, mutfağa giren bu kapıdır."

Tüm bunları başımı sallayarak onayladım, ama sordum. "Peki ya kâhya kadın? O kadının onu kesinlikle görmesi gerekirdi, değil mi?"

"Hayır. Kâhya kadınla kocası terastaydılar, kanapelerin ve şampanyaların servisini yapan geçici personele yardım ediyorlardı. Majesteleri'ne kadeh kaldırıyorlardı ve hiçbir şey görmediler."

Cabrera kapıyı ittirip açtı ve başıyla bizi içeri çağırdı. Ana binanın bu tuğladan yapılmış eklentisi, yapının zarar görmemiş tek parçasıydı. Duvarlara tavalar asılıydı ve raflar baharatlarla, otlarla ve zeytinyağı şişeleriyle tıkış tıkış doluydu. Ama ıslak halıların maya

kokusuna benzeyen kötü kokusu ile yanmış kumaşların sert kokusu sinmişti buraya. Yerde göllenen sular araştırmacı polislerin koyduğu geçiş tahtalarını sırılsıklam etmişti.

Cabrera herkes duracak yer buluncaya kadar bekledi ve sonra devam etti. "Şöyle: Kundakçı boş mutfağa girdi ve kapıyı kapattı. Ev şimdi dış dünyaya kapalıdır. Hollingerlar konuklarının eve girmemesini tercih etmişlerdi ve terasa açılan bütün kapılar kilitliydi. Gerçekte, konuklarla evsahipleri tamamen ayrılınıştı birbirlerinden - bir İngiliz geleneği, diye düşünüyorum. Şimdi, mutfaktan ayrılan kundakçıyı izleyelim..."

Cabrera bizi kilere götürdü; ekleme binanın bir bölümünü kaplayan, büyük bir odaydı burası. Bir soğutucu, bir çamaşır makinesi ve bir santrifüjlü kurutma makinası beton zeminde, göllenmiş suların arasında duruyordu. Bir derin dondurucu kabininin yanındaki kontrol kapısı, baş yüksekliğinde bir odaya açılıyordu ve burada merkezi ısıtma ve havalandırma sistemi vardı. Cabrera kontrol kapısından içeri girdi ve kısmen sökülmüş üniteyi gösterdi; büyük bir türbine benzeyen, ocak büyüklüğünde bir şeydi bu.

"Giriş manifoltu havayı mutfağın damındaki bir borudan alır. Bu hava filtreden geçirilir, nemlendirilir; sonra, yazsa soğutulur, kışsa ısıtılır ve sonunda evin her tarafındaki odalara pompalanır. Kundakçı bu sistemin şalterini kapatıyor - birkaç dakika kimsenin bunu fark etmemesi gerekiyor. Nemlendirici mekanizmanın kapağını açıyor, suyunu boşaltıyor ve rezervuarı eter ve benzin karışımıyla dolduruyor. Şimdi, muazzam ve feci bir patlama için her şey hazırdır..."

Cabrera önümüze düşüp bizi servis koridorundan konağa soktu. Geniş salonda durup, üzeri köpükle sıvalı aynalarda kendimizi gördük, bir denizaltı mağarasındaki konuklar gibi. Bir merdiven on-on beş basamak yukarıya çıkıyor, sonra salona tepeden bakan, yanmış, büyük bir platformun altına gelince ikiye ayrılıyordu. Demir kafesli pencerede yanmış perdelerden kalan paçavralar vardı ve küller, araştırma yapan polisler tarafından dikkatle elekten geçirilmişti.

Cabrera bana dikkatle bakarak devam etti: "Her şey hazır. Dışarıdaki, partiyle meşgul konuklar son şampanyalarını içmenin derdinde. Hollingerlar, yeğenleri Anne, İsveçli kız; ve sekreter, Bay Sansom gürültüden kaçıp odalarına çekilmişler. Kundakçı artan

eterli benzin şişesini alıyor ve yangını çıkaracağı yere koyduğu küçük bir halıya hızla döküyor. Kibritinden ya da çakmağından çıkan ateşle burayı tutuşturuyor. Sonra kilere dönüyor. Merdivenlerdeki yangın şiddetlenmeye başlarken havalandırma sisteminin şalterini açıyor..."

Cabrera, Paula yumruğunu ısırmış bir halde, koluma tutunup dengesini sağlarken bekledi.

"Düşünmesi bile korkunç bir şey. Benzin karışımı birkaç saniye içinde havalandırma kanallarından pompalanıyor. Merdivenlerdeki alevlerin tutuşturduğu üst kattaki odalar bir cehenneme dönüyor. Hiç kimse kurtulamıyor, sahanlığa açılan bir kapıdan terasa inen bir yangın merdiveni olmasına karşın. Bay Hollinger'ın, çalışma odasına bitişik bir odadaki filim arşivi de yangının şiddetlenmesine yol açıyor. Artık ev bir ocaktır ve içindeki herkes birkaç dakikada ölüyor."

Paula'nın yanımda sendelediğini hissettim ve kolumu titreyen omuzlarına doladım. Ağlamaya başlamıştı, gözyaşları pamuklu ceketimin yakasına damladı. Yere yıkılacakmış gibiydi, ama kendini toparladı ve "Aman tanrım, böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye mırıldandı.

"Kesinlikle Frank değil, sayın Müfettiş." Paula'yı tutmaya devam ederek, elimden geldiğince sakin bir şekilde seslendim Cabrera'ya. "Bu, havalandırma sisteminin sökülmesi ve bir yangın silahına dönüştürülmesi - Frank bir ampulu bile değiştiremez. Bu saldırıyı kim gerçekleştirmişse, ancak askeri bir sabotör olarak eğitilmiş kişilerde bulunabilecek becerilere sahipmiş."

"Belki de, Bay Prentice..." Cabrera belirgin bir endişeyle Paula'ya baktı ve mendilini verdi. "Ama beceriler kazanılabilir, özellikle de tehlikeli olanları. Turumuza devam edelim."

Merdivenler kömürleşmiş tahta parçalarıyla ve tavandan dökülen sıvalarla doluydu ama araştırma yapan polisler, yukarıya çıkmak için dar bir yolu temizlemişlerdi. Cabrera yarı yanmış trabzana tutunarak, ayakları ıslak halılara gömüle gömüle merdiveni çıktı. Yangının çıktığı yerin etrafındaki meşe duvar kaplamaları kömüre dönmüştü ama hanedan armalarının izleri kimi yerlerde hâlâ duruyordu.

Merdiven sahanlığında durakladık; etrafımızda kapkara duvar-

lar, başımızın üzerinde de açık gökyüzü vardı. Yatak odalarının kapıları kilitlerine ve menteşelerine varıncaya kadar yanıp yok olmuştu ve boş kapı kasalarından, eşyaları kül olmuş harap odaların içini görüyorduk. Adliye ekibi, açığa çıkmış kirişlerin üzerine bir geçit kalası koymuştu ve Cabrera dikkatli adımlarla yatak odalarının ilkine girdi.

Paula'nın sallanan kalasın üzerinden yürümesine yardım ettim ve onu kapı kasasına dayadım. Odanın ortasında dört direkli bir karyolanın kalıntıları vardı. Onun çevresindeyse bir yazı masasının, bir tuvalet masasının ve İspanyol stili büyük bir meşe gardrobun kömürleşmiş hayaletleri duruyordu. Taştan bir şömine rafının üzerinde bir dizi çerçevelenmiş fotoğraf vardı. Bazılarının camları yüksek ısıdan erimişti; fakat şaşılacak şekilde sağlam kalmış bir resim, yemek ceketi giymiş, kırmızı yüzlü bir adamı, üzerinde "Beverly Wilshire Hotel" yazan bir kürsüde gösteriyordu.

"Hollinger bu mu?" diye sordum Cabrera'ya. "Los Angeles'ta, film endüstrisiyle ilgili dinleyicilere hitap ediyor, öyle mi?"

"Çok yıllar önce," diye doğruladı Cabrera. "Estrella de Mar'a geldiğinde çok daha yaşlıydı. Burası onun yatak odası. Kâhya kadının dediğine göre, akşam yemeğinden önce bir saat uyumuş."

"Ne biçim bir son..." Yatağın yaylarına baktım, dev bir elektrik ızgarasının rezistansına benziyordu. "Tek dilediğim, adamcağızın hiç uyanmamış olması."

"Aslında Bay Hollinger yatakta değildi." Cabrera banyoyu gösterdi. "Jakuziye sığınmış, muhtemelen kendini alevlerden korumak için."

Banyoya girdik ve kapkara bir suyla dolu, yarı yuvarlak küvete baktık. Yerde çatı kiremitleri duruyordu ve mavi seramik duvarlarda isten çizgiler vardı, fakat banyo tümüyle sağlamdı, fayans döşeli bir infaz odası gibi. İhtiyar Hollinger'ın, alevler karyola direklerinin arasından üzerine saldırırken uykudan uyandığını, havalandırma deliklerinden bir ateş topu fışkırırken, bitişik yatak odasındaki karısına bile haber veremeden jakuziye kaçtığını gözümün önüne getirdim.

"Zavallı adam," dedim. "Tek başına bir jakuzide ölmek. Burada bir uyarı var..."

"Belki de." Cabrera ellerini suya sokup ıslattı. "Aslında yalnız

değildi."

"Sahi mi? Demek Bayan Hollinger da onunla birlikteydi öyle mi?" Akşam yemeği için giyinmeden önce jakuziye yatan yaşlı çifti düşündüm. "Bir şekilde, bayağı dokunaklı."

Cabrera hafifçe güldü. "Bayan Hollinger burada değildi. Başka bir yatak odasındaydı."

"Peki Hollinger'la birlikte olan kimdi?"

"İsveçli kız. Bibi Jansen. Cenazesine gittiniz."

"Evet..." Yaşlı milyoneri genç İsveçli kızla birlikte suyun içinde gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. "Onun Hollinger olduğundan emin misiniz?"

"Elbette." Cabrera defterinin sayfalarını çevirdi. "Londra'daki cerrahı sağ kalçasındaki özel bir çelik çiviyi tanıdı."

"Aman tanrım..." Paula kolumu bırakıp Cabrera'nın yanından geçerek lavaboya gitti. Bulanık aynada kendi yansımasını tanıyamıyormuş gibi kendine baktı ve sonra başını öne eğerek kül dolu porselen lavaboya dayandı. Bu eve gelmenin Paula için benden çok daha büyük bir eziyet olduğunu fark ettim.

"Ben Hollinger'ı da Bibi Jansen'i de tanımıyorum," dedim Cabrera'ya. "Ama ikisinin jakuzide birlikte olacağını düşünmek çok zor."

"Teknik yönden doğru." Cabrera benim, karşılaştığım şeylere gösterdiğim tepkiye dikkat ediyordu hâlâ. "Ama üçünün bir arada olduğunu söylemek daha doğru olur."

"Üç kişi mi vardı jakuzide? Üçüncü kim?"

"Bayan Jansen'in çocuğu." Cabrera Paula'nın kapıdan çıkmasına yardım etti. "Dr. Hamilton onun gebe olduğunu doğrulasın."

Cabrera duvarları çelik bir metreyle ölçerek banyoda inceleme yaparken, Paula'nın peşinden, Hollinger'ın yatak odasından çıktım. Kalas köprülerden geçerek, koridorun devamındaki küçük bir odaya girdik. Buradaki yangın daha da şiddetli olmuştu. Büyük bir oyuncak bebeğin kapkara kalıntısı kömürleşmiş bir çocuk gibi duruyordu yerde; fakat damdan sızılan suyun seli, odada yaşamış kişinin tüm izlerini silip götürmüştü. Köşede ateşin dokunmadığı küçük bir tuvalet masası, üzerinde de bir CD player duruyordu hâlâ.

"Burası Bibi'nin odasıydı," dedi Paula soğuk bir sesle. "Herhalde ısı öylesine... O kızın niçin burada olduğunu hiç anlayamıyorum. Başka biriyle birlikte, havuzun kenarında olabilirdi."

Bebeği alıp yâtak kalıntısının üzerine koydu, sonra elindeki siyah tozu silkeledi. Yüzünde acıyla öfke rekabet halindeydi, bir meslektaşının yetersizliği yüzünden değerli bir hastasını yitirmiş gibiydi sanki. Kolumla sardım onu, bana yaslanınca da sevindim.

"Onun gebe olduğunu biliyor muydun Paula?"

"Evet, dört ya da beş haftalıktı."

"Babası kimdi?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi."

"Gunnar Andersson? Dr. Sanger?"

"Sanger mi?" Paula göğsüme dayalı yumruklarını sıktı. "Tanrı aşkına, o adam onun babası gibiydi."

"Olsun. Burada en son ne zaman bulundun?"

"Altı hafta önce. Bibi gece yüzmüş ve böbreklerini üşütmüştü. Charles, böyle bir yangını kim çıkarabilir?"

"Frank değil, bu kesin. Onun suçu neden kabul ettiğini de tanrı bilir ancak. Ama buraya geldiğimize memnunum. Belli ki Hollingerlardan çok nefret eden biri varmış."

"Belki de ateşin bu kadar hızla yayılacağını düşünemediler. Ters gitmiş bir şakaydı bu belki de, kimbilir?"

"Bunu düşünemeyecek kadar kasıtlı yapılmış bir olay bence. Açılıp doldurulan havalandırma sistemi... çok ciddi bir iş bu."

Merdiven sahanlığının karşı tarafındaki bir odada Cabrera'yı bulduk yine. Odanın kapısı yok olmuş, alevlerle gazların girdabına, gecenin karanlığına karışıp gitmişti.

"Burası yeğenleri olan kızın, Anne Hollinger'ın odasıydı," diye açıkladı Cabrera harabolmuş oda kalıntısına kasvetli bir yüzle bakarak. Daha sakin konuşuyordu, polis akademisindeki bir konferansçı değildi artık; ölüm odalarını gezmek, ben ve Paula gibi onun da betini benzini soldurmuştu. "Sıcaklık öylesine korkunçmuş ki kızcağız kaçamamış. Havalandırma sistemi serin hava verdiği için bütün pencereler sımsıkı kapalıymış."

Adli ekip yatağı sökmüştü, herhalde kızın kömürleşmiş kalıntılarını yatak şiltesinden ayırmak içindi bu.

"Nerede bulundu o kız?" diye sordum. "Yatakta yatarken mi?"

"Hayır - o da banyoda öldü. Ama jakuzide değil. Tuvalette oturuyordu - korkunç bir pozda, Rodin'in 'Düşünen Adam'ı gibi." Paula kolumun altında titrerken Cabrera ekledi: "Kızcağız öldüğünde mutluydu hiç olmazsa. Bir ciltaltı şırıngası bulduk..."

"İçinde ne vardı - eroin mi?"

"Kim bilebilir? Yangının sıcaklığı öylesine korkunçmuş ki analiz yapmak olanaksız." Pencerenin altında, herhalde kırılan camlardan gelen serin havayla soğumuş bir televizyon ve video sağlam kalmıştı. Etajerin üzerinde duran uzaktan kumanda cihazıysa siyah bir çikolata gibi erimişti ve silikleşmiş numaralar hâlâ görünüyordu plastiğin üzerinde.

Kendimi tutamayıp sordum: "Merak ediyorum, hangi programı seyrediyordu acaba? Özür dilerim - biraz duygusuzluk oldu bu."

"Evet, öyle." Ben televizyonu açmaya çalışırken Paula başını salladı sıkılmış bir halde. "Charles, haberleri seyrettik. Üstelik de elektrik yok."

"Biliyorum. Anne denen kız nasıl biriydi? Çok uyuşturucu kullanan biri diye düşünüyorum."

"Kesinlikle değildi. Aşırı dozdan sonra hiç kullanmadı. Ne iğnesi yaptığını bilmiyorum." Paula karşıya, Estrella de Mar'ın güneşte parlayan damlarına baktı. "O kız büyük bir neşeydi. Bir keresinde, Plaza Iglesias'ta bir deveye binip, taksi şöförlerine küfür ederek gezmişti gururlu bir *torera* gibi. Bir akşam da Club Nautico'da restoranın livarından canlı bir ıstakoz aldı, masamıza getirdi."

"Çiğ mi yedi?"

"Hayır. Kıskaçlarını ona sallayıp duran hayvana acıdı ve onu tuzlu suyla dolu atlama havuzuna bıraktı. O koca hayvanın yakalanması günler sürdü. Bobby Crawford akşamları hayvanı besliyordu. Ve sonra da Anne burada öldü..."

"Paula, yangını çıkaran sen değilsin."

"Frank de değil." Ceketimdeki gözyaşlarını sildi. "Cabrera da biliyor bunu."

"Bildiğinden emin değilim."

Müfettiş, evin batı tarafındaki en büyük yatak odasının önünde bizi bekliyordu. Açık verandanın üzerinden denize bakan pencereleri, kara yelkenler gibi sarkan tenteler örtüyordu. Hollingerların

Kraliçe'nin doğum günü şerefine ilk kadehi kaldırıp sonra içeri çekildikleri yer burasıydı. Yanmış perdelerinden kalan paçavralar duvarlara yapışmıştı ve gardrop, kudurmuşçasına yanmış bir kömür kovasına benziyordu.

"Bayan Hollinger'ın yatak odası." Ben kalasın üzerinde sendeleyince Cabrera kolumu tuttu. "İyi misiniz Bay Prentice? Burada bırakalım bence, değil mi?"

"Ben iyiyim - turu tamamlayalım sayın Müfettiş. Bayan Hollinger burada mı bulundu?"

"Hayır." Cabrera koridoru gösterdi. "Evin arka tarafına kaçmış. Orada alevler daha az şiddetliydi herhalde."

Koridordan yürüyüp, limon bahçesine bakan tek pencereli, küçük bir odaya geldik. Burada, yangının harabiyetine karşın, çok değerli değilse de zarif bir özel dünya, gelişmiş bir duyarlılık kendini belli ediyordu. Vernikli bir Çin paravanı yaşama alanını yataktan ayırıyordu ve bir zamanların güzel bir çift saray koltuğu yanmış zeminde karşı karşıya duruyordu. İki duvar, kömürleşmiş raflardan cilt sırtları sarkan kitaplarla doluydu. Yatağın üzerinde, konağın üst katında gördüğüm tek sağlam camın bulunduğu, küçük bir çatı penceresi vardı.

"Burası Hollinger'ın çalışma odası mı?" diye sordum Cabrera'ya. "Yoksa Bayan Hollinger'ın oturma odası mı?"

"Hayır - burası Bay Sansom'un yatak odasıydı. Erkek sekreterdi kendisi."

"Ve Bayan Hollinger burada mı bulundu?"

"Yataktaydı."

"Peki Sansom?" Yerlere baktım, süpürgeliğin dibinde bir ceset görecekmişim gibi.

"O da yataktaydı."

"Yani beraber mi yatıyorlardı?"

"Ölüm sırasında kesinlikle öyle. Kadının ayakkabıları hâlâ elindeydi, sımsıkı kavranmış bir halde..."

Bundan duyduğum şaşkınlıkla, konuşmak için Paula'ya döndüm, ama diğer odaları son bir kez dolaşmak üzere gitmişti. Roger Sansom hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum; bu adam Hollinger'ın emlak şirketinde çalışmış ve sonra ona İspanya'da kâhya olarak eşlik etmiş, ellili yaşlarda bir bekârdı. Ama yatakta,

patronunun karısıyla birlikte ölmesi biraz aşırı bir görev duygusunu gösteriyordu. Onların, vernikli paravan birden tutuşup alevden bir kalkana dönerken yatakta birlikte geçirdikleri son anları gözümün önüne getirmek hiç de zor değildi.

"Bay Prentice..." Cabrera beni kapıya çağırdı. "Dr. Hamilton'u bulsanız iyi olur. Kadıncağız çok sarsıldı, onun için büyük bir şok bu. Ayrıca, yeterince şey gördünüz zaten - belki kardeşinizle de konuşursunuz. Onu sizinle görüşmeye zorlayabilirim."

"Frank'i mi? Onunla konuşacak ne var ki? Sanırım bunların hepsini ona anlatmışsınızdır, öyle değil mi?"

"O da her şeyi gördü. Yangından bir gün sonra kendisini getirip evi gezdirmemi istedi. O zaman tutukluydu, bir kundaklama aleti bulundurmakla suçlanıyordu. Bu odaya gelince itirafa karar verdi."

Cabrera dikkatli bakışlarıyla beni süzüyordu, benim de bu suçtaki rolümü kabul etmemi bekliyormuşcasına.

"Sayın Müfettiş, Frank'le görüşürsem bu evi gördüğümü söyleyeceğim ona. Benim burayı gördüğümü öğrenirse suç ikrarının ne kadar saçma bir şey olduğunu fark edecek. Onun suçlu olduğunu düşünmek mantıksızlıktır."

Cabrera beni duyunca düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Belki de, Bay Prentice. Suç çok esnek bir şeydir, el değiştiren bir paradır... her seferinde birazcık değer yitirir..."

Cabrera'yı etajerin çekmecelerini ararken bırakıp, kalasın üzerinden geçerek Paula'yı aramaya koyuldum. Bayan Hollinger'ın yatak odasında yoktu, ama yeğenlerinin odasının önünden geçerken Paula'nın alt terastan gelen sesini duydum.

Arabasının yanında beni bekliyor, yüzme havuzunun tıkanmış mazgallarını temizlemeye çalışan Miguel'le konuşuyordu. Pencereye yürüdüm ve yanmış tentelerden kalan paçavraların arasından dışarıya eğildim.

"Bitirdik Paula. Bir dakika sonra aşağıdayım."

"İyi. Gitmek istiyorum artık. Senin televizyon seyrettiğini sandım."

Kontrolünü yeniden kazanmıştı ve BMW'ye dayanmış, minyatür bir sigara içiyor, ama gözlerini evden kaçırıyordu. Havuza doğru yürüdü ve terastaki sandalyelerin arasında dolaştı. Tam yangın

patladığı anda durduğu yeri bulmaya çalıştığını tahmin ettim.

Ona hayranlıkla bakarak pencere denizliğine dayandım ve boynumdaki ortopedik yakalığı gevşetmeye çalıştım. Dönüp televizyona bakınca videonun ağzından dışarıya çıkmış bir kasetin ucunu gördüm; yüksek ısının devreleri bozmasıyla mekanizma dışarıya ittirmişti onu. Çevrelerindeki faciadan ve cesetleri taşımak gibi kasvetli bir işten moralleri bozulan polis ekibi, hem alevlerden, hem de onun ardından gelen sel gibi sulardan kurtulabilen birkaç şeyden birini gözünden kaçırmıştı.

Kaseti tuttum ve dikkatle videodan çıkardım. Kasetin dışı sağlamdı ve mahfazayı kaldırınca makaraların film bandını hâlâ sımsıkı tuttuğunu gördüm. Televizyon banyodan görülebiliyordu ve Anne Hollinger'ın tuvalette oturup kendisine eroin iğnesi yaparken ekrana baktığını düşündüm. Kızın, yangın onun canını almadan önce seyrettiği bu son filmi merak ederek kasedi cebime attım ve Cabrera'nın peşinden merdivenleri indim.

X
Pornografik film

Şoförün kepçesi suyun üzerinde geziniyor, içi bir sürü öteberiyle, derinlerden kurtarılan, suya batmış bir alemin kalıntılarıyla doluyordu: Şarap şişeleri, hasır şapkalar, bir kemer, markalı deri ayakkabılar hep birlikte gün ışığında parlıyordu suları akıp gidince. Miguel çıkardığı her kepçeyi mermer kenarın üzerine boşaltıyor, kaybolmuş bir geceden geriye kalanları saygıyla diziyordu.

Ben arabada Paula'nın yanında otururken adamın gözleri benden pek ayrılmadı. Cabrera'nın gürültülü Seat'ının Hollinger malikanesinin aşağısındaki, iki yanı palmiyeli bulvarlara doğru gittiğini duydum. Onun gitmesi bizi yine, yanık konağın tüm dehşetiyle baş başa bırakmıştı sanki. Paula'nın elleri direksiyonun en üst çeyreğini kavramış, parmakları simidi bir sıkıyor, bir bırakıyordu. Ko-

nak arkamızdaydı ama, onun kafasının hâlâ konağın harabolmuş odalarında gezinip durduğunu biliyordum; sanki kurbanlara kendisi otopsi yapıyordu.

Ona cesaret vermeye çalışarak kolumu omuzlarına doladım. Dönüp bana baktı, aşk isteyen bir hastasının gösterdiği ilgiyi tam anlayamamış bir doktor gibi, kafası dağınık bir halde gülümseyerek.

"Paula, sen yorgunsun. Ben kullanayım mı? Seni kliniğe bırakır, oradan da bir taksi tutarım."

"Kliniğe katlanamam." Alnını direksiyona dayadı. "O korkunç odalar... isterdim ki Estrella de Mar'daki herkes gelip görsün burasını. Hollinger'ın şampanyasını içip de onu tutucu moruklardan biri sanan tüm o insanları düşünüyorum hep. Ben de onlardan biriydim."

"Ama yangını çıkaran sen değilsin. Bunu unutma."

"Peki." Pek ikna olmuş gibi değildi sesi.

Deniz palmiyelerin ötesinde titreşirken arabayla Estrella de Mar'a doğru indik ve üyelerinin koro çalışması yapmaya geldiği Anglikan kilisesinin önünden geçtik. Heykel stüdyosunda, süspansuvar takıp poz veren başka bir genç İspanyol, heykeltraş gömleklerini giymiş ciddi öğrencilerin önünde göğüs kaslarını kasıyordu. Açık hava sinemasında bir gün Renoir'ın *Le Regle du Jeu*'sü, bir gün de Gene Kelly'nin *Singing in the Rain*'i oynuyordu ve bir sürü tiyatro kulübünden biri Harold Pinter'ın oyunlarından oluşan, gelecek oyun sezonunu bildiriyordu. Hollinger cinayetine karşın Estrella de Mar kendi zevklerini bir on yedinci yüzyıl New England yerleşim yeri kadar ciddiye alıyordu.

Frank'in balkonundan aşağıya, Bobby Crawford'un, elinde megafonla bir bayan kelebek yüzücü takımını çalıştırdığı yüzme havuzuna baktım. Crawford havuzun kenarı boyunca koşuyor, bir kaosa dönmüş suda debelenip duran otuz yaşındaki kadınlara bağıra bağıra direktif veriyordu heyecanla. Kendini böylesine işe vermişliği etkileyiciydi; yetiştirdiği öğrencilerden her birinin bir Olimpiyat şampiyonu olacak yeteneğe sahip olduğuna gerçekten inanıyormuş gibiydi.

"Bobby Crawford'un sesine benziyor bu." Paula yanıma gelip balkon demirine dayandı. "Ne halt ediyor şimdi de?"

"Beni tüketiyor. Tüm bu fiziksel gayretler ve o pat pat vuran tenis makinesi. O makine bir metronom, bizim tempomuzu belirliyor - daha hızlı, daha hızlı, servis, vole, smaç. Emekli puebloları için söylenebilecek bir şey var... Paula, şu yakalığı çıkaramaz mıyız? Bu meret takılıyken düşünemiyorum."

"Pekâlâ... eğer çıkarman gerekiyorsa. Bir saat çıkar da kendini nasıl hissettiğini görelim." Yakalığı çözdü ve morarmış eziklere bakıp yüzünü buruşturdu. "Cabrera buradan bir sürü parmak izi alabilirmiş - sana kim saldırmak isteyebilir tanrı aşkına yahu?"

"Tesadüfen, sadece birkaç kişi. Estrella de Mar'ın başka bir yüzü daha var. Harold Pinter tiyatro sezonları, koro toplulukları ve heykel sınıfları, bunların hepsi duyarlı bir oyun grubu. Bu arada, bunun dışındakilerin hepsi asıl işlerini yürütüyorlar."

"Peki nedir bu?"

"Para, seks, uyuşturucu. Bugünlerde başka ne var ki? Estrella de Mar'ın dışında kimsenin sanatla bir zoru yok. Polislerden başka gerçek filozof kalmamış."

Paula ellerini omuzuma dayadı. "Cabrera haklı olabilir. Eğer tehlikedeysen gitmen gerek."

Kadın, Hollingerların evinden döndükten sonra kendine gelmişti ve ben balkonda hiç durmadan gezinip dururken beni seyrediyordu. Ben yanılmış, onun bana ilgisinin kısmen cinsel olduğunu, belki de Frank'le geçirdiği mutlu günlerin anısını depreştirdiğimi sanmıştım. Ama şimdi fark ediyordum ki, kendine ait bir plan için benim yardımıma gerek duyuyordu ve benim onun için yeterli zekâya ve kararlılığa sahip olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu hâlâ.

Gömleğimin yakasını yukarı kaldırıp ezikleri kapattı. "Charles, dinlenmeye çalış. O korkunç yangından şok oldun biliyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ben bundan o kadar emin değilim. Aslında, bu her şeyi değiştirebilir sanıyorum. Bir düşün Paula. Bu sabah, Kraliçe'nin doğum gününde, saat yediden birkaç dakika sonra çekilmiş bir enstantane fotoğrafa bakıyorduk. İlginç bir resim bu. Hollingerlar nerede? Konuklarını yolcu edip de Londra'dan naklen yayın yapan uydu tele-

vizyonu mu seyrediyorlar? Hayır, konuklarıyla hiçbir ilgileri kalmamış, evlerine dönsünler diye bekliyorlar. Hollinger, jakuzisinin içinde, Andersson'un İsveçli kız arkadaşıyla 'rahatlıyor'. Kadın birisinden gebe. Hollinger'dan mı? Kim bilir, adam hâlâ birisini gebe bırakabilecek durumdaydı belki de. Bayan Hollinger bir erkek sekreterle bir yatakta yatıp, elinde ayakkabılarıyla çok tuhaf bir oyun oynuyor. Yeğenleri banyoda kendine uyuşturucu kaktırıyor. Tam bir aile. Açık konuşmak gerekirse Hollingerların evi pek de mükemmel terbiyeli bir yer değilmiş."

"Estrella de Mar'da da, başka her yerde de böyledir bu. Kirli çamaşır sepetinde bir şeyler aramaya kalkışanlardan nefret ederim."

"Paula, ahlâkı yargılamak değil benim yaptığım. Ama bu yangını çıkarmak için güçlü bir nedeni olabilecek bazılarını düşünmek hiç de zor değil. Andersson on dokuz yaşındaki kız arkadaşının Hollinger'la ilişkisini fark etmiş olamaz mı?"

"O kızın Hollinger'la ilişkisi yoktu. Adam yetmiş beş yaşındaydı ve bir prostat hastalığı geçiriyordu."

"Belki de kendine özgü bir tarzda geçiriyordu. Yine de, çocuğun Andersson'dan olmadığını düşünürsek?"

"Kesinlikle Hollinger'dan değildi. Çocuğun babası herhangi biri olabilir. Burası Estrella de Mar. İnsanlar burada seks de yapar, ama yarısını hatırlamazlar."

"Peki çocuk ya o karanlık psikiyatristten, Dr. Sanger'dansa? O herif Hollinger'a bir ders vermeye karar vermiş, ama Bibi'nin jakuzide onunla birlikte yattığını bilmiyor olabilir."

"İnanılır bir şey değil bu." Paula oturma odasında dolaşıp duruyor, ayakları yere tenis makinesinin sesleriyle vuruyordu. "Ayrıca, Sanger karanlık biri değildir. Onun Bibi üzerinde olumlu bir etkisi vardı. Kızın çöküntüsünden önceki kötü günlerinde onun yanında kaldı. Bazen onunla klinikte karşılaşırdık. Utangaç ve çok mahzun bir adamdır o."

"Genç kadınlara karşı guru* rolü oynamayı da seven biri. Sonra Bayan Hollinger'la Roger Sansom var ve de ortak ayakkabı fetişleri. Belki de Sansom'un ateşli ve intikam almaya şehvetle düşkün bir İspanyol kız arkadaşı vardır ve onun şaşaalı film aktrisine tutulmasına kızmıştır."

* Hindu ermişi (ç.n.).

"O dediğin kırk yıl önce olabilirdi ancak. Kadın o zamanlar parlak ve sesi güzel bir yıldız adayıymış. Ama Estrella de Mar'da yaşayan Alice Hollinger oldukça anaç bir kadındı."

"Son olarak da, banyoda kendine uyuşturucu kakarken son TVsini seyreden yeğenleri var. Nerede uyuşturucu varsa orada uyuşturucu tüccarları da vardır. Bunların hepsi, bir kuruş alacağı kalsa paranoidleşen tiplerdir. Onları her gece diskonun önünde görebilirsin - onlara tahammül ettiği için Frank'e hayranım doğrusu."

Paula dönüp kaşlarını çatarak baktı kardeşime yönelttiğim ilk açık eleştiriden ötürü şaşırmış bir halde.

"Frank başarılı bir kulüp yöneticisiydi. Bunun yanı sıra, her şeye karşı korkunç hoşgörülü biriydi."

"Ben de öyleyim. Paula, benim söylemek istediğim, bu kundaklama girişimi için bir sürü muhtemel nedenin var olduğudur. Hollingerların evine ilk kez gittiğimde birisinin bu yangını çıkarması için hiçbir neden yok gibi görünüyordu. Şimdiyse birdenbire, gereğinden fazla neden var."

"Peki Cabrera neden harekete geçmiyor?"

"Elinde Frank'in itirafı var. Polise kalırsa bu dava kapanmıştır. Bunun yanı sıra, Cabrera Frank'in kendine özgü, güçlü nedenlerinin olduğunu düşünüyor olabilir - muhtemelen parasal nedenlerin. Hollinger Club Nautico'nun büyük bir hissedarı değil miydi?"

"Elizabeth Shand'la birlikte. Cenazede onun yanında duruyordun. Onun, Hollinger'ın eski bir gözağrısı olduğunu söylerler."

"Bu durumda işin içine o kadın da girer. Onun Bibi'yle ilişkisine sinirlenmiş olabilir. İnsanlar en saçma nedenlerle en garip şeyleri yaparlar. Belki de -"

"Bu belkiler biraz fazla oldu." Paula beni sakinleştirmeye çalıştı, beni bir deri koltuğa oturtup başımın arkasına bir yastık koydu. "Dikkatli ol Charles. Sana bundan sonra yapılacak saldırı çok daha ciddi olabilir."

"Bunu düşündüm. Neden herkes beni korkutmak istiyor? Saldırganın Estrella de Mar'a henüz yeni gelmiş ve beni Frank sanmış olması pekala mümkündür. Frank'i öldürmek ya da ciddi biçimde yaralamak için sözleşme yapmıştı belki. Benim kim olduğumu farkedince de bıraktı..."

"Charles, lütfen..."

Tüm bu tahminlerden kafası karışan Paula balkona çıktı. Kalktım ve yanına gidip balkon demirine dayandım. Bobby Crawford, çırpınmaktan bitkin düşmüş suya bir kez daha atlamak için havuzun uç tarafında sabırsızlıkla bekleyen kelebekleme yüzecekleri teşvik ediyordu hâlâ.

"Crawford popüler bir adam," dedim. "Bu kadar gayret ve şevk sevimli geliyor insana."

"İşte bu yüzden tehlikelidir o."

"Tehlikeli mi?"

"Bütün çocuksu tipler gibi. Kimse ona karşı koyamaz."

Yüzücülerden biri havuzda yönünü şaşırmıştı; havuzun suları şap şap vuran kollarla öyle çok dövülmüştü ki tekerlek izleriyle dolu bir tarlaya benziyordu. Kadın yüzmekten vazgeçip, omuz yüksekliğinde dalgaların arasında durmaya başladı ve gözlerindeki köpükleri silmeye çalışırken dengesini kaybetti. Kadının zor durumda olduğunu gören Crawford ayağındaki espadrilleri fırlatıp attı ve suya, kadının yanına atladı. Yüzücü kadını rahatlattı, onu belinden tuttu ve göğsüne dayanıp dinlenmesini sağladı. Kadın kendini toparlayınca onu kolları ileriye doğru gelecek şekilde suya bıraktı ve yüzmeye başlayabilsin diye dalgaları sakinleştirdi. Kadın hareket edince onun yanı sıra yüzdü, yuvarlak kalçalarının yunus balığı gibi, güvenle suya girip çıkmaya başladığını görüp gülümseyerek.

"Çok etkileyici," dedim. "Kim bu adam gerçekten?"

"Bunu Bobby Crawford da bilmiyor. Kahvaltıdan önce üç ayrı kişidir o. Her sabah gardrobundaki kişilikleri çıkarır ve o gün hangisini giyeceğine karar verir."

Crawford'un yiğitliğinden, kadınlara karşı nezaketinden etkilenmeyi reddederek, ters bir tarzda konuşuyor, ama dudaklarındaki, eski bir macerasını hatırlayan bir sevgilininkine benzeyen, duygulu gülümsemenin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Crawford'un büyüsü ve kendine güveni onun sinirine dokunuyordu belli ki; ve bir zamanlar bunlara kapılıp kapılmadığını merak ettim. Bu huysuz ve sivri dilli doktorla oynamak Crawford'a, tenis makinesinden bile daha zor gelmiş olsa gerekti.

"Paula, onun hakkında biraz sert konuşmuyor musun? Bayağı hoş birine benziyor."

"Tabii ki öyledir. Gerçekten, severim onu. Kocaman bir haylaz-

dır o, nasıl düşüneceğini pek bilmediği bir sürü garip fikir vardır kafasında. Açık Üniversite'de bir Kültürel Çalışmalar kursuna katılmış ve ciltli bir sosyoloji kitabı üzerinde kafa yoran tenisçi bir serseri, her şeyin cevabıdır. Onda gırgır bol."

"Onunla Frank hakkında konuşmak istiyorum. Estrella de Mar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor olsa gerek."

"Ayıp ettin. Biz Bobby'nin türküsünü söylüyoruz şimdi. O bizim hayatlarımızı değiştirdi ve kliniğin işine pratikman son verdi. O gelmeden önce klinik, para kıran, muazzam bir detoksikasyon ünitesiydi. Alkolizm, can sıkıntısı, benzo-diazepin doldururdu bütün yataklarımızı. Bobby Crawford kafasını kapıdan gösterir göstermez herkes ayağa kalkıp tenis kortlarına koştu. Hayret verici bir adam."

"Onu iyi tanıdığını düşünüyorum."

"Biraz fazla iyi hem de." Paula kendi kendine güldü. "Biraz bayağı konuşuyorum değil mi? Onun iyi bir sevgili olmadığını duyunca hoşuna gidecek."

"Neden?"

"O, yeterince bencil değildir. En iyi sevgililer bencil erkeklerden çıkar. Onlar kadınların zevklerine yatırım yapmaya hazırdırlar ki daha büyük hisseler kapıp toplayabilsinler. Sen bunu anlayabilecek birine benziyorsun."

"Anlamamaya çalışıyorum. Çok açık sözlüsün Paula."

"Ah... Ama bu, bir şeyleri gizlemenin en ustaca yoludur."

Ona kanım ısındı ve elimi beline koydum. Önce bir tereddüt etti, sonra bana yaslandı. Onca kontrollü davranış gösterisine karşın, kendine güveni yoktu. Çok hoşuma gidiyordu bu özelliği. Bu kadın aynı zamanda bana bedeniyle eziyet ediyor, beni tahrik etmeye çalışıyor ve Estrella de Mar'ın, anahtarı onda olabilecek bir sır kutusu olduğunu ima ediyordu. Onun, o yangın ve Frank'in itirafı hakkında, bana söylediğinden çok daha fazla şey bildiğinden kuşkulanıyordum.

Balkondan içeri girip loş yatak odasına çektim onu. Birlikte ayakta dururken elimi göğsüne koydum; işaret parmağım güneş yanığı teninde belirip sonra memesinin altındaki ılık derinliklere doğru inen mavi bir damarı izledi.

Bir şey söylemeden bana baktı, daha sonra ne yapacağımı me-

rak edercesine. Elimi göğsünden çekmeden dedi ki: "Charles, doktorun konuşuyor. Bugün yaşadığın stres yeter."

"Sevişmek sence çok mu stresli?"

"Sevişmek benim için daima streslidir. Estrella de Mar'da bunu doğrulayacak çok az erkek var. Yine mezarlığı ziyaret etmek istemiyorum."

"Bir dahaki sefer oraya gittiğimde mezar taşlarındaki yazıları okuyacağım. Orası senin sevgililerinle mi dolu Paula?"

"Bir iki tane. Ne demişler, doktorlar hatalarını gömebilir."

Yanağında, fotoğrafta görünen koyu renk bir bulut gibi uzanan gölgeye dokundum. "Kim yaraladı yüzünü? Çok kötü bir darbeymiş."

"Önemli bir şey değil." Yarayı eliyle kapattı. "Jimnastik salonunda çalışıyordum. Birisi bana çarptı."

"Estrella de Mar'da vahşice oyunlar oynuyorlar. Geçen gece araba parkında..."

"Ne oldu?"

"Emin değilim - eğer bir oyunsa vahşice bir şeydi. Crawford'un bir arkadaşı bir kızın ırzına geçmeye kalkıştı. İşin garibi, kız aldırmaz görünüyordu."

"Tam Estrella de Mar işte."

Benden uzaklaşıp yatağa oturdu ve yatak örtüsünü düzeltti Frank'in vücudundan kalan izleri arıyormuşçasına. Birkaç saniye, benim odada onun yanında ayakta beklediğimi unutmuş gibiydi. Saatine baktı, kim olduğunu hatırlayarak.

"Gitmem gerek. Şaşılacak bir şey ama, Klinik'te hâlâ birkaç hasta var."

"Elbette." Birlikte kapıya doğru yürürken sordum: "Neden doktor olmaya karar verdin?"

"İyi bir doktor değil miyim sence?"

"Çok iyi bir doktor olduğundan kuşkum yok. Baban da doktor muydu?"

"Hayır, emekli bir Qantas pilotuydu. Annem, refakatçi olarak katıldığı bir uçuşta Avustralyalı bir avukatla tanışıp bizi terk etti."

"Seni bıraktı mı?"

"Aynen öyle. Ben daha yedi yaşındaydım ama onun, daha bavulunu toplamadan bizi unuttuğunu fark ettim. Beni halam büyüttü,

Edinburgh'da jinekologdu. Çok mutluydum, gerçekten, hayatımda ilk kez."

"Buna sevindim."

"Çok ilginç bir kadındı - hayat boyu evlenmemiş; erkeklere aşırı düşkün değildi ama sekse çok düşkündü. Her konuda, şaşırtıcı bir şekilde gerçekçiydi; ama özellikle de seks konusunda. Birçok yönden bir erkek gibi yaşardı. Bir sevgili bulur, onunla sikişip onun en iyi seksinden yararlanır, sonra atardı onu."

"Biraz katı bir felsefe bu - orospularınkine bayağı yakın."

"Neden olmasın?" Paula kapıyı açtığımda bana bakıyordu dikkatle, beni şok etmiş olmasına hoşnut bir şekilde şaşarak. "Orospuluk pek az kadının denediği iyi bir şeydir, senin fark ettiğinden daha büyük bir ihtimalle. Çoğu erkeğin asla alamadığı bir eğitimdir o..."

Asansöre kadar peşinden giderken edepsizliğine hayranlık duyuyordum. Kapılar kapanmadan önce eğilip beni dudaklarımdan öptü, parmaklarıyla boynumdaki eziklere hafifçe dokunarak.

Ağrımaya hazır boynumu rahatlatarak koltuğa oturdum ve masanın üzerinde duran ortopedik yakalığı unutmaya çalıştım. Paula'nın öpüşünün tadını duyuyordum dudaklarımda, dudak parlatıcısının ve Amerikan parfümünün kokusunu. Ama biliyordum, verilen mesaj cinsel istek değildi. Boynuma dokunan parmakları bir şey hatırlatıyordu bana, eziklerimin tuşlarına gizliden bir mesaj yazarcasına; Hollinger cinayetine giden yolda sürülecek yeni izler bulmam gerektiğini söylüyordu bana sanki.

Antrenman kortundaki fileye servislerini atan tenis makinesini ve kelebek takımının şapırtılarını dinledim. Tüm bu sağlık ve egzersizin en iyi antidotu, bir sigara bulmak için masanın üzerindeki ceketimi çektim ve ceplerini aradım.

Anne Hollinger'ın yatak odasından aldığım kasetin ucu iç cebimden dışarı çıktı. Kalkıp televizyonu açtım ve kaseti videoya taktım. Eğer bu teyp, Anne kolunda bir iğneyle banyoda otururken canlı bir uydu programını kaydediyor idiyse tam alevlerin odayı yuttuğu anda duracaktı.

Bant döndü, ekran aydınlandı ve art deco bir dairenin boş bir

yatak odası göründü; beyaz üzerine beyaz dekore edilmiş, buz beyazı renginde döşenmişti ve yuvarlak pencerelerden gizlenmiş ışıklar geliyordu. Kraliçe yatağı gibi kocaman, üzerinde mavi saten örtüsüyle, baş tarafı yastıklı bir yatak dolduruyordu görüntünün ortasını. Sarı bir oyuncak ayı, yastıklara dayanmış oturuyordu ve postu hastalıklı bir yeşile çalıyordu. Yatağın üzerindeki dar bir rafta, yeniyetme bir kız çocuğuna ait olması muhtemel, pişmiş toprak hayvanlardan oluşan bir koleksiyon diziliydi.

Elle tutulan kamera sola doğru döndüğünde iki kadın, açık duran, arkası aynalı bir kapıdan içeriye giriyordu. İkisi de gösterişli bir düğün kıyafeti giymişti; gelinin üzerinde krem rengi ipekten, altı ful etekli, üstü de, güneş yanığı boynunu ve iri köprücük kemiklerini açıkta bırakan dantel bluzlu bir gelinlik vardı. Kadının yüzü tülün ardında gizliydi ama, bana J. Arthur Rank günlerindeki Alice Hollinger'ı hatırlatan güzel bir çeneyi ve iri dudakları görebiliyordum. Gelinin nedimesi kız, baldırlarına kadar uzanan bir etek, beyaz eldivenler ve bere giymiş, arkaya toplanan saçları koyu güneş yanığı yüzünü açıkta bırakmıştı. Bunlar Club Nautico'nun güneş banyosu yapan kadınlarını hatırlattı bana: Parlak, can sıkıntısı kavramının her türünden uzak, rahat yıllar ve sırtüstü yatan en mutlular.

Kamera onları izledi, ayakkabılarını fırlatıp attılar ve giysilerini çözmeye başladılar, bir an önce güneş şezlonglarına dönmenin sabırsızlığıyla. Nedime, giysisinin düğmelerini açarken gelinin fermuvarını açmaya da yardım etti. Kamera onları şakalaşır, birbirlerinin kulaklarına bir şeyler söyleyip kıkırdarken bırakıp oyuncak ayıya odaklandı ve burnu düğmeli yüzüne beceriksizce bir zum yaptı.

Aynalı kapı, gölgeli bir balkonun ve Estrella de Mar'ın damlarının yansımasını bir an göstererek yeniden açıldı. İkinci bir nedime girdi; kırk yaşlarında, platin saçlı, çok ruj sürmüş bir kadındı bu; bar kızlarınınkine benzeyen göğüsleri ceketini zorluyor, boynu ve göğüslerinin arası güneşten daha güçlü bir ışıkla parlıyordu. Kadın bir ayağının üzerinde sendeleyince, kiliseden erken ayrılıp en yakındaki bara uğradığını tahmin ettim.

Soyunup iç çamaşırlarıyla kalan kadınlar hep birlikte yatağın üzerine oturup, günlük elbiselerini giymeden önce biraz dinlendi-

ler. Garip bir şekilde, hiçbiri bu amatör video filmini çeken arkadaşlarına bakmıyordu. Kadınlar birbirlerini soymaya başladılar; parmaklarıyla sutyen lastiklerini kurcalıyorlar, güneşten bronzlaşmış tenlerini okşuyorlar ve derideki baskı izlerini düzeltiyorlardı. Platin saçlı nedime, gelinin tülünü kaldırdı ve onu dudaklarından öptü. Göğüsleriyle oynamaya başladı, meme uçları dikilince gözlerini açıp gülümsedi, bir doğa mucizesine tanık oluyormuş gibi.

Kadınlar birbirlerini okşarken kamera hiç kımıldamadan bekledi. Bu parodik lezbiyen sahnesini seyrederken bu kadınlardan hiçbirinin pofesyonel bir aktris olmadığından emindim. Müstehcen bir Restorasyon* farsı oynayan amatör bir tiyatro grubunun üyeleri gibi yapıyorlardı rollerini.

Birbirlerine sarılmış haldeki kadınlar, film karesine bir erkeğin gövdesi ve kalçası girince yalancı bir şaşkınlıkla yukarıya baktılar. Adam yatağın kenarında, penisi dikili vaziyette duruyordu; bacakları ve göğüs kasları yağlanmış et gibiydi porno filimlerinde gördüğümüz bu boğa omuzlu pasif damızlığın. Kamera bir an adamın yüzünün alt yarısını gösteriverdi; o kalın boynu ve dolgun çeneyi tanır gibi oldum.

Kadınlar doğrulup göğüslerini gösterdiler adama. Tülü hâlâ başında duran gelin adamın penisini iki eliyle tuttu ve başını emmeye başladı, kocaman bir çubuk şekerini emen sekiz yaşındaki bir çocuğun kendinden geçmiş haliyle. Kadın geriye yatıp bacaklarını açınca hızlı-ileri düğmesine bastım; manik ve çırpınır gibi spazmlar doruğa varıncaya dek basmaya devam ettim ve adam çıkarıp da, âdet olduğu üzere, kadının göğüslerinin üzerine menisini fışkırtınca normal oynatma hızına döndüm.

Kadının omuzları ve karnı tere batmıştı. Tülünü geri çekti ve meniyi kâğıt bir mendille sildi. Kadının zarif yüz hatlarında ve hoppaca bakışlarında Rank Charm School'un bir yansımasını gördüm yine. Doğruldu ve nedimelere gülümsedi tülle yanaklarını kurulayarak. Kollarında iğne yaraları vardı, fakat çok sağlıklı görünüyor, nedimeler onun kollarını gelinliğe sokarken gülüyordu.

Kamera sola doğru döndü ve kullanan kişinin ellerindeki heyecanla titredi. Mercek sabitlendi ve balkondan gelip yatak odasına

* İngiltere'de 1660 yılında II. Charles'ın, Fransa'da da 1814 yılında XVIII. Louis'nin gelişiyle monarşinin yeniden kurulmasını izleyen dönemler (ç.n.).

dalan ve hızla içeriye giren iki tane çıplak erkek vücudunu yakaladı. Nedimeler onları bellerinden yakalayıp yatağa çektiler. Yalnızca gelin irkilmiş görünüyor, çıplak vücudunu gelinlikle gizlemeye çalışıyordu. Kıllı Arap sırtlı tıknaz bir adamla çaresizce boğuştu, adam onu omuzlarından yakalayıp yüzükoyun yatağa fırlattı.

Bu ırza geçme olayını, kadının saten yatak örtüsüne bastırılan, çaresiz bir dehşetle dolu gözlerine bakmamaya çalışarak seyrettim. Gelin artık rolünü ya da kamera karşısındaki numarasını sürdürmüyordu. Lezbiyen porno filmi, kadını bu anonim dairede tuza düşürmek için hazırlanmış bir tertibe, kadın kahramanın değil de nedimelerin hazır olduğu, gerçek bir ırza geçme mizansenine dönüşmüştü.

Adamlar perişan haldeki geline sırayla tecavüz ettiler, önceden belirlenmiş bir cinsel eylem repertuvarını uygulayarak. Yüzleri filmde hiç görünmedi; koyu tenli adam orta yaşlarda, pavyon fedailerininki gibi esmer ve kalın kollu biriydi. İnce, İngiliz vücutlu ve genç olanıysa otuzlu yaşların başında görünüyordu. Adam profesyonel bir dansör gibi hareket ediyor, yeni pozisyonlar, zorla girilecek yeni yerler bulup kurbanının vücudunu çok çevik ve ustaca idare ediyordu. Güçlükle nefes alan kadının çılgın soluklarına sinirlenip tülü aldı ve kadının ağzına tıktı.

Film, çiftleşen bedenlerin birbirine girdiği bir kapışmayla son buluyordu. Kamera, garip bir artistik final girişimiyle yatağın etrafında dolaştı, aynalı kapının yanında kısa bir süre duraklayarak. Farkettim, filmi çeken bir kadındı. Siyah bir bikini giymişti ve bir akü çantası deri bir kayışla omuzuna asılıydı. Sırtının ortasından başlayan belli belirsiz bir ameliyat izi sağ kalçasına kadar uzanıyordu.

Filmin son anları gelmişti. Adamlar yağlı bacaklar ve terleyen kıçlardan bir bulanıklık halinde odadan çekildiler. Nedimeler kameraya el salladılar, iri göğüslü sarışın sırtüstü yattı, oyuncak ayıyı alıp karnının üzerine oturttu ve doldurulmuş oyuncağı sallayarak güldü.

Ama ben geline bakıyordum. Yara bere içindeki yüzünde yine de canlı bir anlam vardı. Bir yastıkla gözlerini sildi; kollarının ve dizlerinin sıyrılan yerlerini ovuşturdu. Rimelleri siyah gözyaşları halinde yanaklarına akmış; sıvaşmış ruju ağzını bir tarafa doğru

çarpıtmıştı. Ama yine de kameraya gülümsemeyi başardı, Fleet Caddesi'nin yığınla objektifine bakan cesur bir yıldız adayı ya da berbat bir ilacı kendi yararı için yutan yürekli bir çocuk gibi. Elinde kırış kırış olmuş gelinliğiyle otururken kameradan öteki tarafa döndü ve kapının yanındaki duvarda gölgesi görünen bir adama gülümsedi.

XI
Havuz kenarındaki hanım

Geniş kenarlı bir şapkayla yüzü gölgelenmiş Elizabeth Shand yüzme havuzunun yanındaki yemek masasında uyukluyor, pürüzsüz bembeyaz teni fildişi rengi mayosuyla daha da güzel görünüyordu. Benim çimenlerde yürüyüşümü, bir sunakta yarı uyur halde bekleyen süslü bir kobra gibi seyretti ve sonra arkasında yatıp uzanmış iki genç erkeğin sırtına güneş yağı sürmeye başladı. Yağı onların kaslı omuzlarına, acıdan ötürü söylenmelerine aldırmaksızın, yoğura yoğura sürüyordu, sanki bir çift besili yarış tazısını tımar ediyormuşcasına.

"Bayan Shand sizinle şimdi görüşecek." Sonny Gardner havuzun kenarında bekliyordu. Beni başıyla yemek masasına buyur etti. "Helmut'la Wolfgang - Hamburg'dan iki arkadaş."

"Tasma takmadıklarına şaştım doğrusu." Gardner'ın zeki ve çocuksu yüzünü süzdüm. "Sonny seni bir süredir Club Nautico'da göremiyoruz."

"Bayan Shand burada çalışmama karar verdi." Güllerin bulunduğu pergolede bir kuş kanat çırpmaya başlayınca mobil telefonunu ağzına yaklaştırdı. "Hollinger yangınından sonra daha fazla güvenlik..."

"İyi fikir." Arkamı dönüp, Estrella de Mar'ın üzerinde muhteşem siluetiyle duran güzel villaya ve Shand imparatorluğuna baktım. "Buranın yanıp gitmesine razı olamayız tabii."

"Bay Prentice, yanımıza buyurun..." Elizabeth Shand havuzun ötesinden seslendi. Ellerini bir havluya sildi ve genç Almanların kıçını pışpışlayarak huzurundan uğurladı. Ben havuzu dolaşırken Almanlar yanımdan geçtiler, fakat benimle göz göze gelmekten kaçındılar kendi bedenlerine, kendi kas ve yağ oyunlarına dalmış bir halde. Çimenlerin üzerinde hızla koşup villanın iki katlı müştemilatının bahçesine açılan kapıdan içeri daldılar.

"Bay Prentice - Charles, gel yanıma otur. O korkunç cenazede tanıştık seninle. Bir şekilde, seni de Frank'i tanıdığımdan beri tanıyormuşum gibi geliyor. Seni görmek çok zevk verdi bana; her ne kadar, bugüne dek öğrendiklerine ekleyebileceğim pek yararlı bir şey olmamasına üzülüyorsam da." Gardner'a parmağıyla işaret etti "Sonny, içecek tepsisi..."

Ben yanına otururken samimiyetle bakıyordu bana, seyrelen saçlarımdan başlayıp boynumdaki solmaya yüz tutmuş eziklere doğru giden ve ayakkabılarımın tozlu topuklarında biten bir envanteri gözden geçirerek.

"Bayan Shand, benimle görüşmeniz büyük bir nezaket. Frank'in Estrella de Mar'daki arkadaşlarının, ona kapılarını az ya da çok kapamış olduklarından endişeleniyorum. Üç haftadır hâlâ ona yardımı dokunabilecek bir şey arıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kesinlikle hiçbir yere varamadım."

"Varacak bir yer yoktur belki de." Bayan Shand aşırı iri dişlerini gösterdi, endişeli bir gülümseme niyetine. "Estrella de Mar belki cennet gibi bir yerdir ama çok küçük bir cennettir. Pek fazla gizli köşesi yoktur, maalesef."

"Elbette. Frank'in Hollingerların evini yaktığına inanmadığını-

zı düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Tüm bunlar çok korkunç. Hayır, o yapmış olamaz. Frank gereğinden fazla kibar, her şeye karşı gereğinden fazla kuşkucudur. Evi kim yaktıysa, bir fanatikmiş..."

Gardner'ın içecekleri getirip, sonra bahçedeki devriye görevine dönmesini bekledim. Müştemilatın bir balkonuna çıkmış genç Almanlar güneş altında bacaklarını inceliyorlardı. Uçakla Hamburg'dan iki gün önce gelmişler ve Club Nautico diskosunda bir kavgaya karışmışlardı. Şimdi Bayan Shand onları odalarına kapatmıştı, kelimenin tam anlamıyla elinin altında duracakları bir halde. Şapkasının kenarını yükseltip onları gözledi, sermayelerinin boş vakitlerini kontrol altında tutan bir genelev mamasının sahiplenen havasıyla.

"Bayan Shand, Hollingerları Frank öldürmediyse kim öldürdü peki? Onlara karşı bu kadar kin duyacak birisini biliyor musunuz?"

"Hayır. Doğrusu, onlara zarar vermek isteyecek birisini düşünemiyorum."

"Pek sevilen kişiler değillermiş gerçi. Konuştuğum kişiler onların biraz soğuk tipler olduğundan yakınıyorlar."

"Bu saçma." Bayan Shand bu aptalca lafa karşılık yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına, adam bir film yapımcısıydı yahu. Kadınsa bir aktristti. Onlar Cannes'ı, Los Angeles'i ve beyaz perdenin tüm o hinoğluhinlerini severlerdi. Biraz soğuk durduysalar bunun nedeni, Estrella de Mar'ın giderek biraz fazla..."

"Sıradanlaşması mı?"

"Aynen. Artık burada her şey çok yavan ve orta sınıfa özgü. Hollingerlar buraya geldiğinde buradaki diğer İngilizler havaleyle gelecek parayla geçinen birkaç adamdan ve bir-iki baron eskisinden ibaretti. Onlar '*ancien régime*'diler,* onların hatırladığı Estrella de Mar cordon bleu'lerden de öncesiydi, şeyden de..."

"Harold Pinter temsillerinden de mi?"

"Korkarım çok doğru. Hollingerların Harold Pinter'ı gerçekten anlayabildiklerini hiç sanmam. Onlara göre sanat Kaliforniya'nın papyonlu smokinli konserlerine abone olmak, güzel sanatlar vakıfları ve Getty'nin paraları demekti."

---

* (Fr.): Eski düzen. (ç.n.)

"Peki ya iş hayatındaki rakipleri? Hollinger'ın Estrella de Mar civarında bir sürü arazisi varmış. Buradaki inşaat gelişimini frenleyen biriydi herhalde."

"Hayır. Olanı biteni kabullenmişti. Kimseye bulaşmazlardı. Adam, madeni para kolleksiyonuyla mutlu olurdu; karısının da tek kaygısı yüz gerdirme dikişlerinin patlamasıydı."

"Birisi bana, Club Nautico'daki hisselerini satmak istediklerini söyledi."

"Evet, Frank'le ben onların tüm hisselerini almak üzereydik. Biliyorsun kulüp değişmişti. Frank, daha genç ve daha canlı bir kitle getirdi ki, farklı bir müzikle dans ediyor bunlar."

"Her gece, uyumaya çalışırken dinliyorum. Gerçekten canlı bir müzik bu, özellikle de Bobby Crawford çalarsa."

"Bobby mi?" Bayan Shand kendi kendine, neredeyse yeniyetme bir kız gibi gülümsedi. "Tatlı çocuk, Estrella de Mar için çok şey yaptı. Onsuz nasıl yaparız?"

"Onu seviyorum. Ama biraz şey değil mi... ne yapacağı belli olmayan biri?"

"Estrella de Mar'ın istediği de tam bu işte. O gelmeden önce Club Nautico yaşayan bir ölüydü."

"Peki Hollingerlerle nasıl geçiniyordu? Onların kulüpte dolaşan uyuşturucu tüccarlarından pek hoşlandığını sanmıyorum."

Bayan Shand gökyüzüne baktı, gökyüzünün onun bakışlarından kaçmasını bekliyormuşçasına. "Burada onlardan var mı?"

"Görmediniz mi? Şaşırdım. Havuzun kenarında Hollywood acentaları gibi oturuyorlar."

Bayan Shand derin bir iç çekti ve bir süre nefesini tutmuş olduğunu fark ettim. "Bugünlerde her yerde uyuşturucu bulabilirsin, özellikle de deniz kıyısında. Denizle kara bir araya geldi mi yepyeni ve garip şeyler oluyor." Uzaktaki puebloları gösterdi. "İnsanlar öyle sıkılıyorlar ki, uyuşturucular onları delirmekten kurtarıyor. Bobby bazen biraz fazla hoşgörülüdür, ama insanları Sanger gibilerinin yazdığı tüm o trankilizanlardan kurtarmak istiyor. Bunlar gerçekten tehlikeli ilaçlar. Bobby Crawford gelmeden önce bütün kasaba Valium'la kafayı yemişti."

"Sanırım işler de bayağı kesattı değil mi?"

"Ölü gibi durgundu. İnsanlar bir kutu daha ilaçtan başka hiçbir

şeye ihtiyaç duymuyordu. Ama şimdi toparlandılar. Charles, Hollingerlar için üzgünüm. Otuz yıldır tanırım onları."

"Siz aktris miydiniz?"

"Aktrise mi benziyorum?" Bayan Shand doğrulup elimi pışpışladı. "Beni şımartıyorsun. Ben muhasebeciydim. Çok genç ve çok acımasız. Hollingerların film işini tasfiye ettim - dipsiz kuyu gibi bir kaynak batağı, o maaş bordrosundaki bir sürü insan, hakları satın alınıp da bir tek karesi çekilmemiş filmler. Bundan sonra Hollinger benden, onun emlak şirketine girmemi istedi. 1970'lerde inşaat patlaması bittiğinde burada yeni başlıyordu. Estrella de Mar'a bakar bakmaz buranın gelecek vaat ettiğini görmüştüm."

"Yani Hollinger size çok yakındı, öyle mi?"

"Bir erkeğin bana yaklaşabileceği kadar." Kadın gayet doğal konuşuyordu. "Ama senin anladığın şekilde değil."

"Onunla bozuşmadınız, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun sen yahu?" Bayan Shand şapkasını çıkardı, kavgaya hazırlanıyormuş gibiydi; gözlerini dikip bana baktı. "Aman tanrım, evi ben yakmadım. Senin kastettiğin bu mu?"

"Elbette değil. Sizin yapmadığınızı biliyorum." Onu sakinleştirmeye çalışarak, kadın Sonny Gardner'ı yardıma çağırmadan konuyu değiştirdim. "Dr. Sanger hakkında ne diyorsunuz? Cenazedeki o sahneyi düşünüyorum hep. Oradaki herkesin ondan nefret ettiği belliydi, bu işin sorumlusu oymuş gibi."

"Bibi'nin gebeliğinin, yangının değil. Sanger, hastalarıyla yatan ve bunun onları tedavi edecek bir yardım olduğunu sanan türden bir psikiyatristtir. Onun uzmanlığı, uyuşturucudan tükenmiş, dayanacak, dostça bir omuz arayan küçük insanlar üzerinedir."

"Yangını çıkaran o olmayabilir ama bu iş için birisine para vermiş olamaz mı? Hollingerlar gerçekten, Bibi'yi onun elinden almışlar çünkü."

"Sanmıyorum. Ama kim bilir? Üzgünüm Charles, pek yardımcı olamadım." Kalktı ve havlu giysisini giydi. "Eve geri dönerken seni geçireyim. Biliyorum, Frank için üzülüyorsun. Belki de kendini sorumlu hissediyorsun."

"Tam anlamıyla sorumluluk değil. Biz küçükken benim işim, ikimiz için de suçluluk duymaktı. Bu alışkanlık geçmiyor bir türlü - kurtulması kolay değil."

"Öyleyse doğru yere geldin." Birlikte havuzun kenarından geçerken aşağıdaki plajlarda yatan kalabalığı gösterdi eliyle. "Biz Estrella de Mar'da hiçbir şeyi ciddiye almayız. Hatta..."

"Suçu bile mi? Etraf bunlarla kaynıyor; ama kastettiğim, Hollingerların cinayeti değil. Adam soymalar, ev soymalar, ırza geçmeler, öncelikle."

"Irza geçme mi? Korkunç, biliyorum. Ama kızların tetikte durmasını sağlıyor bu." Bayan Shand gözlüklerini indirip boynuma baktı. "David Hennessy, Frank'in dairesindeki saldırıyı söyledi bana. Ne kadar alçakça bir şey. Yakuttan bir gerdanlık gibi duruyor. Çalınan bir şey var mı?"

"Amacın hırsızlık olduğunu sanmıyorum - gerçek anlamda incinmedim. Psikolojik bir saldırıydı bu, garip bir şey."

"Bu çok yeni bir moda galiba. Bu şekilde, ne kadar çok suç olduğu hatırlanmalı. Eski hastalıklarından kurtulamayan emekli East End gangsterleri."

"Ama onlar değil buradakiler. Estrella de Mar'ın tuhaflığı bu işte. Buradaki suçlar amatörler tarafından işlenmişe benziyor."

"Onlar hepsinden beterdir - her şeyi öyle bir darmadağın edip bırakırlar ki temizle temizleyebilirsen. Ama profesyonellere güven, temiz iş yaparlar."

Arkamızda Helmut'la Wolfgang havuza dönmüşlerdi. İkili tramplenden daldılar ve sığ kenara kadar yarıştılar. Bayan Shand, beğenerek, mutlu bir yüzle baktı onlara.

"Yakışıklı çocuklar," dedim. "Arkadaşlarınız mı?"

"Gastarbeiterler.* Ben onlara iş buluncaya kadar müştemilatta kalacaklar."

"Garson, yüzme hocası falan...?"

"Onlar her işe yarar desek daha doğru."

Terasın sonuna gelince cam kapılardan geçip uzun, alçak tavanlı bir salona girdik. Duvarlar ve şömine rafları film endüstrisinden kalan hatıra objelerle, ödül törenlerinin ve film yönetim çalışmalarının çerçevelenmiş fotoğraflarıyla doluydu. Beyaz bir kısa kuyruklu piyanonun üzerinde Hollingerların, barbekü partisi sırasında havuzlarının yanında çekilmiş bir fotoğrafları duruyordu. Erkekle kadının arasında da, uzun kollu gömlek giymiş, güzel ve kendinden

* (Alm.): Yabancı işçi(ler) (ç.n.)

emin, genç bir kadın vardı; capcanlı ruhumu yakalayabilecek misin, diye soruyordu sanki bakışlarıyla fotoğrafçıya. Bu kadını son kez, Frank'in dairesindeki videonun ekranında, başka bir kameraya cesaretle gülümserken görmüştüm.

"İlginç biri..." Fotoğrafı gösterdim elimle. "Hollingerların kızı mı bu?"

"Hayır, yeğenleri Anne." Bayan Shand kederle gülümsedi ve çerçeveye dokundu. "Bu kızcağız yangında onlarla birlikte öldü. Ne güzel kızdı. Film aktrisi olsa çok başarılı olurdu."

"Belki de olmuştur." Açık duran ön kapının yanında bekleyen şoför, yine bir bodyguard olduğu belli olan, kırklı yaşlarda, iri yarı bir Mağripliydi ve benim Mercedes limuzine bakmama bile sinirlenmiş görünüyordu. "Bayan Shand, siz belki bilirsiniz - Estrella de Mar'da bir film kulübü var mı?"

"Bir sürü var. Hepsi de çok entelektüeldir. Ama seni tam formunda bulacaklarından kuşkuluyum."

"Ben de pek sanmıyorum. Ama gerçekten filim yapan bir kulüp düşünüyorum. Hollinger burada hiç film çekti mi?"

"Yıllardır çekmedi. Evde oynatılan filmlerden nefret ederdi. Ama filim yapan kişiler var. Aslında sanırım Paula Hamilton kamera meraklısı biridir."

"Düğünlerde falan mı?"

"Herhalde. Ona sorsana. Bu arada, o kadın Frank'ten çok sana uygundur."

"Neden? Onu pek tanımıyorum."

"Ne diyebilirim?" Bayan Shand buz gibi soğuk yanağını yanağıma dayadı. "Frank korkunç tatlıydı, ama sanırım Paula'ya öyle biri lazım ki, zevkleri biraz... sapkınca olmalı, değil mi?"

Büyüleyici, hoş ve tam bir ahlâksız olduğunun gayet iyi farkında bir şekilde bana gülümsedi.

XII
Bir kızdırma ve kovalama oyunu

Estrella de Mar'da sapkınlık, kıskançlıkla korunan bir ırnaldı. Plakamı elektronik not defterine kaydeden dikkatli ve kuşkulu şoför tarafından gözlenerek vitesi boşa aldım ve Mercedes'in yanından geçip giriş yolundan ana yola çıktım. Bu koyu renk camlı karoser ortaçağ Alman zırhları gibi hem paranoid, hem de saldırgan görünüyor ve dibindeki villalar da bu tedirgin tutumu paylaşıyordu. Neredeyse her duvarın üzerinde keskin camlar vardı ve garajların, ön kapıların üzerindeki güvenlik kameraları sonsuz nöbetlerini sürdürüyordu, gün batımından sonra sokaklarda ev hırsızları ordusu kol geziyormuş gibi.

Bir sonraki hamleme karar vermeye çalışarak Club Nautico'ya döndüm. Elizabeth Shand'in, sadece bir ihtimal olarak, ancak

önemli bir gayrımenkulü ele geçirmek istemişse Hollingerları öldürmek için bir nedeni vardı; ama bunun için, kundakçılıktan daha az kaba olan bir silahı seçerdi. Ayrıca, yaşlı çifti sevdiği belliydi ve beş cinayet, potansiyel emlak yatırımcılarını korkutup kaçırır, işlere zarar verirdi kesinlikle.

Aynı zamanda, kadın benim başka bir Estrella de Mar'a, ithal yatak erkeklerinin ve diğer hoş zevklerin dünyasına bir göz atmamı sağlamış ve Anne Hollinger'ı bana tanıtmıştı. Televizyonun yanına oturup porno film kasetini başa sardım ve sonra şiddet sahnelerini yeniden oynatarak, katılan diğer kişileri tanımaya çalıştım. Bu özgür takılan, soylu kız nasıl olmuş da böyle kaba ve insanı sömüren bir filmde bulmuştu kendini? Paçavraya dönmüş gelinliğiyle otururken kameraya cesurca gülümsemesini dondurdum ve film oynarken onu rezil etmeyi kafaya koymuş o beyaz tenli genç adamın tüm anısını, banyoda kendisine iğne yaparak silip atmaya çalışırken gözümün önüne getirdim onu.

Ürkmüş gözler ağlayıp siyah mürekkep damlalarını akıtmış ve sürdüğü ruj kesik bir nefes gibi yana çarpılmıştı dudaklarında. Filmi geriye sarıp, ikinci nedimenin yatak odasına girdiği ve aynalı kapıda dairenin balkonuyla aşağıdaki yokuşlu sokakların göründüğü sahneye döndüm.

Yine filmi dondurdum ve bulanık görüntüyü netleştirmeye çalıştım. Balkon demirlerinin arasından bir kilisenin sivri tepesi seçiliyor, rüzgâr horozu, marinanın yakınlarında bir yerdeki bir binanın tepesindeki beyaz bir uydu çanağının üzerinde kontrast oluşturuyordu. Bunlar yan yana dizilince o dairenin Estrella de Mar'ın tepelerinde bir yerdeki konumunu kesin bir şekilde gösteriyordu gerçekten.

Arkama yaslandım ve kilisenin sivri tepesine baktım antrenman kortuna topların atıp duran tenis makinesini ilk kez unutarak. O zaman anladım ki, benim bu kent görüntüsünü görmem amaçlanmıştı, Anne Hollinger'ın ırzına geçilmesini değil. Adli polis ekibi, yanıp harap olmuş odayı araştırdığında, bu kaseti birkaç saniyede buluverirdi.

Birisi Paula'yla benim Hollingerların evine geleceğimizi öğrenip bu kaseti videoya koymuştu, Cabrera'nın ilk bulguları yeniden kontrol etmek için otopsi raporuna takılıp kalacağından emin ola-

rak. Hollingerların, eski Bentley'i boyuna parlatıp duran şoförünü hatırladım. Bu melankolik Endülüslü, Anne'in bir sırdaşı ve hatta, belki de, âşığı olamaz mıydı? Onun korku veren bakışları, beni Frank'in suçlu vekili gibi görmenin tersine, beni fark etmediğim bazı kanıtlardan ötürü uyarma girişimiydi belki de.

O akşam saat sekizde Paula'yla akşam yemeği için Restaurant du Cap'ta buluşacaktık, ama ben uydu çanağını aramak için sabırsızlanarak, bir saat önceden limana doğru yola çıktım. Pornografik film yapımcıları genellikle, polise kanıt oluşturacak film setlerini kurmak yerine, gündüzleri kullanacakları pahalı daireleri kiralarlar. Irza geçme sahnesinin geçtiği yeri kesin olarak bulmak beni Hollinger cinayetine yaklaştırmayacaktı ama, ayağımın önünde bir sürü halının boşta kalmış köşesi kalkıp kıvrılmaya başlamıştı. Bunların ne kadarını çivilersem, karanlıkta bırakılmış bir odadan diğerine geçerken ayağımın takılması olasılığı o kadar azalacaktı.

Antikacı dükkânlarının ve sanat galerilerinin önünden geçip limana doğru yürürken kasabanın damlarına göz gezdiriyordum. Anglikan kilisesinin Plaza Iglesias'ın üzerinde yükselen rüzgâr horozu hiç kuşkusuz, filmde gözüme ilişendi. Kilisenin merdivenlerinde durdum; Corbusier'nin Ronchamp Chapel'inin mütevazı bir benzeri olan beyaz, geometrik bir yapıydı; tanrının evinden çok, uzay çağı sinemasına benzer bir yerdi burası. İlan tahtası, Eliot'un *Katedralde Cinayet*'inin gelecek gösterimlerini, yaşlılara yardım derneğinin toplantılarını ve yerel bir arkeoloji derneğinin yarımadanın güney ucundaki Fenike mezarlığına düzenlediği rehberli geziyi duyuruyordu.

Rüzgâr horozu Fuengirola'yı gösteriyordu ama uydu çanağından bir iz yoktu. Estrella de Mar'ın, batan güneşle yanan batı yöndeki ufuk silueti Club Nautico'dan, Hollinger konağının harabesine dek uzanıyordu. Bir sürü apartman sırlardan bir uçurum gibi yüksek setin üzerinden aşağıya bakıyordu. Yat kulübünün çatısında, ağzı gökyüzüne dönük, beyaz bir uydu anteni vardı ama büyüklüğü, videodaki mütevazi çanağın en az iki katıydı.

Liman boyunca dizili tapas barları ve deniz ürünü restoranları, heykel masasının ya da çömlekçi çarkının başında geçen günlük ça-

lışmalarının ardından rahatlayanlarla tıka basa doluydu. Bu insanlar Hollinger trajedisinden ötürü yılmak bir yana, her zamankinden daha canlı görünüyorlar, ellerindeki *New York Review of Books*'larının ya da *Le Monde* ve *Liberation*'un sanat eklerinin üzerinden, gürültüyle konuşuyorlardı.

Bu kültürel güç gösterisi karşısında sinmiş bir halde, marinanın yan tarafındaki kayıkhaneye girince paramparça sökülmüş motorların ve yağlı karterlerin görüntüsüyle teselli buldum. Yatlar ve motorlu tekneler kızaklarının üzerinde şık bordalarını, hızın süslediği geometrilerini sergileyerek duruyordu. Kayıkhanedeki tüm teknelere tepeden bakan, neredeyse kırk metre boyunda fiberglas bir motorlu tekne vardı ve kıç tarafındaki üç tane muazzam kıçtan takma motoru, dev bir su makinesinin genital organlarıydı sanki.

O günkü motor tamir işini bitirmiş olan Gunnar Andersson teknenin yanında duruyor ve deterjanlı bir kovada kollarını yıkıyordu. Beni görünce başıyla selam verdi; fakat ince uzun, sakallı yüzü Gotik bir aziz gibi soğuk ve dalgındı. Akşamın kalabalığını görmezden geldi ve Afrika kıyılarına doğru havalanan kırlangıçların uçuşunu izledi. Yüzünün ve kafasının derisi, sanki şiddetli bir iç basınçla zorlanıyormuş gibi, kafatasının çıkıntılı yerlerinde gerilmişti. Onun gürültülü barlara bakıp yüzünü buruşturuşunu seyrederken, duygularını her saniye kontrol altında tuttuğunu hissettim; azıcık bir öfke gösterse derisinin yarılıp, çığlık atan kemiklerinin açığa çıkacağından korkuyordu sanki.

Yürüyerek yanından geçtim ve sürat teknesinin oymalı pruvası çok hoşuma gitti.

"Bunun gücü güzelliğiyle çelişiyor neredeyse," dedim. "Bu kadar hızlı gitmesini isteyen biri mi var?"

Yanıt vermeden önce ellerini kuruladı. "Evet, çalışan bir teknedir bu. Ekmeğini çıkarmak zorunda. Ceuta ve Melilla'daki İspanyol devriye botlarını değiştirebilirler."

"Yani bu tekne Kuzey Afrika'ya mı geçiyor?" Adam çekip gitmek üzereydi ki uzanıp elini sıkarak yüzünü bana dönmeye zorladım. "Bay Andersson? Sizi Protestan mezarlığındaki cenazede görmüştüm. Bibi Jansen'e üzüldüm."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Beni tepeden aşağı süzdü ve sonra ellerini yine kovada yıkadı. "Bibi'yi tanır mıydınız?"

"Keşke tanısaydım. Herkesin söylediğine göre, o kız büyük bir neşe kaynağıymış."

"Öyle bir şansı olduğunda tabii." Havluyu iş çantasına attı. "Onu tanımıyorsanız niçin oradaydınız?"

"Bir şekilde karışmış oldum onun... ölümüne." Gerçekle kumar oynayarak dedim ki: "Benim kardeşim Frank Prentice'dir, Club Nautico'nun yöneticisi."

Bana düşman kesileceğini ve cenazede giriştiği gibi bir öfke göstereceğini sanıyordum ama tütün torbasını çıkardı ve kalın parmaklarıyla bir sigara sarmaya başladı. Frank'le ilintimi zaten bildiğini tahmin ettim.

"Frank mi? Onun on metrelik teknesinin motorunu yapmıştım. Eğer yanılmıyorsam henüz paramı vermedi."

"Malaga'da hapiste, bildiğiniz gibi. Faturayı bana verin, ödeyeyim."

"Boşver - beklerim."

"Ama çok zaman alabilir. Suçlu olduğunu kabul etti."

Andersson gevşek sarılmış sigaradan bir nefes çekti. Sigaranın parıldayan ucundan yanmış tütün kıymıkları fırladı ve sakalının üzerinde kısa bir süre kıvılcım gibi yandı. Bana bakmaktan kaçınan gözleri kayıkhaneyi taradı. "Suçlu olduğunu mu? Frank'in özel bir mizah anlayışı var."

"Şaka değil bu. Burası İspanya ve yirmi ya da otuz yıl yiyebilir. Yangını onun çıkardığına inanmıyorsunuz değil mi?"

Andersson sigarasını kaldırdı ve havada garip bir işaret çizdi. "Kim ne söyleyebilir ki? Demek siz neler olup bittiğini bulmak için Estrella de Mar'dasınız öyle mi?"

"Bulmaya çalışıyorum."

"Ama pek uzağa gidemediniz, öyle mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse hiç ilerleyemedim. Hollingerların evine gittim, orada bulunmuş kişilerle konuştum. Kimse yangını onun çıkardığına inanmıyor, polis bile. Uçakla birkaç dedektif getirmek gerekecek belki de."

"Londra'dan mı?" Andersson benimle daha ilgili görünüyordu şimdi. "Ben olsam yapmazdım."

"Neden? Benim kaçırdığım bazı şeyleri bulabilirler. Ben profesyonel dedektif değilim."

"Paranıza yazık edersiniz Bay Prentice, Estrella de Mar'daki insanlar çok tedbirlidir." Yamaçlardaki, gözetleme kameralarının arkasında güvenli villaları gösterdi uzun koluyla. "Ben iki yıldır burada yaşıyorum ve hâlâ emin değilim burası gerçek mi değil mi..."

Kayıkhaneden çıktı ve benim önümsıra, iskeleye bağlanmış yatların ve kabinli teknelerin arasından yürüdü. Beyaz bordalı bir tekne alacakaranlıkta, sanki hayalet bir rüzgârla yelken açmayı bekleyen hayalet bir filo gibi görünüyordu. Andersson iskelenin sonuna gelince durdu, demirlemiş küçük bir yat vardı orada. Kıçta, Club Nautico flamasının arkasında adı yazılıydı: *Halcyon.* Küpeşte demirlerine sarılmış polis çevreleme bantlarının uçları suda, unutulmuş bir partiden kalan süsleme şeritleri gibi yüzüyordu.

"*Halcyon* mu?" Çömelip minyatür lombar pencerelerinden içeri baktım. "Yani Frank'in botu bu mu?"

"Teknede size yararı dokunacak bir şey bulamazsınız. Frank Bay Hennessy'den, onu kendisinin adına satmasını istedi."

Andersson sakalını tırnaklayarak tekneye baktı bir süre; plastik bordaların ve radar ekranlarının arasına sürgün edilmiş, dertli bir İskandinav gibiydi. Gözleri kasabanın üzerindeki gökyüzünü tararken, her yere bakıp, Hollingerların evine hiç bakmadığı dikkatimi çekti. Bu adamın doğal soğukluğu gölgelenmiş, ancak yüzünün kemikli köşelerinde gözüme çarpan mutsuz bir duyguya dönmüştü.

"Andersson, sormam gerekiyor - siz de partide miydiniz?"

"İngiliz Kraliçesi için mi? Evet, şerefine içtim."

"Üst katın verandasında Bibi Jansen'i gördünüz mü?"

"Evet, oradaydı. Hollingerların yanında duruyordu."

"İyi miydi?"

"Gereğinden fazla hem de." Yatları yalayıp duran karanlık sulardan yansıyan titrek ışıklar geçti yüzünden. "Çok iyiydi."

"Kadeh kaldırıldıktan sonra odasına gitmiş. Neden aşağıya inip sizinle ve diğer konuklarla görüşmedi?"

"Hollingerlar... onun çok fazla kişiyle bir araya gelmesinden hoşlanmazlardı."

"Çok fazla, yanlış kişilerle mi? Özellikle, ona asit* ve kokain verecek türde kişilerle, öyle mi?"

Andersson bıkkın bir halde baktı bana. "Bibi uyuşturucu kulla-

* Lisergicasit dietilamidi, yani LSD yi kastediyor (ç.n.).

nıyordu Bay Prentice - toplumun onayladığı uyuşturucuları. Sanger'la Hollingerlar onu küçük, sessiz bir Prozac* prensesi haline getirdiler."

"Asitten daha iyi gerçi, aşırı doza uğramış biri için. Ya da kimyacıların moleküler ruletleriyle kotardığı o yeni anfetaminlerden."

Andersson benim bu işten anlamazlığımı paylaşarak elini omuzuma koydu. "Bibi'de özgür bir ruh vardı - onun en iyi arkadaşları asitle kokaindi. Asit aldı mı bizi de rüyalarının bir parçası haline getirirdi. Sanger'le Hollingerlar onun kafasının içine girip küçük beyaz kuşu dışarı çıkardılar. Kanatlarını kırdılar, kafesin kapısını yine kapattılar ve herkese 'Bibi mutlu' dediler."

Duygularına hakim olmaya çalışarak kaşlarını çatıp sigarasından son nefesleri çekerken bekledim.

"Hollingerlardan nefret ediyor olmalısınız. Onları öldürecek kadar mı yoksa?"

"Bay Prentice, ben Hollingerları öldürmek isteseydim onlardan nefret ettiğim için olmazdı bu."

"Bibi Hollinger'la birlikte jakuzide bulundu."

"İmkânsız..."

"Yani ikisinin seks yapmış olmaları mı? O kızın gebe olduğunu biliyor muydunuz? Babası siz misiniz?"

"Ben *Bibi'nin* babasıydım. İyi arkadaştık onunla. Onunla asla seks yapmadım, kendisi benden bunu istediğinde bile."

"Peki çocuğun babası kimdi? Sanger mı?"

Andersson ağzını sildi, Sanger adının tadından kurtulmaya çalışıyormuş gibi. "Bay Prentice, psikiyatristler hastalarıyla yatar mı?"

"Estrella de Mar'da böyle yapıyorlar." Marinanın merdivenlerinden liman yoluna çıktığımızda akşam kalabalığı trafiği tıkıyordu. "Andersson, orada kâbus gibi bir şey oldu, kimsenin beklemediği bir şey. Hollingerların evine bakmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Ben hiçbir şeye bakmaktan hoşlanmıyorum Bay Prentice. Braille'le düş kuruyorum." İş çantasını omuzuna attı. "Temiz bir insansınız, Londra'ya geri dönün. Evinize dönün, seyahatlerinize devam edin. Size yeni bir saldırı olabilir. Estrella de Mar'da hiç kimse korkutmak istemiyor sizi..."

* Antidepresan (ç.n.).

Kalabalığın arasından yürüdü, akşam yemeğine çıkmış neşeli insanların üzerinde sallanan, kasvetli bir darağacı gibi.

Restaurant du Cap'ın barında Paula'yı beklerken şüpheliler listesinden bir ismi daha çiziyordum. Andersson'u dinlerken bir suç ortaklığı iması vardı gizliden; belki de, Paula'nın ifade ettiği, Hollingerları hor görmüş olmaktan kaynaklanan, aynı pişmanlık vardı ama, o adamın onları öldürmüş olamayacağından emindim. İsveçli, kararlı bir eylemde bulunamayacak kadar marazi ve dünyaya karşı nefretiyle meşgul biriydi.

Saat dokuz buçukta Paula hâlâ gelmemişti ve Klinik'teki acil bir durum yüzünden kaldığını düşündüm. Masamda tek başıma yemek yedim çanağımdaki bouillabaisse'le* Keswick kızkardeşlerin dikkatini çekmeksizin oyalanabileceğim kadar oyalanarak. Restorandan çıktığımda saat on birdi ve rıhtım boyundaki gece kulüpleri açılıyor, müzikleri marinanın bir ucundan öbür ucuna kadar gümbürdüyordu. Kayıkhaneye gelince durakladım ve Andersson'un çalıştığı kocaman tekneye baktım. Bu tekne, Estrella de Mar'daki uyuşturucu tüccarlarına taşıdığı esrar ve eroin yüküyle, İspanyol polis botlarından kaçıp hızla Cebelitarık Boğazı'nı geçerken geldi gözümün önüne.

Marinaya inen metal merdivenin basamaklarından ayak sesleri geldi. Bir grup Arap, mendireğin yanındaki geçici limana bağlı teknelerine geri dönüyordu. Bunların Marbella Club'te yazlık bir konak kiralayan Orta Doğulu turistler olduğunu tahmin ettim. Giydikleri tam takım Puerto Banus kılıkları karanlıkta, beyaz kumaşlardan göz kamaştırıcı bir görüntü yaratıyordu; mücevherli Rolex'ler ve en cafcaflı ipekler vardı üstlerinde. Orta yaşlı erkeklerden ve genç Fransız kadınlardan oluşan bir grup, *Halcyon*'un yakınına bağlanmış, kabinli bir tekneye bindi. Halatları ve motoru becerikli bir şekilde kullanan grup limandan açılmak üzereyken başka bir gruptaki genç erkekler mendireğin basamaklarından bağırmaya başladı. Palamarı çözmüş, sakin sulara doğru sessizce kayan iki motorlu küçük bir sürat teknesine bakıp yumruklarını sıkarak bağırıyor, yatçı

* (Fr.): Balık çorbası. (ç.n.)

şapkalarını sallıyorlardı.

Hırsız, sürücü yerinde, sanki tekneyi çaldığının farkında değilmiş gibi duruyor, bacaklarıyla dümene bastırıyordu. Marbella fenerinin ışığı denizi yaladı ve adamın açık renkli kollarının ve saçının üzerinden geçti.

Kaotik bir deniz kovalamacası başlamıştı birkaç saniye içinde. Heyecana kapılan iki kaptanın birlikte kullandığı kabinli tekne palamar yerinden hızla fırlarken irkilen Fransız kadınlar deri koltuklara yapıştılar. Üzerine doğru gelen tekneye aldırmayan hırsız, arkasındaki suda belli belirsiz bir dümen izi bırakarak açık denize doğru ilerlemeye devam ederken mendirekteki kızgın gençlere selam gönderdi. Son anda motor koluna hızla vurdu ve tekneyi ustaca yana kaydırarak, bağlanmış teknelerin arasındaki sakin bir koridora girdi. Dönmek için yeterince çevik davranamayan kabinli tekne bodoslama gitti ve yirmi metrelik görkemli bir teknenin cıvadrasını kopardı.

Hırsız açık denize çıkışının kabinli tekne tarafından kapandığını görünce gazı yeniden azalttı. Yönünü değiştirerek, merkez adaya çıkan metal yaya köprüsünün altından geçti ve birbirine bağlanan su yollarından ve çıkışlardan oluşan bir labirente daldı. Her türlü kaçış yolunu tutmaya çalışan kabinli tekne bir egzoz bulutu içinde geri geri gitti ve sonra sürat motoru karanlıkta burunun dibinden fırlayıverince ileri atıldı. Bacaklarını şık bir şekilde iki yana açmış halde, dümenin başında ayakta duran hırsız dümeni döndürdü ve tekneyi yana yatırarak kabinli teknenin bordasını teğet geçti. Ve sonunda serbest kalan sürat teknesi kaba dalgalı suda yunus balığı gibi giderek, yükselen dalgalara doğru yol almaya başladı.

Liman duvarına dayandım, çevredeki barlardan içkilerini kapıp gelenler vardı etrafımda. Hep birlikte, sürat motorunun sahildeki yüz koydan birine girip, sonra da gece karanlığında Fuengirola ya da Benalmadena'daki marinalardan birine dalarak kaybolmasını bekledik.

Ama hırsız oyunculuk hevesini tatmin etmek istiyordu hâlâ. Mendireğin üç yüz metre açığında bir kızdırma ve kovalamaca oyunu başladı. Kabinli tekne dönüp duran sürat motorunun üzerine doğru dümen kırıyor, sürat motoru da onun sivri burnunun önünden hızla, çevik hareketlerle geçiveriyordu, kocaman bir boğayı atlatan

bir *torero* gibi. Çalkalanmış suda debelenip duran kabinli teknenin kaptanı, ışıkları karmakarışık dalgalara yayılan, birbirine çapraz dümen suları bırakıyordu geride. Sürat motorunun sesi kesildi, hırsız sonunda bu oyundan bıkmış ve Estrella yarımadasının karanlıklarına kayıp gitmeye karar vermiş gibiydi.

Dönüp gitmeye karar verdiğim anda turuncu renkli bir ateş topu denizi aydınlattı ve binlerce dalga sırtıyla kabinli teknenin önguvertesinde ayakta duran yolcular göründü. Sürat teknesi yanıyor, ama motorları onu hâlâ suda götürüyordu. Tekne henüz batmadan, ağır kıçtan takma motorlarının peşinden bordasının da derinlere gömülmekte olduğu sırada, son bir patlamayla yakıt deposu parçalandı ve marinayla seyirci kalabalığı bakır rengi bir ışığa boğdu.

Karanlıkta parıldayan ellerime baktım. Liman yolu neşelenen seyircilerle tıkış tıkış dolmuştu; gösteriyi seyretmek için gece kulüplerinden ve restoranlardan çıkıp gelmişlerdi, yaz mücevherleri gibi ışıldayan gözleriyle. Kol kola girmiş, neşeli bir çift sallanarak yanımdan geçip, hareket halindeki bir arabanın yoluna adım attı. Araba onların dibinden geçip giderken adam eliyle arabanın tavanına vurdu. İrkilen kadın sürücü dönüp arkaya baktı ve o karanlıkta Paula'nın tedirgin yüzünü gördüm bir an.

"Paula!" diye bağırdım. "Beni bekle... kayıkhanenin yanına park et."

Beni aramaya mı gelmişti, yoksa başka bir şoförün yüzünü ona mı benzetmiştim? Araba kalabalığın arasından yürüdü, sonra limandan çıktı ve Fuengirola'ya giden alçak set yola girdi. Yarım mil uzakta, bir Mağrip gözetleme kulesinden kalan harabelerin altında, dalgaların kıyıya çarpıp kırıldığı yerde durdu ve farları karanlıkta sönükleşti.

Kabinli tekne sürat motorunun deniz üzerindeki kalıntılarının çevresinde dolanıyor, teknedekiler dalgaların arasını arıyordu. Hırsızın gözetleme kulesinin altındaki kayalıklara doğru yüzdüğünü tahmin ettim; o arabanın, akşam gösterisinden sonra sahne çıkış kapısının önünde duran şoförü gibi bekleyen sürücüsünün önceden ayarladığı bir randevuya doğru.

XIII
Yüksek setten bir görüntü

Estrella de Mar'da suç, gösteri sanatlarından biri haline gelmişti. David Hennessy'yi arabayla Club Nautico'dan alıp limana götürürken kasabanın üzerindeki kıvrımlı yamaç, sabah güneşinin ısıttığı bir amfitiyatroya benziyordu. İnsanlar balkonlarında oturmuş, kimisinin elinde dürbün, Guardia Civil kurtarma botunun çalınan süratteknesinden geriye kalanları yolun altındaki sığlığa çekişini seyrediyorlardı.

"Kurbağa adamlar ha?" Hennessy dalgaların arasında hareket eden, sualtı gözlüklü siyah kafaları gösterdi. "Polis bu işi çok ciddiye alıyor."

"Bir suç işlendiği izlenimini edinmişler."

"İşlenmedi mi? Charles...?"

"Bu bir gece tiyatrosu piyesiydi, restoran ticaretini canlı tutmak için yapılmış bir su gösterisiydi. Orta Doğulu bir turist grubu soytarıları oynadı, Fransız "hoş vakit kızları"ndan oluşan bir de koro vardı. Vahşice, ama çok eğlenceli."

"Bunu duyduğuma sevindim." Hennessy kaşlarını yukarı kaldırıp emniyet kemerini taktı. "Peki kötü adamı kim oynadı? Ya da kahramanı, öyle diyeyim?"

"Henüz emin değilim. Ama bu tam bir gösteriydi –stiline hepimiz hayran kaldık. Şimdi, Sansom'un yazlık evi tam olarak nerede?"

"Limanın yukarısındaki eski köyde. Calle Molina'ya gir, sapacağın yeri sana göstereceğim. Estrella de Mar'ın hiç umulmadık bir tarafıdır orası."

"Umulmadık mı? Burası bir dizi Çin kutusu zaten. Bunları sonsuza dek açmaya devam edebilirsin..."

Hennessy, Sansom'un Bristol'daki yeğenlerine göndereceği özel eşyaları toplayıp, evi kapatacaktı. Bu garip hafta sonu evini, belki de Sansom'un Alice Hollinger'ı eğlendirdiği aşk yuvasını merak ediyordum. Ama kabinli tekneyle oyun oynayan o sürat motoru hırsızı vardı kafamda hâlâ. Sahil boyunca dizili gece kulüplerinden fırlayan insanların, patlayan yakıt deposunun bakır renkli güneşinden de fazla parıldayan, heyecanlı gözleri geldi gözümün önüne.

Plaza Iglesias'tan geçtik; ellerinde *Herald Tribune* ve *Financial Times*'ları, sabah espressolarını içen insanlarla doluydu her yer. Gazetelerin manşetlerine bakarak dedim ki: "Dünyanın geri kalan kısmı çok uzaklarda gibi. Dün geceki sahne çok garipti, keşke filme alsaydım. Tüm sahile hayat geldi. İnsanlar cinsel yönden uyarılmışlardı, kanlı bir boğa güreşi seyretmişlerdi sanki. "

"Cinsel yönden uyarıldılar mı? Sevgili ahbap, bu akşam Betty'yi buraya getireyim bari. Suluboyalarıyla ve çiçek tanzim işiyle boşa zaman harcıyor anlaşılan."

"O bir gösteriydi David. Sürat motorunu çalan, kimse, bir gösteri sahneliyordu. Ateşe meraklı biri..."

"Tahmin ederim. Ama bundan, çok fazla şey çıkarmaya kalkma. Bu sahil boyunca her zaman tekne çalınır. Fakat Estrella de Mar'da işlenen suç, Marbella ve Fuengirola'ya kıyasla, bayağı azdır."

"Bu çok doğru değil. Aslında Estrella de Mar'da çok suç işleniyor fakat diğerlerine benzemeyen tarzda suçlar. Bunlar birbirleriy-

le bağlantısız gibi görünüyor ama, ben bunların hepsini birleştirmeye çalışıyorum."

"İyi. Bunu başardığında benim de haberim olsun. Cabrera bu yardımına sevinecek." Hennessy beni Calle Molina'ya yönlendirdi. "Araştırma nasıl gidiyor? Frank'ten bir haber aldın mı?"

"Bu sabah Danvila'yla konuştum. Frank'in benimle görüşmeyi kabul etmesi ihtimali var."

"Güzel. Sonunda aklı başına geliyor." Hennessy yan gözle bakıyordu bana, düşüncelerimi gözlerimin yan taraflarından okumaya çalışıyormuş gibi. "Suç ikrarını değiştireceğini düşünüyor musun? Seninle görüşmeye hazır olduğuna göre..."

"Bunu söylemek için çok erken. Kendini yalnız hissetmiş olabilir, yahut da bir sürü kapının üzerine kapanmakta olduğunu fark etmiştir."

Calle Molina'dan dar bir yola saptım; Estrella de Mar'ın on dokuzuncu yüzyıldan kalma birkaç sokağından biriydi burası, Paseo Maritimo'daki restoran ve barların arkasında uzanan, onarılmış balıkçı kulübeleriye dolu bir taraçaydı. Parke döşeli sokaktaki, bir zamanların mütevazi konutları çok zevkli bir şekilde dekore edilmiş, eski duvarlar delinip havalandırma mazgalları ve güvenlik alarmları yerleştirilmişti.

Sansom'un güvercin yumurtası mavisine boyanmış evi, taraçanın bir yan sokakla bölündüğü köşedeydi. Mutfak penceresinde dantel perdeler vardı ama vernikli direkleri, pirinçten at koşumlarını, seramik bir ocak rafını ve drenaj tahtası meşeden, antika bir taş lavaboyu görebiliyordum. İçerideki pencerelerin ötesinde, pudra ponponuna benzeyen, minyatür bir bahçe vardı. Tepedeki o kocaman konaktan sonra bu samimi ve sıcak dünyanın Alice Hollinger'a vereceği özgürlüğü de hissettim.

"İçeriye gelecek misin?" Hennessy arabadan fırladı. "Bitirilmesi gereken iyi bir viski var."

"İyi. . . biraz içkiyle araba daha iyi gider daima. Alice Hollinger'a ait bir şeyler buldun mu burada?"

"Hayır. Niçin bulmam gereksin ki? Sen bir bakın bakalım. Burayı ilginç bulacaksın."

Hennessy ön kapının kilidini açarken ben döküm demirden zil butonuna bastım ve elektronik zilden, Satie'nin birkaç nağmesi çık-

tı. Hennessy'nin ardından oturma odasına girdim; tüylü halılarla ve şık abajurlarla dolu, banal bir kameriye gibiydi burası. Ayakkabılar, bastonlar ve deriden, pahalı bir traş takımıyla kısmen dolmuş ambalaj kutuları vardı yerde. Bir kanapenin üzerine yığılı beş altı takım elbisenin yanında, üzerine adamın isminin baş harfleri işlenmiş bir yığın ipek gömlek vardı.

"Tüm bunları kuzenlerine göndereceğim," dedi Hennessy. "O arkadaşı hatırlamak için pek yeterli bir şey değil gerçi; birkaç takım elbise ve kravat. Kibar çocuktu - tepede gayet resmiydi, ama buraya geldi mi başka bir kişiliğe girerdi, gayet neşeli ve kaygısız biri olurdu."

Oturma odasının ötesinde, siyah ağaçtan, küçük bir masa ve sandalyelerin bulunduğu yemek bölmesi vardı. Sansom'un iki ayrı yaşamı olduğunu düşündüm; Hollingerların yanındaki resmi yaşam ve buradaki, Alice Hollinger için ikinci bir yatak odası olarak döşenmiş bu kulübemsi bebek evindeki yaşam. Kocasının bu ilişkiyi fark etmesi, tüm konağı yok edecek bir öfkenin patlamasına yol açmış olabilirdi. Hollinger'ın intiharı düşüncesi o zamana dek hiç aklıma gelmemişti; tam da bir film yapımcısına göre, Wagnerimsi bir kurban eylemiydi bu; kendisi ve sadakatsiz karısı dev bir yangında, sevgilileriyle birlikte ölüyorlardı.

Hennessy elinde bir tepsi ve bardakla gelince dedim ki: "Burada Alice Hollinger'a ait hiçbir şeyin olmadığını söyledin. Oldukça garip değil mi bu?"

Hennessy soluk renkli maltı bardaklarımıza doldurdu. "Ama neden sayın ahbap?"

"David..." Oturma odasında dolaşıp, kafamı bu küçük boyutlu dünyaya uydurmaya çalıştım. "Bayan Alice'le Sansom'un bir ilişki yaşadığını düşünmemiz gerek. Yıllarca sürmüş olabilir bu."

"Olanaksız." Hennessy viskinin kokusunu içine çekti. "Daha doğrusu, kesinlikle mümkün değil."

"İkisi Sansom'un yatağında birlikte öldüler. Sansom kadının ayakkabılarını kavramıştı, oynadıkları garip bir fetişist oyunun bir parçasıydı belli ki. Krafft-Ebing'i* mezarında doğrultup ıslık çaldıracak bir şey bu. Hollinger bu ilişkiyi öğrendiyse yıkılmış olsa ge-

* Baron Richard von Krafft-Ebing; 1840 - 1902 yıllarında yaşamış Alman nörolojisti ve psikiyatrinin öncüsü. En ünlü yapıtı *Psychopathia Sexualis*'tir. (ç.n)

rek. Adamcağız için hayatın hiçbir anlamı kalmamıştır. O da Kraliçe'nin şerefine son kez kadehini kaldırdı ve sonra kendi harakirisini yaptı. Beş kişi öldü. Belki de Frank, farkında olmadan Hollinger'a bu ilişkiden söz etti. Sonra kendisini sorumlu hissetti ve suçu kabullendi." Umutla Hennessy'e baktım. "Bu gerçek olabilir..."

"Ama değil." Hennessy viskisine bilgiççe bakıp gülümsedi. "Mutfağa gel. Burada doğru dürüst düşünmek zor. Alice masallarındaki bir karakterinişim gibi hissediyorum kendimi burada."

Hennessy mutfağa girip üstü cam masaya otururken ben de cilalı bakır tencerelerin ve pişmiş topraktan kapların, dantelli tutacakların ve kâğıt havlu ruloların bulunduğu bu sevimli yere çabucak bir göz gezdirdim. Taş lavabonun üstünde bir not panosu vardı ve bir sürü kişisel şeylerle doluydu üzeri: Sylt ve Mykonos'tan tatil kartpostalları, bir İsveç dergisinden kesilmiş pasta tarifleri ve yakışıklı genç erkeklerin fotoğrafları; ufacık, ip gibi mayolar giyip bir dalış salına uzanmış ya da çakıllı bir plajda fok balıkları gibi çıplak halde, yan yana yatarlarken.

Poz verirken süspansuvar takan genç İspanyolları hatırlayıp sordum: "Sansom amatör bir heykeltraş mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bu da senin teorinin bir parçası mı?"

"Bu genç erkekler - bunlar bana buranın heykel kurslarındaki erkek modelleri hatırlattı da."

"Onlar Sansom'un İsveçli arkadaşları. Bazen Estrella de Mar'a gelirler ve burada kalırlardı. O da onları akşam yemeği için kulübe getirirdi. Çok cazip gençler, kendi tarzlarında."

"Demek..."

Hennessy başıyla onayladı bilgece. "Aynen öyle. Roger Sansom'la Alice asla sevgili olamazdı. O trajik yatakta olan neyse, seksle hiçbir ilgisi yok."

"Aptal..." Hamur tahtasının üzerindeki Venedik aynasında kendime baktım. "Frank'i düşünüyordum."

"Elbette. Bu endişe seni hasta ediyor." Hennessy kalktı ve içkimi verdi bana. "Londra'ya geri dön Charles. Bu sorunu kendin çözemezsin. Karmakarışık bir ağa sokuyorsun kendini. Hepimiz, senin Frank'in davasına gerçekten bir zarar vermenden endişeleniyoruz. İnan bana, Estrella de Mar senin alışık olduğun türden bir yer değil..."

Kapıda elimi sıktı; pamuk gibi avuç içi, başından savmaların en yumuşağıydı sanki. Hennessy, elinde ipek kravatlarla, benim arabaya binişimi, aşırı hevesli, fakat saf bir öğrenciye bakan bir öğretmen gibi seyretti. Ben sokağı huzursuz bir şekilde aştım ve vernikli kapıları koruyan, her birinde anlatacak ayrı bir hikâyenin olduğu gözetleme kameralarının önünden geçtim.

Gizli perspektifler Estrella de Mar'ı muazzam bir bilmeceye dönüştürüyordu. *Trompe-l'oeil* koridorlar insanı çağırıyor, ama hiçbir yere çıkmıyordu. Bütün gün oturup, Frank'in suçsuzluğunu kanıtlayan senaryolar örebilirdim ama, iplikler parmaklarımdan kurtulduğu anda çözülüverecekti.

Plaza Iglesias'ı bulmaya çalışarak dar sokaklara girip çıktım ve kendimi hemen, daracık sokaklardan bir labirentte kaybolmuş buldum. Küçük bir meydana gelince durdum, bir açık hava kahvesinin yanındaki fıskiyeli havuzdan suların fışkırdığı, ortak kullanılan, avlu gibi bir yerdi burası. Club Nautico'ya yürüyerek dönmek, sonra komilerden birine para verip arabayı getirtmek geldi içimden. Aşınmış taş basamaklardan oluşan bir merdiven meydanın bir köşesinden başlayıp plazaya çıkıyordu, ama o anki ruh halimle onu hemen bir Escher merdivenine* dönüştürüverdim.

Kafe bakımsızdı ve sahibi bodrumda birisiyle konuşuyordu. Oyun makinalarının ve üzerinde "Corrida, 9-30 p.m." duyurusu bulunan televizyonun arkasında, arka bahçeye bakan açık bir kapı vardı. Bira sandıklarının ve paslanmış buzdolaplarının arasında dolaşarak, yukarımdaki caddelerin konturlarını görmeye çalıştım. Ayrı ve ufak bir binanın tepesine, kafenin patronları için o akşamın boğa güreşini naklen aktaracak frekansa ayarlı, beyaz bir uydu çanağı monte edilmişti.

Antenin yanından yürüyüp geçerken, Anglikan kilisesinin Plaza Iglesias'ın üzerinde yükselen sivri tepesini fark ettim. Rüzgâr horozu, Estrella de Mar'ın siluetinde yer alan, cephesi krem rengi bir

* Maurits Cornelius Escher. 1898 - 1971 arasında yaşamış Hollandalı grafik sanatçısı. Figüratif detayları, kontrastları ve göz aldatıcı perspektifi kullanarak (tekrarlanan balık figürlerinin yavaş yavaş değişip, tekrarlanan kuş figürlerine dönüşmesi gibi) şaşırtıcı görsel ve kavramsal dönüşümler elde etmesiyle ünlenen sanatçının bir yapıtındaki, kuleye çıkan, ama çıkmıyormuş gibi görünen merdiven söz konusu ediliyor (ç.n.).

apartmanın çatı katına isabet ediyordu. Baklava biçimindeki, gümüş rengi metal, bir tatil kartpostalındaki, yatak odası penceresini gösteren bir ok gibi titreşiyordu sabah rüzgârında.

Renault'yu caddenin karşı tarafına park ettim, gazetemi açıp oturdum ve Apartamendos Mirador'a, yüksek set üzerine inşa edilmiş, o benzersiz komplekse baktım. Eğreltilerle ve çiçekli bitkilerle dolu balkonlar krem rengi cepheyi üst üste dizili bahçelere döndürmüştü. Alçak tavanlı odalar kalın bir tenteyle örtülmüştü ve jeolojik tabakalar gibi üst üste dizili derin bir mahremiyet göğe doğru kat kat yükseliyordu.

Kapının önünde bir dekoratörün kapalı kamyonu duruyor, işçiler sehpalarını ve boyalarını içeri taşıyorlardı. Yanımdan geçen bir kamyonet o kamyonun arkasına yanaştı, sürücü bölümünden iki adam çıktı ve bir jakuzi pompasıyla motor ünitini aşağı indirdiler.

Arabamdan çıkıp yolun karşısına geçtim ve adamlar merdivenleri çıkarken dış kapıya yetiştim. Antreden üniformalı bir kapıcı çıktı, kapıları açık tuttu ve bizi içeriye buyur etti. Bir asansör bizi çatı katına çıkardı. Katta iki büyük daire vardı ve birinin kapısı tahta bir sehpa konarak açık bırakılmıştı. İşçilerin peşinden daireye girdim ve elektrik tesisatını kontrol ediyormuş gibi yaptım. Tamamen boşaltılmış odalar geniş balkonlarla çevriliydi ve boyacılar, seviyesi farklı bir salonun duvarlarını boyuyorlardı.

İşçileri görmezden gelip dairede dolaşırken art deco motifleri, bant aydınlatma sistemini ve yuvarlak nişleri tanıdım. Bu dairenin, vaktiyle, o porno filmin şimdi ortalıktan kaybolmuş yapımcıları tarafından kiralanmış olduğunu düşündüm. Salonda durup taze boya, tiner ve yapıştırıcı kokusunu içime çekerken jakuzi motoruyla gelen adamlar onu banyonun döşemesine koyuyorlardı.

Ana yatak odasına girdim, oda limana ve Estrella de Mar'ın damlarına tepeden bakıyordu; aynalı kapıyı arkamdan kapattım. Yere, fişi prizden çekilmiş beyaz bir telefon konmuştu, fakat bunun dışında oda, filmden sonra sterilize edilmiş gibi, neredeyse antiseptik bir şekilde bomboştu.

Şömineye arkam dönük halde durunca mavi saten örtülü yatağı, oyuncak ayıyı, gelinliği ve uğursuz nedimeleriyle Hollingerların

yeğenini görür gibiydim. Parmaklarımla gözümün önünde kare yaparak kameraman kadının durduğu yeri bulmaya çalıştım. Fakat odanın perspektiflerini bulmak zordu. Pencerelerin, balkonun ve aynalı kapının konumları tersti ve ırza geçme sahnesinin, görüntüyü tersine çevirip, katılanların kimliğini gizlemek amacıyla, bir aynadan filme alındığını tahmin ettim.

Balkona çıkan kapıyı açtım ve Anglikan kilisesinin sivri tepesine baktım. Onun ötesindeki uydu çanağı bir metre kadar sağa kaymış, gökte boğa güreşini arıyordu ve rüzgâr horozu kafenin arka kapısına isabet ediyordu.

Yandaki bir pencereden, çok tanıdık bir kadın sesi geldi. Cam duvarlı boşluğun öte tarafında, çatı katını paylaşan öteki dairenin balkonu vardı. Balkon demirinden eğilip bakınca porno filmin o dairenin yatak odalarından birinde, benim şu anda durduğum odanın simetrik eşinde, yani rüzgâr horozuyla uydu çanağının tam üst üste çakışacağı yerde çekilmiş olduğunu fark ettim.

Kadının gülüşleri devam edince cam bölmenin ötesine dikkatle baktım. Beş altı metre ötemde Paula Hamilton balkon demirine dayanmış, yüzünü güneşe kaldırmış duruyordu. Üzerinde bir cerrahi önlük vardı, fakat saçları toplanmarnıştı ve rüzgârda dalgalanıyordu bir virtüozite gösterisi gibi. Bobby Crawford onun yanındaki bir şezlongta oturuyor, beyaz bacakları robdöşambrının arasından dışarı çıkıyordu. Sigarasının altın renkli ucunu, içine çekmeden dudaklarına değdirdi ve Paula'nın şakadan çıkışmalarına gülümseyerek dumanın tertemiz havada süzülüşünü seyretti.

Dağınık bırakılmış saçlarına karşın, Paula Hamilton, Crawford'un apartmanına mesleki bir ziyaret yapıyordu. Crawford'un sağ önkolu ve elsırtı yeni bandajlanmıştı ve yandaki masanın üzerinde bir top gazlı bez vardı. Adam yorgun ve süzülmüş duruyordu; yüzünün rengi, tenis makinesiyle giriştiği korkunç bir düellodan ötürü sararmış gibiydi. Ama çocukça yüzünde hoş, kayıtsız bir hava vardı yine de. Paula'ya gülümserken hiçbir balkonu ve verandayı, hiçbir sokağı ve araba parkını gözünden kaçırmadan aşağıda kasabaya baktı cemaatini daima aşırı dikkatli bakışlarla kontrol eden, genç ve heyecanlı bir rahip gibi.

XIV
Bir pagan ayini

"Bay Prentice, motorunuz kendine özgü nedenlerle, aşırı ısınmaya karar vermiş." Müfettiş Cabrera Renault'nun yanmış motor kabinini gösterdi eliyle. "İspanyol güneşi ateş gibidir. Sizlere İngiltere'de olduğundan çok daha yakındır burada bize."

"Bu yangın gece başladı sayın Müfettiş. Geceyi kardeşimin dairesinde geçirdim. Ama yine de, diyorsunuz ki, motor kendini tutuşturmaya karar verdi. Koltuklar, döşemeler, dört lastik, hatta istepne, hepsi aynı kaderi seçti. Böyle bir oybirliği kolay rastlanır bir şey değil doğrusu."

Cabrera yanıp harap olmuş aracı yeniden incelemek için bir adım geri geldi. Ben arabanın çevresinde durmaksızın dolaşırken bekledi benim kaygısız tavrımdan ötürü şaşkın bir halde. Polis

Akademisi'nin bu zorlu mezunu, Costa del Sol'da yaşayan İngilizleri en modern araştırma tekniklerinin bile ötesinde görüyordu belli ki.

"Belki bu işe sigara çakmağı da kısmen karışmıştır. Bay Prentice? Bir kısa devre mesela...?"

"Ben sigara içmiyorum sayın Müfettiş. Bay Hennessy size bildirme gereği duymamış; bu, kiralık bir arabadır. Cebim boşalmayacak yani."

"Elbette. Bunun yerine başkasını verecekler. Ya da isterseniz kardeşinizin bodrum garajında duran arabasını kullanabilirsiniz. Adli polis ekibinin onunla işi bitti."

"Bir düşüneyim." Islık çalarak, Cabrera'yı koltuğuna geri götürdüm. "Fuengirola'daki kiralama bürosunun müdürü, Costa del Sol'da kendiliğinden çıkan yangınların çok sık olduğunu söyledi."

"Size demiştim." Cabrera dönüp bana baktı, alay edip etmediğimden emin olmaksızın. "Aynı zamanda, dikkatli olun. Gözünüzden uzak olduğunda arabanın kapılarını ve camlarını kapalı tutun."

"Tutarım sayın Müfettiş. Rahatlayabilirsiniz - amaca ulaşılmış olduğundan kuşkum yok."

Cabrera Club Nautico'nun pencerelerini incelemeyi bırakıp bana döndü. "Bunun size yeni bir uyarı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Tam değil. Daha çok, bir davet. Ateş en eski sinyal sistemidir."

"Peki bir sinyalse mesajı neydi?"

"Söylemesi zor. 'Hadi gir, su güzel' gibi bir şey. Geçen geceki sürat motoru yangınının aynısı."

Cabrera şakağını kaşıdı benden umudunu kesmiş şekilde. "Bay Prentice, o yangın kastiydi. Denizde yüzen boş bir benzin bidonu buldular. Sapında insan derisi kalıntıları var. Yangın parlayıp dalgaların ötesine yayılırken hırsız kendisini yakmış olsa gerek. Sizin arabanızın olayındaysa araştırma hiçbir şeyi göstermiyor."

"Buna şaşırmadım. Yangını kim çıkarmışsa, işinizi sizin yerinize yapmayı pek istemiyormuş."

"Park yerinden kaçan birisini görmediniz, değil mi?"

"Uyandığımda yangın başlamıştı. Bay Hennessy pijamasıylaydı - onu Renault'nun içinde sandım."

"Onunla konuştum." Cabrera en sakin yüz ifadesini takındı.

"Kendisi çok endişeli, Bay Prentice. Size yönelik tehlike ve ayrıca, kulüpteki atmosfer nedeniyle."

"Sayın Müfettiş, atmosferde bir sorun yok. İtfaiye geldikten beş dakika sonra herkes bir havuz partisinde eğleniyordu. Şafak sökene kadar sürdü bu." Girişe doğru akın akın giden üyeleri gösterdim. "Club Nautico en yoğun günlerinden birini yaşıyor. Frank olsaydı buna sevinirdi."

"Bu sabah Señor Danvila'ya söyledim. Kardeşinizin sizinle görüşmesi mümkündür."

"Frank mi...?" Bu isimde, sanki daha seyreltilmiş bir ortamda kırılarak geliyormuş gibi garip bir yankı vardı. "Frank nasıl, sayın Müfettiş?"

"Hapisanenin bahçesinde çalışıyor, yüzü soluk değil artık. Size sevgilerini gönderdi; ve paketler, temiz çamaşırlar ve kitaplar için de teşekkürlerini."

"Güzel. Hollingerların evinde olup bitenleri hâlâ bulmaya çalıştığını biliyor, değil mi?"

"Bunu herkes biliyor Bay Prentice. Estrella de Mar'da çok meşguldunuz. Hatta soruşturmanın tekrar açılması bile muhtemeldir. Açıklanmamış bir sürü şey var..."

Cabrera ellerini Seat'ın tavanına koydu ve Hollinger arazisinin hafif bir sisin ötesinden görünen ormanlık yamaçlarına baktı. Davayı yeniden açmaktan söz etmesi beni allak bullak etmişti. Yanık konağa neredeyse sahiplenerek bakmaya başlamıştım. Trajik sonucuna karşın, bu yangın Estrella De Mar için amacına ulaşmış ve benim de gerek duyduğum bazı şeyleri karşılamıştı. O büyük yangında geçmişin bir bölümü, dumanla savrulup giden mutsuz anılar da yok olmuştu. Kundakçının kimliğini gösteren hiçbir şey yoktu ama, benim izlemem için bırakılmış bir iz vardı. Cabrera'yla onun adli araştırma ekibinin ayağımın altında dolaşmasını istemiyordum.

"Sayın Müfettiş, açıklanacak bir şey var mı gerçekten? Belli ki birisi evi yaktı, ama belki de bu... kontrolden çıkmış bir eşek şakasından başka bir şey değildi."

"Çok uğursuz bir şaka." Cabrera bana doğru bir adım attı başıma güneş geçtiğinden şüphelenerek. "Her halükârda, ölümlerin gerçekleştiği durumları biliyorsunuz."

"Hollinger'la Bibi Jansen'in jakuzideki hali mi? Muhtemelen

masumdu - Bibi, merdivenler yanıyorken, kendi yatak odası alev almışken salonun öteki tarafındaki Hollinger'ın odasından başka nereye kaçabilirdi ki? Yangın geçinceye kadar suyun altında yatarak kurtulmayı ummuşlardı belki de."

"Peki, ya sekreterin yatağındaki Bayan Hollinger?"

"Yatağın *üzerindeki*. Yukarıda bir pencere vardı. Onların oradan çatıya çıkarak kurtulmaya çalıştıklarını düşünüyorum. Kadın pencerenin koluna doğru uzanırken adam onu ayaklarından tutuyordu. Bu mümkündür, sayın Müfettiş..."

"Mümkündür." Cabrera arabasına binmekte tereddüt ediyordu, benim yaptığım yön değişikliğinden şaşkına dönmüş bir halde. "Sizin dediğiniz gibi, anahtar kardeşinizde. Sizinle görüşmeyi kabul edince size telefon edeceğim."

"Sayın Müfettiş..." Karara varıncaya dek bir süre bekledim. Pek anlayamadığım nedenlerden ötürü, artık Frank'i görmek için acelem yoktu. "Bana birkaç gün daha zaman tanıyın. Frank'e götürecek somut bir şeyler bulmak istiyorum. Eğer ona, başka hiçkimsenin Hollingerları öldürmek istemediğini kanıtlayabilirsem, onun, suç ikrarının anlamsız olduğunu kabul etme olasılığı artacaktır."

"Kabul ediyorum." Cabrera motoru çalıştırdı, sonra tekrar durdurdu ve plakalarını okumaya çalışıyormuş gibi park yerindeki diğer araçları dikkatle süzdü. "Belki de biz aradığımızı yanlış yerde arıyoruz Bay Prentice ."

"Nasıl yani?"

"Dış unsurlar var bu işin içinde. Hollingerların evindeki yangın Estrella de Mar için atipik bir olay. Sürat motorunun çalınması da öyle. Costa del Sol'un geri kalan kısmıyla karşılaştırırsanız burada neredeyse hiç suç işlenmez. Ev hırsızlığı yoktur, araba hırsızlığı yoktur, uyuşturucu yoktur."

"Uyuşturucu yok, ev hırsızlığı yok, öyle mi...? Emin misiniz sayın Müfettiş?"

"Bildirilen tek bir vaka yok. Suç, Estrella de Mar'ın karakteristik bir özelliği değildir. Buranın polisliğini sizin özel gücünüze bu yüzden seve seve bıraktık. Hepsinden öte, Renault'nun yangını bir kısa devredendi muhtemelen..."

Onun arabayla gidişini seyrettim ve son sözlerini tekrarladım

kendi kendime. Estrella de Mar'da hiç suç işlenmez, uyuşturucu satışı, ev ya da araba hırsızlığı yoktur, ha? Aslında tüm sayfiye, kablolu bir TV şebekesi gibi suça bağlanmıştı. Hemen hemen her daireden ve villadan besleniyordu, her bardan ve gece kulübünden; güvenlik alarmlarından ve gözetleme kameralarından oluşan defansif sinir sistemine bakan herkes görebilirdi bunu. Frank'in balkonunun altındaki havuz başı terasında geçen konuşmaların yarısı, en son kapı kırma ya da haneye tecavüz olayları hakkındaydı.

Geceleri, özel polis devriyelerinin, dik sokaklarda araba hırsızlarını kovalarken çaldıkları, feryat eden siren seslerini dinliyordum. Her sabah en az bir butik sahibi dökme camdan vitrinlerini, özel dikilmiş giysilerin arasında paramparça buluyordu. Uyuşturucu tüccarları barlara ve diskolara sık sık uğruyor, fahişeler yüksek topuklarıyla limanın yukarısındaki parke döşeli dar geçitlerde gezinip duruyor ve kim bilir kaç evin yatak odasında porno film yapımcılarının kameraları dönüyordu. Suç girla gidiyor, ama Cabrera bunların hiçbirini bilmiyor, çünkü Estrella de Mar sakinleri bunları asla İspanyol polisine bildirmiyordu. Kendilerine özgü nedenlerle sessiz kalıyorlar, sanki karışık ve tehlikeli bir oyun oynuyorlarmış gibi, evlerini ve işyerlerini kale gibi korumaya çalışıyorlardı boyuna.

Frank'in dairesinde dolaşırken onun hapisane bahçesinde, Club Nautico'yu özleyerek çalıştığını düşündüm. Onun yeni haberleri duymayı ve beni görmeyi çok istediği kuşkusuzdu, ama bir mesafe girmişti aramıza. Zarzuella hapisanesinin kasvetli bir görüş odasında, Frank'in sözlerindeki nüansların arasında beni gerçeğe götürecek ip uçlarını arayarak ve onun yuvarlak cevaplarının muğlak anlamlarını düşünerek zaman harcamak çok huzursuz edici geliyordu bana.

Gece karanlığında yanan Renault'nun görüntüsü beni heyecanlandırmıştı. Yatak odasının tavanına sıçramış gibi görünen alevlerle yerimden fırlayarak balkona koştum ve arabanın iç kısmının fener gibi yandığını, üyelerin tehlikeden kaçarak uzaklaşan arabalarının far ışıklarında kıvrılarak yükselen dumanları gördüm. Modern dünyanın pagan ayinlerinden biri gerçekleşiyor; diskodan çıkan genç kadınlar alev alev yanan otomobile bakıyor, pullu giysileri alevlerle birlikte titreşiyordu.

Havuz partisi, cehenneme karşı heyecanlı bir tepki gibi başlayınca neredeyse ben de mayomu giyip eğlenenlere katılacaktım. Sakinleşmeye çalışarak Frank'in viskisini yudumladım ve çığlıkları, gülüşleri dinlerken güneş denizin üzerinde yükseldi, bakır rengi ışıkları villalarla apartmanlara değdi, bir gün Estrella de Mar'ı yok edecek son karnaval ateşinin bir uyarısı gibi.

Öğle yemeğinden sonra, yanan arabanın yerine bir Citroën geldi ve eskisinin yanmış enkazı bir çekici kamyona yüklendi. Belgeleri imzaladım ve sonra sırf meraktan, rampayı inip bodrum garajına girdim. Frank'in Jaguar'ı soluk ışıkta, toz tabakasının altında duruyordu, çamurluklarını çevreleyen polis şeritleriyle. Yedek anahtarları resepsiyondaydı ama o direksiyona oturmak düşüncesi beni huzursuz etti. Lobiye çıkan asansöre binerken arabayı kendi loş yeraltı dünyasında bıraktığıma memnundum.

İkindi antrenman seansları başlayınca tüm çimenlikte tenis makinesinin sesi duyuldu. Her zaman olduğu gibi, Bobby Crawford çalıştırdığı tenisçileriyle meşguldu yine. Bandajlı eline ve koluna aldırmadan kortlarda hiç durmaksızın koşuyor, yanlış yere fırlamış bir topu getirmek için ağın üzerinden atlıyor, bir saha kenarından ötekine sıçrayıp duruyordu, en kandırıcı ve teşvik edici haliyle.

Limandaki sürat motoru kovalamacasının ertesi sabahı, dairesinin balkonunda Paula'nın yanında otururduğu zamanki hali geldi gözümün önüne. Bence, tekneyi yakan kesinlikle oydu, fakat kötülük olsun diye değil de akşam kalabalığına güzel bir seyirlik sunmak için yapmıştı bunu; ve benim kiralık Renault'yu yakan da ya o, ya da onun bir işbirlikçisiydi.

Onu bunları yapmaya iten bir neden varsa bile belirsizdi ve beni Estrella de Mar'ı terk etmekten çok buranın gizli yaşamıyla daha da bütünleşmeye zorluyordu. Onun dairesinde çekilmiş porno film kasedini yeniden oynattım ama kendini bu sayfiyedeki hemşerilerine, vahşi bir ırza geçme olayına karışamayacak kadar adamış biri olduğundan emindim hâlâ.

Peki Hollingerları öldüren o muydu? Onu yangın saatinde Club Nautico'nun tenis kortunda gören bir sürü tanık vardı ama bu eylemi onun adına başkaları yapmış olabilirdi. Estrella de Mar'ın gizliliklerine, ateşten hoşlanan biri hükmediyordu.

XV
Coşturucubaşının seferi

Tenis makinesinin sesi kesilmişti. Saat dörtten hemen sonra tenisçiler kortlardan ayrılıp, geç bir siesta yapmak üzere evlerine yollanmaya başladılar. Bobby Crawford'u bekleyerek, barın önünde, amatör fahişelerin gece devriyesine çıktıkları yerde, Citroën'in içinde oturuyordum. Arabalar birer birer Club Nautico'nun dış kapısından çıkıp gittiler; sürücüleri mutlu bir bitkinlik içindeydiler, sahaların bu yakışıklı mucizesinin gösterdiği o mükemmel el sırtı vuruşları düşleyerek.

En son çıkan Crawford'du. Saat beş on beşte Porsche'sinin köpekbalığına benzeyen burnu kapıda göründü. Yolu kolaçan etmek için biraz durakladı, sonra hızlanıp yanımdan geçti, motoru gırtlaktan gelir gibi bir hırıltı çıkararak. Tenis kıyafetini değiştirip, beyaz

gömleğinin üzerine gangster siyahı deri bir ceket giymişti ve fönle kurutulmuş sarı saçları duştan ötürü parlıyordu. Bu koyu renklerle, James Dean dönemini yaşayan, bir sonraki rolünü düşünürken tırnaklarını kemirip duran genç ve sevimli bir aktöre benziyordu. Başının arkasında, yırtık tavan döşemesi rüzgârla dalgalanıyordu.

Birkaç arabanın geçmesini bekledim ve sonra onu Plaza Iglesias'a doğru izledim. Porsche trafik ışıklarında, motosikletlerin ve dizel taksilerin arasında egzozu patırdayarak bekledi. Güneş siperliğimi indirmiş halde, Fuengirola'ya giden bir otobüsün arkasına yanaştım; otobüsü tıka basa dolduran İngiliz turistler Estrella de Mar'dan aldıkları hatıra eşyalara sarılmışlardı sımsıkı - Apollo Belvedere'in minyatür büstleri, art deco abajurlar, Stoppard ve Rattigan yapımı video filimleri.

Bu züppelikten hiç etkilenmeyen Crawford turistlere el salladı ve yaptıkları seçimleri, baş parmağını neşeli bir şekilde yukarı kaldırarak kutladı. Işıklar değişir değişmez otobüsün önünde birden sağa kırdı, gelen bir kamyonun tamponunu kıl payı sıyırarak Calle Molina yoluna girip eski kente doğru yollandı.

Sonraki bir saat boyunca onu Estrella de Mar'da, bu düşüncesizce hareket eden adamın kafasındaki gizli bir haritayı izliyor gibi duran bir güzergâh boyunca takip ettim. Arabayı sanki hiçbir şey düşünmüyormuş gibi sürüyordu ve onun, Club Nautico'nun tenis antrenörü olarak görevini bitirdikten sonra her akşam aynı rotayı izleyerek, çok farklı bir krallığın uç karakollarını ziyaret ettiğini tahmin ettim.

Paseo Maritimo'da hızlı bir tur attıktan sonra Plaza Iglesias'a döndü ve Porsche'yi motoru rölantide çalışır vaziyette bıraktı. Orta bahçeyi geçip bir gazete büfesinin yanındaki açık hava kafesine doğru yürüdü ve gecelerini Club Nautico diskosunun kapısının önünde geçiren iki erkek kardeşin yanına gitti. Bu, sinirli fakat nazik eski East End araba komisyoncuları birkaç kez bana, Gunnar Andersson'un çok ustaca tamir ettiği o güçlü sürat motorunun getirdiği yeni bir Fas esrarı için cömertçe iskonto yapmayı teklif etmişlerdi.

Buzlu çaylarını bırakarak ayağa kalkıp Crawford'u, genç ve güvenilir bir subayı selamlayan deneyimli erbaşlar gibi saygıyla selamladılar. Onlar alçak sesle konuşurken Crawford günlük defteri-

ne göz atıyor, yapacağı işlerin listesi olduğu anlaşılan bir şeyin maddelerini işaretliyordu. Adamlar, mallar tamam vaziyetinde tekrar çaylarını içmeye başlayınca Crawford ayakkabı boyama standında oturan, koyu renk üniforma giymiş, iriyarı bir Mağripliye işaret etti.

Elizabeth Shand'ın, beni ekşi bir suratla izleyip plakamı elektronik not defterine kaydeden şöförü Mahoud'du bu. Ayakkabı boyacısı çocuğun kapkara olmuş eline bir tomar pesetayı sıkıştırıp Porsche'ye, Crawford'un yanına bindi. Meydanı dolaşıp dar bir yan yola saptılar ve tekneyle Marbella kıyısından gelen, zengin Arapların ünlü bir randevu ve toplanma yeri olan Baalbeck Lübnan lokantasının önünde durdular.

Crawford Porsche'de beklerken şoför restorana girdi ve birkaç saniye sonra, saçları cafcaflı, deri mini etek ve beyaz sivri topuklu ayakkabı giymiş iki sarışın kadınla çıktı. Kadınlar açık havaya çıkınca gözlerini kısar gibi yaptılar, sanki gün ışığı doğrudan hiç karşılaşmadıkları bir olaymış gibi. Markalı el çantaları taşıyan kadınlar Pigalle sokak kadınlarının asortik taklitleri gibi giyinmişler, cafcaflı giysileri Estrella de Mar'ın en pahalı butiklerinin raflarından, uyumsuz bir biçimde ve rasgele toplanıp bir araya getirilmişti.

Bu ikilinin uzun boylusu dar kaldırımda aksayarak yürürken platin rengi peruğun altındaki yüzüne baktım ve Bibi Jansen'in cenazesine katılanlardan birini daha tanıdım; marinada büroları bulunan bir yat simsarının İngiliz karısıydı bu. Kadın, fahişeyi oynamak için elinden geleni yaparak dudaklarını dolgunlaştırıp kalçalarını sallıyordu ve, yoksa tüm bunlar, *Mahagonny*'nin ya da *Sokak Kızı İrma*'nın sokak temsilini sahneye koyan, öncü bir tiyatro yönetmeninin dayattığı bir aşırılık mı, diye düşündüm bir an.

Kadınlar Mahoud'la birlikte bir taksinin arka koltuğuna oturdular ve taksi hızla, yüksek setin lüks apartmanlarına doğru yola koyuldu. Onların işe gittiğini görüp rahatlayan Crawford Porsche'den çıktı ve kapıları kilitledi. Ara sokakta park etmiş arabaların yanından yürüyerek geçerken sağ eli ceketinin içinde gizliydi ve arabaların kapılarını yokluyordu. Gümüş rengi bir Saab'ın yolcu kapısını açmayı başarınca sürücü koltuğuna süzüldü ve direksiyon kutusunun altına eğildi.

Bir tapas barının girişinden, onu arabanın marş devresine usta-

ca düz kontak yaparken seyrettim. Motor çalışmaya başlayınca Saab'ı park şeridinden çıkardı ve park etmiş arabaların yan aynalarını kopartarak parke döşeli yolda hızlandı.

Citroën'e dönünceye kadar onu gözden kaybettim. Onun yeniden karşıma çıkacağını umarak plazada dolaştım, sonra limanı ve eski kasabayı aradım. Tam vazgeçip Clup Nautico'ya dönmek üzereyken, Calle Dominguez'deki Lyceum tiyatro kulübünün önünde bir grup turist gördüm; sinirli bir sürücüyü sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Crawford'un çalıntı Saab'ı, *Aida*'nın yakında sahneye konacak prodüksiyonu için Mısırlı giysileri taşıyan, sahipsiz bir kapalı kamyonet tarafından kaldırım kenarına hapsedilmişti.

Birisi çıkıp kamyonetin şoförünü bulmaya kalmadan Crawford bağırarak teşekkürlerini bildirdi ve Saab'ı hızla ileriye sürerek, kamyonetle ilerisine park etmiş arabanın arasındaki boşluğa daldı. Ezilen kapı kanadının parçalanan metalinden bir cayırtı koptu ve kırılan bir farın camları tekerleklerin arasına düştü. Kostümler askılarının üzerinde dansetti bir dizi sarhoş firavun gibi. Şaşkına dönmüş turistlere gülümseyen Crawford geri geri gitti ve sonra Saab'ı tekrar ileriye sürdü, kamyonetin ezilmiş kapı kanadı Crawford'un kapısının boyasını kazırken kollarını yukarıya kaldırdı.

Crawford serbest kalıp kaçtıktan sonra Estrella de Mar'daki turuna devam edince artık kendimi gizleme kaygısı duymaksızın izledim onu. Kısmen teftiş turu, kısmen de bir suç seferi olan, rotası gizli bir Estrella de Mar'dan, arka sokak barlarının, belden aşağı video dükkânlarının ve eczanelerin karanlık dünyasından geçti. Bir kez bile para alınıp verilmedi ve bu fırtına gibi seferin aslında bir moral alışverişi, Club Nautico'daki coşturucubaşılık rolünün bir uzantısı olduğunu düşündüm.

Sona doğru yine Plaza Iglesias'a park etti, Saab'ı bıraktı ve galerilerin, kitapçı dükkânlarının önündeki kaldırımları doldurup taşıran kalabalıkların arasına daldı. Sürekli gülümseyen yüzü sevimli bir yeniyetmeninki gibi samimiydi, karşılaştığı herkes onu tanıyordu sanki. Dükkâncılar ona içecek ikram ediyor, tezgâhtar kızlar onunla neşeyle oynaşıyor, insanlar kafe masalarından kalkıp ona şakalar ve jestler yapıyordu. Onun yüce gönüllülüğünü ve kendini sonsuz bir samimiyet ve iyiniyet kuyusundan çekiyormuş gibi verdiğini görünce çok etkilenmiştim yine her zamanki gibi.

Ama aynı rahatlıkla hırsızlık yapıyor, dükkânlardan mal çalıyordu. Calle Molina'daki bir parfümeri dükkânında bir atomizeri cebine soktuğunu, sonra kaldırımda seke seke yürürken esansı sokak kedilerine sıktığını gördüm. Galleria Don Carlos'ta bir sokak kadınının makyajını denetleyip kadının göz kalemini bir güzellik uzmanının ciddiyetiyle inceledi, sonra kadının yanından, bitişikteki şarapçı dükkânına süzülüp oradan yürüttüğü iki şişe Fundador'u yandaki çıkmaz sokakta uyuklayan bir ayyaşın ayaklarının arasına bıraktı. Bir sergileme standındaki bir çift krokodil ayakkabıyı bir sihirbazın el çabukluğuyla, dükkân yöneticisinin burnunun dibinden yürüttü ve bir dakika sonra da, vızır vızır işleyen bir kuyumcudan, serçe parmağında küçük bir elmas yüzükle çıktı.

Onun yirmi metre arkasından geldiğimin farkına varmadığını düşünüyordum ama o önde, ben arkada Plaza Iglesias bahçelerini geçerken, mobil telefonu tombul dudaklarına dayalı halde, Anglikan kilisesinin merdivenlerinde duran Sonny Gardner'e el salladı. Bir zamanların barmeni ve sörfçüsü, ben önünden geçerken bana başını salladı ve Crawford'un akşam vakti yaptığı bu suç cümbüşüne başkalarının da katılmış olabileceğini fark ettim.

Harap olmuş Saab'a geri dönen Crawford benim Citroën'in direksiyonuna geçmemi ve hararet yapmış motoru çalıştırmamı bekledi. Kasabadan ve turist kalabalığından usanmış bir halde, plazadan çıktı ve son dükkânların önünden geçip, Hollinger malikanesinin altındaki, ormanlık yamaçlarda uzanan konut sokaklarına doğru sürdü. O önde, ben arkada, beni hep göz mesafesinde tutarak iki yanı palmiyeli yollara bir girip bir çıktı ve villalardan birine tecavüzde bulunmaya mı niyetlendi diye düşünmeye başladım.

Sonra, bir adanın çevresini üçüncü kez döndüğümüz sırada birdenbire hızlanıp benden uzaklaştı, Citroën'e bir tur bindirip peşime takıldıktan sonra birden bire sapıp, karmakarışık bir caddeler labirentine dalıverdi. Arka arkaya, birçok kez neşeyle çalan klaksonunun sesi yamacın öte yanında yitip gitti, çok dostça bir hoşçakal gibi.

Yirmi dakika sonra Saab'ı, Hollinger malikânesinin dış kapısından iki yüz metre mesafede, büyük, yarı ahşap bir villanın giriş yolunun

önünde buldum. Yüksek duvarların ve güvenlik kameralarının ötesinde, yaşlı bir kadın üst kat penceresinden bana bakıyordu. Crawford'un oto-stop yapıp, geçen bir arabaya bindiğine ve Estrella de Mar moral turunun o gün için bittiğine karar verdim.

Saab'ın yanına gidip, harap olmuş kaportasına ve düz kontak yapılmış kontak sistemine baktım. Arabanın her yerinde Crawford'un parmak izleri olsa gerekti ama sahibinin bu hırsızlığı Guardia Civil'e bildirmeyeceğinden emindim. Özel polis gücüne gelince, onun ana fonksiyonu kötülük yapanları yakalamak değil, var olan suç düzenini korumaktı sanki. Crawford'un turu sırasında Estrella de Mar polis devriyelerinin Range Rover'ları ona iki kez eşlik etmiş ve Crawford Plaza Iglesias'taki dükkânlarda hırsızlık yaparken çalıntı Saab'a göz kulak olmuşlardı.

Crawford'u kovalamaktan bitkin düşmüş bir halde, otobüs durağının yanındaki tahta banka oturdum ve harap olmuş arabaya baktım. Bir metre ötemden başlayan, taş basamaklardan bir yol Hollingerların evinin üzerindeki kayalık zirveye doğru çıkıyordu. Ya tesadüfen ya da değil; Crawford, Saab'ı neredeyse tam da, Frank'in Jaguar'ının, içinde suç kanıtı eterli benzin şişesiyle bulunduğu yerde bırakmıştı. Kundakçı, limon bahçesine bu basamaklardan çıkarak ulaşmış gibi geldi bana. Döndüğünde de, otobüs durağının yanında Jaguar'ı görünce, kullanılmamış şişeyi arka koltuğuna bırakarak sahibini bu işe karıştırma fırsatını kaçırmamıştı.

Citroën'i yaşlı kadının güvenlik kamerasına emanet edip, aşınmış kireçtaşı basamakları çıkmaya başladım. Okuduğum yerel bir rehbere göre, Estrella de Mar'dan yüzyıllarca daha eski olan bu basamaklar Napoleon savaşlarında yapılmış bir gözetleme yerine çıkıyordu. Komşu villaların çevre duvarları neredeyse omuzumun hizasına kadar düşmüştü. Araziyi yavaş yavaş istila eden çalılığın ötesinde bir adam, uçurtma planörüne asılı halde, bulutsuz gökyüzünde dönüyor, pilotun siperlikli miğferi hışırdayan orman örtüsünün üzerinde kontrast oluşturuyordu.

Gözetleme platformuna çıkan son basamakları tırmandığımda son villalar da aşağımda kalmıştı. Kale gibi duvarın üzerine oturup serin havada soluklanmaya çalıştım. Estrella de Mar yarımadasının yükseltileri altımda uzanıyordu. On mil doğuda Fuengirola gökdelen otelleri batan güneşi karşılıyordu ve perde duvarları, akşamın

*son et lumière** gösterisini bekleyen dev ekranlar gibiydi. Bulunduğum taş platformdan sonra arazi alçalarak limon ağaçlarının kapkara çukurluğuna, sonra da arka bahçe kapısına ve yangının geçtiği evin yanındaki garaj binasına iniyordu.

Platformdan ayrıldım ve limon bahçesine doğru yürüdüm, taşlı toprakta kundakçının bir ayak izi var mı diye bakınarak. Başımın üzerinden, deri gibi titreyen bir branda bezinin sesi geldi. Benim kim olduğumu merak eden uçurtma-planör pilotu üzerimde dolanıp duruyordu ve öylesine yakındaydı ki ayaklarındaki botlar kafama değecekti neredeyse; fakat siperliği gözlerini gizliyordu. Ona el sallamayı düşünemeyecek bir halde, limon ağaçlarının kömürleşmiş kütüklerinin arasında yürüdüm, yeri kaplayan kömür parçacıklarını ayakkabılarımla ezerek.

Otuz metre ileride Hollingerların şoförü bahçe kapısının yanında, sırtını giriş yolundaki eski Bentley'e dayamış halde duruyordu. Ellerini göğsünde çaprazlamış, beni yine aynı sabit ve yarı tehditkâr bakışlarla süzüyordu. Ben yaklaşırken ileriye doğru bir adım attı ve botları toprakta açılmış sığ bir çukurun birkaç santim önünde durdu. Bir ağaç kütüğünden sarı bir polis şeridinin ucu dalgalanıyordu ve bunun, kundakçının yangından önceki gece yanıcı sıvıyla dolu şişeleri sakladığı çukuru işaretlediğini düşündüm. Planörcü sanki saygıdan ötürüymüş gibi, tepenin üzerinden geriye çekildi brandası rüzgârda çatırdayarak. Miguel çukurun kenarında duruyor, yanmış toprak ayaklarının altında ufalanıyordu. Saldırganca duruşuna karşın, gelip onunla konuşmamı bekliyordu. Yoksa kundakçıyı bir an olsun görebilmiş miydi bu adam...?

"Miguel..." Ona doğru yürüdüm bir elimi kaldırıp selam vererek. "Buraya müfettiş Cabrera'yla gelmiştim. Frank Prentice'in ağabeyiyim ben. Seninle konuşmak istiyordum."

Gözlerini yere indirip çukura baktı, sonra olduğu yerde geriye çark edip kapıya gitti. Kapıyı arkasından kapattı ve merdivenleri hızla inerek, sırtı kamburlaşmış bir halde garaja girip kayboldu.

"Miguel...?"

İnatçı planörcüye sinirlenerek yere baktım. Kömürle kaplı toprakta iki gümüş para duruyordu; bu gümüş paralar herhalde şoförün, işverenlerini öldüren aileyi aşağılayıcı tavrını ifade ediyordu.

* (Fr.): Ses ve ışık. (ç.n.)

Çömeldim, paraları dolmakalemimle dürttüm ve dokunduğum şeyin bir çift otomobil anahtarı olduğunu fark ettim; anahtarlar küçük bir metal zincirle birbirine bağlanmış ve kısmen toprağa gömülmüştü. Hiç düşünmeksizin, bu anahtarların o Bentley'in olduğunu ve beni beklerken şoförün bunları düşürdüğünü varsaydım. Anahtarları elimle silip tozlarını temizledim Miguel'e geri vermek düşüncesiyle. Ama Bentley'in motoru çalışıyordu, egzozundan duman çıkıyordu ve bu anahtarların adli polis ekibinden biri tarafından düşürüldüğü kuşkusuzdu. Anahtarları elimde çevirip arabanın markasını bulmaya çalıştım ama düz krom yüzeyde hiçbir işaret yoktu. Bu anahtarların kundakçıya ait olabileceğinden kuşkulanıyordum, gömdüğü şişeleri götürürken düşürmüş ya da unutmuş olabilirdi.

Uçurtma-planörcü tepemde dolanıp duruyor, çelik sicimleri havada ıslık çalıyordu. Pilot, eldivenli elleriyle kontrol çubuklarını, sanki kanatlı bir atın dizginlerini çekiyormuş gibi kavradı. Araç birden dik bir şekilde yana yatıp limon bahçesine daldı; sol kanadı neredeyse yüzüme çarpacaktı.

Yanmış ağaçların arasına çömeldiğimde planörcü tepemde, Hollinger malikânesinin bahçe kapısına yaklaşmaya bir kez daha kalkışırsam yeniden dalış yapmaya hazır vaziyette dönüp duruyordu. Hollinger arazisinin dış duvarının ötesinde uzanan yamaçlardan aşağıya doğru kaçacak bir yol bulmak niyetiyle, başımı aşağıya eğerek küllü toprakta koştum. Planörcü, çıplak yamaçlardan yükselen sıcak hava kitlesinden yararlanarak tekrar süzüldü. Pilot, benim aşağıda kaçmaya çalıştığımın ve düşüp yerlerde kaydığımın farkında değilmiş gibi görünüyordu; görünüşe bakılırsa gözleri, Estrella de Mar kıyılarına doğru yuvarlanan dalgalara takılıp kalmıştı.

Aşağıda, Hollinger arazisinin alt sınırlarının ötesindeki okaliptüs ağaçlarının arasında yapılmış bir dizi villa belirdi. Arka bahçeleri ve avluları yüksek duvarlarla çevriliydi ve beni bir ikinci kat balkonundan izleyen bir kızın ürkmüş bakışlarından anladım ki, burada oturanların hiçbiri, kurtulmak için bahçelerine girmeme izin vermeleri bir yana, yardımıma bile gelmeyecekti. Toza ve küle batmış bir halde, düşe kalka, Protestan mezarlığının arka duvarına doğru ilerledim. Saygısız pilot zirveye geri dönmüştü, daireler çizerek döndükten sonra, iniş yapacağı sahile doğru dik bir dalışa geçti.

Mezarlığın arka kapısının yanında, kurumuş çiçekler ve solmuş çelenklerle dolu, taştan bir çöp kutusu vardı. Bir kana buketiyle ellerimi sildim, kalan son nem damlalarını sıkıp, derisi sıyrılmış avuçlarıma sürmeye çalışarak. Gömleğimdeki külleri silkeledim, dış kapıyı ittirip açtım ve mezarların arasında yürümeye başladım.

Mezarlık, tek bir ziyaretçi dışında bomboştu. Gri takım elbise giymiş zayıf bir adam, sırtı bana dönük olarak, mezartaşının üzerine bırakmaya pek niyetli görünmediği bir zambak ve eğreltiotu demetini tutuyordu elinde. Ben mezarın yanından geçerken dönüp baktı ve adeta kaçarcasına geri çevirdi başını, onu suçlu bir düşüncesi sırasında yakalamışım gibi. Bibi Jansen'in cenazesinde, hemen hemen herkesin uzak durduğu adamı tanıdım.

"Dr. Sanger...? Size yardım edebilir miyim?"

"Hayır... Teşekkür ederim." Sanger mezar taşının yüzeyini yokluyor, parlak mermere kazınmış harflere dokunuyordu zarif parmaklarıyla. Gümüş rengi taş onun saçlarıyla ve giysisiyle aynı renkti ve gözlerinde, hatırladığımdan da fazla bir melankoli görünüyordu. Sonunda zambakları taşın üzerine koydu ve koluma tutunarak doğruldu.

"Tamam... nasıl görünüyor?"

"Güzel bir anıt," dedim. "Herkesin burada toplanmış olmasına sevindim."

"Bunu ben düzenledim. Yapılması gereken de buydu." Bana mendilini verdi "Elinizi kesmişsiniz - ona bir bakayım ister misiniz?"

"Yo, bir şey değil. Acelem var. Bir uçurtma-planörcü saldırdı bana."

"Uçurtma-planörcü mü...?"

Gökyüzüne baktı ve ben çıkış kapısına doğru yürüyünce peşimden geldi. Kapının mandalını açtım ve caddeye adım atınca da, düşmemek için, park etmiş bir arabanın tavanına dayanmak zorunda kaldım. Arazinin biçimini hatırlamaya çalıştım. Citroën'i en az yarım mil uzakta, Hollinger malikanesinin doğusundaki yamaçta park etmiştim.

Mezarlığa ziyaretçi getirecek bir taksinin gelmesini bekledim, sonra da yorucu bir yürüyüşe başlamak için derin bir nefes aldım. Elli metre ötemde, Katolik mezarlığının kapısının önünde siyah de-

ri giysi ve siyah kask giymiş bir motosikletli, motosikletinin üzerinde ayaklarını iki yana açmış oturuyordu ve yüzü bir eşarpla örtülüydü. Gidonu kavrayan ellerinde zırhlı eldivenler vardı ve motorun egzozunun hafiften mırıltısını işitiyordum. Ön tekerlek biraz döndü ve bana yöneldiğini gördüm.

Biraz tereddüt ettikten sonra kaldırıma çıktım. Yol, dışarıya kapalı villaların önünden geçip gidiyor, sanki Estrella de Mar'a doğru düşüyormuş gibi birden aşağı inip görünmez oluyordu. Bir gözetleme uçağı gibi havada dönüp duran şey uçurtma-planörcüydü; kanatları batan güneşle gözümün arasına girince, kanatlarının kumaşı, yanan bir kuşun tüyleri gibi parıldadı.

"Bay Prentice...?" Dr. Sanger koluma dokundu. Mezarlıktan çıkmış, yüzü normale dönmüştü artık. Yakındaki bir arabayı gösterdi. "Sizi arabamla bırakabilir miyim? Sizin için daha güvenli olur..."

XVI
Suçlular ve hayırseverler

"Size iltimas geçmişler," dedim Sanger'a, villasına giren dik araba yolundan çıkarken. "New York hariç, gördüğüm en etkileyici graffiti koleksiyonu bu."

"Hoşgörülü bakalım ve buna sokak sanatı diyelim isterseniz. Ama korkarım bunun başka amaçları var."

Sanger arabasından çıktı ve garaj kapılarını inceledi. Çelik panellerin her santimi graffitiyle doluydu, spreyle yapılmış flöresans spirallerin ve halkaların, gamalı haçların ve tehdit edici sloganların görüntüsü pencere kanatlarının ve ön kapının üzerinde de devam ediyordu. Tekrar tekrar temizlemelerin sonucunda boyalar bulanıklaşmıştı ve garajdan, pencerelerden ve kapıdan oluşan üç kanatlı resim, delirmiş bir ekspresyonist ressamın kendini suçlu hale getirme

çabası gibi duruyordu.

Sanger bu görüntüye soluk bir yüzle bakarak başını salladı, pek sempati duymadığı çalışmaları modanın baskısı yüzünden sergilemeye zorlanan, kafası karışmış bir galeri küratörü gibi.

"Burada birkaç dakika dinlenmenizi teklif ediyorum," dedi kapının kilidini açarken. "Bir taksi sizi arabanıza götürebilir. Yoksa sizin için çok büyük zorluk olur bu..."

"Çok naziksiniz Doktor. Tehlikede olduğumdan emin değilim. Kendi ayaklarımla yolculuk edebilecek yeteneğim var gibi."

"O uçurtma-planörcü bayağı tehlikeli görünüyordu. Ve o motosikletli. Estrella de Mar çoğu kişinin sandığından daha tehlikeli bir yerdir."

Sanger beni salona buyur etti ve boş sokağı kolaçan edip kapıyı kapattı. Rahatlama ve boyun eğme karışımı, belli belirsiz bir iççekişle, çıplak duvarlara baktı; duvarlar, bahçeye bakan pencerelerin üzerindeki, hepsi de karanlık birer kale mazgalı gibi olan çelik ızgaraların gölgeleriyle çapraz karelere bölünmüştü. Demir çubukların üzerinde hareket eden siluetlerimiz, hapisane yaşamındaki bir törene katılan tiplere benziyordu.

"Bu bana Piranesi'nin *Carceri*'sini hatırlatıyor - o garip gravürlerin içinde yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi" Sanger dönüp beni süzdü. "Tehlikede miydiniz? Kuvvetle muhtemel. Crawford tencereyi hep kaynar tutmayı sever, ama bazen çok ileri gidiyor."

"Düşündüğümden daha iyi hissediyorum kendimi. Ama uçurtma-planördeki adam Crawford değildi. Ve motosikletteki de."

"Onun arkadaşlarıdır, tahmin ederim. Crawford'un, onun ne istediğini bilen bir sempatizanlar şebekesi vardır. Sanıyorum size eziyet ediyorlar. Her halükârda, kendinizi meydana çıkarmamaya dikkat edin, Frank'in ağabeyi olsanız bile."

Sanger beni, bir yüzme havuzunun neredeyse tümüyle doldurduğu küçük ve duvarlarla çevrili bir bahçeye tepeden bakan bir odaya götürdü. Bu uzun odada iki koltuk ve alçak bir masa vardı. Bir zamanlar kitapların dizili olduğu duvarlar şimdi bir karton kutular koleksiyonuyla doluydu. İçerideki hava, sanki bahçeye bakan kapı ve pencereler hiç açılmamış gibi durgun görünüyordu.

"Bakıyorum, taşınıyorsunuz," dedim. "Buraya mı taşınıyorsunuz, yoksa buradan çıkıyor musunuz?"

"Çıkıyorum. Bu evin bazı dezavantajlarını fark ettim, çok acı bazı anıların yanı sıra. Şimdi oturun ve sakinleşmeye çalışın." Sanger beni, çevirmeye çalıştığım bahçe kapısının kolundan uzaklaştırıp geri döndürdü, aşırı heyecanlı halimden endişelenerek. Duyarlı elleriyle çenemi yukarı kaldırdı ve parmaklarından yayılan, mezar zambaklarının belli belirsiz kokusunu duydum. Boynumdaki, kaybolmaya yüz tutmuş çürüklere dokundu ve sonra karşımdaki deri koltuğa oturdu, benim analizime başlamaya hazırmış gibi. "Paula Hamilton, kardeşinizin dairesindeki saldırıdan söz etti bana. Söylediğine göre, saldırganın niyeti sizi öldürmek değilmiş. Neden, bir fikriniz var mı? Tamamen onun merhameti sayesinde sağ kalmışa benziyorsunuz."

"Evet öyle. Sanırım benim nasıl bir tepki göstereceğimi görmek istedi. Bu bir tür başlangıçtı. Bir davetti sanki..."

"Yeraltına mı? Gerçek Estrella de Mar'a mı?" Sanger kaşlarını çatarak baktı bana, kendimi düşünmememi pek onaylamadığını göstererek. "Geldiğinizden beri pek çok insanı tedirgin ettiniz, tahmin edileceği gibi. Tüm o sorular..."

"Onlar sorulmalıydı." Sanger'ın savunmaya geçmiş hali beni rahatsız etmişti. "Hollinger yangınında beş kişi öldü."

"Korkunç bir suç, eğer kasten yapılmışsa." Sanger öne eğildi, gösterdiğim kısa süreli hiddeti bertaraf etmek için gülümsemeye çalışarak. "Sorduğunuz o sorular - bunlar Estrella de Mar'da yanıtı bulunmayan türden sorular belki de. Ya da yanıtları, duymak isteyeceğiniz türden olmayabilir."

Ayağa kalktım ve boş kitap rafları boyunca yürüdüm. "Böyle bir ihtimal pek fazla değil. Gerçekte hiçbir yanıt alabilmiş değilim. Burada bir gizli tertibin döndüğünü düşünmek geliyor içimden, ama böyle bir şey de olmayabilir. Her halükârda, Frank'i hapisten kurtarmalıyım."

"Elbette. Onun itirafı karakterine çok aykırı. Kaçınılmaz bir şekilde, ağabey olarak kendinizi sorumlu tutuyorsunuz. Lütfen oturun, size maden suyu getireyim."

Özür dileyerek, mutfağa gitmeden önce aynaya bakıp gümüş rengi saçlarını düzeltti. Onun bu havasız villada, ilaçla yatıştırılmış Bibi Jansen'le yaşadığını gözümün önüne getirdim, Estrella de Mar standartlarına göre bile garip bir aileydi bu. Sanger'da neredeyse

kadınsı bir hal, sersemlemiş bir uyuşturucu bağımlısına güven verecek ve kadını yatağına götürmeye ikna edebilecek, sürekli bir nezaket vardı. Onu, bir hayalet gibi sessizce seks yaparken düşündüm.

Öte yandan onda, kuşkularımı uyandıran bir kaçamak yapma çabası seziyordum. Sanger'ın da, Hollingerların evini yakması için bir nedeni vardı - Bibi'nin rahmindeki dölüt. Onun bir hastasını gebe bıraktığının anlaşılması hekimlik mesleğinden men edilmesine yol açabilirdi. Ama bu adam o kızcağıza açıkça bakmış, ve ölümünün ardından kendine özgü, şüpheli bir tarzda yas tutmuştu; önce cenazedeki düşman kalabalığa cesaretle karşı durarak ve sonra da, ben onu mezar taşının önünde yalnız yakalayınca utançtan kızararak. Kendini beğenmişlikle kendini cezalandırma, aynı süet eldiveni giymişti; bu adamın o gümüş renkli mezar taşını, giysisine ve saçlarına tam uygun olduğu için mi seçmiş olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Taksi çağırmak için sabırsızlanarak bir telefon aradım. Estrella de Mar'da Crawford'u kovalamanın, anahtarları bulmanın ve uçurtma-planörcüyle yaptığım düellonun heyecanı beni eyleme daha hazır hale getirmişti. Bahçeye bakan pencerelere doğru yürüdüm ve aşağıdaki, suyu boşalmış havuza baktım. Birisi duvarın üzerinden sarı boyayla dolu bir kutu atmıştı ve güneş gibi her yana saçılan kanarya renginde bir leke drenaj deliğine doğru sızıyordu.

"Bir soyut resim daha," diye işaret ettim Sanger'a, maden suyuyla dönerken. "Neden taşındığınızı anlıyorum."

"Kalmanın da gitmenin de zamanı vardır." Omuzlarını silkti, kendi bahanelerine razı bir şekilde. "Sahil boyundaki Costasol yerleşiminde bazı mülklerim var; yazın terk ettiğim birkaç bungalov. Onlardan birine taşınmaya karar verdim."

"Residencia Costasol mu? Çok sakindir orası..."

"Elbette, pratikman uyurgezerlik. Ama benim aradığım da bu. Güvenlik sistemleri sahilin her yerinden daha gelişmiştir." Sanger bir pencere açtı ve Estrella de Mar'ın akşam seslerini dinledi, iyi korunmuş villasına kitaplarıyla başbaşa kalmaya çekilmiş, sürgündeki bir siyasi lider gibi. "Kovulduğumu söylemiyorum ama daha sakin bir yaşam arıyorum bundan sonra."

"Orada doktorluk yapacak mısınız? Yoksa puebloların halkı psi-

kiyatrik yardımın ötesinde mi?"

"Küçük bir talihsizlik bu." Sanger koltuğa dönmemi bekledi. "Güneşte uyuklamak yasaklansaydı kimse emekli olmaya kalkışmazdı."

Ilık suyu yudumladım Frank'in insanı canlandıran maltlarını düşünerek. "Doğruyu söylemek gerekirse Doktor, Recidencia Costasol'da emekli çok az. İnsanların çoğu kırkında ya da ellisinde."

"Bugünlerde her şey daha çabuk geliyor. Gelecek, ağa vuruş yapan bir tenis oyuncusu gibi saldırıyor üstümüze. Yeni bazı mesleklerde çalışanlar otuzlu yaşlarının sonunda zirveye varıyorlar. Tesadüfen, Costasol'dan önemli miktarda hastam var. Buradaki hekimlik faaliyetinin suyu çektiği şu zamanda taşınmayı akıllıca kılıyor bu."

"Yani Estrella de Mar'da yaşayanların hamuru daha mı sağlam? Çelişkileri ya da ruhsal stresleri daha mı az?"

"Çok daha az. Tiyatro kulüpleriyle ve koro topluluklarıyla haddinden fazla meşguller. İnsanın kendine gerçekten acıyabilmesi için bayağı bir boş vakit gerekir. Burada, havada dolaşan özel bir şey var - ama kastettiğim, sizin uçurtma-planörcü değil tabii."

"Ama Bobby Crawford'un adını andınız değil mi?"

Sanger bardağın kenarına baktı, pürüzlü yüzeyde kendi yansımasını arıyormuşcasına. "Crawford, evet. Sizin de gördüğünüz gibi, çok dikkate değer bir adam. Gerçekte kendisinin de farkına varmadığı bazı tehlikeli nitelikleri var. İnsanları heyecanlandırıyor ve hiç anlamadıkları bir şekilde harekete geçiriyor. Ama genelde, onda bir iyilik gücü var. Estrella de Mar'a öyle çok enerji verdi ki, herkes bu tempoya ayak uyduramaz. Bazılarının saha çizgisinin dışına çekilmesi gerekiyor."

"Bibi Jansen gibilerinin mi?"

Sanger dönüp avluya, havuzun yanında duran şezlonga baktı. Tahminimce, İsveçli genç kızın, psikiyatristinin melankolik ve arzulu bakışlarının altında güneşte yatıp rahatladığı yer burasıydı. Kızın adı anılınca adam mutlu günlerine dair sığ bir tefekküre dalmış gibi görünüyordu.

"Bibi... Çok severdim onu. Hollingerların yanına girmeden önce sık sık gelip benim kapımı çalar, benimle kalıp kalamayacağını sorardı. Bir uyuşturucu bağımlılığının ardından onun başka bir

uyuşturucu bağımlılığını tedavi ettim ve hep evime kabul ettim. Onu, kafasını sakatlayan her şeyden vazgeçirebilmek bir şanstı. Sahildeki barların ona göre olmadığını biliyordu. Crawford'la arkadaşlarıysa onu bir var olma ya da yok olma sınavına sokuyorlardı, sanki o kız kendisine yardımcı olacak muazzam bir yeteneği olan bir Piaf ya da bir Billie Holiday'miş gibi. Aslında o kızcağız korkunç bir şekilde savunmasız biriydi."

"Herkes onu seviyormuş galiba - cenazede gördüm bunu."

"Cenaze mi?" Sanger geçmişe dönüp gözlerini yeniden odakladı. "Andersson pek iyi bir gününde değildi. Sevimli bir oğlandır; yetenekli bir tamirci olduğunu fark etmiş, hippilerin sonuncusu. O kız ona, sırt çantasıyla Nepal'de geçirdiği delikanlılık günlerini hatırlatırdı. Bibi'nin, sahilde bir çingene gibi yaşayan bir çocuk olarak kalmasını istiyordu."

"O kızın oraya ait olduğunu hissetmiş. Belki de dünyaya, kendilerini yakmaya hazır birkaç kişi gerekli. Bu arada, Andersson'a göre, o kızın karnındaki çocuğun babası sizmişsiniz."

Sanger gümüş rengi saçlarını elinin tersiyle düzeltti. "Estrella de Mar'da herkes böyle sanıyor. Ben o kızı korumaya çalıştım, ama ikimiz asla sevgili olmadık. Na yazık ki, o kıza dokunduğumu bile sanmıyorum."

"Sizin, hastalarınızla yattığınızı söylüyorlar."

"Ama Bay Prentice..." Sanger benim saflığıma şaşmış görünüyordu. "Hastalarım benim arkadaşlarımdır. Buraya altı yıl önce, karım öldüğünde geldim. Karşılaştığım kadınlar benden yardım istediler - çok içki içiyorlardı, uyku haplarına bağımlıydılar ama gerçekte uyku uyuyamıyorlardı. Bazıları can sıkıntısının uzak kıyılarına yolculuk yapmıştı. Arkalarından gidip onları geri getirdim ve yaşamlarına bir anlam vermeye çalıştım. Bir ya da ikisi için, bunun anlamı kişisel ilişkiydi. Ama diğerleri - yani Bibi ve Hollingerların yeğeni - için ben bir rehberden ve danışmandan başka bir şey değildim."

"Anne Hollinger mı?" Yanmış yatak odasını hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Anne'i geri getiremediniz - o kız bir eroin bağımlısıydı."

"Kesinlikle değil." Sanger, yetersiz bir genç meslektaşının yanlışını düzeltir gibi kesin ve net konuştu. "O kız tümüyle temizdi.

Kliniğin birkaç başarısından biriydi bu, size garanti ederim."

"Doktor, yangın sırasında kendine iğne yapıyordu. Onu banyoda, kolunda bir iğneyle bulmuşlar."

Sanger soluk elini kaldırıp beni susturdu. "Bay Prentice, çok çabuk karara varıyorsunuz. Anne Hollinger bir diyabetikti. Kendisine yaptığı iğne eroin değil insülindir. Onun ölümü öyle büyük bir trajedidir ki onu daha fazla rezil etmeye gerek yok..."

"Üzgünüm. Bazı nedenlerden, o şekilde varsaymıştım. Paula Hamilton'la ben Cabrera'yla birlikte evi ziyaret ettik. Paula onun bağımlılığının yeniden başladığı kanısındaydı."

"Dr. Hamilton artık onu tedavi etmiyordu. O iki kadının arasına, anlayamadığım bir soğukluk girmişti. Anne'in diyabeti altı ay önce Londra'da teşhis edildi." Sanger, boş havuzu batık bir sunağı andıran minyatür bahçenin üzerinde batan güneşe baktı kasvetli bir yüzle. "Kızcağızın, tüm o çektiklerinden sonra bir de o anlamsız yangında Bibi'yle birlikte ölmesi gerekiyormuş. Bunun olduğuna inanmak bile hâlâ zor."

"Ve daha da zoru, bunun arkasında Frank mi var?"

"İmkânsız." Sanger ölçülü bir tonda konuşuyor, tepkimi görmek için beni süzüyordu. "Frank, Estrella de Mar'da, bu yangını çıkarabilecek en son kişidir. O, muğlaklığı ve soru işaretiyle biten cümleleri severdi. Yangınsa çok kesin bir eylemdir; tartışılacak hiçbir şey bırakmaz ardında. Frank'i iyi tanırım - daha önceki günlerde Club Nautico'da briç oynardık birlikte. Söyleyin bana, Frank çocukken hırsızlık yapar mıydı?"

Bir an tereddüt ettim, fakat Sanger bu soruya öylesine rasgele geçivermişti ki ısındım sanki ona. "Annemiz biz küçükken öldü. Bu, bizim aileyi... dağıttı. Frank çok kötü sarsılmıştı."

"Hırsızlık yapar mıydı?"

"Bu bizi bir arada tutardı. Ben bunu gizler ve suçu üzerime almaya çalışırdım. Bir şey olacağından değil - babamızın bizi cezalandırdığı çok nadirdi."

"Peki siz kendiniz hiçbir şey çalmazdınız, öyle mi?"

"Hayır. Sanıyorum bunu benim yerime Frank yapardı."

"Ve siz ona imrenir miydiniz?"

"Hâlâ imreniyorum. Bu ona, bende olmayan bir özgürlük verirdi."

"Ve şimdi yine çocukluk zamanındaki rolünüzü üstlenip Frank'i başka bir beladan kurtarıyorsunuz öyle mi?"

"Daha başından beri bunun farkındaydım. İşin garibi, bir tarafım, Hollinger yangınını onun çıkarmış olabileceğinden şüpheleniyor."

"Elbette, onun 'suç'unu kıskanıyorsunuz. Bobby Crawford'u böyle ilginç bulmanıza şaşmamak gerek."

"Bu doğru - o gelişigüzel enerjide insanı hipnotize eden bir şeyler var. Crawford tekneyi hep kayaların o kadar yakınından geçiriyor ki insanları büyülüyor. Hayatlarını bol bol günah ve ahlâksızlık olanaklarıyla süslüyor. Ama nasıl oluyor da ona tahammül ediyorlar?" Koltukta oturamayacak kadar huzursuzlanıp ayağa kalktım ve kitap kolilerinin arasında dolaşıp durdum; Sanger beni dinliyor, nazik parmaklarıyla bir dizi kule yapıyordu. "Bugün öğleden sonra onu takip ettim - belki yirmi kez tutuklanabilirdi. Korkunç zarar verici biri; uyuşturucu satıcılarından, araba hırsızlarından ve fahişelerden oluşan bir şebekeyi yönetiyor. Bu adam sevimli ve çok enerjik, ama insanlar onu neden defetmiyorlar? Bu adam olmasa Estrella de Mar bir cennet olurdu."

Sanger kulesini bozup, başını şiddetle iki yana salladı. "Bence değil. Aslında, Estrella de Mar belki de Bobby Crawford sayesinde bir cennet."

"Tiyatro kulüpleri, galeriler, koro toplulukları? Crawford'un bunlarla hiçbir ilgisi yok ki."

"Bunların onunla çok ilgisi var. Crawford gelmeden önce Estrella de Mar, Costa del Sol'da herhangi bir sayfiyeydi. İnsanlar bir Votka ve Valium bulutu halinde, boş boş dolaşıp dururdu - o zamanlar çok fazla hastam vardı, söyleyeyim size. Kulübün bomboş tenis kortlarını, havuzun kenarında tek bir üyenin yattığı günleri hatırlıyorum. Bir sonraki güne kadar suya giren olmazdı. Üzerinde yüzen tozları görürdünüz."

"Peki Crawford her şeyi nasıl canlandırdı? O bir tenisçi..."

"Ama Estrella de Mar'a hayat veren, onun kortun bir ucundan ötekine yaptığı ters vuruşları değil. Başka yetenekleri harekete geçirdi." Sanger ayağa kalkıp pencereye gitti ve akşam karanlığında çığlık çığlığa öten, yakınlardaki bir güvenlik alarmını dinledi. "Bir bakıma, Crawford tüm Costa del Sol'un, hatta onun ötesinde, daha

da büyük bir dünyanın kurtarıcısı belki de. Cebelitarık'ta bulundunuz değil mi? Açıkça, kötü yola adanmış, küçük çapta hırsların gururlu son ileri karakollarından biri. Brüksel'deki bürokratların orayı kapatmaya çalışmalarına şaşmamak gerek. Hükümetlerimiz bize hiç çalışmayacağımız bir gelecek yaratmak için uğraşıyor; ve bu, adi suçluları da içeriyor. Bu sahillerde gördüğünüz gibi bir boş gezerler toplumu var geleceğimizde. İnsanlar yine çalışacak ya da bazıları çalışacak, ama hayatlarının sadece on yılında. Otuzlu yaşlarının sonuna gelince emekli olacaklar; elli yıllık boşta gezerlik olacak önlerinde."

"Güneşe bakan bir milyar balkon. Ama bu, savaşlara ve ideolojilere kesinlikle elveda anlamına geliyor."

"Ama insanları nasıl enerjik hale getireceksiniz, onlara toplum duygusunu nasıl vereceksiniz? Sırtüstü yatan bir toplum kurnaz yırtıcılara karşı savunmasızdır. Siyaset profesyonel bir kastın eğlencesidir ve geri kalanlarımıza heyecan vermiyor. Dinsel inançsa düşsel ve duygusal bağlılıkla dolu, muazzam bir çaba gerektiriyor ki, bir gece öncesinin uyku haplarıyla hâlâ sersem haldeyseniz bir araya toplamak zor. İnsanları harekete geçirecek, onları doğrudan tehdit ederek birlikte davranmaya zorlayacak bir tek şey kalıyor geriye."

"Suç mu?"

"Suç, ve ahlâkı çiğneyici davranış ki bunlarla ben, illegal olmaları şart olmayan, ama bizi kışkırtan ve şiddetli duygular yaşama ihtiyacımızı kaçak yoldan gideren, sinir sistemimizi hızlandıran, ve boş kalmanın, eylemsizliğin körelttiği sinapslardan atlayan tüm etkinlikleri kastediyorum." Sanger karanlık göğü gösterdi eliyle, planetaryumda*, bir yıldızın doğuşunu gösteren bir profesör gibi. "Çevrenize bir bakın - Estrella de Mar'da yaşayanlar bunu çoktan benimsemişler."

"Ve Bobby Crawford da yeni Mesih, öyle mi?" Sanger'ın suyundan kalan son yudumu içtim ağzımdaki tatsızlığı götürmeye çalışarak. "Nasıl oldu da hikâyeden bir tenisçi bu yeni gerçeği keşfetti?"

"Keşfetmedi ki. Umutsuz bir şekilde içine girdi yalnızca. Onun o bomboş tenis kortlarında dolaştığı, o servis makinesiyle hiç bit-

* İçinde, yıldızları ve güneş sistemini hareket halinde gösteren bir düzenek bulunan bina. (ç.n.)

meyen maçlar yaptığı günleri hatırlıyorum. Bir gün öğleden sonra kulüpten öfkeyle çıktı ve birkaç saat süresince araba çalıp dükkânlardan hırsızlık yaptı. Belki de tesadüf ama, hemen ertesi sabah iki tenis dersi doluverdi."

"Hemen ardından mı? İnanmıyorum buna. Birisi benim evime tecavüz eder, köpeğimi vurur ve hizmetçimin ırzına geçerse benim tepkim bir sanat galerisi açmak olmaz."

"İlk tepkiniz değil tabi. Ama daha sonra, çevrenizdeki olayları ve dünyayı sorgularsanız... sanat ve suç daima yan yana gelişmiştir."

Kapıya kadar peşinden gittim ve taksi çağırmak için telefon ederken bekledim. Konuşurken aynada kendine baktı, kaşlarına dokundu ve soyunma odasındaki bir aktör gibi saçlarını düzeltti. Bu adam bana, Hollinger malikanesindeki yangını Bobby Crawford'un çıkardığını ve Frank'i de günah keçisi olmaya bir şekilde zorladığını mı söylüyordu yoksa?

Birlikte merdivende, güvenlik ışıklarıyla parıldayan graffitilerin yanında dururken dedim ki: "Sizin şemanızda bir şey eksik - suçluluk duygusu. Buradaki insanların pişmanlık duygusuyla sakatlandığını hesaba katmadınız."

"Ama Estrella de Mar'da pişmanlık yoktur. Bu lüksten vazgeçmek zorundaydık Bay Prentice. Burada ahlâkı çiğneyici davranışlar kamu yararınadır. Ne kadar eski ve kökleri ne kadar derinde olursa olsun her türlü suçluluk duygusu giderilmiştir. Frank bunu keşfetti. Ve siz de keşfedebilirsiniz."

"Dilerim öyle olur. Son bir soru - Hollingerları kim öldürdü? Bobby Crawford mu? Ateşi çok seviyor."

Sanger'ın burnu karanlıkta havaya kalkmıştı. Her sese, her fren cayırtısına, her müzik gümbürtüsüne duyarlı gibiydi. "Bundan kuşkuluyum. O yangın fena halde yok ediciydi. Ayrıca, Crawford Bibi'ye ve Anne Hollinger'a çok düşkündü."

"Yaşlı çiftten hoşlanmıyormuş."

"Öyle de olsa." Taksinin farları giriş yolundan gelirken beni çakılların üzerinden ileriye doğru yöneltti. "Nedenleri arayarak bu işten kimin sorumlu olduğunu bulamazsınız. Estrella de Mar'da, ve aynı şekilde, gelecekte de hiçbir yerde, suçların bir nedeni yoktur ve olmayacak. Sizin aramanız gereken, Hollingerları öldürmesi için görünürde hiçbir nedeni olmayan biridir."

XVII
Bir fikir değişikliği

Ne yapacağı son ana kadar belli olmayan Frank benimle görüşmeye karar vermişti. İyi haberi Club Nautico'ya Señor Danvila getirdi, önemli bir hamlenin gerçekleşmiş olduğundan emin bir şekilde. Yüzme havuzundan döndüğümde lobide beni bekliyordu ve ben onu İngiliz spor gazete ve dergilerinin oluşturduğu arka fonun önünde dururken tanıyamayınca şaşırmamış göründü.

"Bay Prentice...? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Señor Danvila?" Güneş gözlüklerimi çıkarınca, elinde hiç durmadan yer değiştiren evrak çantaları gezdiren o huzursuz tipi tanıdım. "Buyrun."

"Kardeşinizle ilgili, acil bir konu var. Bu sabah, onun artık sizi kabul edeceği söylendi bana."

"İyi..."

"Bay Prentice..." Avukat asansöre kadar peşimden geldi ve çağrı düğmesinin üzerine elini koydu. "Beni anlayabildiniz mi? Kardeşinizi ziyaret edebileceksiniz. Sizinle görüşmeyi kabul etti."

"Bu... harika. Fikrini neden değiştirdi acaba, biliyor musunuz?"

"Fark etmez. Önemli olan, onu görebileceğiniz. Size anlatacak bir şeyi olabilir. Belki de dava için yeni bir kanıttır."

"Tabii. Bu harika bir haber. Herhalde her şeyi enine boyuna düşünecek zamanı buldu."

"Kesinlikle." Tüm o, inatçı fakat bıkkın öğretmen havasına karşın, Danvila beni beklenmedik derecede keskin bir dikkatle gözlüyordu. "Bay Prentice, kardeşinizle görüştüğünüzde ona kendiliğinden konuşması için zaman tanıyın. Ziyaret saati bugün öğleden sonra dört buçuk. Dr. Hamilton'ı da getirmenizi istedi."

"Bu daha da iyi. Klinik'ten arayayım onu. Kadının onunla konuşmayı çok istediğini biliyorum. Davadan ne haber, davayı etkileyecek mi bu?"

"Eğer itirafını geri çekerse Marbella'daki mahkemeye başvuracağım. Her şey bugün öğleden sonraki görüşmenize bağlı. Ilımlı davranmak gerek Bay Prentice."

Hapisanenin ziyaretçi otoparkında randevulaştık. Danvila'yı arabasına kadar geçirdim ve adam evrak çantalarını yolcu koltuğuna istiflerken havlu giysimin cebinden limon bahçesinde bulduğum anahtarları çıkardım. Onları kapı kilidinde denedim ama, tahmin ettiğim gibi, uymadıklarını gördüm. Ama Danvila bakışlarımdaki yön değişimini fark etmişti.

"Bay Prentice, Estrella de Mar'da iyi eğlenebiliyor musunuz?"

"Pek değil. Ama çok çekici bir yer burası, kendine has bir de büyüsü var."

"Büyüsü var, evet." Danvila ani bir hareket yapmasını engelliyormuşçasına direksiyonu kavradı. "Kardeşinize benzemeye başladınız."

Frank'in dairesine dönüp onun verdiği kararın anlamını tahmin etmeye çalıştım. Benimle, ya da dostlarıyla ve Club Nautico'daki iş arkadaşlarıyla görüşmeyi reddederek davanın altına bir çizgi çek-

miş; Hollingerların ölümündeki suçu, kendi altındaki bir bürokratın yaptığı yolsuzluk üzerine istifa eden bir bakan gibi üstlenmişti. Aynı zamanda da beni, annemizin ölümünden sonra birlikte yaşadığımız pişmanlık duygusunu tekrar yaşamaktan koruyordu. Annemizi hayatta tutmak için çok uğraş vermiştik; onu düşmesin diye tutar, banyo döşemesinde kırılmış viski bardağı parçalarını süpürüp temizlerdik.

Mutfak çekmecesindeki yağlı çatal-bıçakları parlatmaya çalışan, sekiz yaşındaki o azimli çocuğu hatırlayınca Frank'e karşı bir sevgi kabardı içimde. Ancak şimdi kabul edebiliyordum; o mahvolmuş, yalnız kadın oğullarının farkında bile değildi belki, kendisinin bile pek farkında değildi; evdeki aynalara, sanki kendi görüntüsünü hatırlamaya çalışıyormuş gibi bakardı.

Garip bir şekilde, Estrella de Mar'da pişmanlığın her türlü kalıntısı yok olmuş, iyiliksever gün ışığında, yüzme havuzlarının üzerindeki sabah sisi gibi buharlaşıp gitmişti. Paula'nın Klinik'teki tele-sekreterini aradım ve Malaga'ya gitmeden önce onunla Club Nautico'da birlikte bir öğle yemeği ayarladım. Duş yaptıktan sonra balkonda durup, kortlarda, Bobby Crawford tarafından her zamanki gibi fedakârca nezaret edilerek ter döken tenisçileri seyrettim.

Frank'in tenis raketi alet dolabında duruyordu ve şeytan, kortlara gidip Crawford'a bir setlik meydan oku diyordu. Beni kolayca yenerdi ama bunun nereye varacağını merak ediyordum. İlk önce zımba gibi, birinci sınıf vuruşlarla ve benim kafamı hedef alan yüksek atışlarla karşılaşacaktım ama daha sonra oyununun düzeyini düşürüp birkaç puvan kaybederek beni onunla rekabete çekecekti. Eğer oyunda kasten beceriksizleşirsem bana büyük bir fark atacak, ama birkaç dikkatsiz ağ vuruşu yapmaktan da kendini alamayacaktı. . .

Onun Porsche'si araba parkında, benim yanan Renault'nun asfaltı kavurmasıyla oluşan siyah çizgiyle çevrili yerin ortasındaydı. Crawford hep buraya park ediyordu; ya bana araba yangınını hatırlatmak için ya da sapıkça bir dayanışma gösterisi olsun diye yapıyordu bunu. O sabah daha erken bir vakitte, bulduğum anahtarları onun Porsche'sinin kapısında denemiştim. Torpido gözünün üzerinde duran eski *Economist* sayılarına, bir karton Türk sigarasına ve kehribar rengi camlı pilot gözlüklerine bakarken, anahtarlar kilide

uymayınca derin bir rahatlama hissetmiştim birden.

Paula'yı beklerken Frank için yeni bir takım giysiyi paket yaptım. Dolapta temiz gömlek ararken, büyükannemizden bize kalan dantel şala rastladım. Sararmış kumaşıyla, moher süveterlerin arasında bir kefen gibi duruyordu ve bu şalı annem tuvalet masasında otururken onun omuzlarına koyduğumu hatırladım; ve teninin kokusunun viskinin baskın kokusuyla nasıl ayrılmaz bir şekilde karıştığını.

Paula'nın BMW'si dönüp otoparka girdi ve Porsche'nin yanında durdu. Spor arabayı tanıdı ve burnunu tutarak bir kızgınlık gösterisi yaptı, sonra da geri geri uzaklaşıp başka bir boş yere park etti. Yolcu koltuğundaki bir meyve sepetinden bir portakal aldı, arabadan çıktı ve hızla girişe doğru yürüdü. Onu görmek hoşuma gitmişti her zamanki gibi. Beyaz pantolonlu takımıyla ve yüksek topuklarıyla, boynunda dalgalanan ipek eşarbıyla bir doktordan çok, Puerto Banus'taki son moda giyinmiş yatçı konuklara benziyordu.

"Paula...? Sen misin?"

"Öyle olsun." İçeri girip daire kapısını kapattı ve balkona çıktı. Bir elindeki portakalı hafifçe atıp tutarak, asfaltın yanmasıyla oluşan yuvarlağı gösterdi. "İnşallah bunu temizlerler. David Hennessy'yle bir konuş. Neyse ki sen arabada değilmişsin."

"Derin uykudaydım. Geceyarısından sonraydı."

"Direksiyonda uyukluyor ya da çiftleşen birilerini gözetliyor olabilirdin. Bazıları arabada seks yapmaktan hoşlanıyor, nedendir bilmem." Portakalı tutmam için bana attı ve balkon demirine yaslandı. "Ee, nasılsın? Uçurtma - planörcülerin saldırdığı ve boğularak ölümden dönmüş biri olarak bayağı iyi görünüyorsun."

"İyiyim. Sanki başım dönüyormuş gibi geliyor. Frank'i görmenin heyecanı bu."

"Elbette." Gülümseyerek bana doğru gelip omuzlarıma sarıldı ve yanağını yanağıma bastırdı. "Adamcağızı düşünmekten hasta olduk. Nihayet onun kafasında neler varmış öğreneceğiz."

"İnşallah. Bir şey onun fikrini değiştirmiş olsa gerek, ama kimbilir nedir."

"Fark eder mi?" Parmaklarını boynumdaki çürüklerin üzerinde

gezdirdi. "En önemli şey onunla temasa geçiyor olmamız. Sen Frank'i görmek istiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Yalnızca. . . ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çok damdan düşer gibi oldu ve pek fazla anlamı olmuyor olabilir. Cabrera bana yapılan saldırıları ona söylemiştir. Tahmin ederim, Frank benim Londra'ya geri dönmemi isteyecek."

"Peki ya sen? Sen geri dönmek istiyor musun?"

"Pek değil. Estrella de Mar ilk başta sandığımdan çok daha ilginç bir yer. Ayrıca..."

Tenis kursu öğle yemeği molası vermiş, oyuncular soyunma odalarının yolunu tutuyordu. Crawford stop etmiş servis makinasının etrafında dolaşıp duruyor, sağa sola saçılmış topları fırlatıcıya geri koyuyordu. Oyuncuların arkasından hızlı bir depara kalktı, onları duşlara kadar onunla yarışmaya davet edercesine. Enerjisine duyduğum hayranlıkla ona el sallamak üzereyken Paula kolumu tuttu.

"Charles..."

"Ne var?"

"Kendine hakim ol. Kardeşinden daha fazla Bobby Crawford'u düşünüyorsun."

"Bu doğru değil." Paula'nın peşinden yatak odasına gittim, Paula Frank'in giysileriyle dolu bavulu yeniden yerleştirmeye başlamıştı. "Ama Crawford ilginç biri. O, Estrella de Mar demek. Geçen gün Sanger'la konuştum; bizim, gelecekte tüm boşta gezer toplumların bir prototipi olduğumuzu söyledi."

"Sen de katılıyor musun buna?"

"Olabilir. O, genç kızlara karşı, kendisinden gizlemeye çalıştığı bir düşkünlüğü olan, garip bir adam. Ama çok zeki biri. Onun görüşünce, Estrella de Mar'ı götüren motor suçtur. Suç ve Sanger'ın, ahlâkı çiğneyici davranış dediği şeyler. Şaşırmadın mı Paula?"

Omuzlarını kaldırdı ve bavulun kilitlerini kapattı. "Suç ihbarında bulunan hiç kimse yok."

"Ve bu da suçların en mükemmeli - kurbanlar ya bu işe istekli ya da kurban olduklarının farkında değiller."

"Ve Frank de bu kurbanlardan biri mi?"

"Belki de. Çok garip bir mantık geçerli burada. Tahminimce Frank bunun farkındaydı."

"Bugün öğleden sonra kendisine sorabilirsin bunu. Üstünü değiş de yemeğe gidelim."

Kadın kapının yanında durup, büro çekmecesindeki pasaportumu ve cüzdanımı almamı ve içindeki yirmi bin pesetayı çıkarıp saymamı bekledi.

"Niçin onlar? David Hennessy'nin senden yemek için para istediğini söylemeyeceksin herhalde."

"Henüz değil. Bunlar, Frank'e yardımı dokunabilecek hapisane görevlilerinin ellerini boş bırakmamak için. Buna rüşvet diyesim geliyor ama kulağa pek hoş gelmiyor."

"İyi." Paula onaylayarak başını sallarken eşarbını yeniden bağladı ve giysisinin, göğüs yarığını açıkta bırakan yerini düzeltti aynada. "Arabanın anahtarlarını unutma."

"Onlar... yedek anahtarlar." Limon bahçesinde bulduğum anahtarlar masanın üzerinde duruyordu. Paula'ya bir şey söylemedim, çünkü bunları onun BMW'sinin kapısında deneyinceye kadar beklemeye karar verdim. "Paula..."

"Ne var? Işığın etrafında dönen pervaneler gibi çırpınıp duruyorsun." Yanıma gelip göz bebeklerimi muayene etti. "Bir şey mi aldın yoksa?"

"Senin kastettiğin anlamda değil. Dönüp onunla yüz yüze geldim. "Bak, bugün Frank'le uğraşabileceğimden emin değilim."

"Neden Charles?"

"Sen yalnız git. İnan bana, bugün bu iş için doğru bir zaman değil. Çok şeyler oldu."

"Ama o seni istemiş." Paula yüzümdeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. "Ne diyeceğim ben ona yahu? Senin gelmeyi reddettiğini duyunca şok olacak."

"Olmaz. Frank'i tanırım. Suçu kabullenmeye karar vermiş ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Yeni birtakım şeyler olmuş olabilir. Cabrera'ya ne söyleyeceğim? Estrella de Mar'dan ayrılmayacak mısın?"

"Hayır." Onu sakinleştirmek için ellerimi omuzlarına koydum, "Bak, Frank'i görmek istiyorum ama, bugün değil; ve duruşma hakkında konuşmak da istemiyorum. Bunların hepsi kafamdan çıktı. Burada yapmam gereken başka şeyler var."

"Bobby Crawford'la ilgili şeyler mi bunlar?"

"Sanırım öyle. O adam her şeyin anahtarı. Frank'e yardım etmenin tek yolu Bobby Crawford'a yaklaşmak, Zarzuella hapisanesine gitmek değil."

"Pekâlâ." Rahatladı ve ellerini ellerimin üzerine koydu. Onun bunu böyle apansız onaylaması, kendine göre bir yol izlediğini hissettirdi bana. Beni bir labirentin dış koridorlarında götürüyor, bir kapıda tereddüt edersem başka bir kapıya yönlendiriyordu. Onun, ceketinin düşük yakalarıyla kasten açık bıraktığı göğüslerine bakıp duruyorken bekledi.

"Paula, hapisanedeki gardiyanlar için biraz fazla göz alıcı görünüyorsun." Yakalarını birleştirdim. "Yaşlı hastalarını böyle mi yaşatıyorsun yoksa?"

"Göğüsler Frank için. Onu biraz canlandırmak istedim. İşe yaramaz mı sence?"

"Yarayacağından kuşkum yok. Ama eğer emin değilsen bunları ilk önce başka birisinde deneyebilirsin her zaman."

"Bir tür deneme turu mu? Belki de... ama nerede yapabilirim bunu? Klinik'te mi?"

"Etiğe pek uygun olmaz."

"Etiğe uygun davranmaktan nefret ederim. Ama yine de bu bir fikir..."

Frank'in bavulunu yatağın üzerinde öteye ittirdim ve bavulun yanına oturdum. Paula, elleri omzumda, önümde duruyor, ceketinin düğmelerini çözmemi seyrediyordu. Ağırlığımın altında yatak şiltesinin çöktüğünü hissettim ve Frank'in bu genç ve güzel doktoru elleriyle soyuşunu düşledim; ellerini, şimdi aynen benim gibi, Paula'nın butlarının arasına sokarak. Frank'in yokluğundan yararlanıyor ve eski sevgilisiyle onun yatağında seks yapıyor olmanın verdiği üzüntü, Estrella de Mar'da ondan kalan boşluğu doldurmaya başlamış olmamın düşüncesiyle yatışmıştı. Frank'i sevişirken hiç görmemiştim ama sanırım o da benim yaptığımı yapıp Paula'nın kalçalarını ve göbeğini öpmüş; dilimi göbeğinin, sanki bana denizden çıplak gelmiş gibi istiridye kokan düğümlü kraterinin çevresinde gezdirdiğim gibi gezdirmişti o da dilini. Onun memelerini tutup kaldırmış ve sutyeninin metal halkalarından kalan izlerin hâlâ durduğu nemli tenini öpmüş, meme uçlarını dudaklarının arasına alıp kabartmıştı. Yanaklarımı apışarasına bastırıp Frank'in içine çektiği

o çarpıcı kokuyu içime çektim, onun yüzlerce kez dokunduğu, ipek gibi tüylü dış dudakları birbirinden ayırarak.

Paula'yı ne kadar kısa süredir tanıyor olsam da kardeşimin onun vücuduyla aylarca süren yakınlığı onun beni hoşnutlukla karşılamasını sağlıyor gibiydi ve beni kışkırtıyordu onun dış dudaklarını okşayıp, anüsünün çevresindeki koku bezlerine dokunurken. Dizlerini öptüm ve onu yatağa çekip dilimi koltuk altlarına sokarak, dibi yumuşacık tüylerle dollu lezzetli çukurlarını tattım. Yalnızca zevk değil, kardeşçe bir duygu hissederek, onu Frank'e sarılırken düşlediğim hayali anılarımla sarılıp bağrıma bastım onu.

"Paula, ben..."

Elleriyle ağzımı kapattı. "Hayır... beni sevdiğini söyleme. Bozacaksın. Bak, Frank benim sol meme başımı severdi... "

Memesini tutup ağzıma soktu kendinden küçük kardeşiyle bir denemeye girişen, her şeyin farkında, sekiz yaşında bir kız çocuğu gibi gülümseyerek. Onun aldığı zevk, uzaktan izlediği bir heyecandı sanki benle o tenis kortunda bir saatlik bir antrenman için anlaşmış yabancılarmışız gibi. Ama ben onun butlarının arasında, bacakları omuzlarıma dayalı halde yatarken boşalmamı seyrettiğinde bana ilk gerçek sıcaklığını gösterdi. Beni kollarının arasına çekti ve elleriyle önce Frank'in kemiklerini arayarak, ama sonra bana sarılmaktan mutluluk duyarak sımsıkı sarıldı bana. Bir eliyle penisimi tuttu ve bakışları, hâlâ hafifçe meni akıtan penis başıma sabitlenmiş halde kendine mastürbasyon yapmaya başladı dış dudaklarını aralayan işaret parmağıyla.

"Paula bırak da..."

Elimi elinin altına sokmaya çalıştım ama ittirdi.

"Hayır, kendi kendime daha çabuk gelirim."

Geldiğinde, elini yarığının üzerine bastırarak şiddetle kasıldı, sonra tuttuğu nefesini bıraktı. Dudaklarımdan öptü ve yine bağrına bastı beni, dünyaya gösterdiği kinizmi bir yana bırakmış olmaktan mutlu bir halde.

Ona duyduğum hayranlıkla parmağımı yavaşça dudaklarında gezdirdim ve uykulu bir gülümseme yarattım orada, fakat elimi apışarasına koyunca bana engel oldu.

"Hayır, şimdi olmaz..."

"Paula, neden seni okşayamıyorum?"

"Sonra. O benim Pandora kutum. Onu açarsan Dr. Hamilton'ın tüm kötülükleri dışarı kaçar."

"Kötülük mü? Var mı gerçekten? Frank'in buna inanmadığına bahse girerim." Elini tutup parmaklarını burnuma götürerek dış dudaklarının ıslak gül kurusu kokusunu içime çektim. "İlk kez onu gerçekten kıskandım."

"Frank çok tatlıdır. Senin kadar romantik değildir gerçi."

"Sahi mi? Bu beni şaşırttı - bense romantik olanın Frank olduğunu sanıyordum. Ya sen Paula? Doktor olmak iyi bir fikir miydi?"

"Benim pek fazla seçeneğim yoktu." Parmağının ucuyla boynumdaki çürüklere hafifçe dokundu. "On dört yaşına geldiğimde, tıpkı halam gibi olmam gerektiğini biliyordum. Rahibe olmayı bile düşündüm."

"Dinsel nedenlerle mi?"

"Hayır, cinsel - bütün o mastürbasyoncu rahibeler kafalarında İsa'yla düzüşür. Bundan daha erotik bir şey olabilir mi? Annem bizi terk ettiğinde allak bullak olmuştum. Kontrol edemediğim her türden duygum vardı, korkunç bir nefret ve öfke vardı. Çıkış yolunu bana halam gösterdi. İnsanlar hakkında öylesine gerçekçiydi ki, kimse onu üzemez ve şaşırtamazdı. Bunu sağlayan en iyi eğitim tıptır."

"Peki ya acı alaycılık? Dürüst ol Paula, çoğu kişi seni şaşırtıyor."

"Evet... insanların çoğu bayağı tuhaftır bir adım geri çekilip baktığında. Onları seviyorum, hepsini. İnsanları hor görmüyorum."

"Peki ya kendini? Kendi duygularına karşı bayağı sertsin."

"Ben sadece... gerçekçiyim. Sanırım kendimi biraz küçümsüyorum, ama belki de çoğumuz yapıyoruz bunu. İnsanoğlu her şeyiyle mükemmel değildir."

"Costa del Sol'da karşına çıkan türden insanlar değil. Bu yüzden mi burada kaldın?"

"Güneşin altında, antik istakozlar gibi birbirini aranan o alkoliklerin arasında mı?" Gülerek omuzlarının üzerine yattı. "Sakın bronz tenli olma Charles, yoksa seni sevmem artık. Buradaki insanların durumu iyidir, kendilerince."

Alnını öptüm. "Senin sıran gelecek Paula. Benimki de."

"Böyle söyleme. Geçen sene Virgin Adaları'nda bir hafta geçir-

dim - aynen Estrella de Mar gibiydi. Sonsuz uzanan apartmanlar, uydu TV, sorgusuz sualsiz seks. Sabah kalkıyorsun ve bir gün önce birisiyle sikişip sikişmediğini hatırlamıyorsun." Dizinin birini kaldırdı ve plastik storların, butunun üzerinde bir araya toplanmış gölgelerine baktı. "Barkoda* benziyor. Kaç para ederim ben?"

"Çok fazla, Paula. Sandığından da fazla. Kendine daha fazla değer ver. Her şeye karşı aşırı gerçekçi olmak kaçıştan başka bir şey değildir."

"Bunu söylemesi kolay - ben zamanımı senil** muhasebecilerle alkolik hava yolu pilotlarının arasında, onları ölümden döndürerek geçiriyorum...."

" Az bulunur bir yetenek bu. En az bulunanı hem de. Birazını da bana sakla."

"Vah zavallım. Reanimasyona mı ihtiyacın var?" Dirseklerinin üzerine devrildi ve elini alnıma koydu. "Hâlâ sıcak, bir yerlerde bir nabız var. Halinden bayağı memnun görünüyorsun Charles. Hiçbir şeyi dert etmeden dünyayı dolaşmak. . ."

"Sorun da bu - benim daha çok dert edinmem gerek. Tüm bu yolculuklar bir yere kök salmamak için bir bahane aslında. Mutsuz ana ya da babalar hayat boyu sürecek bir ders verir sana. Frank bunu bir şekilde aştı, ama ben hâlâ Riyad'daki on iki yaşımda takılıp kaldım."

"Ve şimdi de Estrella de Mar'dasın. Burası senin ilk gerçek vatanın belki, ha?"

"Sanırım... Depresif duyguları bıraktım burada."

Onu sırtüstü yatırıp gözlerini öperken halinden memnun bir çocuk gibi gülümsedi. Onu okşamaya başladım, klitorisiyle oynadım ve sonunda bacaklarını açıp parmaklarımı vajinasının içine soktu.

"Güzel... anüsümü unutma. Bana arkadan atlamak ister misin?"

Yan döndü, zorla biraz tükürük çıkarıp parmaklarına sürdü, sonra ayrılmış kıçının arasına soktu parmaklarını. O ipek gibi tüylü yarığa, omurgasının dip tarafını kaplayan sarı tüylere baktım. Kalçalarını okşarken parmaklarım onun yumuşak cildinde boydan boya çizilmiş bir çizgiye benzer bir şeye dokundu. Kalçasından başlayan

* Malların üzerindeki, otomatik kasa okuyucuların okuduğu, çizgilerden oluşan kod .(ç.n.)

** (Lat.): Çok yaşlı. (ç.n.)

bir doku kabarıklığı belinin ortasına dek uzanıyordu, çoktan iyileşmiş bir ameliyat yarasından kalan belli belirsiz bir izdi bu.

"Charles, dokunma ona. Fermuvar değil o, açılmaz."

"İzi neredeyse kaybolmuş, kaç yaşındaydın o zaman?"

"On altı. Sağ böbreğim çalışmıyordu. Pelvisi kesip çıkardılar, bayağı ustaca bir cerrahi çalışmaydı. Frank hiç farkına bile varmamıştı." Penisimi tuttu. "Seninki yumuşuyor. Biraz benim kıçımı düşün."

Tekrar yattım ve yara izine bakınca bunu daha önce, porno filmin bitişi sırasında görmüş olduğumu hatırladım. Sertleşmiş deriden bu belli belirsiz hilal, Bobby Crawford'un dairesindeki aynalı yatak odasında olduğu gibi net bir şekilde parlıyordu. Paula'nın arkasını hafifçe okşarken aynı yüksek göğüs kafesini, ince beli ve geniş yüzücü kalçalarını hatırladım. Paula, omuzundan sarkan akü çantasıyla film kamerasını tutmuş ve gelinlik giymiş gelinle oynaşan nedimeleri ve gelinin o bilinmeyen damızlıkla isteyerek yaptığı seksi filme çekmişti. Yatak odasına dalan iki adam Anne Hollinger'ın ırzına geçerken Paula da onunla aynı paniği yaşamış, ama kamera çalışmaya devam etmiş ve filmin sonuna damgasını vuran o cesur gülümsemeyi kaydetmişti.

"Charles, hâlâ orada mısın? Kafanın içinde bir gezintiye çıktın herhalde."

"Buradayım, sanırım..."

Dirseğimin üzerinde yükselirken o yara izini düzeltmeye çalışıyordum sanki. Aramızda gerçekleşen seks birçok yönden, başka bir filmin parçası gibiydi. Kendimi Frank'in rolünde ve Paula'nın da onun sevgilisini oynadığını düşünmüştüm sanki bizi ancak pornografik görüntülerimiz gerçekten bir araya getirebilir ve birbirimize karşı duyduğumuz sevgiyi ortaya çıkarabilirmiş gibi.

"Charles, Frank'i görmeye gideceksem hemen çıkmam gerek."

"Biliyorum. Çabucak gelir şimdi. Bu arada, Bobby Crawford'un evi nerede, biliyor musun?"

"Niçin soruyorsun...? Yüksek set yolunda."

"Orada bulundun mu hiç?"

"Bir ya da iki kez. Ondan uzak durmaya çalışıyorum. Neden Bobby Crawford'dan konuşuyoruz ki?"

"Onu geçen gün orada izledim. Onun bitişiğindeki boş daireye gittim."

"Çatı katındaki mi? Güzel bir manzaradır."

"Kesinlikle. Orada gördüklerim hayret verici. Dur bir dakika, krem alacağım..."

Gardırobun en üst çekmecesini açtım ve dantel şalı çekip çıkardım. Sararmış danteli bir köşesinden tutarak Paula'nın belinin ve omuzlarının üzerine koydum.

"Nedir bu?" Eskimiş dantele baktı. "Bir Viktorya bebek şalı değil mi...?"

"Frank'le ben bununla kundaklandık. Annemindi bu. Sadece bir şaka, Paula."

"İyi." Başını kaldırıp bana baktı, sakin tavrımdan şaşırmış bir halde. "Her şeye hazırım. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece biraz yat öylece."

Diz çökerek Paula'nın üzerine çıktım ve onu sırtüstü döndürdüm, böylece şal onun göğsünü sardı ve göğüs uçları bu geçici korsanın ince dokusunu dışarıya doğru zorladı.

"Charles? İyi misin?"

"İyiyim. Annemi hep bu şalla sarardım."

"Anneni mi?" Paula geri çekilerek göğüslerindeki basıncı azalttı. "Charles, senin annen rolünü oynayabileceğimi sanmıyorum."

"Oynamanı istemiyorum zaten. Gelinliğe benziyor. Senin filme çektiğin gibi."

"Filme mi?" Paula doğruldu kendini şaldan kurtarmaya çalışarak. "Ne haltlar ediyorsun sen yahu?"

"Crawford'un evinde Anne Hollinger'ın filmini çektin. Video filmini seyrettim. O, orada kalmış ama senin için tekrar oynatabilirim. Anne'i bir gelinlikle çekmişsin ve onun o iki adam tarafından ırzına geçilişini filme almışsın." Paula benimle mücadele etmeye başlayınca omuzlarından tuttum. "Gerçek bir ırza geçmeydi Paula. Kız böyle bir şeyi hiç beklemiyordu."

Paula dişlerini gösterdi, şalı göğüslerinden pençeler gibi çekti. Dizlerimle ittirip butlarını iki yana açtım. Kıçını yataktan yukarı kaldırıp başının altındaki yastığı çektim ve kıçının altına tıktım onun ırzına geçmeye hazırlanıyormuş gibi.

"Tamam!" Paula sırtüstü yattı, aramızda yırtılmış şal, ellerimle onun bileklerini kavrayıp yatağın başucundaki tahtaya bastırır-

ken. "Nedir bu, bir bok bulmuş gibi üstüne atlıyorsun be! Evet, Bobby Crawford'un evindeydim."

"Yara izinden tanıdım." Ellerini bırakıp yanına oturdum ve saçlarını yüzünden kaldırdım. "Ve filmi sen çektin değil mi?"

"Film kendi kendine çekildi. Ben sadece düğmeye bastım. Ne olmuş yani? Bu sadece bir oyundu."

"Bayağı vahşi bir oyun. İçeriye saldıran o iki adam - onlar da senaryonunun bir parçası mıydı?"

Paula başını salladı, ben onun önerdiği tedaviyi sorgulayan ahmak bir hastaymışım gibi. "Her şey oyunun bir parçasıydı. Sonunda da, Anne pek umursamadı."

"Biliyorum - gülümsemesini gördüm. Bugüne dek gördüğüm en cesur gülümsemeydi."

Paula giysilerini arandı, benim tarafımdan pusuya düşürüldüğü için canı sıkkın bir halde. "Dinle Charles - ırza geçme olayını hiç beklemiyordum. Bilseydim katılmazdım. O bandı nereden buldun?"

"Hollingerların evinde. Anne'nin videosundaydı. Frank'in bu filmden haberi var mı?"

"Hayır, neyseki. Bu üç yıl önce, ben buraya geldikten hemen sonraydı. Sinema filmi çekmekle oldum olası ilgilenirdim ve birisi beni bir film kulübüne katılmaya davet etti. Filmler hakkında pek konuşmadık, gidip filmi çektik. Parayı Elizabeth Shand verdi. Henüz Frank'le tanışmamıştım bile."

"Ama Crawford'la tanışmıştın," Pantolonun ceketini giyen Paula'ya ayakkabılarını uzattım. "Irza geçme işinde başı çeken beyaz tenli adam o muydu?"

"Evet. Öteki adam da Betty Shand'in şoförüydü. O herif vaktinin çoğunu Crawford'la geçirir."

"Peki onun seks yaptığı ilk adam kimdi?"

"Sonny Gardner - Anne'in flörtlerinden biriydi, o yüzden bir mesele yok gibi görünüyordu. Daha sonra Sonny az kalsın Crawford'la dövüşecekti." Paula oturdu ve beni de çekip yatağa, yanına oturttu. "Charles, inan bana, onun ırzına geçeceklerini bilmiyordum. Crawford öyle çabucak heyecanlanan biri ki, bunlara kaptırıvermişti kendini."

"Onu tenis kursunda gördüm. Ne kadar bir süredir film çeviri-

yordu o zamanlar?"

"Kulübü daha yeni kurmuştu - Estrella de Mar'daki yaşamla ilgili bir dizi belgesel yapacaktık." Paula, onun incinmiş bileklerine masaj yapmamı seyretti. "Onun kafasında ne tür bir belgesel olduğunu kimse tam anlamıyla fark edememişti. Seksin buradaki en önemli boş zaman etkinliklerinden biri olduğunu ve tiyatro kulüpleri ve *Traviata* provaları gibi, onun gerçekleşmesini de filme almamız gerektiğini söyledi. Bu karşı çıkış Anne Hollinger'ın hoşuna gitti, böylece Anne'le Sonny ilk gönüllüler oldu."

Paula'nın yanaklarına bulaşan rimeli sildim. "Yine de, hâlâ şaşıyorum."

"Bana mı? Etme yahu, ben sıkıntıdan patlıyordum. Gün boyunca klinikte çalış, sonra balkonda oturup giysilerin kurumasını bekle. Bobby Crawford her şeye heyecanlı bir görüntü getirmişti."

"Anlıyorum Paula. Bobby kaç tane film çevirdi?"

"On on beş tane. O, benim çektiğim ilk ve son filmdi. Irza geçme sahnesi irkiltti beni."

"Niçin mayo giyiyordun - sanki sen de katılmak üzereymişsin gibiydi?"

"Charles...!" Paula bana gücenip yastığın üzerine yattı yine, benim onu onaylayıp onaylamadığıma pek aldırmaz bir halde. "Ben burada doktorum. O filmi seyredenlerin yarısı benim hastam. Crawford filmin bir sürü kopyasını çıkarmıştı. Giysilerimi çıkarmak, kendimi gizlemenin bir yoluydu. Kanmayan tek kişi sensin. Sen ve Betty Shand - o kadın, filmi beğendi."

"Beğendiğine kalıbımı basarım. Ondan başka bir filmin çekimine yardım etmedin değil mi?"

"Merak etme. Crawford katilce şiddet sahneleri olan seks filmlerinden söz ediyordu. Onunla o şoför, Mahoud, Fuengirola'ya gidip, ne idüğü belirsiz bazı turistler arıyorlar ve buldukları kadını onun evine getiriyorlardı."

"O kadar uzağa gitmesine gerek yok. Sen Crawford'a kesiliyordun."

"Yanılıyorsun!" Paula ellerimi tuttu, ilk biyoloji dersinde, yaşayan canlılarla ilgili gerçekleri birden görüvermiş ciddi bir kız öğrenci gibi. "Dinle beni Charles. Bobby Crawford tehlikelidir. Senin arabanı o yaktı, biliyorsun."

"Mümkündür. Bu Mahoud denen herif ya da Sonny Gardner yapmıştır bu işi. O yangın senin sandığın gibi bir şey değildi. Bir şakaydı o, tele-sekretere kaydedilen acayip bir ses gibi bir şey yani."

"Bir şaka mı?" Paula dönüp boynuma bakarak yüzünü buruşturdu. "Peki ya boğma? O nasıl bir şakaydı ya? Seni öldürebilirdi."

"Onu yapanın Crawford olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?" Paula kolumu sarstı, beni uyandırmaya çalışıyormuş gibi. "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun sen."

"Crawford konusunda haklısın galiba." Kolumu beline doladım, hem birbirimize sarıldığımız zamanki hoş duyguları, hem de boğazımı sıkan elleri hatırlayarak. "Sanıyorum bunu yapan oydu, acemi askerlerin katlanması gereken eşek şakalarından biri olarak. O beni kendi dünyasına çekmek istiyor. Ama kafamı karıştıran bir şey var ve bu da, onun bu daireye nasıl girdiği. Seninle birlikte mi geldi?"

"Hayır! Charles onu seninle nasıl yalnız bırakırım? Onun ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Ama yatak odasında çarpıştığımızda o oyunu artık oynamak istemediğin yolunda bir şey söyledin. Karşındakinin Crawford olduğunu düşündün."

"Elbette. Yedek bir anahtarla içeri girdi sandım. İnsanların üstüne saldırmayı sever - araba park yerinde arkadan yaklaşıp yakalar."

"Biliyorum. Öyle yaparken gördüm onu. Elizabeth Shand'a sorarsan, bu senin tetikte kalmanı sağlıyormuş." Paula'nın dudağındaki, neredeyse kaybolmuş eziğe dokundum. "Bu da Crawford'un marifetlerinden biri mi?"

Çenesini açtı ve eklem yuvalarında döndürdü. "Hollinger yangınının olduğu gece beni görmeye geldi. Tüm o korkunç ölümler onu heyecanlandırmıştı herhalde. Ondan, asansörde boğuşarak kurtulmak zorunda kaldım."

"Ama sürat motoru kovalamacasından sonra onu sahilden alıp getirdin, değil mi? Ertesi gün seni onun evinde, onun koluna bandaj yaparken gördüm."

"Charles..." Paula elleriyle yüzünü örttü, ve sonra güçlükle gülümsedi bana. "O güçlü bir tip, ona hayır demek kolay değil. Ona bir kez bulaştın mı, seni istediği yere çekebileceğini görürsün."

"Anlıyorum. Hollinger yangınını o çıkarmış olabilir mi?"

"O yapmış olabilir. Onun kafasında her şey birbirinin ardı sıra öyle bir hızla gider ki - hayal gücünü kontrol edemez. Senin araban ve o sürat motoru gibi daha başka yangınlar da olacak, daha başka insanlar da ölecek."

"Bundan kuşkuluyum Paula." Balkona çıktım ve tepede duran konak harabesine baktım. "Estrella de Mar onun her şeyi. Sürat motoru yangını ve benim arabam bir oyundu. Ama Hollingerların ölümü farklı - birisi o insanları soğukkanlı bir şekilde öldürmeyi tasarlamış. Crawford'un tarzı değil bu. Hollingerlar uyuşturucu çetelerinin, iş tutma bölgesi için giriştikleri bir savaşta öldürülmüş olmasın sakın? Silolar dolusu kokain ve eroin yatıyor burada."

"Ama hepsi Bobby Crawford'un denetimindedir. Diğer satıcılar bakamaz bile. Betty Shand'le Mahoud halleder bu işi. Eroinin burada bu kadar temiz olmasının nedeni budur. İnsanlar bunun için Crawford'a şükran borçlular - ne enfeksiyon oluyor, ne de aşırı doz kazası."

"Yani satıcılar Crawford'a mı çalışıyor? Bunun Bibi Jansen'e ve Anne Hollinger'a bir yararı olmamış ama. Sinir kliniğini boylamış ikisi de."

"Onlar, Bobby Crawford'la tanışmadan çok önce uyuşturucu bağımlısı olmuşlardı. Ama ona göre ikisi de ölmüştü. Crawford'un derdi uyuşturucudan para kazanmak değildir - bütün kazancı Betty Shand alır. İlaç kalitesindeki eroin ve kokain Crawford'un, biz doktorların çok sevdiği benzo-diazepinlere cevabıdır. Bir keresinde bana, insanları kendi kafalarının içinde ev hapsine mahkûm ettiğimi söyledi. Ona göre, eroin ve kokain ve tüm bu yeni amfetaminler özgürlüğün, Bibi Jansen gibi bir bardan kovulup ötekine giden bir tip olabilme hakkının simgesidir. Crawford Sanger'a, o kızı kumsaldan uzaklaştırdığı için kızıyordu, onunla seks yaptığı için değil."

"Ama adam onunla seks yapmadığını söylüyor."

"Sanger kendisinin o tarafıyla yüzleşemez." Paula tuvalet masasının aynasında dudaklarının rujunu tazelemeye başladı, yüzündeki eziğin altında hâlâ sallanan köpek dişine bakıp kaşlarını çatarak. "Estrella de Mar'da bile, bazı insanların sınırları vardır."

Saçlarını güçlü ve ustaca hareketlerle fırçalamaya başladı kendini ruhen Frank'le buluşmaya hazırladığı için gözlerini benden ka-

çırarak. Onu aynada seyrederken hâlâ bir filmde olduğumuz, bu yatak odasında aramızda geçen her şeyin, Paula'nın okumuş olduğu bir ana senaryo tarafından önceden belirlendiği duygusuna kapıldım. Benden hoşlanıyordu ve sevişmekten zevk almıştı, ama kendisinin belirlediği bir yöne doğru sevkediyordu beni.

"Frank seni görmeyince üzülecek," dedi bana, ben bavulu kapıya götürürken. "Ne diyeyim ona?"

"Ona de ki... ben Bobby Crawford'la buluşacağım. Onun tartışmak istediği önemli bir şey var."

Paula bu stratejiyi düşündü onaylayıp onaylamamakta kararsız bir şekilde. "Bu biraz dolambaçlı değil mi? Senin Crawford'la buluşmandan Frank'e ne?"

"Eğer onun yerini almaya çalıştığımı düşünüyorsa bir şeyleri tetikleyebilir bu. Kazanma şansı az."

"Pekâlâ. Ama dikkatli ol Charles. Sen hep gözlemciliğe alışıksın ama Bobby Crawford herkesin katılmasını ister. Onunla çok ilgileniyorsun. Bunu fark ederse seni bir lokmada yutar."

Bir an durup düşündükten sonra eğilip öptü beni rujunu bozmayacak kadar hafifçe ve asansör kapısı üzerine kapandıktan sonra, bir saat onu düşünmeme yetecek kadar uzunca.

XVIII
Kokain geceleri

Porsche Calle Oporto'ya dönerken durakladı ve bilmediği bir deniz dibine uyum sağlamaya çalışan bir köpekbalığı gibi, günışığını kolaçan etti. Ben, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, göğsümde bir *Wall Street Journal*, öğle yemeği sonrası siestaları için yolun gölgeli tarafına park edip uyuklayan taksi şoförlerinin arasında, Citroën'in yolcu koltuğunda arkama yaslandım. Yolun karşısındaki Sanger villasının pencereleri kapalıydı ve gözetleme kameraları, araba giriş yolundaki, sigara paketlerinden ve el ilanlarından oluşan çöp yığınına sabitlenmişti. Rüzgârın sürüklediği bu çöpler, garajın graffiti kaplı kapılarına yanaşmıştı sanki bu korkunç kolaja katılmak istiyorlarmış gibi.

Crawford arabasını yol boyunca, yürüme hızıyla sürdü ve durup

sessiz villaya baktı. Boynunda kasılıp duran tendonları görüyordum; çeneleri birbirine kenetlenmiş, dudakları psikiyatrist için hazırladığı kimbilir hangi sert sözleri sıralıyordu. Arabayı aniden hızlandırdı, sonra fren yaptı ve açık bahçe kapısından geri geri girdi. Arabadan çıkıp kirli çakılların üzerine indi ve Sanger'ın dışarıya, onun karşısına çıkmasını bekleyerek pencerelere baktı.

Ama psikiyatrist villadan taşınmış, sahilin bir mil ötesinde, Recidencia Costasol'daki bungalovlarından birine yerleşmişti. Onu önceki günün ikindi vakti, kalan son kitaplarıyla birlikte, orta yaşlı bir kadın arkadaşının kullandığı bir Range Rover'a binip evden ayrılırken görmüştüm. Ayrılmadan önce bahçe kapılarını kapatmıştı ama gece serseriler hem bahçe kapısının, hem de garajın kilidini demir çubuklarla açmışlardı.

Crawford yürüyüp sürgülü kapıya gitti, kapının kolunu yakaladı ve kapıyı yukarı çekti, menteşeli bir metal tabloyu katlayan bir enstalasyon sanatçısı gibi. Boş garajın içinde, beton zemindeki yağ lekelerine basmadan yürüdü ve mutfak kapısından eve girdi.

Bakışlarım villanın bacasına döndü. Crawford'un Hollinger cinayetinde bir suçu olmadığına inanmama karşın, göğe yükselecek ilk dumanları bekliyordum yine de. Sanger'ın onu atlattığını görünce kafası bozulan Crawford hemen, ancak hızlı bir ateşin yatıştırabileceği bir gerginlik durumuna girecekti. Motoru çalıştırdım ve hızla villanın giriş yoluna dalmaya, Porsche'nin kaçmasını engellemeye hazır hale getirdim. Ateş ve alev, Crawford'un bir süredir Estrella de Mar göklerine biraz fazla sıkça attığı imzasıydı.

On dakikadır hâlâ gazetemin arkasında oturuyordum ve saçaklardan yükselecek dumanları göremediğim için neredeyse düş kırıklığına uğramıştım. Arabadan çıkıp kapıyı sessizce kapadım ve yolun karşısına geçip villaya doğru yürüdüm. Başımı eğerek garaja girerken üst kattaki pencerelerden birinin pancurunun açıldığını duydum. Mutfağa geldiğimde, Crawford'un kafamın üzerindeki döşeme tahtalarında çıkardığı ayak seslerini duyunca tereddüt ederek durdum. Bir gardrobu odanın öte tarafına çekiyor, ateş yığınına son parça mobilyayı katıyordu herhalde.

Mutfaktan salona geçtim, salonun duvarları bahçeden gelen ışıklarla aydınlanmıştı ve psikiyatristin bu evdeyken hissettiği gibi, Piranesi salonuydu yine. Serseriler işlerine evin içinde de devam

etmişlerdi, duvarları ve tavanı aeresolla yazılmış sloganlar dolduruyordu. Merdivenlerdeki boyalar hâlâ ıslaktı ve yer karosu döşeli basamaklar Crawford'un ayakkabılarıyla lekelenmişti.

Üst katın merdiven sahanlığında durup, mobilyaların kırılmasıyla çıkan sesi dinledim. Yatak odaları graffitiyle sıvanmış, siyah ve gümüş renkli spirallerden oluşan bir curcuna, beyni araştıran çılgın bir EEG çizgisi kaplamıştı her yeri. Fakat odalardan bir tanesi, hizmetçi kızın mutfağın üzerindeki odası talan edilmemişti ve Crawford orada ağır bir İspanyol dolabını duvardan uzaklaştırıyordu. Oymalı meşe panelleri sıkıca kavramış, o cilalı tahtadan kaleyi döşemenin üzerinde çekiyordu.

Dolabın arkasındaki dar aralığa sarkıp içerideki bir rafa ulaştı ve bir okul çocuğunun pembe, ipek cilt kapaklı günlüğüne benzer bir şey çıkardı. Dolaba dayanıp oturdu ve günlüğü göğsüne bastırdı, bir liseli âşığın yarı acı, yarı tatlı kederiyle gülümseyerek.

Günlüğün fiyongunu çözdüğünü ve kurdeleyle oynayarak sayfalarını okumaya başladığını gördüm. Gözlerini kaldırıp ufak odada yukarılara baktı; bakışları, çöpe atılmayı bekleyen bir yığın unutulmuş objenin bulunduğu şömine rafına takılıp kaldı. Bir punk-rock grubunun imzalı fotoğrafı duvara seloteyple yapıştırılmıştı ve onun yanında kıvırcık saçlı cüceler ailesi, deniz kabukları deniz taşları koleksiyonu ve üzerinde Malmö'den bir manzara bulunan bir kartpostal vardı. Crawford ayağa kalkıp şömine rafına dayandı, elini taşlarda gezdirdi ve sonra açık pencerenin altındaki tuvalet masasının üzerine oturdu.

"Gel Charles," diye seslendi. "Düşündüklerini duyuyorum neredeyse. Orada hayalet gibi dolaşıp durma - burada bir tanesi bile fazla geliyor zaten..."

"Crawford?" Odaya girdim ve kocaman dolabın yanından sıkışarak geçtim. "Sanmıştım ki sen..."

"Yangın mı çıkaracağım? Yo, bugün değil ve burada değil." Alçak bir sesle konuşuyor, uykulu ve hafiften sersemlemiş gibi görünüyordu; gizli bir tavanarası keşfetmiş bir çocuk gibiydi. Dolabın boş çekmecelerini aradı, dudakları sanki bulduğu hayalî şeyleri anlatıyormuş gibi titriyordu. "Burası Bibi'nin odasıydı - düşün, şu aynaya yüzlerce kez bakmıştır. İyi bakarsan onu görebilirsin orada..."

Günlüğün sayfalarını çevirerek, pembe sayfaları dolduran iri

yuvarlaklı yazıyı okumaya başladı.

"Onun duygularının ve umutlarının defteri bu," dedi. "Sanger'le birlikte yaşarken tutmaya başlamış. Muhtemelen burada yazmıştır. Bayağı küçük bir oda bu."

Daha önce, değil bu odaya, bu eve bile hiç gelmemiş olduğunu düşündüm. Onun için duyduğum üzüntüyle dedim ki: "Niçin bu evi Sanger'den kiralamıyorsun? Buraya taşınabilirsin."

"Hoşuma giderdi ama, böyle vıcık vıcık bir duygusallığa gerek var mı?" Crawford günlüğü kapattı ve bir kenara itti. Duvara dayalı, dar bir uşak yatağı vardı ve şiltesi dışında bir şey kalmamıştı üzerinde. Yatağa yattı, omuzları yatağın başucu tahtasından daha genişti neredeyse. "Pek rahat değil, ama bu yatakta seks yapmamışlardır hiç olmazsa. Ee, Charles, demek burayı yakacağımı sandın ha?"

"Bana öyle geldi." Ona tuvalet masasının aynasından bakınca yüzünün neredeyse kusursuz bir şekilde simetrik olduğunu fark ettim; yüzünün asimetrik ikizi gözlerinin arkasında bir yerde gizliydi sanki. "Sen sürat motorunu ve benim arabamı yaktın. Burayı niçin yakmayasın - ya da Hollingerların evini?"

"Charles..." Crawford ellerini başının arkasında kenetledi önkolundaki cerrahi bandı kasten gösterircesine. Bana kendi hizasından, samimiyetle bakıyordu, küçük bir sorunu aşmama yardım etmek isteğiyle doluydu sanki. "Sürat motoru, evet. Birliklerin neşesini sürdürmek zorundayım, hiç bitmez bir derttir bu. İlginç bir yangın seyretmek içimizin derinliklerinde bir şeyleri kımıldatır. Araba için üzgünüm; Mahoud beni yanlış anladı ve o işi kendi başına yaptı. Ama Hollingerların evi, kesinlikle hayır; çok önemli bir neden yüzünden."

"Bibi Jansen mi?"

"Tam değil, ama bir şekilde öyle." Yataktan kalktı ve günlüğün yapraklarını karıştırdı ölmüş genç kızla ilgili anılarını tazelemeye çalışırcasına. "Çok kişisel bir nedenle, diyeyim sana..."

"Onun gebe olduğunu biliyordun değil mi?"

"Elbette."

"Çocuğun babası sen miydin?"

Crawford odada gezindi, tozlu aynaya özenle dokunarak elinin izini bıraktı. "Belki bir daha bakar da bunu görür... Charles, o he-

nüz çocuk sayılmazdı. Beyni, sinir sistemi, kişiliği yoktu. Alt tarafı, yüz civarında genetik dokunun bulunduğu bir parçaydı nihayet. Gerçek bir çocuk değildi."

"Ama bir çocuk hissi veriyordu değil mi?"

Günlüğü cebine koydu, odaya son bir kez baktı ve yürüyüp yanımdan geçti. "Hâlâ veriyor."

Peşinden merdivenlere yürüdüm, graffitili ve kötü boya kokulu havasız odaları geçtik. Crawford'un, Hollinger yangınında bir suçu olmadığı sözüne inanmış ve kendimi garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Onu boyuna yoldan çıkaran, yönü belirsiz enerjisine karşın onda kötülüğün bir izi, Hollingerları öldürmeyi planlayan bir psikopatta bulunması gereken, karanlık ve sinsi bir şiddetin belirtisi yoktu. Onda yalnızca, doğal bir gerginlik, neredeyse çok içten bir sevindirme isteği vardı.

"Gitme zamanı geldi Charles. Seni arabayla bırakmamı ister misin?" Yolun karşısındaki Citroën'i fark etti. "Hayır - beni burada bekliyormuşsun meğer. Buraya geleceğimi nereden bildin?"

"Sadece bir tahmin. Sanger dün öğleden sonra taşındı. İlk önce graffiti, sonra da..."

"Kibrit mi? Beni yanlış tanıyorsun Charles. Estrella de Mar'ın iyilik gücü olmak istiyorum ben. İşte bir fikir - sahil boyunca arabayla bir gezelim. Görmeni istediğim bir şey var. O konuda yazabilirsin belki."

"Crawford, ben..."

"Haydi, sadece yarım saatini ayır bana." Kolumu tuttu ve beni neredeyse ite kaka Porsche'ye doğru yürüttü. "Senin neşelenmeye ihtiyacın var Charles. Sana yapışkan bir illetin gelmekte olduğunu görüyorum - sahil bitkinliği, Costas'ta bayağı yaygındır. Paula Hamilton'ın pençesine bir düştün mü beyinsel bir ölü haline gelip birbiri ardına cin tonik kadehlerine saldırırsın. Şimdi, sen kullanıyorsun."

"Bu arabayı mı? Bilmem ki..."

"Elbette! Korkma, kurt postuna bürünmüş bir köpek yavrusudur bu. Sadece heyecanına bir ısırık atar, o kadar. Direksiyonu tasma kayışı gibi kavra ve 'otur' de."

Citroën'le geldiğim anda beni gördüğünü, ve Porsche'yi bana kullandırarak tur attırmanın kibarca bir intikam olduğunu tahmin ettim. Ben sürücü koltuğuna dikkatle otururken cesaret verici bakışlarla süzdü beni. Motoru çalıştırdım, arabanın ileri viteste olduğunu fark etmeyince araba garaj kapısına doğru fırladı. Fren yapınca kâğıt çöpler fırıl fırıl havalandı, vitesi yakaladım ve bu, yerinde duramayan arabayı giriş yolundan dikkatlice çıkardım.

"Güzel, güzel... sen yeni bir Schumacher'sin Charles. Yolcu koltuğunda oturmak zevkli. Dünya çok farklı görünüyor, sanki aynadan bakıyormuşum gibi."

Crawford, elleri kontrol panelinin üzerinde, bu düzensiz sürüşten zevk alıyor ve beni Paseo Maritimo'nun dar sokaklarına sokuyordu. Ara sıra eli benimkini kavrayıp, Porsche'yi birden sapıveren bir motosikletin çevresinden dolaştırıyordu ve profesyonel bir tenisçinin aşırı gelişmiş baş ve işaret parmaklarını hissediyordum, boğazımda parmak izini bırakan kombinasyonun aynısını yani. Parmakların da, tıpkı anahtarlar gibi, birbirine benzemeyen imzaları vardı. Beni boğmasına ramak kalmış adamın yanında oturuyordum ama, öfkem geri çekilip daha karmaşık bazı duygulara yol vermişti yine de: İntikam isteği ve onun davranışlarının ardındaki nedeni merak.

Kızın günlüğünü dizlerinin üzerine koymuş, parmaklarıyla tempo tutuyordu, bu güçlü arabanın dizginlerini kavradığımı ve arabasının performansıyla gösteriş yapmaya tenezzül ettiğimi görmekten hoşnut bir halde. Limana yaklaştığımızda onun, çevresindeki her şeyden neredeyse çocukça bir keyif aldığını fark ettim. Benim mütevazi şoförlük yeteneğim, koyda bir sürat motorunun dümen suyuna bir girip bir çıkarak slalom yapan bir su kayakçısı, bir trafik adasında kendi başlarına bırakılmış yaşlı turistler, bunların hepsi hep aynı neşeli gülümsemeye yol açıyordu, her köşe başında dünyayı yeniden görüyormuş gibi.

Alçak set boyunca, sahil barlarının, butiklerin ve crêperie'lerin* önünden geçip Marbella'ya doğru gittik. Estrella de Mar'ın batı sınırına geldiğimizde beton bloklardan oluşan bir mendireğin denizin içine doğru uzandığını gördüm. Fuar satış barakalarıyla dolu bir kamyon bize doğru hızlandı ve Crawford birden direksiyonu kav-

* (Fr.): Büfe. (ç.n.)

rayıp kamyonun önüne kırdı. Ayağının gaz pedalının üzerinde ayağımı ezmesiyle arabanın ileriye fırlaması ve kamyon klaksonunun bağırarak yanımızdan geçmesi bir oldu.

"Iskaladık..." Crawford şoföre el salladı ve arabayı mendireğin yanındaki kumlu kıyıya doğru yöneltti. "Ufak bir işim var Charles. Bir dakka sürmez."

Arabadan dışarı çıkıp, dalgaların beton bloklarda kırılmasıyla havaya saçılan parlak zerrecikleri içine çekti. Bense kılpayı kurtuluşumuzdan ötürü hâlâ sersem bir halde, inciniş ayağıma baktım. Ayakkabımın burnundaki sarı boya Crawford'un ayakkabısındaki demirlerin şekliydi ve Frank'in balkonunda yere saçılmış toprakların üzerinde gördüğüm ayak izlerinin aynısıydı.

Crawford günlüğü gözlerine siper ederek yarımadanın ötesine, Hollingerların evinin yanık iskeletine baktı.

"Bir yıl sonra orada bir otel ya da gazino kompleksi olacak. Bu sahilde geçmişe yer yok..."

Arabayı kitledim, yanına gidip durdum. "Niçin evi bu haliyle muhafaza etmiyorlar?"

"Bir kabile totemi olarak mı? O zamandan kalma bütün esrar satıcılarına ve gece kulübü simsarlarına bir uyarı olarak ha? Fena fikir değil..."

Rüzgâra karşı, mendireğin ucundaki demir korkuluğa kadar yürüdük. Crawford günlüğe son kez baktı ve çocukça karalamalarla dolu sayfaları çevirip gülümsedi. Günlüğü kapattı, başının arkasına doğru kaldırdı ve uzaklara, dalgaların arasına fırlattı uzun ve derinlemesine bir servis gibi.

"Evet... işte bitti. Bebekten söz ettiği tarihi öğrenmek istemiştim - o bebeğin ne kadarlık olduğunu biliyorum artık." Kuzey Afrika'dan gelen dalgalara, kıyıya doğru süzülen, soğuk dalga tepelerine baktı. "Kokain geliyor Charles... binlerce mal. Afrika'dan gelen her şey beyaz ve tuhaftır."

Korkuluğa yaslandım ve havaya dağılan su zerrecikleri yüzümü serinletsin diye bekledim. Aşağımızda günlüğün dağılmış sayfaları pembe taç yaprakları gibi köpüklerin arasında çalkalanıp duruyor, taşların arasına hızla girip çıkıyordu.

"Sanger bu günlüğü istemez miydi? Bibi'yi severmiş."

"Tabii. Bibi'yi severdi - herkes severdi onu. Bu Hollingerların

hepsi korkunç utanç verici tipler. Gerçekten üzüldüğüm tek ölüm Bibi'ninki."

"Ama sen ona boyuna, bağımlılık yaratan uyuşturucular verdin - Paula Hamilton'a göre o kızcağız yürüyen bir Palermo laboratuvarı haline gelmiş."

"Charles..." Crawford kolunu arkadaşça omuzlarıma doladı; ama ben biraz da, onun beni korkuluğun üzerinden aşırtıp azgın dalgaların içine atacağını düşünüyordum. "Estrella de Mar'ı anlamalısın. Evet, ona uyuşturucu verdik, onu tepedeki o uğursuz kliniklerden, her şeyin en iyisini bilen o beyaz gömleklilerden kurtarmak istedik. Bibi, amfetamin düşlerini görerek bizim başımızın üzerinde süzülmeli, akşamları sahile gelip herkesi kokain gecesine götürmeliydi." Crawford bakışlarını yere indirdi ve eliyle denizi gösterdi dalgalardan, söylediklerine tanıklık etmelerini istercesine. "Sanger'la Alice Hollinger onu bir hanımefendi hizmetçisine çevirdiler."

"Polis onu Hollinger'ın jakuzisinde bulmuş. Bunun bir deneme filmi olduğunu düşünmemem gerek, öyle mi?"

"Charles, Hollinger'ın jakuzisini unut."

"Çalışırım - ama bir türlü gözümün önünden gitmeyen bir görüntü bu. Yangını kimin çıkardığını biliyor musun?"

Crawford günlüğün son sayfaları köpüklerin arasında kaybolup gidinceye kadar bekledi. "Yangını mı? Evet... sanırım biliyorum."

"Kim, peki? Frank'i Zarzuella hapisanesinden çıkarıp Londra'ya geri götürmem gerek."

"Gitmek istemeyebilir." Crawford bana baktı, beraberliği bozacak çok kritik bir servisi atmamı bekliyormuşcasına. "Sana yangını kimin çıkardığını söylerdim ama henüz buna hazır değilsin. Mesele birisinin adı değil sadece; asıl mesele Estrella de Mar'ı anlamak."

"Burada yeterince kaldım. Olan biteni anlayabilirim."

"Hayır - öyle olsaydı o jakuziye böyle kafayı takmazdın. Estrella de Mar'ı bir deneme olarak düşün. Burada önemli bir şey olacak belki ve ben senin de katılmanı istiyorum." Crawford kolumu tuttu ve Porsche'ye doğru yürümeye başladı. "İlk önce arabayla bir gezintiye çıkacağız. Bu kez ben kullanacağım ve sen de gözünü yoldan ayırabileceksin. Görecek çok şey var... unutma; beyaz, sessiz-

liğin rengidir."

Crawford motoru çalıştırmadan sordum: "Bibi Jansen -onu sen gebe bıraktığına göre, nerede oldu bu; Hollingerların evinde mi?"

"Aman tanrım, hayır!" Crawford şok olmuş gibiydi sanki. "Ben bile o kadar ileri gidemezdim. Bibi her salı günü Paula'yı Klinik'te ziyarete gelirdi -onunla bir kez orada karşılaştım ve arabayla gezmeye gittik."

"Nereye sahi?"

"Geçmişe, Charles. Onun yeniden mutlu olduğu yere -yalnızca bir saat, ama en uzun ve en tatlı bir saat..."

XIX
Costasol kompleksi

Beyaz sessizlik. Arabayla sahil yolunda giderken, Estrella de Mar'ın bir mil batısındaki bomboş kumsala doğru inen Halep çamlarının arasından Residencia Costasol'un dışında kalan villalar görünmeye başladı. Evler ve apartmanlar farklı düzeylere yerleştirilmiş; böylece, avlular ve teraslar ve yüzme havuzları bir şelale gibi dizilmişti. Calahonda ve Torrenueva'daki emekli pueblolarını görmüştüm ama Costasol kompleksi sahil boyundaki diğer yerlerin hepsinden çok daha büyüktü. Yine de, burada yaşayanlardan bir kişi bile görünmüyordu ortalıkta. Güneş girsin diye açılmış bir tek pencere yoktu ve tüm bu yerleşim yeri sanki boşaltılmış, gelip anahtarlarını alacak ilk kiracılarını bekliyor gibiydi.

Crawford mazgallı duvarları gösterdi parmağıyla. "Şuna bak

Charles... müstahkem bir ortaçağ kenti sanki. Burası Goldfinger'ın neredeyse gezegensel yoğunluğa ulaşmış kalesidir - güvenlik tertibatları, uzaktan gözetleme cihazları; ana kapı dışında hiçbir giriş yok, tüm kompleks dışarıdan gelenlere kapalı. Korkunç bir düşünce ama, geleceğe bakıyorsun."

"Bu insanlar evlerinden hiç çıkmaz mı? Deniz kenarına gidiyor olmaları gerekir."

"Hayır, hepsinden tuhafı da bu. Deniz sadece iki yüz metre ötede ama villaların hiçbiri denize bakmaz. Mekân tümüyle içselleştirilmiş..."

Crawford sahil yolundan saptı ve vitesi boşa alıp kompleksin girişine doğru ilerledi. Mağrib tarzı dış kapının ve güvenlik binasının önünde, küçük bir belediye parkı büyüklüğünde, güzel görünüşlü bir bahçe vardı. Kanalarla dolu çiçek tarhları süslü bir havuzu çevreliyor ve bu havuza, döşendiği günden beri insan ayağı değmemişe benzeyen çakıl yollar uzanıyordu. "Residencia Costasol: Yatırım, Özgürlük, Güvenlik" yazan ışıklı bir tabelanın altındaki, tüm kompleksi gösteren yol haritası, kompleksin merkezinden radyal bir şekilde yayılan imparatorvari bulvarlara kalelerinden çıkıp katılan dönemeçli yolların ve çıkmazların oluşturduğu bir labirentti.

"Aslında bu harita ziyaretçiler için değil." Crawford arabayı güvenlik binasının önünde durdurdu ve penceresinden bize bakan güvenlikçiye selam verdi. "Bu harita, burada oturanların evlerini bulmalarına yardımcı olmak için konmuş. Bazen bir ya da iki saatliğine evlerinden çıkmak gibi bir hata yaparlar."

"Alışverişe gidiyorlardır herhalde. Estrella de Mar'a bir mil burası."

"Ama içlerinden çok azı kente gelmiştir. Bunlar Maldivler'deki bir atolde ya da San Fernando Valley'de yaşıyor gibiler sanki." Crawford güvenlik bariyerine doğru sürdü. Göğüs cebinden, üzerinde kabartma Costasol logosu bulunan bir kart çıkardı ve güvenliğin okuyucu makinesine soktu. Güvenlikçiye dedi ki: "Burada bir saat kadar kalacağız - Bayan Shand'in elemanlarıyız. Bay Prentice sizin yeni eğlence sorumlunuz."

"Elizabeth Shand mi?" diye sordum bariyer arkamızdan inip de kompleksin içine girdiğimizde. "Buranın onun mülklerinden biri

olduğunu söyleme sakın bana. Bu arada ben kimi eğlendirecekmişim ve de nasıl?"

"Rahat ol Charles. Güvenlikçiyi biraz etkilemek istedim - eğlendirilmek düşüncesi insanları korkuya düşürür daima. Betty her yerde mülk alır satar. Aslında, buraya taşınmayı düşünüyor. Birkaç villa hâlâ satılmamış durumda, alışveriş merkezinde de boş dükkânlar var. Burasını canlandırabilecek biri çıkarsa bir servet kazanılabilir - buranın sakinlerinde para çok."

"Görüyorum." Evlerin giriş yollarında park etmiş arabaları gösterdim. "Metrekareye düşen Mercedes ve BMW sayısı Düsseldorf'tan ya da Bel Air'den daha fazla. Kim tasarladı tüm bunları?"

"Büyük inşaatçılar bir Hollanda-Alman konsorsiyumuydu, İsviçreli bir danışmanlık firması da..."

"İnsan sistemleri tarafını mı halletti?"

Crawford neşeyle gülerek dizime vurdu. "Jargonu kapmışsın Charles. Senin burada mutlu olacağını biliyorum."

"Aman, tanrı korusun... mutluluk, burada yerel talimatnameleri ihlal eder gibi geliyor bana."

Kompleksin merkezine doğru giden kuzey-güney bulvarında ilerledik; iki yanında, yaprakları bomboş patikaları gölgeleyen, uzun palmiyeler dizili, ikili bir caddeydi. Sulama fıskiyeleri merkez alanın düzgün biçilmiş çimlerini ıslatırken gökkuşaklarını hoş kokulu havada döndürüp duruyorlardı. Duvarlarla çevrili bahçelerinin içinde geriye çekilmiş sıra sıra büyük villaların balkonlarında büyük güneşlikler vardı. Hareket eden tek şey, bizi izleyen gözetleme kameralarıydı. Palmiye kütüklerinden yapılmış, tozlu, içi boş bir fil, yüzme havuzlarından yansıyan ışıkla titreşiyordu ama, ne oynayan çocukların, ne de bu kusursuz sessizliği bozan birinin sesi duyulmuyordu.

"Ne çok havuz var," dedim. "Ama kimse yüzmüyor..."

"Bunlar Zen suları Charles. Bunlara dokunmak uğursuzluktur. Bunlar buranın ilk evleriydi, aşağı yukarı beş yıl önce yapıldı. Son proje geçen yıl tamamlandı. Belki belli olmuyor ama, Residencia Costasol popüler bir yerdir."

"Çoğunluk İngiliz mi?"

"Birkaç Hollandalı ve Fransız da var - Estrella de Mar'daki karışımın aynısı. Ama burası farklı bir dünya. Estrella de Mar 1970'

lerde yapıldı - herkese açık bir yerdir, sokak festivalleri yapılır, turistler iyi karşılanır. Residencia Costasol'sa saf 1990'lardır. Güvenlik kuralları. Her şey, suça karşı sürekli bir endişeye göre düzenlenmiştir."

"Burada hiç suç işlenmediğini düşünüyorsun öyle mi?"

"Öyle, kesinlikle yoktur. Hiçbir kanunsuz düşünce buradaki barışı bozamaz. Turist yok, sırt çantalılar ya da incik boncuk satıcılar yok ve ziyaretçi çok az - buradakiler, arkadaşları uzak tutmanın çok yararlı bir şey olduğunu öğrenmişler. Doğruyu söylemek gerekirse, arkadaşlar bir sorun olabilir - dış kapıların ve ev kapılarının kilitleri açılacak, alarm sistemleri devreden çıkarılacak ve başka birisi senin havanı soluyacak. Üstelik, dış dünyadan rahatsız edici anıları da beraberlerinde getirebilirler. Residencia Costasol bu konuda tek değil. Bu müstahkem adacıkları dünyanın her yerinde görebilirsin. Calahonda'dan Marbella'ya ve daha ötesine uzanan sahil bunun gibi komplekslerle dolu."

Bir araba bizi geçti ve kadın sürücü bulvardan sapıp, birazcık daha küçük villaların arasından geçen, iki yanı ağaçlı bir yola girdi. Ona bakarken ilk kişiyi gördüğümü fark ettim.

"Peki insanlar burada ne yapar bütün gün? Ya da bütün gece?"

"Hiçbir şey yapmazlar. Residencia Costasol bunun için dizayn edilmiştir."

"Ama nerede bunlar? Şimdiye kadar sadece bir tek araba görebildik."

"Buradalar Charles, buradalar. Şezlonglarına yatmış, Paula Hamilton'un yeni bir reçeteyle gelmesini bekliyorlar. Costasol kompleksini düşündüğünde Uyuyan Güzel'i düşün..."

Bulvardan saptık ve evlerin arasından geçen bir sürü yoldan birine girdik. Dökme demirden bahçe kapılarının ardındaki güzel villaların terasları yüzme havuzlarına uzanıyordu, dokunulmamış sularla dolu mavi böbreklere. Şöyle bir görünüveren üç katlı apartmanların önündeki giriş yollarında, güneşin altında bekleyen öbek öbek arabalar; uyuklayan bir sürü metal geviş getirici vardı. Her yerde birer uydu anteni dilenci çanakları gibi ağzını göğe açmış duruyordu.

"Yüzlerce çanak var," dedim. "Hiç olmazsa televizyondan vazgeçmemişler."

"Onlar güneşi dinliyorlar Charles. Yeni bir ışık türü bekliyorlar."

Yol, güzel manzaralı bir tepenin yamacına tırmandı. Taraça evlerden oluşan bir bölgeyi geçtik ve kompleksin merkez meydanına girdik. İki yanında dükkânlar ve restoranlar dizili bir alışveriş merkezi otoparklarla çevriliydi ve gördüğümüz ilk yayaları gösterdim şaşkınlıkla; süpermarket yük arabalarını araçların arka kapılarından boşaltıyorlardı. Pazar meydanının güneyinde, demirlemiş bir donanma gibi yan yana bağlanmış yatlar ve motorlu teknelerle dolu bir marina vardı. Sahil yolunun üzerinden geçtiği, açılır kapanır bir köprünün altından, açık denize giden bir giriş kanalı geçiyordu. Marinaya ve kayıkhaneye yukarıdan bakan, güzel bir kulüp binası vardı ama terası bomboştu, tenteler boş masaların üzerinde dalgalanıyordu. Onun yanındaki spor kulübü de aynı şekilde boştu; tenis kortları güneşte toz içindeydi, yüzme havuzu boşaltılmış ve bırakılmıştı.

Alışveriş merkezinin girişinin iç tarafında bir süpermarket, onun yanında da kapıları ve pencereleri kapalı bir güzellik salonu vardı. Crawford'un arabayı yanına park ettiği spor malzemesi dükkânı egzersiz bisikletleriyle ve ağırlık kaldırma tertibatlarıyla, bilgisayarlı kalp monitörleriyle ve solunum sayaçlarıyla doluydu; sert olmasına karşın, hoş bir tabloydu bu.

"Klink, klank, tink..." diye mırıldandım. "Robot ziyaretçilerden oluşmuş bir aileye benziyor."

"Ya da kullanışlı bir işkence odasına." Crawford arabadan indi. "Biraz yürüyelim Charles. Burasını doğrudan hissetmelisin..."

Havacı gözlüklerini gözüne taktı ve park yerinde çevresine bakınıp, en iyi kaçış yolunu hesaplıyormuş gibi, gözetleme kameralarını tek tek süzdü. Residencia Costasol'un sessizliği onun reflekslerini köreltmiş gibiydi, ters vuruşlarla kort boyu vuruşlarını çalışmaya başladı, hayali bir servisin karşılığını beklerken bacaklarını yay gibi bükerek.

"Şurada - eğer yanılmıyorsam hayat belirtileri var . . . " Başıyla bana, süpermarketin yanındaki içki mağazasına doğru yürümemi işaret etti; orada on on beş müşteri havalandırmayla serinletilmiş reyonlarda dolaşıp duruyor ve İspanyol kasiyer kızlar kasalarında, ıssız bir adaya bırakılmış kraliçeler gibi oturuyordu. Şarapların,

viskilerin ve likörlerin yerden tavana kadar uzanan görüntüsü, uçsuz bucaksızlığıyla ve oranın yerlileriyle bir katedrali andırıyordu ve site sakini adamlarla karıları ara sıra içkilerin fiyatını gözden geçirirlerken ilkel kabuklulara ait bir yaşam bir an görünür gibi oluyordu sanki.

"Residencia Costasol'un kültürel merkezi," diye bilgi verdi bana Crawford. "En azından, içki içecek kadar enerjileri var henüz... en son yok olan, dirsek refleksi herhalde."

Sessiz reyonları seyrettik, bu olaysız dünyaya meydan okumaya hazırlanıyormuşçasına. İçki mağazasından çıktık ve bir Tayland lokantasının yanında durakladık; boş masaların kumaşlı duvar kâğıtlarının ve altın kaplı fillerin karanlık dünyasına çekilmiştik. Onun yanında, kiralanmamış boş bir dükkân; mekân-zamanın terk edilmiş bir bölümü gibi duran, kemerli bir beton yapı vardı. Crawford sigara paketlerinden ve lotarya biletlerinden oluşan çöplerin üstünden yürüdü ve Costasol sosyal merkezindeki, elli yaşın üzerindekiler için verilen bir dans partisini duyuran, solmuş bir ilanı okudu.

Beni beklemeden dükkânın içinden geçti ve otoparkın ötesine, meydanın batı tarafında dizili taraça villalara doğru yürüdü. Kaktüslerle ve yaprakları etli soluk bitkilerle dolu çakıllı bahçeler, deniz kenarı mobilyalarının, insanların akşam olunca dolduracağı zırhlı kabuklar gibi beklediği gölgeli taraçalara uzanıyordu.

"Charles, sakın şaşırmadan şuraya bak. Neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceksin..."

Gözlerime güneşten siper yaparak, loş odalardan birine baktım. Tentenin altında, Edward Hopper'ın tablosunun üç boyutlu bir kopyası görünüyordu. İçeridekiler, orta yaşlı iki adamla otuzlu yaşlarında bir kadın sessiz odada oturuyor, yüzleri bir televizyon ekranının titrek ışığıyla aydınlanıyordu. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu; düşüncenin yerini, onları çevreleyen Essen stili duvarlardaki loş gölgelerin almasını seve seve kabullenmiş gibiydiler sanki.

"Sesini kapatmış halde TV izliyorlar," dedim Crawford'a, taraça boyunca, kapsüllerinin içinde soyutlanmış duran bu tür grupların önünden geçerek yürüdüğümüzde. "Ne olmuş bunlara? Karanlık bir gezegenden gelip de buradaki ışığı dayanılmaz derecede fazla bulan, garip bir tür gibiler."

"Bunlar zamandan kaçan sığınmacılar Charles. Çevrene bir bak

- hiçbir yerde saat yok ve neredeyse hiç kimse kol saati takmıyor."

"Sığınmacılar ha? Evet... burası bir şekilde bana Üçüncü Dünya ülkelerini hatırlattı. Burası tıpkı Rio'daki sosyetik *favela*'ya ya da Cezayir kentinin dışındaki lüks *bidonville*'e benziyor."

"Bu, *dördüncü* dünya Charles. Her şeyi teslim almak için bekleyen dünya."

Porsche'ye döndük ve arabayla meydanın çevresinde dolaştık. Ben villalara ve apartmanlara bakıyor, yüksek bir kadın sesini, çok bağıran bir stereo sisteminin, fırlayan bir atlama trampleninin titreşim sesini duymayı bekliyordum ama, yoğun bir iç göçe tanık olduğumuzu fark ettim. Costasol kompleksinin sakinleri, sahil boyundaki emekli pueblolarındakiler gibi, dış dünyanın sadece, uydu çanaklarının gökyüzünden imbiklediği bölümüne gerek duyarak, kendi loş salonlarına, yeraltı sığınaklarına çekilmişlerdi. Güneşin altında bomboş duran spor kulübü ve sosyal merkez, İsviçreli danışmanların komplekse kattığı diğer güzel şeyler gibi, terk edilmiş bir film çekiminin dekorlarına benziyordu.

"Crawford, gitme zamanı geldi - Estrella de Mar'a dönelim..."

"Yeterince gördün mü?"

"Senin o tenis makinenin sesini ve sarhoş kadınların gülüşlerini duymak istiyorum. Bayan Shand'in Club Nautico'daki garsonlara zılgıt çekişini duymak istiyorum - o kadın buraya yatırım yaparsa her şeyini yitirir."

"Olabilir. Gitmeden önce spor kulübüne bakalım. Yarı metruk haldedir ama bazı olanaklar var."

Marina'yı geçtik ve spor kulübünün ön avlusuna saptık. Girişin önünde park etmiş bir araba vardı ama boş binada kimse görünmüyordu. Porsche'den çıktık ve boşaltılmış yüzme havuzunun etrafında yürüyüp, dipteki tozlu fayanslarını güneşe gösteren eğimli tabana baktık. Drenaj deliğinin etrafında bir sürü saç tokası ve şarap şişesi duruyor, bir akıntının gelip onları götürmesini bekliyordu sanki.

Ben atlama trampleninin yaylanmasını denerken Crawford açık hava barında bir sandalyede oturup arkasına yaslanmış, beni seyrediyordu. O yakışıklı ve sevimli görünüşüyle bana candan, ama dikkatlice bakıyordu, hassas bir görev için acemi erlerin arasından birini seçen bir astsubay gibi.

"Evet Charles..." dedi barda onun yanına döndüğümde. "Bu tura katıldığına sevindim. Sen şimdi tam, Residencia Costasol'da yeni ev alan herkese sunulan promosyon video filmini izledin. Bayağı çekici bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle. Çok, çok acayip. Ama öyle de olsa, arabayla dolaşan ziyaretçilerin çoğu bir garipliğin farkına varmayacaktır. Bu havuz ve o boş dükkân dışında her şey olağanüstü bakımlı, harika bir güvenlik var ve hiçbir yerde graffitiye rastlanmıyor - bugün çoğu kişinin idealindeki cennet bu. Ne oldu?"

"*Hiçbir şey* olmadı." Crawford öne eğilip alçak sesle konuşmaya başladı, sessizliği bozmak istemiyormuşçasına. "İki bin beş yüz kişi taşındı buraya, çoğunun hali vakti yerindeydi ve Londra'da, Manchester'da ve Edinburgh'ta düşleyip durdukları şeyleri yapmak için dünya kadar zamanları vardı. Briç ve tenis için, cordon bleu ve çiçek düzenleme kursları için yeterli zaman. Ufak tefek ilişkiler yaşamak için ve teknelerle oyalanmak, İspanyolca öğrenmek ve Tokyo borsasında oynamak için. Her şeylerini satıp düşlerindeki evi aldılar, her şeyi Costa del Sol'a taşıdılar. Ama sonra ne oldu? Rüyanın şalteri kapandı. Neden?"

"Çok mu yaşlılar? Ya da bu işlerle uğraşamayacak kadar tembel mi bunlar yoksa? Belki de gizliden gizliye, asıl istedikleri hiçbir şey yapmamaktı."

"Ama istedikleri şey bu değildi. Plan plan, villa villa bakacak olursan, Residencia Costasol, Calahonda'daki ve Los Monteros'taki benzer komplekslerden çok daha pahalıdır. Tüm bu spor tesislerine ve boş zaman etkinliği kulüplerine sahip olmak için yüklü bir ekstra para ödediler. Ayrıca, buradaki insanlar o kadar yaşlı da değildir. Bir geriatri koğuşu değil burası. Çoğunun yaşı elli yoktur - erken emekli olmuşlar, hisselerini paraya çevirmişler ya da ortaklıklarını devretmişler; çoğu, emekli edilen yönetim kurulu üyelerine verilen büyük ikramiyeyi almış ve ayrılmış. Costasol kompleksi Arizona'nın Sunset City'si değildir."

"Orada bulundum. Orası gerçekten de canlı bir yer. O yetmiş yaşındaki insanlar bayağı cıvıl cıvıl olabiliyorlar."

"Cıvıl cıvıl..." Crawford bıkkın bir halde elini alnına bastırdı. Meydanın çevresindeki, loş balkonlarında hiçbir olayın beklenmediği sessiz villalara baktı. Rasgele başka bir şeyler söylemek geldi

içimden ama Residencia sakinleri için şiddetli bir endişe duyduğunu gördüm. İmparatorluk zamanının, sazdan kulübelerini terk etmeyi anlaşılmaz bir nedenle reddeden zengin ama uyuşuk bir kabileyle karşı karşıya kalmış genç bir bölge komiserini hatırlattı bana. Kolundaki bandajdan gömleğinin kol ağzına biraz kan sızmıştı ama kendisiyle ilgilenmediği, bu jakuziler ve dalma havuzları diyarının çok ötelerinde gibi duran bir coşkuya kapılmış olduğu belliydi.

"Crawford..." dedim onu teselli etmek için, "önemli mi? Onlar yaşamlarını, sesleri kapatıp uyuklayarak geçirmek istiyorlarsa bırak da..."

"Hayır..." Crawford durakladı ve sonra öne uzanıp elimi tuttu. "Önemli. Dünyanın gidişatı bu yönde Charles. Geleceği gördün ve bu gelecek işlemiyor ve oynamıyor. Bu gezegenin Costasolları her yere yayılıyor. Florida'da ve New Mexico'da bunları dolaştım. Paris'in dışındaki Fontainbleu Sud kompleksini görmelisin - buranın bir kopyası, on katı büyüklüğünde. Residencia Costasol'u göz boyayıcı üçüncü sınıf bir firma yapmadı; insanlara daha iyi bir yaşam şansı vermek için özenle planlandı burası. Ama neye vardılar sonunda? Beynin ölümüne..."

"Beynin ölümü değil Bobby. Bu Paula'nın lafı. Costa del Sol dünyanın en uzun ikindisi ve onlar tüm bu vakti uyuyarak geçirmeye karar vermiş."

"Haklısın." Crawford alçak bir sesle konuştu benim görüşümü kabul edercesine. Havacı gözlüklerini çıkardı ve havuz fayanslarından yansıyan parlak ışığa baktı. "Ama benim niyetim onları uyandırmak. Benim işim bu Charles - neden ben seçildim bilmiyorum ama insanları kurtarma ve yaşama geri döndürme yolunda düşe kalka yürüdüm. Bunu Estrella de Mar'da denedim ve işe yaradı."

"Olabilir. Bundan emin değilim. Ama burada işe yaramaz. Estrella de Mar gerçek bir yer. Sen ve Betty Shand gelmeden önce de vardı."

"Residencia Costasol gerçektir. Haddinden fazla gerçektir hem de." Crawford kendi muğlak amentüsünü ezberden okumaya başladı sebatla; tahminimce birçok kez yaptığı bir tartışmayı; ortalığı velveleye veren best-sellerlerle *Economist* haber-yorumlarının ve takıntılı sezgilerinin, kendi dairesinin rüzgârlı balkonunda bir araya getirdiği bir sentezini yeniden prova etti. "Kentten kaçışlar de-

ğişiyor artık. Açık planlı kent geçmişte kalıyor - artık *rambla*lar yok, yaya bölgeleri yok, left-bank'ler ve Latin mahalleleri yok. Güvenlik kafesleri ve müstahkem mekânlar çağına giriyoruz. Yaşamaya gelince, bizim yerimize gözetleme kameralarımız yapacak onu. İnsanlar kapılarını kilitleyip sinir sistemlerinin şalterini indirecek. Ama ben onları özgürlüğüne kavuşturabilirim Charles. Senin yardımınla. Burada, Residencia Costasol'da bir başlangıç yapabiliriz."

"Bobby..." Onun, tehditle umudun garip bir karışımıyla bakan o çekici, deniz mavisi gözleriyle karşılaştım. "Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben buraya Frank'e yardım etmeye geldim."

"Biliyorum; ama sen ona yardım *ettin*. Şimdi de bana yardım et Charles. Benim yerime kaleyi savunacak birine ihtiyacım var, gözünü yerden ayırmayacak ve çok ileri gidersem beni uyaracak birine - Frank'in Club Nautico'daki rolü buydu."

"Bak... Bobby, ben yapamam bu..."

"Yapabilirsin!" Crawford bileklerimi yakaladı ve beni masanın üzerinden kendine doğru çekti. Yakarışının ardında, bölgesinden geçen bir gezginden yardım isteyerek elini uzatan, o çok benzediği genç bölge komiserinin sıtma düşleri gibi kafasında gezinip duran, garip bir misyonervari tutku vardı. "Başaramayabiliriz; ama denemeye değer bu. Residencia Costasol bir hapisanedir, aynı Zarzuella cezaevi gibi. Dünyanın her tarafında hapisaneler yapıyoruz ve bunlara lüks siteler diyoruz. Hayret verici olansa anahtarlarının hep içeride olması. Ben insanların kilidi açıp tekrar gerçek dünyaya adım atmalarına yardım edebilirim. Bir düşün Charles - eğer işe yararsa bunun hakkında bir kitap yazar, dünyayı bu konuda uyarabilirsin."

"Kimsenin duymak istemediği türden bir uyarı. Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu kulübe göz kulak olmanı. Betty Shand buranın işletmesini aldı - üç haftaya kadar yeniden açılış yapacağız. Burayı bizim için yönetecek birine ihtiyacımız var."

"Ben bu işe uygun biri değilim ki. Size deneyimli bir yönetici gerek. Ben maaşlı personeli çalıştırıp onları koşturmayı, muhasebe tutmayı, bir restoran işletmeyi bilmem."

"Çabucak öğrenirsin." Crawford beni bu işe kattığından emin bir şekilde, barı gösterdi bu konuyu kapatmak istercesine. "Ayrıca, restoran falan yok ve personeli çalıştırıp koşturma işini Betty

Shand yapar. Muhasebe için endişelenme - o tümüyle David Hennessy'nin kontrolu altında. Katıl bize Charles. Tenis kulübünü bir işler hale getirelim, diğer her şey arkasından gelecek. Residencia Costasol yeniden hayata kavuşacak."

"Birkaç tenis maçından sonra mı? Burada Wimbledon'u kursan kimse farkına varmaz."

"Varacaklar Charles. Elbette tenisten öte şeyler de olacak. Costasol kompleksini kurduklarında eksik olan bir şey vardı."

"Çalışma mı?"

"Çalışma değil Charles. Hayır."

Crawford meydanın çevresindeki sessiz villalara, ve alışveriş merkezinden çıkan arabaları izleyen, lamba direklerinin üzerindeki kameralara bakarken bekledim. Samimi ve heyecanlı yüzüne, herhalde Frank'in de aynı şekilde ilginç bulduğu bir azim gelmişti. Perişan kortlarıyla ve suyu boşaltılmış havuzuyla bu mütevazi spor kulübü uzaklardan, Club Nautico'dan gelen bir çığlık gibiydi, ama burayı yönetiyormuş gibi davranmakla Crawford'un ve Betty Shand'in daha yakınına sokulacaktım; bu da Hollinger konağının yanmasına ve Frank'in o saçma itirafına giden yolun son adımı olabilirdi.

Marinaya bir yat girmişti; yelkenleri sarılmış, motoruyla giden, bordası beyaz bir kotraydı bu. Dümeninde Gunnar Andersson ayakta duruyordu mizana direği gibi ince uzun, dar omuzlu bedeniyle; gömleği, yırtılmış bir yelken parçası gibi dalgalanıyordu omuzlarında. Tekne uzun zamandır ihmal edilmiş görünüyordu, bordasına yağlar sıvaşmıştı ve Andersson'un bu tekneyle Tanca'dan, tanker yollarından geçerek geldiğini tahmin ettim. Sonra ön küpeşte korkuluğundan sallanan sarı şeritleri fark ettim, tekneyi çepeçevre saran polis bantlarının sonuncusunu.

"Bu *Halcyon*. Frank'in kotrası... ne arıyor burada?"

"Evet, doğru." Crawford ayağa kalkıp Andersson'a el salladı; Andersson da ona, şapkasını çıkararak karşılık verdi. "Danvila'yla konuştum. Frank, yatının Costasol marinasında daha emniyette olacağını kabul ediyor - teknenin yelkeninden, halatından parça koparacak turistler yok burada. Gunnar kayıkhanede çalışıp tüm bu art-

rit olmuş motorları hizmete hazır hale getirecek. Biraz da şansımız yaver giderse Costasol tekne yarışlarını bu sahilin en fiyakalı şovu yaparız. İnan bana Charles, insanların istediği, deniz havası. Şimdi, işte her gün daha da güzel görünen Elizabeth geldi. Bratwurstlar* da aynı fikirde..."

Kocaman Mercedes dönmüş, spor kulübünün otoparkına giriyordu. Betty Shand deri döşemeye yaslanmış, tülle örtülü yüzü geniş kenarlı bir şapkanın ardına gizlenmişti; eldivenli eliyle emniyet kemerini birden bire hızla açıverdi; dev arabaya, hükümran sahibini hatırlatıyormuşçasına. Esmer Mağripli direksiyonda, iki genç Alman da onun arkasındaki kalkar koltuklardaydı. Araba merdivenlerin yanına gelip durunca Mahoud klakson çaldı ve bir saniye sonra David Hennessy'le Keswick kızkardeşler Tayland lokantasından çıktılar. Hepsi birlikte kulübe doğru yürüdüler ellerinde deste deste emlak broşürleriyle.

Residencia Costasol'un merkez meydanında bir ekip bir araya geliyordu. Crawford, Elizabeth Shand, Hennessey ve Keswick kızkardeşler bu kompleks ve sakinleri hakkında planlarını tartışmaya hazırdı. Tayland lokantasının yöneticisi giden konuklarına el salladı çok yakında mönüsünün değişeceğinin pek farkında değilmişcesine.

"Betty Shand ve Keswickler..." dedim. "Deniz ürünleri iyi gidiyor."

"Charles? Evet, Keswick kızlar Taylandlı'nın yerini devralıyor. Onlar insanların ne istediğini bilir, daima büyük bir ziyafet. Şimdi, bizimle çalışmayı düşündün mü?"

"Pekâlâ," dedim. "Frank'in duruşmasına kadar kalacağım. Ama çok zor işlere girmek yok."

"Elbette." Crawford masanın üzerinden eğilerek omuzlarımı tutup içten bir sevinçle gülümsedi ve birkaç saniye önce onun hayatının en önemli kişisi, yardımına güvendiği tek arkadaşı haline geldiğimi hissettim. Bana bakıp gururla gülümserken yüzü bir yeniyetme gibi görünüyordu sanki; sarı saçları alnının üzerine saçılmış, dudakları aralanıp lekesiz beyaz dişleri çıkmıştı meydana. Beni güçlü elleriyle sıkarak, sarhoşmuş gibi çıkan sözcüklerden bir sel halinde konuştu: "Bunu yapacağını biliyordum Charles - bana bu-

* (Alm.): Domuz sosisi. (ç.n.)

rada gereken tek kişi sensin. Sen dünyayı gördün, bu insanlara yardım edeceksek bunu nasıl yapmamız gerektiğini bilirsin. Bu arada, işin yanında ev de gelir. Sana tenis kortlu bir ev bulacağım, arasıra maç yaparız. Senin, göründüğünden daha iyi olduğunu biliyorum."

"Çok yakında göreceksin. Bu arada, bana az bir ücret ödeyebilirsin. Yaşamak için gerekli para, taksi paraları falan. Çünkü ben tek bir sent bile kazanmıyorum artık..."

"Kesinlikle." Elizabeth Shand kulübe bir imparatoriçe gibi girerken arkasına yaslandı ve bana sevgiyle baktı. "David Hennessy senin ilk çekini yazdı zaten. İnan bana Charles, biz her şeyi düşündük."

XX
Yeni kötü huylar

Güneş ışığı yüzme havuzunun parçalı yüzeyinde çizgi çizgi parlıyordu, benim dalışımla cam gibi derinliklerden çıkıp gelmişcesine. Uzun uzun tembelce yüzdüm, fayans döşeli oluğa tutundum ve yukarı, atlama tahtasına çektim kendimi. Dalgalar durulmayı reddedip havuzun kenarlarına çarpıyor ve iştahı açılsın diye kahvaltı öncesi yüzecek başka birini daha coşkuyla karşılamak için sabırsızlanıyordu.

Ama havluyla kurulanırken, bir günün daha geçip gideceğini ve tenis kortlarıyla spor salonu gibi, yüzme havuzunun da tek müşterisi olarak kalacağımı tahmin ediyordum. Açık hava barında vakit öldürür, Londra gazetelerini okur ve Frank'in duruşmasını düşünürken Residencia Costasol'da zamanın ben gelmeden çok önce ölmüş olduğunu görüyordum.

Spor kulübünde "yönetici" olarak geçirdiğim ilk haftada arkama yaslanıp, Elizabeth Shand'in, tüm tesisi yeniden elden geçiren adamlarını seyrettim. Havuzu temizleyip doldurdular, çimleri sulayıp tenis kortlarının beyaz çizgilerini çektiler, sonra da jimnastik salonunun sert tahtadan döşemesini ayna gibi cilalayıp ilk aerobik derslerine hazır hale getirdiler.

Tüm bu çabalara ve bitkin kollara, bacaklara yumuşak bir destek sunmak için bekleyen pahalı havuzkenarı mobilyalarına karşın Costasol sakinlerinden hiçbiri görünmemişti. Benim çalışma saatlerim sabah on birden öğleden sonra üçe kadardı, öyle demişti David Hennessy; ama "öğle yemeğinde dilediğin kadar kal oğlum, seni can sıkıntısından çıldırtamayız burada."

Ama yine de ben genellikle, sabahları kahvaltı etmeden Club Nautico'dan atlayıp geliyordum, uyuklayıp duran kompleks sakinlerinin sonunda şeytana uyup balkonlarından ayrılıp ayrılmadıklarını görmenin merakıyla. Hennessy öğle vakti geliyor, bürosuna çekiliyor ve garsonlarla işçi personelin paralarını verir vermez Estrella de Mar'a dönüyordu. Bayan Elizabeth Shand iki Alman'ıyla birlikte limuzinine binip geliyor, Hennessy'yi ziyaret ediyordu. Almanların her biri arka kapılardan birini garip bir pandomimle açık tutup beklerken kadın spor kulübünü, ele geçirmek üzere olduğu, kendisine miras kalmış ama satışı yasak bir mülkü ziyaret eden avcı bir dul gibi süzüyordu.

Bu kadının iş konusunda o efsanevi, çakalca sezgisi onu hiç yanıltmış mıydı acaba? Barda, sessiz garsopların ve bomboş şezlongların arasında kahvaltımı ederken onun çok yakında bu yatırımı zararla kapatacağını ve Calahonda'daki daha zengin otlaklara döneceğini tahmin ediyordum. Bu kervan, sahildeki emekli pueblolarına doğru gidecek, Hollinger yangınıyla ilgili gerçeği bulma yolundaki son umutlarımı da beraberinde götürecekti.

Frank suçlu olduğunda saçma bir şekilde diretiyordu hâlâ ve Residencia Costasol'un, bana uzun süredir kapalı duran gizli Estrella de Mar'a açılacak bir arka kapı olabileceği yolunda tüm kanıtlara inanarak, Zarzuella hapisanesine yapacağım ziyareti ikinci kez ertelemiştim. Frank'in mahkemesi için 15 Ekim'e, yani trajik yangından dört ay sonrasına gün verilmişti ve tüm çabalarıma karşın, bir karakter tanığı olmaktan öteye gidemeyecektim. Hep Frank'i ve

birlikte geçirdiğimiz çocukluk yıllarını düşünüyordum, ama onunla bir hapisane görüş odasının kupkuru masasının ötesinden yüz yüze gelmek neredeyse düşünülmez gibi geliyordu bana. Onun kabul ettiği suç ikimizi de kapsıyor gibiydi ama bir zamanlar bizi birleştiren o suç paylaşma duygusunu hissetmiyordum artık.

Arkamda bir araba kapısının açıldığını ve bir motorun stop ettiğini duydum. *Financial Times*'ımdan kafamı kaldırıp bakınca otoparkta tanıdık bir BMW'nin durduğunu gördüm. Paula Hamilton direksiyonda oturmuş, spor kulübünün pencerelerinde dalgalanan yeni, parlak tentelere bakıyordu. Residencia'daki hastalarından birinin evinde üstünü değiştirmiş, siyah mayosunun üstüne sarı bir plaj elbisesi giymişti.

Arabadan indi ve yüzme havuzuna giden merdivenleri çıktı. Beni görmezden gelerek havuzun derin kenarına yürüdü, elbisesini ve çantasını atlama tahtasına bırakıp kolları yukarıda saçlarını tutturmaya başladı, bir zamanlar şiddetli bir arzuyla sarıldığım kalçalarını ve göğüslerini sergileyerek. Onun Kliniğin yanındaki dairesini tekrar tekrar aramıştım ama, Zarzuella hapisanesinde Frank'i ziyaret ettiği günden beri benden uzak duruyordu. Onu tekrar görmek istiyordum ve gerçek duygularını belli etme korkusunu maskeleyen o iğneleyici alaycılığı gibi, kendine karşı duyduğu utançtan kaynaklanan tedirginliğini gidermek için de elimden geleni yaptım. Ama Anne Hollinger'ın ırzına geçildiği video kaseti, bir suç anısı gibi aramıza girmişti.

İncecik bedeniyle ve net kulaçlarıyla suyun yüzeyini pek dalgalandırmadan on boy yüzdü. Havuzun sığ kenarında bel derinliğinde durup gözlerindeki köpükleri sildi ve barın kenarındaki yığından alıp uzattığım havluyu aldı. Elime tutunup havuzdan dışarı zıpladı ve üzerinden sular damlatarak yanımda durdu, ayaklarında parıldayan sularla. Onu görmekten mutlu bir şekilde, başka bir havluyu alıp omuzlarına koydum.

"Paula, ilk yeni üyemiz sensin. Dilerim kulübe katılmak istersin, değil mi?"

"Hayır. Suya bir baktım sadece. Yeterince temiz görünüyor."

"Yepyeni. Kendi dudaklarınla vaftiz ettin onu. Kendi adını öğrendi artık."

"Bir düşüneceğim." Şezlonglara ve masalara bakıp başını salla-

dı onaylarcasına. "Costa del Sol'daki en temiz havuz bu olsa gerek. Sudur diye kendimizi kandırıp içinde yüzdüğümüz o sulandırılmış pisliklerin hepsinden daha iyi bu - deterjan, güneş yağı, deodorant, aftershave, vajinal jel, sidik ve kim bilir daha neler var onların içinde. Bu suyun sayesinde daha sağlıklı görünüyorsun Charles."

"Evet, öyleyim. Her gün yüzüyorum, ara sıra işçilerle top oynuyorum. Jimnastik makinelerini bile denedim."

"Ve şimdi sen Elizabeth Shand için çalışıyorsun, öyle mi? Bu gerçekten garip. İyi para veriyor mu bari?"

"Bu fahri bir görev. Hennessy benim masraflarımı karşılıyor. Bobby Crawford tüm bunlar hakkında bir kitap yazacağımı düşünüyor."

" 'Ölümden sonra Hayat var mı? Residencia Costasol'un Dirilişi'. Tenisçimiz nasıl?"

"Günlerdir görmedim onu. Porsche ara sıra bir görünüp kayboluyor. Hep esrarengiz koşturmacalar - sürat motorları, uzak bağlantılar, gelen uyuşturucular. Ben onun için biraz fazla namusluyum."

Paula bana bakmayı bıraktı ve tramplene doğru yürüdük. "Bu işin içine fena karışıyorsun. Dikkat et, Bobby eğer isterse sana zarar verebilir."

"Paula, ona karşı çok sertsin. Filmler, uyuşturucu satışı ve araba hırsızlığı hakkında birtakım şeyler öğrendim. Beni boğmaya kalkması muhtemelen kendisinin de bilmediği nedenlerdendi. Ama tümüyle iyi gerekçelerleydi ya da kendisi böyle düşünüyor - insanları hayata geri döndürmek istiyor. Birçok yönden çok saf biri."

"Ama Betty Shand'de saflık diye bir şey yoktur."

"David Hennessy'de de. Ama ben hâlâ, Hollingerlara neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorum. Frank'in rolünü bu yüzden oynuyorum. Şimdi, anlat bana; Frank nasıl?"

"Rengi solgun ve çok yorgun. Her şeyden vazgeçmiş durumda. Sanırım bu dava ona göre çoktan bitmiş. Senin onu görmek istememeni kabulleniyor."

"Doğru değil. Paula, onu görmek istiyorum ben. Ama henüz hazır değilim buna. Ona söyleyecek bir şeyler bulunca ziyarete gideceğim elbette. Suçunu geri alması ihtimali var mı?"

"Yok, tabii ki. Suçlu olduğunu düşünüyor."

Avucumun içine bir yumruk attım. "İşte bu yüzden gidemem ona! Onun kıvırdığı yalanlara ortak olmayacağım."

"Buradaki başka her türlü dümene ortak oluyorsun ama." Paula plaj elbisesini üzerine geçirirken kaşlarını çatmış bana bakıyordu, yanındaki bu bronz tenli, adaleli adamın Frank'in yatağında ona sarılan nazik bedenli gazeteci gibi sahte tavırlı bir hilekâr olup olmadığından emin değilmiş gibi. "Elizabeth Shand'e, Hennessy'ye ve Bobby Crawford'a bulaştın. Bu kulüp üzerine kurulmuş gizli bir tertip gibi bir şeydir bu."

"Paula... burası Estrella de Mar değil. Burası Residencia Costasol, burada hiçbir şey olmaz. Hiçbir şey de olmayacak."

"Şimdi sen saflık yapıyorsun." Aptallığıma başını sallayarak arabasına kadar benimle birlikte yürüdü. Çantasını yolcu koltuğuna fırlattı ve sonra ellerini göğsüme koyarak yanağını yanağıma bastırdı, bir zamanlar iki sevgili olduğumuzu kendine hatırlatıyormuşçasına. "Charles, sevgili dostum, burada bir sürü şey oluyor, senin fark ettiğinden çok daha fazla hem de. Aç gözünü..."

Sanki haberini almış gibi, bir İspanyol polis arabası ana meydanda dolaşıyordu. Marinanın yanına gelince durdu ve üniformalı subaylardan biri, Andersson'un her sabah Crawford'un sürat motorlarının üzerinde çalıştığı kayıkhaneye seslendi. Sık sık iskeleye yürüyordum ama suratsız İsveçli, Hollinger yangını hakkında konuşmaya isteksiz tavırlarıyla ve Bibi Jansen'le ilgili anılarını hâlâ özenle kendine saklayarak benden uzak duruyordu. Dinlendiği zamanlarda, kayıkhaneye yakın bir yere bağlanmış *Halcyon*'a çekiliyor ve kamarada oturuyordu üzerindeki güvertede dolaşan ayaklarımı görmezden gelerek.

Hennessy babacan bıyığının altından sevimlice gülümseyerek spor kulübünün girişinde bekliyordu. Çıplak göbeğini bir Hawaii gömleği örtüyordu ve İspanyol polisinin kendini yanında en rahat hissedeceği türden, karanlık işadamı tipinin tam bir örneği gibiydi. Onları bürosuna buyur etti; teftişlerini hızlandıracak bir şişe Fundador ve bir tepsi tapas hazırdı orada.

Yirmi dakika sonra, yüzleri kızarmış ve ikna olmuş bir halde çıktılar. Arabaya binip giderlerken Hennessy el salladı onlara, bir

süpermarket Noel Baba'sının iyi kalpli gülümsemesiyle. Onlara, Residencia Costasol'un güvenliğini bizzat halledeceği ve böylece onların da, oto-stopçuları tartaklamak, amirlerine karşı entrika çevirmek ve Fuengirola'daki bar sahiplerinden rüşvetlerini toplamak gibi asli işlerini yürütebilecekleri konusunda garanti vermiş olduğu kuşkusuzdu.

"Pek endişeli görünmüyorlardı," dedim Hennessy'ye. "Sanırım bizi rahat bıraktılar."

"Dış çevreyolu sorun bölgesi - dün gece bir tür haneye tecavüz olmuş. Bir iki kişi video kayıt cihazını çaldırmış. Teras kapılarını açık bırakıyorlar."

"Ev hırsızlığı ha? Bu alışılmadık bir şey değil mi? Residencia Costasol'u suçtan arınmış bir yer sanıyordum ben de."

"Keşke öyle olsaydı. Ne yazık ki bugünün dünyasında yaşıyoruz. Araba çalınma olaylarının bildirildiğini duydum, hırsızlar güvenlik bariyerlerini nasıl aştıysa. Biliyorsun bu tür şeyler dalgalar halinde olur. Ben ilk geldiğim zamanlar Estrella de Mar da burası kadar sakin bir yerdi."

"Araba ve ev hırsızlığı ha?" Beni dürten bir merak hissettim nedense. Etrafımdaki hava serinleyip canlandırmıştı beni. "Ne yapmalıyız David? Bir mahalli nöbet çizelgesi mi yapacağız? Gönüllü devriye ekipleri mi kuracağız?"

Hennessy kibar ama sert gözlerini bana çevirdi, şaka edip etmediğimden kuşkulu bir halde. "O kadar ileri gitmemiz gerekir mi ki? Ama seninki de bir fikir tabii."

"Bunu düşün David. İnsanların bu korkunç uyuşukluktan uyanmasına yardımcı olabilir bu."

"Onları uyandırmak mı istiyoruz ki? Başımıza bela olabilirler, her türlü garip istekleri uyanabilir. Ama bunu Elizabeth'e söyleyeceğim." Spor kulübünün dış kapısından içeri giren, cilalı tavanıyla güneşi yansıtan kocaman limuzini gösterdi. "Bugün ne kadar sempatik görünüyor, tatlı tatlı konuşup olumlu şeyler söylüyor. Sanırım son işletmeleri de kiraladı. Birkaç soygun, işleri nasıl hızlandırabilir; merak ediyorum. İnsanlar gerginleşiyor, biliyor musun ve paralarını oraya buraya kaydırmaya başlıyorlar..."

* * *

Böylece, Residencia Costasol'a suç geliyordu. Kısa süren huzur yıllarının ardından, güneş sahilinin sonsuz uykuları bozulmak üzereydi. Meydanı çevreleyen sessiz balkonlara baktım birer birer ve sabah yaşamının ilk belirtilerini bekledim. Saat on olmuştu ama ancak bir tek kişi uyanıp dışarı çıkmış, bir televizyon kahvaltısı programının ilk parıltıları tavanlarda oynamaya başlamıştı. Costasol kompleksi deniz dibindeki derin uykusundan uyanıp, yeni ve hayat veren bir dünyanın su yüzüne çıkmak üzereydi. Hayret verici bir şekilde mutlu hissettim kendimi. Bobby Crawford genç bölge komiseri olduğuna göre, David Hennessy ve Elizabeth Shand de, onun peşinden, uysal yerli kabilesini tüfekleriyle, incik boncuklarıyla ve göz alıcı değersiz şeylerle uyandırmaya giden ticaret şirketi elemanlarıydı.

Ama bu kez farklı türde bir mal teslimatı vardı. Genç Almanlar Mercedes'in bagajından bilgisayarlı bir yazar kasa çıkardılar. Elizabeth Shand Hennessy'yle baş başa görüşmesini kesip beni çağırdı. Korkunç sıcağa karşın, kusursuz makyajında azıcık bir terin bile izi yoktu. Daha serin bir kan soğutmuştu damarlarını; sanki onun avcı kafası, yüreğininkinden daha düşük ısılarda daha iyi çalışıyormuş gibi. Ama her zaman olduğu gibi, beni selamlarken dudakları cömertçe, insan engelinin ötesine uzanacak kadar garip bir erotik karşılaşma vaat ederek aralandı.

"Charles, buraya bu kadar erken gelmen ne güzel bir şey! Hevesli insanlara çok değer veririm. Bugünlerde hiç kimse bir şey başarmak istemiyor, başarısızlık daha fiyakalıymış gibi sanki. Kârların şakımasına yardım edecek bir şey getirdim size. Helmut'la Wolfgang'a, onun konmasını istediğin yeri göster."

"Emin değilim." Bilgisayarı fuayeye götürmeleri için geri çekilip Almanlara yol verdim. "Elizabeth, bize büyük bir güven gösteriyorsun, ama biraz erken değil mi sence?"

"Neden dostum?" Tülle örtülü yanağını yanağıma bastırdı; güzel vücudu, ürkek bir kuşun tüyleri gibi çıplak göğsüme sürtünüp hışırdayan, ipek bir çağlayanın içinde saklıydı. "Kalabalık bastırınca hazırlıklı olmalıyız. Ayrıca, sen beni aldatamazsın; ya da pek kolay aldatamazsın."

"Seni seve seve aldatırım - kulağa çok heyecan verici geliyor bu. Öyle ki, daha tek bir kişiyi bile üye yapamadık. Kulübe girme-

ye gelen tek bir sakin bile yok."

"Gelecekler. İnan bana." Keswick kızkardeşlere el salladı; kadınlar terasta, barın arkasındaki bir yeri, sanki bir açık hava lokantasının sınırlarını belirliyormuş gibi adımlıyorlardı. "Kimsenin karşı koyamayacağı bir sürü yeni atraksiyon olacak. Sen de buna katılmıyor musun David?"

"Kesinlikle." Hennessy resepsiyon tezgâhının yanında durmuş, kolunu da bilgisayara dolamıştı yeni bir suç ortağını karşılıyormuş gibi. "Eminim, Club Nautico'daki kadar yoğun olacağız."

"Görüyor musun Charles? Benim hiç kuşkum yok. Araba park yerine ilave yapmak ya da marinadan park yeri kiralamak zorunda bile kalabiliriz." Beyaz tenis giysilerinin içinde onun emrini bekleyen uysal genç Almanlara döndü. "Wolfgang ve Helmut - sanırım onlarla tanışmıştın Charles. Onların burada sana yardımcı olmasını istiyorum. Üst kattaki daireye taşınabilirler. Şimdiden sonra senin için çalışacaklar."

Almanların elini sıktım. Sanki kendi kaslarından utanıyormuş gibi, hafifçe ayak değiştirdiler, vücutlarını daha az sıkılgan bir şekle sokmaya çabalayan kocaman dizlerini bronz piston başlıkları gibi oynatarak.

"İyi... ama Elizabeth, bunlar ne yapacak gerçekten?"

"Yapmak mı?" Eliyle çenemi pışpışladı, bana eziyet etmekten zevk alırcasına. "Onlar hiçbir şey yapmayacak. Wolfgang ve Helmut sadece "olacak". Onlar kendileri olacak ve çok meşhur olacaklar. Bu işleri bilirim Charles. Bu arada, Helmut teniste olağanüstü iyidir - bir keresinde Boris Becker'i yenmişti. Ve Wolfgang korkunç iyi bir yüzücüdür. Baltık Denizi'nde muazzam mesafeler yüzmüş."

"Yararlı... buradakilerin çoğu jakuzinin bir ucundan öteki ucuna gitmeyi bile beceremez. Yani bunlar spor antrenörü olabilir, değil mi?"

"Kesinlikle. Onların yeteneklerini iyi kullanacağını biliyorum. Bütün yeteneklerini."

"Elbette. Üye kazanılmasına yardımcı olabilirler." Ona limuzine kadar eşlik ettim, Mahoud arabanın açık yolcu kapısının yanında duruyordu, siperli şapkasının altında terli yüzüyle. "Kulübe yeni üyeler lazım - bazı broşürleri postalamayı düşündüm. Ya da bir

uçak kiralayıp, yazılı bir pankartla her gün Residencia üzerinde uçurtmayı. Parasız tenis dersleri, aerobik seansları, masaj ve aromaterapi, bunlar nasıl . . .?"

Elizabeth Shand, bavulunu arabaya taşıyan Hennessy'ye bakıp gülümsedi. Sigortacının da aynı şekilde güleceği gelmiş, bıyıklarının uçlarını oynatıyordu, ikisinin bir an önce yalnız kalıp gülüşme isteğiyle.

"Broşürler ve pankart mı? Ben katılmıyorum." Elizabeth Shand arabada yerine kurulup ipekten bir yuvanın içine gömüldü. Mahoud kapıyı kapatınca pencereye uzanıp dostça elimi sıktı. "Herkesi uyandırmamız gerek. Residencia Costasol'daki insanlar yeni kötü alışkanlıklar edinmek için deli oluyor. Onları tatmin et Charles, başaracaksın..."

XXI
Suç bürokrasisi

Elizabeth Shand'in, daha başından beri bir anlam veremediğim, hâlâ keşfedilmeyi bekleyen güveni çok şaşırtmıştı beni. Estrella de Mar'a geri dönmek için yola çıkan limuzinin meydandan geçişini seyrettim. İşçiler süpermarkete bitişik, boş dükkânlardaki *Verkauf** ve *Vendre** yazılarını söküyorlardı ama, spor kulübü sessizdi hâlâ. Boş binada dolaştım ve ayaklarımın cilalı döşemede çıkardığı çınlama seslerini dinledim. Almanlar havuzun kenarında yatmış, fizikleriyle birbirlerine gösteriş yapıyorlardı. Meydanda istikrarsız bir trafik vardı ve öğle ile birlikte Residencia Costasol, güneşten kaçacağı bir ikindiye hazırlanıyordu.

Kulübün yeni üye kazanamamasından kendimi sorumlu tutma-

* (Alm., Fr.) Satılık. (ç.n.)

ma engel olamıyordum bir türlü, ve Club Nautico'ya ilk geldiği günlerde Frank'in nasıl bir üzüntüye kapıldığını anlıyordum. Resepsiyon tezgâhının arkasında durdum ve açık hava barında dolaşıp duran garsonları, bomboş tenis kortlarını süpüren işçileri seyrettim.

Amaçsızca bilgisayarın tuşlarına basar, hayali birtakım kazançlar yazarken güneşin altında patırdayan bir Porsche motorunun ritmik sesini duydum. Cam kapılara vardığımda Bobby Crawford otoparktaki arabasından çıkmış geliyordu. Merdivenleri, güçlü bacaklarıyla, tramplenden atlayan bir akrobat gibi sıçrayarak, hızla çıkarken elini kaldırıp beni selamladı. Siyah beyzbol şapkasıyla deri ceketini giymişti ve elinde büyük bir spor çantası vardı. Onu görünce kalbimin depara kalktığını hissettim.

"Charles? Dilini mi yuttun? Sen teşrifatçı değilsin burada." Kapıyı elimden aldı ve fuayeye girdi, parlak dişlerinin buzdağı beyazını gösteren neşeli gülümsemesiyle. "Neler oluyor? Beni görünce sevinmiş gibi bir halin var."

"Evet, sevindim. Hiçbir şey olmadı - mesele de bu zaten. Galiba ben senin için iyi bir müdür değilim."

"Sıkılmışsın Charles. Üzüntüye kapılmanın zamanı değil şimdi." Crawford havuza ve tenis kortlarına baktı. "Burada bir sürü zımbırtı var da müşteri yok. Yeni bir üye var mı?"

"Bir tane bile yok. Buradaki insanlara tenis gerekli değil herhalde."

"Tenis herkese gereklidir. Residencia Costasol henüz bunu bilmiyor belki, ama çok yakında öğrenecek."

Dönüp benimle yüz yüze geldi; sımsıcak ve onu beklediğimi görünce mutlu olduğu açıkca belli bir şekilde gülümsüyor ve benim huzursuz halime, bir aile hizmetkârının hoşa giden kusurlarından biriymiş gibi bakıyordu. Dört gündür yoktu ve hareketlerinin çok daha hassas bir uyum içinde olduğunu görmek etkilemişti beni; Porsche'ye daha güçlü bir motor takmış ve onun muazzam gücünün bir parçasını da kendi sinir sistemine katmıştı sanki. Kafasındaki bin bir düşünce birbiriyle itişirken hoşnutsuzluk belirtileri ve ufak tikler gelip geçiyordu yüzünden.

"Burada bazı şeyler olacak Charles." Bir ağabey gibi omuzlarımdan tutup yazar kasaya bakarak başıyla onayladı. "Kaleyi savunmak kolay değildir. Sana söyleyeyim, Betty Shand senin yap-

tıklarınla gurur duyuyor."

"Yaptığım şeylere lanet olsun. Burada hiçbir şeyin olacağı yok. Residencia Costasol sizlere göre bir yer değil. Burası Estrella de Mar değil, ölü beyinler mıntıkası. Keşke yardımcı olabilseydim."

"Yardımcı oluyorsun. Bu arada, sanırım sana bir ev buldum - ufak bir yüzme havuzu, tenis kortu var; bir de tenis makinesi getireceğim, servis karşılamalarını geliştirirsin. Ama ilk önce, uğramam gereken birkaç yer var. Senin arabayla gideceğiz - senin kullanmanı istiyorum. Senin o yavaş ve düzenli gidişin baş ağrılarımı yatıştırıyor."

"Tabii." Fuayedeki saati gösterdim. "Beklemek ister misin? Saat iki kırk beş. Burada her şey derin uykuda şimdi."

"Mükemmel - günün en önemli zamanıdır bu. İnsanlar ya rüya görüyor ya da seks yapıyor. Yahut ikisini birden yapıyorlar belki de..."

Motoru çalıştırdığımda, Citroën'in yolcu koltuğunda, bir elini pencereden dışarı çıkarmış halde oturuyordu ve ayaklarının arasında büyük bir branda çanta vardı. Ben emniyet kemerimi bağlarken başını salladı onaylarcasına.

"Akıllılık, Charles. Düzenli çalışan kafalara hayranımdır. İnanması zor ama, Residencia Costasol'da bile kaza oluyor."

"Burası tümüyle bir kaza zaten. Yirminci yüzyıl sonlarının tampona bindirdiği yer. Nereye gitmek istiyorsun - Club Nautico'ya mı?"

"Hayır, burada kalacağız. Dolaşalım öylece, hangi yoldan istersen. Vaziyetler nasıl, bir görmek istiyorum."

Meydandan ve bomboş alışveriş merkezinden, sonra da marinanın ve onun donanma gibi bir araya toplanmış yatlardan oluşan hayalet filosunun önünden geçtik. Kompleksin doğu bölümündeki tâli sokaklardan birine rasgele saptım. Sessiz bahçelerinin ortasındaki müstakil villalar cüce palmiyelerle, zakkumlarla ve donmuş ateşe benzeyen kana tarhlarıyla çevriliydi. Sulama fıskiyeleri çimenlerde dönüp duruyor, göz kamaştıran aydınlık havadan ruh çağırır gibi gökkuşakları getiriyorlardı; güneş danslarını yapan yerel ilahlardı sanki. Denizden gelen rüzgâr ara sıra yüzme havuzlarının üzerin-

den hafifçe bir serpinti kaldırıyor ve havuzların aynaya benzer yüzleri karabasan rüyalar gibi bulutlanıyordu.

"Biraz yavaşla..." Crawford öne eğildi ve köşedeki, dekore edilmiş büyük eve baktı. Üç katlı apartmanlardan oluşan bir grup eve doğru giden, ortak bir geçiş yolu vardı. Balkonların üzerinde dalgalanan tenteler, asla göğe varamayacak, yırtık pırtık kanatlara benziyordu. "Burada dur... burası galiba."

"Numara kaç? Bazı nedenlerden, buradaki insanlar kimliklerini belli etmek istemiyor."

"Unuttum kesinlikle. Ama doğru yere geldik galiba." Giriş yolunun elli metre ötesinde, dev bir palmiyenin yapraklarının yayalar için gölgeli bir yer oluşturduğu yeri gösterdi. "Orada park et ve beni bekle."

Çantanın fermuvarını açtı ve muşambaya sarılmış birkaç golf sopasına benzer bir şeyler çıkardı. Arabadan indi; yüzü, siperlikli şapkasıyla ve güneş gözlükleriyle gizlenmişti; arabanın tavanına pat pat vurdu ve giriş yoluna doğru yavaş adımlarla yollandı. Gözüm dikiz aynasında, vitesi boşa alıp palmiyeye doğru inerken, uşakların girdiği kapının önündeki bahçe kapısının üzerinden atladığını gördüm.

Arabada, çevremdeki duvarların ve çalı çitlerin ötesinden gelen, su fıskiyelerinin belli belirsiz ıslık seslerini dinleyerek bekledim. Herhalde bu villanın sahipleri tatile gitmişlerdi ve yine bir hizmetçi kız odasında onu bekleyen yeni bir sevgili vardı bu kez de. Onları, bir kameriye kuşunun çiftleşme dansına benzer, biçimsel bir kur yaparmış gibi, halının üzerinde golf oynarken getirdim gözümün önüne...

"Tamam, gidelim." Crawford palmiyenin çevresindeki, bitkilerden oluşan perdenin içinden çıkıp gelmiş gibiydi. Kolunun altında bir video kayıt cihazı taşıyordu; kabloları siyah bir küme halinde, aletin çevresine bağlanmıştı. Cihazı arabanın arka koltuğuna koydu ve gözünü geçiş yolundan ayırmadan şapkasını gevşetti. "Bu cihazı onlar için tamir edeceğim - Hanley adlı bir çift bunlar. Adam Liverpool'da personel yöneticiliğinden emekli olmuş. Bu arada iki yeni üye kazanacakmışım gibi geliyor bana."

"Spor kulübüne mi? Müthiş bir şey. Nasıl ikna ettin onları?"

"Televizyonları çalışmıyor. Uydu çanağında bir sorun var. Bu arada, daha çok dışarı çıkmaları gerektiğini hissedecekler. Şimdi kompleksin batı tarafına gidelim. Uğramam gereken birkaç ev var..."

Kontrol panelinin üzerindeki klima ünitesini ayarlayıp yüzümüze serin bir hava üfletti ve geriye, baş dayama desteğine yaslandı; öylesine rahatlamış, gevşemişti ki bir suç seferine çıkıyor olduğumuza pek inanamıyordum. Golf sopalarını çantaya yerleştirirken onların aslında bir çift demir çubuk olduğunu görmeme kasten göz yumdu. Spor kulübünden çıktığımız anda, onun, Residencia Costasol'u sarsıp rahat uyuşukluğundan uyandırmak için tasarlanmış bir dizi kışkırtıcı eylemde bulunmaya, küçük ev hırsızlıkları ve zarar verici soygunlar yapmaya niyetlendiğini tahmin etmiştim. İspanyol polisinin David Hennessy'ye bildirdiği suçları da Crawford'un yaptığını düşündüm, taciz ve kışkırtma kampanyasının uvertürü olarak.

Yirmi dakika sonra ikinci villanın yanında durduk; giriş yoluna bir sürat motoru konmuş, Mağrip tarzı, güzel bir konaktı. Evde oturanlar, hemen hemen kesinlikle, üst kattaki yatak odalarında uyuyordu ve bahçeyle teras sessizdi. Unutulmuş bir hortumdan yavaş yavaş damlayan sular saniyeleri sayarken Crawford gözetleme kameralarını inceliyordu; gözleri çatıdaki uydu çanağından, teras kapısının yan tarafındaki şalter kutusuna giden kabloları izledi.

"Motor çalışır halde kalsın Charles. Bu işi fiyakalı bir şekilde yapalım..."

Arabadan süzülüp çıktı ve giriş yolunun iki tarafında dizili ağaçların arasında kayboldu. Çabucak kaçmaya hazır bir halde onu beklemekten, direksiyonu kavrayan parmaklarım rahatsız olmaya başlamıştı. Arabalarıyla yanımdan geçen yaşlı bir çifte gülümsedim; ikisinin arasında oturan, uzun tüylü büyük bir köpek vardı ve Citroën'in varlığına aldırmıyormuş gibiydiler. Beş dakika sonra Crawford yolcu koltuğuna süzüldü ceketindeki birkaç cam kırıntısını kayıtsızca silkeleyerek.

"Yine televizyon sorunu mu?" diye sordum hareket ettiğimizde.

"Onun gibi bir şey." Crawford ciddi bir yüzle yanımda oturuyor, ara sıra direksiyonu benim gergin ellerimden alıyordu. "Bu uydu

çanakları çok hassastır. Bunların sürekli olarak yeniden ayarlanması gerekir."

"Sahipleri müteşekkir olacak. Muhtemel üyeler mi bunlar?"

"Biliyor musun, bence öyleler. Yarın kulübe damlarlarsa hiç şaşmam." Crawford ceketinin fermuvarını açtı ve oymalı bir gümüş sigara kutusu çıkarıp arka koltuktaki video kayıt cihazının yanına koydu. "Adam, Kraliçe Kulübü'nün komite üyesiymiş, tenis meraklısı. Karısı da eskiden amatör bir ressam mıymış neymiş."

"Belki yeniden başlar, değil mi?"

"Sanırım..."

Sessiz Residencia Costasol sokaklarından, ağır başlı bir goblen kumaşa serkeşçe motifini dokuyan bir mekik gibi geçerek ziyaretlerimize devam ettik. Crawford ziyaret edeceği evleri rasgele seçiyormuş gibi davranıyordu ama ben onun, kurbanlarını dikkatli bir inceleme yaparak saptadığı, en büyük alarm dalgasını yaratacak kişileri seçtiği kanısındaydım. Onlar siesta saatlerini uyuyarak geçirirken Crawford'u aşağı kattaki odalarda dolaşırken, uydu sistemlerini sabote ederken; bir kahve masasından yeşim bir atı, bir şöminе rafından bir Staffordshire heykelini çalarken; Costasol kompleksini deneyimli ev hırsızlarından oluşan bir çete basmış izlenimi yaratarak, çekmeceleri sanki para ya da mücevher arıyormuş gibi darmadağın ederken gözümün önüne getirdim.

Ben arabada, Müfettiş Cabrera'nın ya da Fuengirola uçan müfrezesinin beni suç mahallinde yakalayacağını düşünerek beklerken, nasıl olup da Crawford'un beni bu suç oyununa bulaştırmasına izin verdiğime şaşıyordum. Citroën'in motoru gaz pedalının arkasında titreyip dururken, spor kulübüne geri dönüp Cabrera'ya haber vermek geldi içimden. Ama Crawford'un tutuklanması Hollingerları öldüren kundakçıyı bulma umutlarımı suya düşürecekti. Güvenlik kameralarıyla ve kafaları mumyalanmış sahipleriyle yüzlerce sessiz, ölü gibi villaya bakarken, Crawford'un bu kompleksi ikinci bir Estrella de Mar yapma çabalarının başarısız olacağından emindim. Residencia'nın halkı can sıkıntısının uzak kıyısına yolculuk etmekle kalmamış, oradaki manzarayı beğendikleri kararına da varmışlardı. Crawford'un başarısızlığı, onu Hollinger cinayetindeki suç ortaklığını açığa çıkaracak umutsuzca ve bilinçsizce bir eylemde bulunmaya kışkırtabilirdi pekâlâ. Onun parmaklarından çok daha

fazlasını yakacak bir ateş mesela.

Ama onun, kendini bu garip sosyal denemeye adamasında tümüyle kendine has bir büyü vardı. Frank de, sanırım, onun bu şatafatlı düşüne kanmıştı ve ben de Frank gibi, Citroën'in arka koltuğu onun yağmaladıklarıyla dolarken hiç sesimi çıkarmıyordum. Kuzey-güney yönündeki radyal bulvarın en eski yapılarından biri olan altıncı villanın yanında beklerken bagajda bir battaniye buldum ve Crawford çalıların arasından, bir kolunun altında ince belli bir Ming vazosuyla, öbür kolunun altında da abanozdan bir parçayla çıktığında onun için hazır ettim.

Ben battaniyeyi onun ganimetinin üzerine sararken, zorlama karşısındaki tavrıma çok sevimli bir şekilde şaşarak omuzlarımı pışpışladı dostça.

"Bunlar birer hatıra, Charles - bunların bir yolunu bulup sahiplerine dönmesini sağlayacağım. Doğruyu söylemek gerekirse bizim bir şey almamız da gerekmiyor; sadece, bir hırsızın onların İran halılarına işediği ve ellerini pahalı duvar kâğıtlarına sildiği duygusunu vermemiz yeterli."

"Ve yarın bütün Residencia Costasol tenis oynamaktan hoşlandığını mı hissedecek? Yoksa çiçek düzenlemeye yahut oya işi yapmaya mı başlayacak?"

"Tabii ki hayır, buradaki atalet gücü çok fazla. Ama bir fil sineği, eğer hassas bir yeri ısırırsa koca bir sürünün panik halinde koşusunu başlatabilir. Sen kuşkulu görünüyorsun."

"Biraz."

"Bunun işe yaramayacağını mı düşünüyorsun?" Crawford kararlılığımı pekiştirircesine elimi direksiyona bastırdı. "Sana ihtiyacım var Charles - bunu tek başıma yapmam zor. Betty Shand'le Hennessy para akışından başka bir şey düşünmüyorlar. Ama sen onun ötesindeki daha geniş ufukları görebilirsin. Estrella de Mar'da olanlar burada da olacak ve sonra sahil boyunca ilerlemeye devam edecek. Tüm o puebloların hayata geri döndüğünü düşün. İnsanları kurtarıyoruz Charles, gerçek benliklerine döndürüyoruz onları."

Kendi söylediklerine inanıyor muydu acaba? Yarım saat sonra o, ana meydana yakın, küçük bir apartmanı soyarken branda çantanın fermuvarını açtım ve içindekilere baktım. İçinde demir çubuklar ve tel kesiciler, bir maymuncuk seçkisi ve delikli giriş kartları, kısa devre telleri ve elektronik immobilizer'lar vardı. Daha küçük bir çantada da bir sürü aerosol boya kutusu, iki tane video kamera ve bir deste boş video kaseti vardı. Kokain paketçiklerinden oluşan boğumlu bir plastik yılan, alüminyum ambalajlar içindeki uyuşturucu kapsülleriyle, içinde tek dozluk ilaç bulunan bir deste şırıngayla ve üzeri kabartılı prezervatiflerle dolu bir cüzdanın etrafına sarılmıştı.

Crawford aerosolleri hemen kullanıma soktu. Arabadan inmek zahmetine bile katlanmadan, her iki eline birer kutu aldı ve önünden geçtiğimiz garaj kapılarına sıkarak bir sürü parlak renkli şekiller yaptı. Sadece iki saat sonunda, uzun bir hırsızlık ve yıkım izi bırakmıştık ardımızda - tahrip edilmiş uydu çanakları, graffitiyle sıvanmış arabalar, yüzme havuzuna atılmış köpek pislikleri, boya püskürtülerek körlenmiş gözetleme kameraları.

Sahiplerinin işitebileceği bir mesafede gümüş renkli, Aston Martin marka bir arabaya girdi ve arabanın vitesini boşa alıp çakıllı giriş yolundan aşağı indirdi. Arabayı kuzey çevreyolundaki, terk edilmiş bir inşaat sahasına sürerken onu izledim ve arabanın yan taraflarını demir bir çubukla çizdiğini; arabanın boyasını, bir parça domuz etini çizen bir şef aşçının özeniyle kazıdığını gördüm. Geri çekilip seyrettiğinde ve bir sigara yaktığında da bunun ardından gelecek yangını bekledim. Elindeki çakmaktan alev çıkmaya devam ederken, sakatlanmış arabaya bakıp gülümsedi ve benzin deposuna bir bez tıkacağını sandım.

Ama Crawford arabaya hüzünlü bir selam verdi ve benim arabayla hareket ettiğimizde Türk tütününden zevk alarak sigarasını içmeye devam etti.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum Charles - ama bazı fedakârlıklar gerekli."

"Ama en azından, senin Aston Martin'in değil bu."

"Ben *bizim* fedakârlıklarımızı kastediyorum - bu ikimiz için de acı bir ilaç, ama bunu yutmamız gerekiyor."

Çevreyolu boyunca gittik; Malaga yoluna bakan daha ucuz vil-

lalar ve daireler vardı burada. Balkonlardan, elle yazılmış "Satılık" ilanları sarkıyordu ve Hollanda-Alman firmasının bu emlakları indirimli fiyattan satmış olduğunu düşündüm.

"Şu sağdaki eve yaklaş - havuzu boş olana." Crawford, verandasının üzerinde soluk renkli bir tente bulunan, küçük bir villayı gösterdi. Cart renkli mayo üstlerinden ve ince iç çamaşırlarından oluşan bir seçki, çamaşır kurutma kafesinin üzerinde güneşleniyordu. "On dakika sonra dönerim. Biraz sanat danışmanlığına ihtiyaçları var..."

Branda çantayı açtı ve video kamerayla ilaçların bulunduğu küçük çantayı aldı. Villada oturan, mayo giymiş iki kadın ön kapıda kendisini bekliyordu. Korkunç sıcağa rağmen kadınlar, sanki film spotlarının altında çekilecek bir seansa hazırlanmış gibi, rujuyla, allığıyla, rimeliyle tam makyajlıydılar ve Crawford'u, sürekli gelen zengin bir müşteriyi buyur eden, karanlık bir barın sahibeleri gibi, rahat bir gülümsemeyle karşıladılar.

Kadınların genç olanı yirmili yaşlarda, beyaz İngiliz yüzlü, geniş omuzluydu ve gözleri sürekli olarak sokağı kolaçan ediyordu. Yanındaki, daha yaşlı olanıysa tanıdım; platin rengi saçlı, çok iri göğüslü ve kırmızı yüzlü, porno filmde nedimelerden birini oynayan kadındı bu. Bir elinde bardak, Slavlara benzeyen, elmacık kemikleri geniş yanaklarını Crawford'un dudaklarına değdirdi ve onu içeri çağırdı.

Arabadan çıktım, evin etrafında dolaşıp veranda pencerelerinden onları gözetledim. Hep birlikte salona girdiler; orada bir televizyon kendi kendine oynuyor, görüntü tutucusu yakaladığı bir ikindi dizisini kaçırdıkça göz kırpıyordu. Crawford çantayı açtı, video kameralardan birini ve bir deste video kasetini çıkardı. Plastik yılandan on on beş tane kokain torbacığı kopardı, kadınlar bunları mayolarının üst parçalarının içine tıktılar ve sonra Crawford onlara video kameranın gösterisini yapmaya başladı. Daha yaşlı kadın vizörü gözlerine yerleştirdi ve uzun tırnaklarıyla küçücük kontrol düğmelerini tırmalayıp dururken kendi kendine terslendi. Kadın, pan ve zoom yapmayı denerken Crawford divanda genç İngiliz kadınla oturuyordu. Kimse birbirine en ufak bir şaka bile yapmadı, Crawford yeni bir ev aletinin gösterisini yapan bir satıcıymışcasına.

Crawford arabaya dönerken kadınlar onun kapıdan çıkışını fil-

me çektiler, birbirlerine yan gözle bakıp gülerek.

"Film okulu mu?" diye sordum. "Çabuk öğrenmiş görünüyorlar."

"Evet... bunlar hep film meraklısıdır." Hareket ettiğimizde Crawford el salladı onlara, sanki bu kadınlara gerçekten hayranmış gibi kendi kendine gülümseyerek. "Bunlar Estepona'dan, bir güzellik salonu açmak için geldiler; ama o işte geleceğin pek iyi olmadığına karar verdiler."

"Yani şimdi de film işine mi girecekler? Bu işi kârlı bulacaklarını tahmin ediyorum."

"Ben de. Filmle ilgili bazı fikirleri var."

"Belgesel mi?"

"Doğa filminin de ötesi, sen anlarsın."

"Residencia Costasol'un vahşi yaşamı." Bu kavram hoşuma gitmişti. "Kur yapma ritüelleri ve çiftleşme biçimleri. Sanırım başaracaklar. O platin saçlı kadın kim? Hafiften Rusa benziyor."

"Raissa Livingston - Lambethli bir kitapçının dul karısı. Votkayla dolu bir sarnıç gibidir o. Büyük bir spor. Önce biraz ondan yapmalı ki her şeyden sıyrılıp iyi bir başlangıç yapabilsin."

Crawford alay etmeden söylüyordu bunları ve arabanın tavanına bakarken ilk günün hızlı faaliyetlerini gözden geçiriyormuş gibiydi sanki. Bu öğleden sonraki çalışmasından memnun görünüyordu, İncil broşürlerini dağıtıp bitirmiş gezici bir rahip gibi. Ev hırsızlıkları, evlere ve arabalara tecavüzler onu sakinleştirmiş ve rahatlatmış, Residencia'nın aydınlanmamış halkı için o günkü görev yerine getirilmişti.

Spor kulübüne döndüğümüzde beni mutfağın ve kazan dairesinin arka tarafındaki servis girişine yöneltti. Porsche'sini buraya park etmişti; kulübe uğrayabilecek bir polisin görüş alanının dışında, güvenli bir yere.

"Malları benim arabama taşıyalım." Battaniyeyi geriye atıp ganimeti açtı. "Cabrera'nın seni suçüstü yakalamasını istemiyorum Charles. Suçlu gibi bakmaya başladın yine."

"Bir sürü şey var burada. Hangisi kimindir, hatırlayabilecek misin?"

"Hatırlamam gerekmez. Bunları, Aston Martin'i bıraktığımız inşaat alanında bir yere saklarım ve dış kapıdaki güvenlikçilere ih-

bar ederim. Onlar gidip her şeyi bulurlar ve tüm Residencia'nın gerekli mesajı almasını sağlarlar."

"Ama o mesaj ne ki? Tam anlayamadım ben bunu."

"Mesaj ne mi. . . ?" Crawford bir video kayıt cihazını koltuktan alırken dönüp bana baktı. "Senin her şeyi anladığını sanıyordum Charles."

"Tam değil. Evlere, arabalara tecavüzler, birkaç televizyonun tahrip edilmesi ve garaj kapılarına boyayla 'Sik' yazılması - insanların hayatını bunlar mı değiştirecek? Sen benim evimi soysan ben hemen polisi ararım. Bir satranç kulübüne ya da koroya katılmam."

"Kesinlikle. Polisi çağırırsın. Ben de olsam aynı şeyi yaparım. Ama düşün ki polis hiçbir şey yapmıyor, ben evine tekrar giriyorum ve bu kez senin gerçekten değer verdiğin bir şeyi çalıyorum. Sen de daha sağlam kilitler ve daha iyi güvenlik kameraları düşünmeye başlarsın."

"Ee?" Porsche'nin bagajını açıp video kayıt cihazını koymasını bekledim. "Her şey boşa gitti işte. Uydu televizyonumun başına dönüp ölü gibi uyurum yine."

"Hayır, Charles," dedi Crawford sabırla "Uyumazsın. Bundan sonra gözlerin faltaşı gibi açılır, bugüne dek hiç olmadığın kadar uyanık olursun. Bu tecavüzler, dindar Katoliklerin, deriyi rahatsız eden ve ahlâksal duyarlılığı arttıran bilezikleri gibidir. İkinci bir ev soygunu seni hiddetle, hatta kendini beğenmiş bir öfkeyle doldurur. Polisin hiçbir yararı yoktur, boş vaatlerle seni başından savar ve bu insanda bir adaletsizlik hissi, utanmaz bir dünyada yaşadığı duygusu yaratır. Çevrendeki her şey, senin diye kabul ettiğin tablolar, gümüş eşyalar bu yeni ahlâksal çerçevede değişik bir konum alır. Kendinin daha çok farkına varırsın. Kafandaki, yıllardır uğramadığın, uyuyan bölgeler yeniden önemli hale gelir. Kendi değerini yeniden belirlemeye başlarsın Charles, araban yandığında senin yaptığın gibi."

"Belki... ama t'ai chi'ye ya da yeni bir kitaba başlamadım."

"Sabret - belki başlarsın." Crawford beni ikna etmek hevesiyle bastırmaya devam etti. "Bu süreç zaman ister. Suç dalgası devam edecek - birisi senin havuzuna sıçacak, yatak odanı yağmalayacak ve karının iç çamaşırlarını kurcalayacak. Öfke ve hiddet yeterli değil artık. Kendini her düzeyde yeniden düşünmek zorundasın, her

ağacın ve kayanın arkasında düşman bir evrenle karşılaşan ilkel insan gibi. Zamanın, şansın, kendi düş gücünün farkına varacaksın. Sonra birisi kapı komşun kadını soyacak, sen de onuru kırılmış kocalarla bir olup ekip oluşturacaksın. Ama suç ve yıkıcılık her yerdedir. Bu beyinsiz eşkiyaların ve onların yaşadığı bu sersemler dünyasının üzerine çıkmalısın. Güvenlikten yoksunluk seni, sahip olduğun ahlâksal güçlere dört elle sarılmaya zorlar; tıpkı siyasi suçluların Dostoyevski'nin *Ölüler Evinden Anılar*'ını ezberlemesi, ölüm döşeğindekilerin Bach çalması ve yeniden imana dönmesi, ölen çocuklarının yasını tutan ana babaların darülacezede gönüllü çalışması gibi."

"Yani zamanın sınırlı olduğunu fark edip artık hiçbir şeyi kazanılmış gibi görmeyeceğiz öyle mi?"

"Kesinlikle." Crawford kolumu pışpışladı cemaatine katılmamdan duyduğu hoşnutlukla. "Güvenlik komiteleri kuracağız, yerel bir konsey seçeceğiz, mahallemizle gururlanacağız, spor kulüplerine ve yerel tarih derneklerine katılacağız, bir zamanlar olmuş bitmiş saydığımız gündelik hayatı yeniden keşfedeceğiz. Artık, üçüncü sınıf bir ressam olmanın, Rönesans hakkında bir CD-ROM izlemekten daha önemli olduğunu anlayacağız. Hep birlikte çaba harcamaya başlayacağız ve sonunda, bireyler ve toplum olarak en büyük potansiyelimizi bulacağız."

"Ve bunların hepsini suç mu başlatacak?" Gümüş sigara kutusunu Citroën'in arka koltuğundan aldım. "Neden ille de böyle bir tetik gerekiyor? Neden... din ya da siyasal bir bilinç değil? Geçmişte dünyaya hükmetti bunlar."

"Artık hükmedemezler. Siyaset bitti artık Charles, kamuoyunun düş gücünü etkileyemez artık. Dinler insan evriminin çok erken dönemlerinde çıkmış - dinler insanların harfi harfine kabul ettiği semboller oluşturmuş ama şimdi bir dizi totem direği gibi ölüdür artık onlar. Dinler daha sonra, insan soyunun sona yaklaşacağı zaman gelmeliydi. Ne yazık ki, bizi tahrik edecek tek mahmuz, suçtur. Her şeyin mümkün olduğu o "farklı dünya" bizi büyüler."

"Çoğu kişi zaten gereğinden fazla suçun işlendiğini söyleyecektir."

"Ama burada değil!" Crawford elindeki yeşim atla, yolun karşısındaki uzak balkonları gösterdi. "Residencia Costasol'da ya da

sahil boyundaki emekli komplekslerinde değil. Gelecek karaya çıktı Charles, kâbus görülüyor şimdi. Ama ben insanlara güveniyorum ve onların bundan daha iyisini hak ettiklerini biliyorum."

"Onları yaşama döndüreceksin - amatör porno filmler, ev hırsızlığı ve kokainle mi?"

"Bunlar sadece araçtır. İnsanlar sekse, mülkiyete ve kendine hakim olmaya çok şartlanmış. Cabrera'nın düşündüğü anlamda bir suçtan söz etmiyorum ben. Benim kastettiğim, kuralları çiğneyen, sosyal tabuları yok eden her türlü şeydir."

"Kuralları gözetmeden tenis oynayamazsın."

"Ama Charles..." Crawford bir karşılık bulmaya çalışırken hafiften sarhoş gibiydi sanki. "Rakibin hile yapıyorsa oyununa nasıl şevk katacağını düşün."

Son çalıntı parçayı da Porsche'ye taşıdık. Crawford'dan ayrılmak üzere arabama doğru yürüdüm, ama kapıyı açıp yolcu koltuğuna süzüldü. Citroën'in yan penceresinden gelen parlak güneş ışığıyla yüzü sanki ateşli hastaymış gibi parlak kırmızı bir renge bürünmüştü. Benim onu sonuna kadar dinlememi çok istemişti ama, birinin ona inanmasına artık hiç aldırmadığını hissettim. Ne kadar karşı koysam da, bu adamın, ölüler sahilinde dilenci bir vaiz gibi ilerleyen bu hikâyeden üfürükçünün çekimine kapıldığımı hissettim. Onun vaizliğinin neredeyse kesinlikle başarısız olacağını ve Zarzuella hapisanesinin bir hücresinde biteceğini biliyordum.

"Dilerim işe yarar." dedim ona. "Frank tüm bunlar hakkında ne düşünüyordu? Onun fikri mi bu?"

"Hayır, Frank çok ahlâkçıdır. Ben bunu yıllardır, daha doğrusu, çocukluğumdan beri düşünüyordum. Babam Ely Katedrali'nde bir diyakozdu.* Mutsuz bir adamdı, ne bana, ne anneme sevgi göstermeyi bilirdi. Tek hoşlandığı, beni boyuna dövmekti."

"İğrenç - onu ihbar eden olmadı mı?"

"Kimsenin haberi yoktu, annemin bile. Ben hiperaktiftim ve her şeye çarpardım boyuna. Ama böylece babamın kendini daha iyi hissettiğini fark ettim. Kayışıyla yaptığı her seanstan sonra bana sımkısı sarılır ve hatta beni severdi. Böylece ben de onu kızdıracak her türlü haylazlığı yapmaya başladım."

"Acı ilaç. Ve bu da sana bu fikri verdi, öyle mi?"

* Gönüllü papaz yardımcısı. (ç.n.).

"Bir şekilde öyle. Hırsızlığın ve küçük suçların bazı şeyleri harekete geçirebileceğini keşfettim. Babam olan biteni biliyordu ve beni hiç durdurmaya çalışmadı. Koro okulunda, çocukların dolaplarından bir şeyler çalarak ve aletlerini bozarak onları dış maçlardan önce neşelendirdiğimi görürdü. Hep altı sıfır kazanırdık. Babam son kez kayışını kullandığında benim rahiplik mertebesine ulaştığımı söyledi."

"Öyle miydi?"

"Hayır, ama kanmıştım. Cambridge'te antropoloji okumaya çalışıp birkaç yılımı ziyan ettim, bol bol tenis oynadım ve sonra kısa dönem askere gittim. Alay Hong Kong'a, Kowloon polisiyle birlikte çalışmaya gönderildi. Ahlâkı tümüyle bozulmuş bir gruptu bu - ahlâk yerle birdi. Anakara Çinlilerinin idareyi devralıp hepsini Sinkiang'a sürmesini bekliyorlardı. Yeni Topraklar'daki köylüler de aynı şekilde berbattı, Çin sınır muhafızlarına rüşvet verirlerdi boyuna. Hiçbir enerjileri kalmamıştı, çeltik tarlalarını akıp gitmeye bırakmışlar, kaçakçılıktan gelecek üç kuruşla geçinmeye çalışıyorlardı."

"Ve sen bunu durdurdun mu yoksa? Nasıl, sahiden?"

"Her şeyi canlandırdım. Orada burada birkaç hırsızlıkla ve onların pirinçlerini depoladıkları yerlere birkaç galon mazotla. Birden herkes doğrulup oturdu, su yollarını yeniden yapmaya ve kanalları temizlemeye başladılar."

"Peki Kowloon polisi"

"Aynı şey. Hong Kong'da daha iyi bir hayat aramak için sınırı geçen göçmenlerle sorunlarımız vardı. Onları geri vermek yerine önce biraz dövüyorduk. Bu, yerel poliste işe yaradı. İnan bana, askerleri canlı tutmak için "savaş suçu"ndan iyi bir şey yoktur. Söylemesi korkunç bir şey ama, savaş suçlarının olumlu yanları da vardır. Ne yazık ki daha uzun süre kalamadım, kalsaydım tüm koloniye moral kazandırırdım."

"Dönmek zorunda mı kaldın?"

"Evet, bir yıl sonra. Albay görevimden istifa etmemi istedi. Çinli çavuşlardan biri biraz fazla hevese kapılmış."

"Demek adam katıldığı şeyin bir... psikolojik deney olduğunu anlayamamış, öyle mi?"

"Sanmıyorum. Ama bu hep benim kafamdaydı. Boyuna tenis oynamaya başladım. Rod Laver'ın kulübünde çalıştım ve sonra da buraya geldim. İşin garibi, Estrella de Mar ve Residencia Costasol Kowloon'a bayağı benziyor." Arka aynayı ayarladı ve kendi görüntüsüne bakıp onaylarcasına başını salladı. "Senden ayrılacağım Charles. Dikkatli ol."

"Öğüdün için sağol." Kapıyı açtığında sordum. "Sanıyorum beni boğmaya kalkışan sendin, değil mi?"

Crawford'un utanacağını sanıyordum ama, dönüp bana samimi bir ilgiyle baktı sesimdeki sertlikten şaşırmış bir halde. "Charles o bir... sevgi gösterisiydi. Garip gibi geliyor ama amacım oydu. Seni uyandırmak ve kendine güvenmeni sağlamak istedim. Bu eski bir sorgulama tekniğidir; Kowloon müfettişleri basınç yapılacak bütün noktaları göstermişlerdi bana. İnsanlara, dünyaya bakışlarında daha net bir perspektif kazandırmada, hayret verecek kadar başarılıdır. Senin uyandırılman gerekiyordu Charles. Kendine bir bak şimdi, neredeyse benimle tenis oynamaya bile hazırsın..."

Omuzlarımdan dostça kavradı, benimle vedalaştı ve Porsche'ye fırladı.

Daha sonra, o akşam Frank'in Club Nautico'daki dairesinin balkonunda durmuş, Bobby Crawford'u ve Kowloon polisini düşünüyordum. Şiddetten hoşlanan o genç İngiliz teğmen, o ahlâksız sınır görevlilerinden ve hırsız köylülerden oluşan dünyaya, Derby yarışı kalabalığındaki bir yankesici gibi uymuştu. Ama onun tüm o garip idealizmine karşın, Residencia Costasol onu yenilgiye uğratacaktı. Canı sıkılan birkaç ev kadını, âşıklarıyla seks yaparken kendilerini filme çekebilirdi belki ama, t'ai chi, madrigal koroları ve gönüllüler komitesi gibi atraksiyonlar çabucak tavsayacaktı. Spor kulübü yine bomboş kalacak ve sonunda Elizabeth Shand kira kontratlarını yırtıp atacaktı.

Boynumdaki ezikleri hissettim ve Crawford'un karanlıktan çıkıp boğazıma sarıldığı anda beni kadrosuna aldığını fark ettim. Yakalanma gerçekleştiğinde de beni Frank'ten boşalan role tayin etmişti. Bana zarar vermeyerek, Hollinger cinayetinin Estrella de

Mar'daki gerçek yaşamla bir ilgisinin bulunmadığını ve yeni sosyal düzenin onun suç rejimiyle yürüdüğünü göstermişti.

* * *

Gece yarısından hemen sonra, yatak odasının tavanında parlayan bir ışıkla uyandım. Balkona çıkıp Marbella deniz fenerini aradım, bir elektrik deşarjının feneri tahrip ettiğini düşünüyordum. Ama fenerin ışığı gökyüzünde yavaşça dönmeye devam ediyordu.

Alevler Costasol marinasının merkezinden geliyordu. Bir yat yanıyor, direği mum fitili gibi, akkor halde parlıyordu. Halatları kesilmiş yat açık denize doğru sürüklendi, karanlıkta hayalet bir filoyu arayan bir fener gemisi gibiydi. Ama bir dakika geçti geçmedi, alevler sönmeye başladı ve yatın, Bobby Crawford Costasol sakinlerini uykudan da derin bir uyuşukluktan uyandıramadan battığını tahmin ettim. Bu yatın *Halcyon* olduğundan ve Crawford'un, Andersson'u bu tekneyi Estrella de Mar'daki iskelesinden buraya, Crawford'un gelişini cemaatindeki insanlara duyurmak üzere getirmeye ikna ettiğinden şüphelenmiştim.

Ertesi sabah spor kulübüne gitmek için marinanın önünden geçtiğimde bir polis botu denizin kalıntılarla dolu bölgesinde dolaşıp duruyordu. İskelede küçük bir kalabalık toplanmış, batmış yata dalan bir balıkadamı seyrediyordu. Genellikle sessiz yatlar ve tekneler birtakım faaliyetlerle hareketlenmeye başlamıştı. Birkaç yat sahibi, teknelerin donanımını ve motorunu kontrol ederken karıları da kamaraları havalandırıyor, metal aksamı parlatıyordu. Bir tek Andersson kayıkhanede, her zamanki gibi soluk bir suratla, sessizce oturuyor, elde sarılmış sigarasını içip, yükselen yelkenlere bakıyordu.

Onu nöbetine devam etmek üzere bıraktım ve plazayı geçip kulübe doğru sürdüm. Önümde giden bir araba dönüp kulübün dış kapısından içeri girdi ve girişin yanına park etti. En tiril tiril beyaz tenis giysilerini giymiş orta yaşlı iki çift çevik hareketlerle arabadan indi ellerinde raketlerini sallayarak.

"Bay Prentice? Günaydın." Kocalardan biri, şarapçı dükkânın-

da gördüğüm emekli dişçi bana doğru yürüdü. "Biz üye değiliz, ama olmak istiyoruz. Bizim kaydımızı yapabilir misiniz?"

"Elbette." Elini sıktım ve grubu içeri çağırdım. "İlk yıl üyeliğin tamamen ücretsiz olduğunu duyunca sevineceksiniz."

Bobby Crawford'un ilk üyeleri formları imzalıyordu.

XXII
Amnezinin sonu

Residencia Costasol yaşama dönmüştü. Bin havuzun kıyısında tembelce yatan bir toplumun güneşten solmuş kadavrası, bir dirseğinin üzerinde yükselmiş, hızlanan rüzgârı kokluyordu. Citroën'in içinde oturmuş, sabah teftiş turuna başlaması için Crawford'u beklerken marinanın yan tarafındaki açık hava tiyatrosunun sahne yerindeki kemerine hep birlikte vuran çekiçlerin heyecanlı korosunu dinliyordum. Bir zamanlar Lloyd's Gemi Sicil Muhafızlığı'nda denizcilik sürveyanlığı yapmış Harold Lejeune'un başını çektiği hevesli bir marangozlar ekibi, iskele dibi tiyatrosunun övülmeye değer bir kopyasını kuruyorlardı.

Lejeune, başında gösterişli bir beyzbol şapkası, güçlü dişlerinin arasında tuttuğu çivilerle baş direğin üzerine ata biner gibi oturmuş,

aşağı düşen üçgen alınlığın son bölümünün yerine konmasını bekliyordu. Çekiçlerin şiddetli bir salvosu, eski muhasebecilerden, avukatlardan ve müdürlerden oluşan bu iş çetesinin çatıyı kurduğunu haber veriyordu.

Onların aşağısında, gürültüden kulaklarını tıkamış karıları, tiyatronun arka ve yan duvarlarını oluşturacak ipekli-yünlü kumaş toplarını açıyorlardı.

Bir grup enerjik kız çocuğu da iskelenin yanındaki bir kamyonete yüklü bir yığın açılır-kapanır metal iskemleyi indiriyor, bunları sahnenin karşısına dizili olan oturma yerlerine ekliyordu.

'Marina Oyuncuları' grubu, ilk yapımlarını, *Kim Korkar Hain Kurttan?* la dönüşümlü sahnelenecek *Ciddi Olmanın Önemi*'nin bir temsilini sahneye koyma hazırlığındaydı. Gelecekteki yapımlar arasında, Shaftesbury Avenue'nun eski ustalarından biri olan Arnold Wynegarde'ın yöneteceği, Orton ve Coward tarafından yazılmış oyunlar vardı ve amatör oyuncu kadrosu çok sayıda, eski profesyonel oyuncuyla desteklenmişti.

Unutulmuş bir büyük kent kültürünün yeşil sürgünleri inşaatçı firmanın alçılarının ve sıvalarının arasından boy veriyordu. Çekiçler faaliyetlerine kısa bir süre ara verince, jimnastik salonundan gelen *Giselle* müziğini duydum; daha genç kadınlardan oluşan bir bale sınıfı *fouettès*'lerini ve *arabesque*'lerini çalışıyordu orada. Prova seansını, taytlarının içinde bir rock parçasıyla zıplayarak bitirecekler, sonra da nefes nefese kalıp yüzme havuzunun kenarında yatacaklardı.

Crawford'un beni komplekste tura çıkardığı ilk günden sonraki beş haftada dikkat çekici bir değişim gerçekleşmişti. Alışveriş merkezinde, Elizabeth Shand'in kararlı gözetimiyle gelişip çabucak kârlı hale gelen, yenilenmiş restoranlar ve butikler açılmıştı. Kendiliğinden ortaya çıkıveren, hazırlıksız bir sanat festivali, hevesli gönüllülerden oluşan bir usta oyuncular kadrosu çıkarmıştı uykulu ikindilerden.

Residencia Costasol, yüzünü gerdirmesi gerektiğine karar vermişti. Her türden etkinliğe bir hücum; partilerde ve barbekülerde, danslı çaylarda ve kilise ayinlerinde dile getirilen yeni bir kentsel gurur talebi vardı. E-mail bilgisayar ekranlarında, sakinleri yeni bir belediye konseyine ve onun uzantısı alt komitelere destek vermeye

çağıran mesajlar dolaşıyordu.

Servis ve vole seslerinin geldiği tenis kortlarında Helmut hevesli öğrencilerini çalıştırıyor ve şiddetli şapırtıların duyulduğu yüzme havuzunda da Wolfgang, dalına sınıfına çakı ve ters kırlangıç gösteriyordu. İşçiler jimnastik salonunun altındaki unutulmuş depolardan su kayakları, tramplenler ve egzersiz bisikletleri çıkarıyordu. Sabahın ilk yatları sahil yolunun kemerli köprüsünün altından geçip açık denize çıkıyorlardı. Bir zamanların sessiz marinası, ozmozla zayıflamış tekneler Andersson ve onun İspanyol tamirciler ekibi tarafından çekilip boyanırken bucurgat ve palamar sesleriyle yankılanıyordu.

Bu arada, marinanın ortasında, demirden bir mavnaya bağlı, yangından mahvolmuş bir kotra vardı; *Halcyon*'un yarı batık bordasıydı bu. Onun kömürleşmiş direkleri ve kapkara yelkenleri tekne geçiş yollarına tepeden bakıyor, Residencia Costasol yatçılarını yelkenlerine asılıp en hızlı rüzgârları ve en sert denizleri aramak için yola koyulmaya zorluyordu.

Bir el omuzumu tuttu, sonra kafamı kaldırmaya kalmadan şakaklarımdan yakalayıp Citroën'in sürücü koltuğuna çiviledi beni. Arabada uyuyakalmıştım ve birisi benim arkamdaki koltuğa süzülüvermişti.

"Bobby...!" Elini ittirdim bu kaba şakaya sinirlenerek. "Bu..."

"Çok bayağı bir numara mı?" Crawford, sevdiği bir şakanın tadını çıkaran bir çocuk gibi kıkırdadı. "Charles, resmen uyumuşsun. Beni seni bodyguardım olarak tutmuştum."

"Ben de senin edebiyat danışmanın olduğumu sanıyordum. Saat onda burada olacaktın güya."

"İşler yoğun. Her türden bir sürü şey oluyor. Söyle, ne rüya görüyordun?"

"Bir çeşit... şiddetli yangın. Marinadaki yatlar yanıyordu. Kim bilir neden."

"Garip. Çocukken yatağını ıslatır mıydın? Neyse, boşver. Kulüpte vaziyetler nasıl? Bayağı hızlı görünüyor."

"Evet, hızlı. Üyelerin sayısı üç yüze yaklaşıyor, elli tane başvuru formu daha geldi. Kortlar için bir sıra listesi var artık."

"Güzel, güzel..." Crawford havuzu süzdü ve güneşin altında yağlanan bir sürü güzel kadına bakarak gülümsedi. Wolfgang ayaklarının altındaki atlama tahtasını herkesi yerinden zıplatan bir çatırtıyla yaylandırarak, ters perendeyi gösterdi. "Yakışıklı oğlan - Grek heykeltraşları bunu kabartmalarına katmak için canını verirdi. Şahane manzara Charles. Harika bir iş başardın. Belki farkında değilsin ama aslında sen Puerto Banus'ta bir gece kulübü yönetmeye yatkın birisin."

Sırtımı pışpışladı ve bu cıvıl cıvıl sahneye bakıp, insanlardaki canlanmayı gösteren bu belirtilerden zevk alarak ve bunu başarmak için yaptığı şeylerden o anda sanki tümüyle habersizmiş gibi; neredeyse safça gülümsedi. Onu gördüğüm için sevinmekten alamıyordum kendimi. Her zamanki gibi, onun dinselvari coşkusuyla ve kendini hiç düşünmeksizin Residencia halkına adamasıyla ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Ama bu değişimin motorunun onun başlattığı suç dalgası olduğu yolundaki inancına karşı da kuşkuluydum hâlâ. Tiyatrolar ve spor kulüpleri, aynen Estrella de Mar'daki benzerleri gibi, insanların kendileriyle ilgili duygularındaki küçük, ama önemli bir değişimin, basit can sıkıntısından daha derin olmayan bir şeye karşı tepkilerinin sonucunda canlanmıştı belki de. Crawford, kendi yapısında bulunan gizli şiddet eğilimini boşaltmasıyla oluşan bir rastlantıya; kendisinin, dünyayı ayağa kaldırıp ona aynı tepkiyle karşılık vermeye kışkırtabileceği yolunda, çocukça bir inanca sarılmıştı. Tıpkı tenis makinesinin onu yenmesini istediği gibi, bu kez de Costasol kompleksini duvarlarının içindeki gizli bir düşmana karşı toplanıp canla başla mücadele etmeye zorluyordu.

Ama kompleks sakinlerine karşı sevgisi içtendi. Spor kulübünden arabayla birlikte çıkıp da Marina Oyuncuları'nın önünden geçerken üzerimden uzanıp Citroën'in klaksonuna bastı. Beyzbol şapkasını çıkarıp çatıdaki Lejeune'le marangoz arkadaşlarına salladı ve ipekli yünlü kumaşları duvarlara çivileyen karılarına ıslık çaldı.

"Biletler ne zaman satışa çıkıyor?" diye bağırdı neşeyle. "Şunun bir de karı kılığına girmiş heriflere göre bir versiyonunu yapalım yahu - ben Lady Bracknell'i oynayacağım ha..." Arka koltukta tekrar arkasına yaslandı ve el çırptı. "Tamam Charles, gidiyoruz.

Senin yeni evine gidelim önce. Sen şu anda Costasol kompleksinin, borcunu tamamen ödemiş bir sakinisin."

Dikiz aynasından, kadınlara bakıyordum. Her zamanki gibi, Crawford'un yakışıklı ve rahat tipiyle büyülenmiş bir halde, görüş alanlarından çıkıncaya kadar el salladılar ona.

"Sana ihtiyaçları var Bobby. Sen Estrella de Mar'a dönersen ne olacak?"

"Böylece devam edecekler. Kendilerini buldular yeniden. Charles, insanlara daha çok güven. Bir düşün - bir ay önce yatak odalarında uyukluyor ve geçen yılın kupa finalini tekrardan seyrediyorlardı. Farkında değillerdi ama, ölümü bekliyorlardı. Şimdi Harold Pinter'ın oyunlarını sahneye koyuyorlar. Bu bir ilerleme değil mi?"

"Sanırım öyle." Marinanın önünden geçerken *Halcyon*'un bir ceset gibi mavnaya bağlanmış kapkara enkazını gösterdim. "Frank'in kotrası - neden kaldırılmadı bu? Gözü rahatsız ediyor."

"Daha sonra Charles. Böyle şeylerde acele etmemek gerek. İnsanların bazı şeyleri sürekli hatırlatan küçük görüntülere ihtiyacı vardır. Onları tetikte tutar bu. Şimdi, şuna bak..." Batı bulvarının meydanla birleştiği yerdeki süslü döner kavşağı gösterdi, "Gönüllü bir polis devriyesi..."

Haki kamuflaj rengine yeni boyanmış bir jip, yuvarlağın yanına park etmişti. Altmışlı yaşlarda bir sakin, iki farın arasında, elinde not kâğıtları tutturulmuş klipsli bir tahtayla durmuş, geçen arabaların plaka numaralarını yazıyordu. Arthur Waterlow adındaki bu Surrey'li eski banka müdürü, Kraliyet Hava Kuvvetleri'ni andıran bıyıklarıyla ve askeri polislerin tozluklarına benzeyen, diz boyu çoraplarıyla hava atıyordu. Elinde radar tabancasıyla, direksiyonda dimdik oturan da onun on yedi yaşındaki kızıydı ve bu gergin kız, arabalardan biri saatte yirmi mil hız sınırını geçecek olursa jipin farlarını yakıyordu. İkisi geçen gün spor kulübüne uğramıştı. Tesisi görünce hayretler içinde kalmışlar ve üyelik için başvurmuşlardı.

"Aman tanrım, plaka kontrolü..." Crawford onları arka koltuktan, ciddi bir yüzle selamladı, şoförüyle bir askeri üsse giren general gibi. "Charles bunlara bilgisayarımızı veremez miyiz? Residencia'daki bütün araçları ve tam yerlerini bildiren yeni verilerle dolu."

"Bu akıllıca mı? Biraz işgüzarlıkmış gibi geliyor bana bu. Sen onlara daha sonra Kowloon sorgulama tekniğiyle bir kıyak çekersin nasıl olsa."

"Adam bir banka müdürü - sorgulama konusunda bir kıyağa ihtiyacı yok. Anlaman gerek; toplumların her işe burnunu sokanlara, imza toplayıcılara, can sıkıcı komite üyelerine, senle benim bucak bucak kaçtığımız tüm o tiplere ihtiyacı vardır. Bunlar çimentodur, ya da en azından duvar sıvasıdır. Bunlar sıhhi tesisatçılar ya da TV tamircileri gibi, çok gerekli kişilerdir. Kafayı bir PC*'ve bir printer'le bozmuş biri toplumun haber bülteni haline gelebilir ve bir sürü romancıdan ya da butik işleticisinden daha değerlidir. Bir toplumu toplum yapan şey alışveriş ya da sanat değil, hepimizin komşular olarak birbirimize borçlu olduğumuz görevlerdir. Bu bir kez kayboldu mu geri getirmek zordur, ama sanırım burada bunu başarıyoruz. Bunu hissediyor olmalısın Charles."

"Hissediyorum. İnan bana, onları kulüpte dinliyorum. Bir sürü proje var - yerel bir gazete, kentliler danışma bürosu, Kung fu kursları, hipnoterapi; herkesin bir fikri var sanki. Günah çıkaracakları dinlemeye hazır, emekli bir Cizvit papazı bile var."

"İyi. Sanırım bayağı meşguldur. Hennessy bana, rakip bir spor kulübü kurmak için bazı planların varlığından söz etti."

"Evet, var. Bizim hizmet verdiğimiz zümre bazı kişilerin istediği kadar sınırlı değil. Residencia Costasol homojenmiş gibi görünüyor ama sınıflara ayrılmış bir yapısı var aslında. Betty Shand'i bu işe büyük miktarda para akıtmaya razı etmelisin. Altı tane daha tenis kortu, yeni jimnastik aletleri ve küçük çocuklar için bir sığ su havuzu gerekli bize. Hennessy de bunu kabul ediyor."

"Öyleyse ikiniz de yanılıyorsunuz." Crawford omuzumun üzerinden uzandı ve Citroën'i, pek düzgün gidemeyen, yaşlı bir bisikletlinin uzağından dolaştırdı; adam iki tekerleğe açıkça, sanki folklorik bir mirasın parçasıymış gibi, hevesle yeni başlamıştı. "Tenis kortunun çok fazla olması daima bir hatadır. İnsanları bitkin düşürür ve yaramazlık yapacak halleri kalmaz. Tüm o paralel barlar ve atlama beygirleri de öyle."

"Burası bir spor kulübü Bobby."

"Spor vardır, spor vardır. Bize gereken, bir disko ve bir karışık

* Personel computer: kişisel bilgisayar (ç.n.) .

sauna. Kulübün gece faaliyetleri gündüzünkilerden daha önemlidir. İnsanların, kendi vücutlarını düşünmeyi bırakıp başkalarının vücutlarını düşünmeye başlaması gerek. Onlar komşularının karısına göz diksinler, yasak zevkleri düşlesinler istiyorum ben. Bunu daha sonra konuşacağız. İlk önce, altyapıyı kurma işine devam etmemiz gerek. Yapılacak çok iş var Charles... İlk sokaktan sağa sap ve gazı kökle. Waterlow'un kızına sinirleneceği bir konu verelim."

Altyapı, benim bildiğim kadarıyla, Residencia Costasol'un görünen yüzünün altındaki daha kışkırtıcı diğer dünyayla; amatör tiyatroların, kordon bleu kurslarının ve mahalle nöbet sistemlerinin tam tersi bir imajla ilgiliydi. Çevre yolunda hızla giderken Crawford'un bana "dur" deyip sonra da park etmiş bir arabayı tahrip etmesini ya da bir garaj kapısının üzerine sprey boyayla müstehcen sözler yazmasını bekliyordum.

Ama Crawford bu ilk hazırlık aşamasından öteye geçmiş, kendi yöneteceği şebekeyi, kendi suç bürokrasisini kurma gibi daha büyük bir stratejik işe girişmişti şimdi. Alışıldığı biçimde, onun rejiminin üç ana direği uyuşturucu, kumar ve yasak seksti. Uğradığımız evlerden anlaşılacağı gibi, ilk uyuşturucu satış ekibini hemen kurmuştu - Nigel Kendall, Hammersmithli emekli bir veteriner, karısı Paula Hamilton'un trankilizanlarıyla sürekli uyuşturulan, kırklı yaşların başında, gözünü kırpmaz bir adam; Carole Morton, alışveriş merkezindeki yeniden düzenlenmiş bir güzellik salonunu işleten, Rochdale'li, yırtıcı bir kuaför ; Susan Henry ve Anthea Rose, daha önce komplekste doğrudan egzotik iç çamaşırı ve parfüm satışı yapan küçük bir iş kurmuş, otuzlu yaşlarda iki dul; Ronald Machin, bazı rüşvet iddiaları üzerine Met'ten istifa etmiş eski bir polis müfettişi; Paul ve Simon Winchell, gençler arasındaki ticareti yürüten, ikisi de henüz yirmi yaşın altında, Residencia'nın önde gelen ailelerinden birinin çocukları.

Crawford, en son emlak broşürlerini dağıtıyormuş numarasıyla, manila zarflarını bunların mektup kutularına koyuverdi. Machin'in kapı zilini çalarken onun mal tanıtımcı çantasını açtım ve her biri kokain, eroin, amfetaminler, amil nitrit ve barbitüratlarla dolu komple birer ilaç seti olan, üzerinde "Residencia Costasol - Kârlı

Yatırımlar ve Huzur Diyarı" yazılı armalar bulunan bir yığın informasyon zarfı buldum.

Kumar teşkilatı da buna paralel olarak, daha önce finans servisleriyle ilgili bir bülteni Residencia'daki altı yüz personel bilgisayara e-mailleyen, Kenneth Laumer adında emekli bir Ladbroke's yöneticisinin idare ettiği, henüz mütevazi bir operasyon olarak yürüyordu. Adam şimdi Crawford'un teşvikiyle, İtalyan futbol ligine dayalı bir bahis işletmeye başlamıştı. Costasol'da, kapı kapı dolaşıp onun piyango simsarlığını yapacak dul kadınlardan oluşturduğu bir ekip kurarak operasyonlarını daha da yaymıştı. İlk rulet ve blackjack geceleri Laumer'ın yemek odasından bozma salonunda yapılmış, ama Crawford müdahale edip hileli ruletin ve işaretli oyun kartlarının kullanılmasını yasaklamıştı.

Ama Residencia'nın kadınlarını doğrudan kapsadığı için, Crawford'un dinsel bir çoşkuyla dolu yüreğine en yakın faaliyet, yasak seksti. Tüm komplekstekı telefon kulübelerinde, masaj becerilerine sahip olan ve eşlikçi partner bulma servislerinde çalışmış gönüllüleri Estrella de Mar'da bir telefonu - daha doğrusu Baalbek Lübnan lokantasını - aramaya çağıran, elle basılmış kartlar görünmeye başlamıştı. Residencia'daki dullar ve boşanmışlar arasından, ev ve araba hırsızlığı sağanağından tedirgin olmuş birkaçı yeteneklerini toplum yararına sunmaya başlamıştı. Divana bağlı geçen televizyon yıllarından sonra, pörsümüş kaslar yoğrulup şekle sokuluyor, karınlar sertleştiriliyor, gerdanlar parmaklarla yoklanıp yok ediliveriyordu. Masözler loş yatak odalarında müşterilerinin vücutlarında çalışırken kan basınçları hemen yükseliyor, kalp atışları hızlanıyor ve ekstra hizmetler kredi kartı faturalarının üzerinde yerlerini buluyordu.

"Bundan daha doğal bir şey yok," dedi Crawford bana, sabah turlarının sonuna yaklaştığımızda "Cinsel arzunun söz konusu olduğu yerde altyapıyı hep doğa verir bize. Benim yaptığım sadece, trafiği harekete geçirmek. Düşün, herkes nasıl da daha güzel görünüyor şimdi."

"Haklısın. Paula Hamilton çok yakında Marbella'ya taşınmak zorunda kalacak. Şimdi nereye?"

Cevap vermesini bekledim ama bir an uyuyakalmıştı, başı neredeyse omuzumun üzerindeydi. Çocukken Frank de ev ödevlerini

yaparken sık sık bana yaslanıp uyurdu böyle. Crawford kırışıksız yüzüyle ve sarı kaşlarıyla, iri bir yeniyetme oğlan çocuğuna benziyordu ve onu Ely Katedrali'nin olduğu bölgede, hayallere dalmış çocuksu gözleriyle, o dümdüz çayırlar ülkesinin ötesinde onu bekleyen dünyayı gözleyerek oynarken düşündüm.

Suratını buruşturarak uyandı, uyuduğuna şaşırmıştı. "Charles, kusura bakma... uyuyakalmışım."

"Yorgun görünüyorsun. Uyu burada - ben blokların çevresinde dolaşırım."

"Hayır, devam edeceğiz. Son bir ziyaret var." Arkasına yaslanıp, kendini toparlamak için çaba harcadı.

"Çok işler vardı - her gece; kimi zaman da paçayı zor kurtardık. Cabrera beni bir yakalasaydı..."

"Bobby, rahatla ve Estrella de Mar'a dön. Burada her şey yolunda."

"Hayır... henüz bırakamam." Gözlerini ve yanaklarını oğuşturarak kanı yüz kaslarına geri dönmeye zorladı ve sonra dönüp bana baktı. "Evet Charles, olan biteni biliyorsun artık. Benim yanımda mısın?"

"Ben kulübü idare ediyorum. Yahut da talepleri gözden geçiriyorum."

"Ben tüm olarak kompleksten söz ediyorum. Yapılanların daha geniş boyutlu planından." Crawford alçak sesle konuşuyordu kendi söylediklerini dinliyormuş gibi. "Soylu bir proje bu - Frank bunu anlamıştı."

"Ben henüz emin değilim." Motoru durdurdum ve direksiyonu kavradım, dengemi sağlamaya çalışıyormuşçasına. "Aslında burada olmamalıydım. İleride karşımıza neyin çıkacağını bilmek çok zor."

"Hiçbir şey. Bunun hepsini Estrella de Mar'da gördün, şimdi de Residencia'da. Henüz farkında değilsin ama, gelecek yüzyılın bir ileri karakolunda bulunuyorsun."

"Masaj odaları, kumar ve on binlerce kokain paketi mi? Bunlar bayağı eski şeylere benziyor. Bir tek, azgın enflasyonla para darlığı kalmış geriye."

"Charles..." Crawford ellerimi direksiyondan uzaklaştırdı; yolun ilerisini göremez halim, duran araba için bile tehlikeliymiş gi-

bi. "Gerçek bir toplum kendi kendini yarattı burada. İnsanların yaşamlarından kendiliğinden çıkıyor bu."

"Peki o zaman uyuşturucular, ev soymalar ve fahişelik niçin? Neden geri çekilip herkesin buna devam etmesine izin vermiyorsun?"

"Keşke yapabilsem." Crawford konut sokağında, çevremizdeki villalara baktı, sanki çaresizmişçesine. "İnsanlar çocuk gibidir, sürekli uyarılmaları gerekir. Bu olmazsa her şey biter. Yalnızca suç ya da suça yakın bazı şeyler harekete geçirir onları. Birbirlerine ihtiyaçları olduğunu; birlikte olunca, parçalarının toplamından daha fazla bir şey olduklarını fark ederler. Sürekli bir kişisel tehlikenin varlığı şarttır."

"Blitz'deki Londralılar gibi mi? Savaş günleri yoldaşlığı yani, öyle mi?"

"Aynen. Savaş da bir tür suçtur. Ama kendi yüzme havuzunda bir başkasının bokunu görmek gibi müthiş bir şey olamaz. Bunu öğreninceye dek mahalle nöbet çizelgesine katılırsın ve eski kemanını kutusundan çıkarırsın. Karın seninle yıllardır ilk kez gerçekten zevkle sikişmeye başlar. Bu işe yarar Charles..."

"Ama bu korkunç bir reçete. Bunun başka bir yolu yok mu? Onlara öğütler verebilirsin, Costa del Sol'un Savonarola'sı* olabilirsin."

"Bunu denedim." Crawford dikiz aynasından kendine baktı asık bir suratla. "Hiçbir Mesih siesta saatiyle rekabet edemez. Suçun saygın bir tarihi vardır - Shekespeare'in Londra'sı, Medicilerin Floransa'sı. Cinayetler, zehirlemeler, halkayla sıkarak idamlar gırla gidiyordu. Bana hem kentli gururunun, hem de sanatın geliştiği, ama aşırı ölçüde suçun işlenmediği bir zaman söyle bakalım."

"Eski Atina? Matematik, mimari ve devlet olarak da siyasi felsefe. Akropolis'te pezevenkler ve yankesiciler mi kaynıyordu yani?"

"Hayır, ama Yunanlılarda kölelik ve oğlancılık vardı."

"Ama bizde de uydu televizyon var. Sen Estrella de Mar'dan ayrılırsan da suç kendiliğinden ortaya çıkacak. Bu sahil adi suçlu-

* Girolamo Savonarola. 1542-1498 yılları arasında yaşamış İtalyan din reformcusu. Floransa'da, Rönesans'ın doğduğu yıllarda kilisenin ve devletin kokuşmuş yapısına karşı şiddetli vaazler vermiş, sonunda aforoz edilip yakılmıştır (ç.n.) .

ların ve namussuz politikacıların yatağı."

"Ama onlar İspanyollar ve Mağripliler. Akdeniz kıyı hattı onlar için yabancı bir yer. Costa del Sol'un asıl yerlileri İngilizler ve Almanlardır. Köpeklerine varıncaya kadar hepsi dürüst ve yasalara saygılıdır. East End'in namussuzları bile buraya yerleşince dürüstleşirler." Giysilerinden yükselen ter kokusunun farkına varıp arabanın havlandırmasını çalıştırdı. "Güven bana Charles. Yardımına ihtiyacım var."

"Bunu... elde ettin. Şimdiye kadar."

"Güzel. Kulübü işletmeye devam etmeni istiyorum. Yeterli zamanın olduğunu biliyorum ve biraz daha geliştirirsen sevinirim."

"Benim Kung fu'm bayağı hamlamış halde."

"Kung fu değil. Senin bir film kulübü kurmanı istiyorum."

"Kolay bir şey değil bu. Alışveriş merkezindeki video kaset kiralayan bir dükkânda klasiklerden oluşmuş iyi bir seçki var. *Potemkin Zırhlısı*'nın yüz tane kopyasını ısmarlayacağım herhalde."

Crawford gözlerini kapatıp düşündü. "Benim düşündüğüm kulüp bu değil. İnsanların, televizyonlarını kapatmayı öğrenmeleri gerek. Ben insanların kendi filmlerini çekeceği; öykülerini senaryolaştırmayı, yakın çekim yapmasını, tekerlekli kamera kullanmasını, pan yapmasını, seri çekimi öğrenecekleri bir kulüp istiyorum. Film, dünyamıza bakış tarzımızdır Charles. İngiltere'de yıllarca film işinde çalışmış, şimdi burada yaşayan iki tane emekli kameraman var. Ayrıca, eşlerden oluşan bir de belgesel ekibi var - film kurslarında ders verebilirler. Ben senin prodüktör olmanı, her şeyi idare etmeni, paraları doğru yerlere yönlendirmeni istiyorum. Betty Shand sanata destek olmayı çok istiyor, burada olan biten bir sürü şey var ve bunların kaydedilmesi gerek."

Bu parlak projeyi geliştirmesini seyrettim; Residencia Costa-sol'un gerçek belgeselinin mahkemede kendisine karşı en büyük kanıtı oluşturacağının ve onu otuz yılını geçirmek üzere Zarzuella hapisanesine göndereceğinin gerçekten farkında değildi. Kendi evinde çekilmesine yardım ettiği porno filmi hatırladım ve kafasındakinin buna benzer bir şey, komplekste yaşayan insanlar için ördüğü o ahlâksızlık ağının bir parçası olduğunu tahmin ettim.

"Anlıyorum... şöyle böyle. Bu filmlerin konusu ne?"

"Residencia'daki yaşam. Başka ne olacak ki? Burada bir tür

amnezi* hüküm sürüyor - benliğin amnezisi. İnsanlar kim olduğunu resmen unutmuş. Kamera mercekleri onların hafızası olmalı."

"Ee..." Kendimi bir porno film şirketini yönetiyor halde bulmaya karşı isteksizliğimle hâlâ kuşkuluydum. Ama Hollinger yangınından sorumlu kundakçıyı bulacaksam, Elizabeth Shand, Crawford ve David Hennessy'nin denetimindeki bu suç şebekesinin en iç halkasına girmeliydim. "Bir bakarız. Burada yaşayan birkaç profesyonel sinema oyuncusu olsa gerek. Kulüpte bir soruşturayım."

"Profesyonelleri boşver. Onlar amatörler kadar esnek değildir. Aslında benim kafamda biri var." Crawford öne eğildi, arabanın sileceklerini çalıştırarak camları yıkayan düğmeye bastı ve görüş alanımızı sabahın biriktirdiği kalıntılardan temizledi. Tüm enerjisi geri gelmişti; suyun yüzeyine doğru fırlamak için önce dibe değmesi gerekmişti sanki. "O kadın büyük bir yıldız olacak Charles. Tesadüfen, sana bulduğum evin bitişiğinde oturuyor. Şimdi oraya gideceğiz. İlgini çekeceğini biliyorum - tam sana göre bir kadın..."

Kontak anahtarını çevirdi ve benim arabayı hareket ettirmemi bekledi; okul arkadaşlarının dolaplarını altüst etmiş, ardında bir tahrik ve arzu definesi bırakan, incinmiş ve çocuksu bir hayalperest gibi gülümseyerek.

* Hafıza kaybı. (ç.n.)

XXIII
Gel de bak

"Yeni evin bu Charles. Bir bak. Güzel, değil mi?"

"Çok. Bunu da soyacak mısın?"

"Ancak sen yerleştikten sonra. Burada mutlu olacaksın. Seni Club Nautico'dan uzaklaştırmak istiyorum. Bazen anılar insana çok fazla gelebilir."

Ana meydana batı yönünde üç yüz metre mesafede, sakin bir konut sokağındaki boş bir villanın bahçe kapısına geldik. Boş bir yüzme havuzunun yanındaki, çimleri sararmış meydana bir emlak şirketinin tabela direği çakılmıştı. Yapıldığından beri kimsenin oturmadığı, boş odalarında hiç yaşamamış ama izlerini, yanmış bir fotoğraf filmindeki sis lekeleri gibi burada bırakmış insan sakinlerin sık sık uğradığı bu ev, eskimiş yeniliğiyle perili gibiydi sanki.

"Çok etkileyici bir yer burası," dedim arabadan indiğimizde. "Neden kimse oturmamış burada?"

"Sahipleri İngiltere'den ayrılamadan ölmüş ve ailede veraset konusunda bir anlaşmazlık olmuş. Betty Shand yok pahasına kaptı burayı."

Crawford bahçe kapısının kilidini açtı ve giriş yolunda benim önümden yürüdü. Böbrek biçimli havuz, krom bir merdivenle girilen, çökmüş bir sunağa benziyordu. Ölü bir sıçandan, bir şarap şişesinden ve güneşten solmuş bir emlak broşüründen oluşan adaklar kendilerini sahiplenecek küçük ilahı bekliyordu. Susuz palmiyelerin ve begonvillerin bulunduğu bahçe kızgın güneşten ağarmıştı. Camından kimsenin bakmadığı tozlu pencereler eşyasız odaları sımsıkı kapatıyordu.

Crawford emlak bürosunun direğini kavradı ve sağa sola oynattı. Direği kuru topraktan çekip çıkardı ve yere attı. Ön kapının karo döşeli merdivenlerini çıkarken cebinden bir dizi anahtar çıkardı.

"Kapıyı kırarak girmeyeceğimizi öğrenince sevineceksin - ön kapıdan girmek biraz tuhaf gibi geliyor bana, sanki yasak bir şeymiş gibi. Residencia Costasol'u doğrudan yaşamanı istiyorum. Hayatın ve ölümün sırları bunun gibi villaların üzerinde dolaşır..."

Sessiz eve birlikte girdik. Perdesiz pencerelerden, tozun köreltti gün ışığı giriyordu içeriye. Boş odalar vardı her tarafta; hiçbir şeyi çevrelemeyen beyaz duvarlarıyla can sıkıntısı ve bunaltı dramlarına, binlerce futbol maçının anlamsız titrek ışığına hazırdılar. Hiçbir eşyanın ve dekorun bulunmadığı bu ev belirli bir fonksiyondan yoksundu. Donatılmış mutfak bir ilkyardım merkezine, kısmen bir yoğun bakım ünitesine, kısmen de bir dispansere benziyordu. Crawford onaylarcasına beni seyrederken onun yaptığı karakter tahlilinin gereğinden fazla doğru olduğunu fark ettim - bu villada kendimi rahat hissetmiş, geçmişin engellerinden, anıların hep ayağıma takılan ölümcül buzultaşlarından kurtulmuştum.

"Charles, evine geldin..." Crawford beni eliyle çağırıp büyük oturma odasını gezmeye zorladı. "Bu heyecan verici duygunun tadını çıkar - tuhaflık bize, sandığımızdan daha yakındır."

"Belki de. Boş evlerin özel bir büyüsü var. Ama burada oturmak isteyip istemediğimden emin değilim. Eşyalar ne olacak?"

"Yarın geliyor. Beyaz üzerine beyaz perdeler, krom ve siyah deri; kesinlikle sen. Betty Shand'in seçimi bu, benim değil. Bu arada, gel bir de üst kata bakalım."

Peşinden merdivenleri çıktım, merdiven sahanlığı geniş koridorlara ayrılıyor ve sonra da, küçük bir güneş tapınağına benzeyen açık bir beton terasa çıkıyordu. Boş yatak odalarının ve bunların ayna duvarlı banyolarının yanından geçerken, yeni gelen sakinlerin bu hareketsiz, güvenlik sistemleriyle ve sensorlarla dış dünyadan soyutlanmış mekânları görünce nasıl bir tepki vereceğini düşlemeye çalışıyordum. Dıştaki Residencia Costasol çölü bu aseptik odaların iç çölünde yansıyordu. Bu garip gezegenin düşük yerçekimi beyni uyuşturur ve kafasını dengelemeye çalışan sakinleri koltuklarında, gözleri televizyon ekranlarının ufuk çizgisine takılı kalmış halde, yapayalnız bırakırdı. Crawford pencereleri zorlayarak ya da mutfak kapısını kanırtarak büyüyü bozmuştu ve saatler koşturmaya başlayacaktı yine...

"Bobby...?" Ana yatak odasından ve odanın aşağıdaki palmiye bahçesiyle tenis kortuna bakan manzarasından ayrılıp koridorda Crawford'u aradım. Bitişikteki yatak odalarında yoktu ve beni, yeni bir eziyet denemesinin bir parçası olarak evde yalnız bırakıp gittiğini düşündüm bir an. Ama sonra onun arka taraftaki, mutfak avlusuna yukarıdan bakan küçük bir yatak odasında dolaştığını duydum.

"Charles, buradayım. Gel de bak - çok ilginç..."

Girdiğim eşyasız odanın, süpürge dolabından pek fazla büyük olmayan minyatür bir banyosu vardı. Crawford pencerenin kenarında duruyor, bir jaluzinin plastik şeritlerini aralamış, dışarıya bakıyordu.

"Hizmetçi odası mı?" diye sordum. "Umarım güzel bir kızdır."

"Ee... henüz bunu düşünmedik. Ama odanın ilginç bir manzarası var."

Tozlu jaluzi şeritlerinin üzerinde, ben dışarısını görebileyim diye onları aralayan Crawford'un parmak izleri görünüyordu. Mutfak avlusunun ötesindeki tenis kortunun toprak zemini yeni süpürülmüş, beyaz çizgileri çizilmişti. Direklerin arasına yepyeni bir ağ gerilmişti ve Club Nautico'dakine benzer bir tenis makinesi saha kenarında duruyor, ilk rakibini bekliyordu.

Ama Crawford'un hayranlıkla baktığı yer, benim için zevkle hazırladığı tenis kortu değildi. Sol tarafımızda, giriş yolunun yanı sıra sokağa dek inen dış duvarın ötesinde komşu bir arazi, ortak bir yüzme havuzunun etrafına motel kabinleri gibi dizilmiş üç tane güzel bungalovdan oluşan üçlü bir kompleks vardı. Residencia Costasol'un dümdüz arazisi burada bir yükseltiye, bu üç konuta çevredeki bahçelerden yüksek, hoş bir görüntü veren mütevazi bir tepeye dönüşmüş ve havuzu bizim baktığımız pencereden net olarak görünecek bir konuma getirmişti. Palmiye gövdelerinin arasından geçen titrek ışık, dalgalanmış su yüzeyinden yansıyıp bungalovların duvarlarını harelendiriyordu. Yeniyetme bir genç kız havuzdan çıktı ve göğüsleri çıplak halde kenarda durup, parmaklarıyla sıkarak burnundaki suyu çıkardı. Sarı saçları, tarazlanmış kenevir lifleri gibi duruyordu omuzlarında. Kendi kendine bağırarak havuzun kenarı boyunca koştu ve gürültü çıkararak suya atladı.

"Güzel kız, değil mi Charles? Tehlikeli bir güzelliği var. Onunla bir sürü şey yaparsın."

"Evet..." Havuzun sığ tarafında suya şap şap vurup, ellerinden yükselen gökkuşaklarına çığlık atan genç kıza baktım. "Gerçekten tatlı kız."

"Tatlı mı? Aman tanrım, sen tehlikeli bir döngüye giriyorsun. Ben ona tatlı demezdim."

Suyu heyecanla şapırdatan kızı seyrettim; ama sonra Crawford'un havuzun ötesine, en yakın bungalovun yanındaki, gölgeli bir masaya baktığını fark ettim. Bir tiyatro idolüne benzeyen yakışıklı profiliyle, beyaz saçlı, ipek sabahlık giymiş zayıf bir adam şemsiyenin yanında duruyordu. Adam havuzdaki kıza el salladı ve onun heyecanlı ama beceriksizce atlamalarına hayran hayran bakarak bardağını kaldırdı. Yüz metre mesafeden, adamın ince dudaklarındaki özlem dolu gülümsemeyi görebiliyordum.

"Sanger mı bu? Demek bunlar onun bungalovları..."

"Evet, onun Cennet Bahçesi." Crawford pis pancur şeridini dişleriyle ısırdı. "O hem Tanrı'yı, hem Adem'i, hem de yılanı, incir yaprağını bile değiştirmeden oynayabilir. Bungalovlardan biri, hastalarına baktığı bürosu. Diğerini bir Fransız kadınla - şu havuzdaki - kızına vermiş. Üçüncüsünü de son himayesiyle paylaşıyor. Şemsiyenin altına bak."

Güneşliğin altındaki bir şezlongta, hastanelerin acil koğuşlarında giydirilen türden, pamuklu kumaştan gecelik giymiş genç bir kadın yatıyordu. Bir kolunu, henüz okunmamış, üst üste dizili ciltli kitapların üzerine dayamıştı ve kolunun, bilekten dirseğe kadar enfekte iğne delikleriyle dolu iç tarafı görünüyordu. Kadın boş bir ilaç şişesiyle oyalanıyordu, bir doz daha almadan çevresindeki başka hiçbir şeye yoğunlaşamayacakmış gibi. Siyah saçları neredeyse kafa derisine kadar traş edilmişti ve şakaklarının üzerinde uzanan, kapanmış yara izleri görünüyordu. Dönüp havuza bakınca sağ burun deliğindeki ve alt dudağındaki altın halkalar güneş ışığıyla parladı ve solgun yüzü kısa bir süre aydınlandı. Kadının renksiz yüzü bana, Canton'daki bir hapisane hastanesinde gördüğüm, ölüm arabasına kondukları halde, yüz yüze geldikleri ölüm cezasına hiç aldırmayan eroin bağımlılarını hatırlattı.

Ama bu kötülemiş genç kadına bakarken onun dik başlı ruhunun, Sanger'ın onu soktuğu derin Largactil* transından sıyrılmaya çabaladığını hissettim. Kadın marazi ve somurtkan görünüyor, fakat ara sıra gözleri içsel bir görüntüye, henüz canlı olduğu zamanlardan kalma bir anıya takılıp kalıyordu. Sonra dudakları neredeyse karanlık bir gülümsemeyle alaylandı ve başını çevirip sakin bungalovlara ve suyu filtreli havuza baktı hayranca ve hatta haylazca; kapatıldığı kulede dışarıya sallayacak fanila arayan bir prenses, tıp mesleğinin iyi niyetlerinin bir malıkûmu gibi. Onun asıl yeri hapçılar takımı ve cerahat lekeleriyle dolu yer yatağıydı; ahlâksal hiçbir yargının bulunmadığı, ortak kullanılan şırıngalar ve var olmayan umutlar diyarı. Bu kız, kusursuz villaları ve aklı başında sakinleriyle Costasol sahnesine karşı, özgür ve köksüz bir dünya hayalini sunmuştu herkese. Andersson'un ve Crawford'un Bibi Jansen'e neden o kadar büyük değer verdiklerini ilk kez anlamıştım.

"İlgini mi çekti Charles?" diye sordu Crawford. "O bizim beyaz H hanımımız."

"Kim bu kadın?"

"Laurie Fox - Fuengirola'da bir gece kulübünde çalışıyordu, Sanger onu buluncaya kadar. Babası buradaki bir klinikte doktordur; karısı bir trafik kazasında ölünce adam eroin alışkanlığını La-

* Uyuşturucu yoksunluk sendromunu önlemek için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

urie'yle paylaşmaya başlamış. Bu kız, burada çekilmiş düşük bütçeli birkaç TV dizisinde boy gösterdi."

"İyi miydi bari?"

"Diziler boktandı ama kız iyi görünüyordu. Yüzünün kemik yapısı güzel."

"Ve şimdi Sanger'la birlikte, öyle mi? Herif nasıl becerdi bunu?"

"Onun özel bazı yetenekleri ve de özel bazı ihtiyaçları vardır."

Fransız genç kız çığlık atıp suya daldı. Çalkalanan suyun yarattığı ışık parlaması tüm bahçeye yayıldı. Laurie Fox irkildi ve Sanger'ın elini aradı. Adam onun arkasında durmuş, arkası gümüş bir fırçayı kızın kısacık kesilmiş saçlarına sürüyordu. Kızı yatıştırmaya çalışarak geceliğini çözdü ve omuzlarına güneş kremi sürdü bir aşığınki gibi hassas parmaklarıyla. Kadın onun elini tuttu, yağını sildi ve memesinin üzerine bastırdı.

Kadının erotik tepkisindeki serbestlik ve cinselliğini hiç utanmaksızın kullanışı Crawford'u şaşırtmış gibiydi. Plastik şeritler elinden kurtuldu ve jaluzi camın önünde dans etmeye başladı, ama Crawford kendine geldi ve jaluziyi durdurdu. Kısmen öfkeyle ve kısmen de duyduğu hayranlık ve duygusal zevkle hızlı hızlı soluduğundan, güçlü nefesi tozlu camı buğulandırdı.

"Laurie..." diye mırıldandı. "Senin yıldızın odur Charles."

"Emin misin? Bu kadın rol yapabilir mi?"

"Dilerim yapmaz. Bize özel türde bir... insan görüntüsü gerek. Senin film kulübü onu sevecek."

"Bunu bir düşüneceğim. Bu kızla tanıştın mı sen?"

"Elbette. Fuengirola'daki kulübün yarısı Betty Shand'indir."

"Evet, belki de. Ama kadın Sanger'ın yanında bayağı mutlu görünüyor."

"Sanger'ın yanında kimse mutlu değildir." Crawford cama yumruğuyla vurdu, sonra gözlerini dikip psikiyatriste baktı. "O kızı onun elinden alacağız. Laurie'nin farklı türde bir himayeye ihtiyacı var."

"Ne gibi...?"

Crawford'un cevap vermesini bekledim ama o, pusuya yatmış bir avcı gibi Sanger'ı gözlüyordu. Psikiyatrist, elinde kuru bir havluyla havuza doğru yürüdü. Fransız kız sudan çıkınca havluyu onun

üzerine koydu ve omuzlarını nazikçe kuruladı, kızın gelişmekte olan göğüs uçlarına baka baka. Havlunun altında gizli elleri kızın göğüslerinde ve poposunda gezinip durdu ve sonra kızın saçlarını ıslak bir kangal gibi toplayıp ensesine bıraktı.

Küçük yatak odasında garip bir sessizlik vardı, tüm villa bizim tepkimizi bekliyormuş gibiydi sanki. Crawford'la ikimizin nefes almadığımızı fark ettim. Crawford'un göğsü kımıldamıyordu ve yüzünün kasları her an yanaklarını patlatıp dışarı fırlayacakmış gibiydi. Genelde çok sakin ve sevimli olan Crawford, kafasıyla vurup camı kırmak üzereydi. Sanger'a duyduğu korkunç öfkeyi, psikiyatristin genç kıza gösterdiği sevgiden dolayı duyduğu kıskançlığı görünce, geçmişinde, belki de ordudaki son günlerinde psikiyatriyle bir çatışma yaşadığını hissettim.

Fransız kız bungalovuna girdi, Sanger da yürüyüp havuz kenarındaki masasına döndü. Laurie Fox'u elinden tutup şezlongtan kaldırdı; kolunu kadına, teselli edici bir şekilde doladı ve yürüyüp arkalarındaki bungalova girdiler.

Metal jaluzi destekleri koptu ve çatırdayarak pencereye çarptı. Crawford'un elleriyle çekilip duvardan sökülen jaluzi yerde, titreyen plastik şeritlerden, karmakarışık bir yığın halinde, ayaklarımızın dibinde duruyordu. Geri çekilip Crawford'un kolunu tutmaya çalıştım.

"Bobby? Yapma tanrı aşkına..."

"Bir şey yok Charles. Amacım seni tedirgin etmek değildi..." Crawford beni acele bir gülümsemeyle sakinleştirdi, ama gözleri Sanger'ın üçlü kompleksinin civarından ayrılmıyordu. Bungalovların arasında görüş açıları yakalamaya çalışıyordu ve sert bir mücadeleye hazırlandığından kuşkum yoktu.

"Bobby... Laurie Fox gibi başka kızlar da var. Aynen onun gibi, uyuşturucudan sarhoş ve tuhaf bir sürü tip var. Fuengirola bunlarla doludur herhalde."

"Charles... panikleme." Crawford sakin konuşuyordu, ironi duygusu geri gelmişti. Omuzlarını bir boksör gibi kastı, derisi sıyrılmış ellerine bakıp yüzünü buruşturdu ve kanı görünce gülümsedi. "Sinir sistemini düzeltmek için ara sıra şiddetli tepki gibisi yoktur. Sanger bazı nedenlerden ötürü beni gerçekten kışkırtıyor."

"O da çatlak psikiyatristlerden biri işte. Boşver onu."

"Bütün psikiyatristler çatlaktır - inan bana Charles, ben bu adi şeytanlarla çok uğraştım. Annem beni Ely'de bunlardan birine götürdü. Herife göre ben, henüz oluşum halinde bir sosyopatmışım ve kendime zarar vermekten hoşlanıyormuşum. Ama babam gerçeği biliyordu. Onu sevdiğimi anladı, o kayışa rağmen."

"Peki ya Hong Kong'taki askeri psikiyatrisler?"

"Onlar daha da amatördü," Crawford döndü ve gözleriyle yüzümü tarayarak en sakin haliyle baktı bana. "Ne gereği varsa, daha da sert terimler kullandılar."

" 'Psikopati' gibi mi?"

"O türden bir şey. Ahmaklığın ta kendisi. Bir psikopatın yaşamsal önemde roller oynayabileceğinin farkında değiller. Psikopat o anın gerçeklerini karşılar; çirkin yaşamlarımıza, bildiğimiz tek büyüyle dokunur."

"Peki nedir o?"

"Charles... yapma. Bazı meslek sırlarını saklamam gerek. Haydi kulübe dönelim de hevesli yeni üyelerin hepsinin kaydını yapalım."

Ben kapıya doğru peşinden yürürken döndü ve en sevimli haliyle gülümsedi bana, sonra da yanaklarımı elleriyle tuttu ve yüzümde kanlı parmak izlerini bıraktı.

XXIV
Psikopat aziz

"Müfettiş Cabrera?... Genç polisi masamda otururken görünce şaşırıp, büromun kapısında durakladım. "Ben Bay Crawford'u bekliyordum."

"Onu bulmak zor. Kâh orada, kâh burada; ama ikisinin arasında katiyen yok." Cabrera bilgisayar klavyesinin yanındaki mouse'u kullandı, mönüyü gözden geçirdi ve üye listesine göz attı, dudaklarını hoşnutsuz bir biçimde büzerek. "Kulüp çok popüler Bay Prentice - bu kadar kısa zamanda bu kadar çok yeni üye."

"Şansımız yaver gitti. Ama tesisler de mükemmel. Bayan Shand kulübe çok para harcadı."

Cabrera'nın koltuğumdan kalkmasını bekledim ama masamda kalmaktan memnun görünüyordu her şeyi benim perspektifimden

görmeyi merak ediyormuşcasına. Döner iskemlede yana döndü ve kalabalık tenis kortlarına baktı.

"Bayan Shand iyi bir işkadını," dedi Cabrera. "Residencia Costasol yıllardır uykudaydı, ama şimdi birdenbire... Bayan Shand buranın ne zaman uyanacağını nereden bildi?"

"Ee, sayın Müfettiş..." Cabrera'nın saldırgan bakışı tedirgin etmişti beni; genç yüzünün entelektüel gangsterliği fazla açıkça ima etmesi de. "İşadamları böyle şeyleri hisseder. Bir köşe başının ya da kaldırımın psikolojisini anlar onlar. Size nasıl yardımcı olabilirim sayın Müfettiş? Bay Crawford'un ne zaman döneceğinden emin değilim. Çalışma ruhsatlarımızla ilgili bir sorun yoktur dilerim, öyle değil mi? Personelimizin hepsi İspanyol yurttaşı."

Cabrera koltuğunda hafifçe yükseldi, o görüntüde benim yaptıklarımın bir ipucunu bulmaya çalışıyormuş gibi. Tenis makinesinin monoton sesinden rahatsız olup kaşlarını çattı. "Bay Crawford hakkında kimse hiçbir şeyden emin olamaz - işini onun yerine yapacak bir makinesi olan bir tenis antrenörü. Siz hiç olmazsa tek bir yerde duruyorsunuz."

"Benim işim burada sayın Müfettiş. Akşamları hâlâ Club Nautico'da yatıyorum ama bugün öğleden sonra eşyalarımı Residencia'ya getireceğim. Bayan Shand benim için bir villa kiraladı - Dr. Sanger'la bitişik, tesadüfen. Dün öğleden sonra eve baktım."

"Güzel. Demek sizin nerede olduğunuzu bileceğiz." Cabrera'nın bakışları, Puerto Banus'taki bir Arap terzinin çabucak dikiverdiği şık biçimli safari giysime takıldı. "Kardeşinizden bir haber alıp almadığınızı sormak istiyorum."

"Kardeşimden mi...?" Cabrera'nın bu sözcüğü imalı bir şekilde kullanması beni tedirgin etmişti. "Frank'i mi kastediyorsunuz?"

"Sizin İspanya'da başka bir kardeşiniz var mı? Zarzuella hapisanesinin dışında."

"Yok tabii ki." Ellerimi masaya dayadım durumun dengesini korumaya çalışırcasına. "Frank'ten yeni bir haber almadım. Bay Hennessy'yle Dr. Hamilton onu her hafta ziyaret ediyorlar."

"İyi. Demek terk edilmemiş." Cabrera hâlâ beni tepeden tırnağa süzüp duruyordu söylenmemiş bazı değişiklikleri görünüşümden ve tavırlarımdan bulmaya çalışıyormuş gibi. "Söyleyin Bay Pren-

tice, mahkemeden önce kardeşinizi ziyaret edecek misiniz? İki ay oldu."

"Elbette sayın Müfettiş. Belki de birkaç gün sonra görmeye giderim onu. Burada olağanüstü yoğunum, bildiğiniz gibi. Ben sadece kulübün müdürü değil, Bayan Shand'in genel temsilcisiyim de."

"Onun limbo'daki* vekili yani." Cabrera kalktı ve koltuğunu bana verdi. Aşağıya, tıklım tıklım dolu bar masalarına baktı, sonra masamın üzerine oturdu, havuzu görmemi kasten engelleyen bir işgalci gibi. Kardeşler arası rekabetle ilgili seminerlerin anıları geçti güvensiz gözlerinden. "Ama, Marbella'daki görüşmenizden beri kardeşinizi görmemek - insanlar onun suçlu olduğunu kabul ettiğinizi düşünebilir."

"Hiç değil. Ben onun suçsuz olduğundan eminim. Bu vakayı incelemek için haftalarca uğraştım ve Hollingerları onun öldürmediğinden kuşkum yok; Estrella de Mar'a ilk geldiğimde beni görmek istememişti. Ayrıca da..."

"Aranızda sorun mu var?" Cabrera başını salladı bilgece. "Bana bir keresinde annenizden söz etmiştiniz. Bir suç duygusu sizi birbirinize bağlıyormuş; ama şimdi bu bağın gevşediğini mi hissediyorsunuz?"

"İyi bir tespit sayın Müfettiş. Estrella de Mar bir şekilde, geçmişten bir kurtuluş oldu."

"Residencia Costasol daha da büyük bir kurtuluş öyle mi? Burada farklı bir ekoloji var ve kısıtlamalardan kurtulduğunuzu hissediyorsunuz. Belki de Hollingerların ölümü bazı kapıların kilidini açtı. Bunun için kardeşinize teşekkür edemiyorsunuz, ne yazık ki."

"Ee..." Cabrera'nın bu çarpık mantığından yan çizmeye çalıştım. "İnsan söylemekten çekiniyor ama, bu korkunç trajedinin olumlu bir yanı da var. Hollinger yangınından beri insanlar olan biten şeylere karşı daha tetikteler; hatta burada, Residencia'da bile. Mahalle nöbet sistemi ve güvenlik devriyeleri var."

"Güvenlik devriyeleri mi?" Cabrera şaşırmış görünüyordu, elindeki kanun gücü tekelinin tehdit altında olduğunu seziyormuş gibi. "Residencia'da çok suç işleniyor mu?"

"Tabii... ee, yani demek istediğim, hayır." Bir mendil arandım,

* Katolik inancına göre, vaftiz edilmeden ölen çocuklarla, İsa'dan önce yaşamış insanların ruhlarının bulunduğu yer; istenmeyen kişilerin gönderildiği yer. (ç.n.)

birkaç saniyeliğine de olsa yüzümü gizlemek için; Cabrera'nın, benim komplekste dolaşırken Crawford'un şoförlüğünü yaptığımı bildiğinden kuşkulanmıştım. "Bir iki araba çalınmış - belki de ödünç alınmıştır aslında, gece yarısı partileri için."

"Peki ev soyma, ev hırsızlığı...?"

"Sanmıyorum. Size bildirilen var mı?"

"Çok az. İlk günler bir iki tane, sonra yok. Sizin buraya gelmeniz sakinleştirici bir etki yapmış."

"İyi. Her şeye dikkat etmeye çalıştım."

"Ama adamlarım bana burada ev soygunu konusunda daha fazla kanıt olduğunu söylediler; arabalara verilen zararlar var, kardeşinizin yatı gösterişli bir şekilde yandı. Neden kimse bu suçları ihbar etmiyor?"

"Bir şey diyemem. İngilizler kendine güvenen bir toplum, sayın Müfettiş. Dillerini çok az kişinin konuştuğu yabancı bir ülkede yaşadıklarından, sorunlarını kendi başlarına çözmeyi tercih ediyorlar herhalde."

"Ve bu belki de onların hoşuna gidiyor, öyle mi?"

"Gayet muhtemel. Suçu önlemenin sosyal bir rolü var."

"Ve suçun da. Bay Crawford'la epeyi zaman birlikteydiniz - onun kulüpteki pozisyonu nedir?"

"Baş tenis antrenörü, Club Nautico'daki görevinin aynısı."

"Güzel." Cabrera kollarını, sanki masamın çevresinde göze görünmeden büyümüş uzun otları tırpanla biçiyormuş gibi salladı. "Bana da bir ders verir herhalde. Ona bazı konularda sorular sormam gerek - Estrella de Mar'daki sürat motorunun yanması. Botun Marbella'daki sahipleri bazı dedektifler tutmuş. Başka bazı sorular da var..."

"Suçla mı ilgili?"

"Belki de. Bay Crawford çok enerjik bir adam. Her şeye heyecanla dokunuyor ve bazen parmak izlerini bırakıyor."

"Burada onun izlerini bulacağınızı sanmıyorum sayın Müfettiş." Cabrera kapıya doğru yürürken biraz rahatlayarak ayağa kalktım. "Bay Crawford bencil biri değildir. Asla kendi çıkarı için herhangi bir suça katılmaz."

"Tümüyle doğru. Bir sürü bankada hesabı var ama neredeyse hiç parası yok. Ama kendi çıkarı için değilse belki de toplumun çıkarı

içindir, değil mi?" Cabrera kapıda durmuş, beni sanki çok çaba harcayarak yaratılmış bir sempati gösterisiyle süzüyordu. "Onu savunuyorsunuz Bay Prentice, ama kardeşinizi düşünün. Estrella de Mar'dan kurtulsanız da burada sonsuza dek kalamazsınız. Bir gün Londra'ya geri döneceksiniz ve o paylaştığınız suç duygusuna tekrar ihtiyaç duyabilirsiniz. Mahkemeden önce kardeşinizi ziyaret edin..."

Ana giriş kapısında, güvenlikçi benim Citroën'in plakasını bilgisayarına yazarken bekledim, Cebelitarık'a ilk gelişimi ve İspanya sınırını geçişimi hatırladım. Residencia'dan her çıktığımda çok daha gerçek bir sınırı aşıyormuşum gibi geliyordu bana; bu kompleks, burada geçerli olan düşünce ve anlayışla, özel bir krallık gibiydi. Sahil yoluna saptığımda kıyı boyunca Marbella'ya doğru uzanan, bembeyaz renkleriyle tebeşirden mezarlar gibi kıpırtısız puebloları gördüm. Yaşama, bir uyanmış duygular ve canlanmış düşler diyarına dönen Residencia Costasol'un tam bir kontrastıydı bunlar.

Ama Cabrera benim moralimi bozmuştu; adam Crawford'un yazdığı gizli yazıyı okumuş, bana verdiği rolün de farkındaymış gibiydi sanki. Denize, Afrika'dan gelen beyaz köpüklü dalgalardan oluşan uzun çizgiye bakarak sakinleşmeye çalıştım. Frank'i kasten unutmuş, onu ve o saçma itirafını kafamın yan koridoruna atmıştım. Bu, yepyeni ve zindelik veren havayı solurken çocukluğumdan beri ayağıma köstek olan kısıtlamalardan kurtulmuştum ve hiç korkmadan, kendimle tekrar yüzleşmeye hazırdım.

Set yol ikiye ayrıldı, deniz kıyısındaki yol Estrella de Mar'ın marinasına ve deniz kenarındaki bar ve restoranlara gidiyordu. Ben Plaza İglesias yönüne saptım ve Club Nautico'ya giden dik yolu çıkmaya başladım. Yukarımda, Hollinger konağının yanık kabuğu tüm yarımadaya tepeden bakıyordu. Onun kömürleşmiş tahtalarının arasında, kişisel mahkeme celplerinin tutuşturulduğu bir şenlik ateşi yakılmıştı; kendi kendimize gönderdiğimiz, fakat artık asla yürürlüğe konmayacak, kapalı dosyaların içinde tozlanmaya bırakılmış o tutuklama belgelerinden oluşan kupkuru yığının tutuştuğu bir ateş.

* * *

"Paula...? Aman tanrım, korkuttun beni..." Frank'in anahtarıyla daireye girmiş ve yatak odasında beklemişti. Ben balkon korkuluğuna yaslanırken balkona çıkıp omuzuma dokundu.

"Kusura bakma. Gitmeden önce seni görmek istedim." Beyaz bluzunun dantelli yakalarını düzeltmeye çalıştı. "David Hennessy bana senin, eşyalarını alıp Residencia'ya götüreceğini söyledi."

Yanımda duruyor, bir eliyle bileğimi tutuyordu, nabzıma bakmaya çalışıyormuşcasına. Saçları alnından geriye doğru sımsıkı toplanmış, kapkara bir kurdeleyle bağlanmıştı ve yüzüne aşırı rimel ve ruj sürmüştü moralini yükseltmeyi amaçladığı çok belli bir şekilde. Yatak odasının kapısından bakınca ipek yatak örtüsünün üzerinde kalçalarının ve omuzlarının izini gördüm ve son bir kez o yatakta, başını Frank'le paylaştıkları yastığa koyup yatmaya karar verdiğini tahmin ettim.

"Betty Shand bana bir ev tuttu," dedim. "Böylece her gün arabayla buradan oraya gitmekten kurtulacağım. Ayrıca, Frank en kısa zamanda buraya dönecek, bir beraat ederse."

Bu sözlerimi duyunca gözlerini aşağıya kaydırıp başını salladı, semptomlarına birer bahane bulup kendince yorumlayan, dik kafalı hastasını dinleyen, bıkkın bir doktor gibi. "Onun beraat edeceğini düşünmene sevindim. Señor Danvila da sana katılıyor mu?"

"Bir fikrim yok. Ama inan bana, Frank'i mahkûm etmeyecekler - aleyhindeki kanıtlar çok yetersiz. Arabasına konmuş bir şişe eter..."

"Kanıta ihtiyaçları yok. Frank suçu kabul ediyor hâlâ. Dün gördüm onu - sana sevgilerini gönderdi. Onu ziyaret etmemen çok yazık. Onu fikrini değiştirmeye ikna edebilirsin."

"Paula..." Dönüp omuzlarından tutarak onu canlandırmaya çalıştım. "Böyle bir şey olmayacak. Frank'i görmediğim için üzgünüm. Bunun herkese tuhaf göründüğünü de biliyorum - Cabrera benim onun suçlu olduğuna inandığımı söylüyor."

"İnanıyor musun yoksa?"

"Hayır. Neden bu değil. Onunla birlikte çok fazla şey yaşadık, yıllarca çocukluğumuza takılıp kaldık. Frank beni tüm o anıların içine hapsediyor."

"Yani sen bu daireden Frank'i unutmak için mi çıkıyorsun?" Paula kendi kendine güldü açıkça. "Otuz yıllık mahkûmiyeti başla-

yınca tamamen kurtulacaksın."

"Bu haksızlık..." Yatak odasına girdim ve spor malzemesi dolabından bavullarımı aldım. Paula sırtı güneşe dönük halde durdu, ellerini birleştirdi ve giysilerimi yatağın üzerine yaymamı seyretti. Kendine güveni yokmuş gibi görünüyordu şimdi. Canım ona sarılmak istedi; onu kalçalarından tutmak ve kaldırıp yatağa, onun bıraktığı o hoş kokulu izin içine yatırmak. Onunla tekrar sevişmeyi hâlâ umut ediyordum ama aramıza video kaseti girmişti. Onu, ırza geçme sahnesini filme çekerken hemen hemen çıplak halde görmüştüm ve bana bir daha asla çıplak görünmemeye kararlıydı.

Dolabı boşaltmamı bekledi ve sonra işi üzerine aldı. Gömleklerimi bavullara yerleştirdi ve sabahlığımı katladı, teninden kalan tüm izleri sıyırıp atıyormuş gibi düzelterek.

"Gittiğin için üzülüyorum." Aynadaki görüntüsünü fark etti ve ifadesiz bir yüzle seyretti kendini. "Bir şekilde sen burayı Frank için sıcak tutuyordun. Herkes Estrella de Mar'dan gidiyor sanki. Andersson Residencia kayıkhanesinde çalışıyor. Hennessy'yle Betty Shand alışveriş merkezinde bir büro açmışlar, Keswick kızkardeşler yeni bir restoran işletiyor..."

"Sen de gelmelisin Paula."

"Residencia'daki hastalarım bana eskisi kadar ihtiyaç duymuyor. Ne insomnia*, ne migren ne de depresyon kaldı. Tamamen Estrella de Mar oldu. Bobby Crawford bile gitti. Dairesini yaz sonuna kadar başka bir kiracıya devretti. Hennessy, Cabrera'nın onu aradığını söylüyor."

Sesinde, kayıtsız tavrının vurguladığı, garip bir umut tınısı vardı. Bu kadın, Müfettiş'e, Crawford'un faaliyetleri hakkında bir şeyler, sürat motoru yangını ve Club Nautico diskosunun kapısındaki esrar satıcıları hakkında bazı bilgiler mi sızdırmıştı yoksa?

"Crawford gizlice Residencia'da kalıyor. Küçük bir sorun var... park yeri konusunda, sanırım. Bobby her zaman öyle bir acele halinde ki, bu ülkenin 1960'lar İspanya'sı olmadığını unutuyor. Eve yerleştikten sonra ona göz kulak olacağım."

"Sahi mi? Sen tamamen onun büyüsüne kapılmışsın." Huysuz alaycılığı geri dönmüştü yine."Charles, onu denetim altına alamayacak tek kişi varsa o da sensin."

* Uykusuzluk. (ç.n.)

"Doğru değil. Ayrıca, ben onu denetim altına almak da istemiyorum - harika bir iş becerdi. Residencia Costasol'u hayata döndürdü."

"O çok tehlikelidir."

"Sadece ilk bakışta öyle. Yaptığı bazı şeyler biraz vahşice, ama insanları uyandırmak için gerekli bunlar."

"Kalabalık bir tiyatroda 'yangın var' diye bağırmak gibi mi?" Paula aynanın önünde durmuş, soğuk bir yüzle kendini süzüyordu. "O, 'yangın var' diye bağırmakla kalmaz, sahneyi ve soyunma odasını da yakar."

"Çok popüler biri Paula. Herkes seviyor onu. İnsanlar onun kendi çıkarının peşinde olmadığını biliyor - herhangi bir para kazandığı yok. Adam profesyonel bir tenisçi sadece. Ben de onu ilk başta, bin bir türlü suçta parmağı olan bir tür gangster sanmıştım."

"Öyle değil mi?"

"Hayır." Ona doğru dönüp aynadaki görüntüsünden uzaklaştırmaya çalıştım. "Uyuşturucu, fahişelik, kumar - bunların hepsi bir amaca yönelik araçlar."

"Neymiş o amaç?"

"Canlı bir toplum. Estrella de Mar'da görüp de olmuş bitmiş saydığın her şey. Residencia harekete geçiyor - çok yakında, seçilmiş bir konseyi ve bir belediye başkanı olacak. Gerçek bir kentli gururunun ilk kez doğuşunu hissediyorsun. Bunların hepsini Bobby Crawford tek başına yarattı."

"Ama yine de tehlikelidir o."

"Saçma. Onu, zekâ özürlülerle dolu bir geminin başarılı bir eğlence subayı gibi düşün. Bir yerde bir kamaradan bir şey çalıyor, başka bir yerde bir perdeyi yakıyor, yemek salonunda bir pis koku bombası patlatıyor ve hastalar birdenbire uyanıyor. Yaptıkları geziyle ve geminin uğrayacağı bir sonraki limanla ilgilenmeye başlıyorlar."

"Sevgili Charles..." Paula elimi tutarak beni aynaya doğru çekip aynadaki görüntüme hitaben konuştu, bu tersine çevrilmiş dünyada daha rahat ediyormuşcasına. "Sen kafayı onunla bozmuşsun. Tüm o çocuksu cazibeler, uyuşuk yerlileri uyandıran temiz yüzlü genç subay falan."

"Bunda yanlış olan ne? Bu bayağı iyi bir tasvire benziyor."

"Sen sadece ilk aşamaları gördün, o koku bombalarını ve yataklara konan elma turtalarını. Residencia'dan giderse her şeyi nasıl sürdürecek? Sahildeki başka yerlere gidecek, biliyorsun; Calahonda'ya ve diğer pueblolara."

"Öyle mi?" Crawford'un gideceğini düşününce garip bir sancı hissettim. "Hâlâ yapılacak bir sürü şey var, bir süre daha burada kalacaktır. Herkesin ona ihtiyacı var - çocuksu çekicilik ve şevk bayağı azaldı bu günlerde. Onu iş başındayken gördüm Paula. Gerçekten herkese yardım etmek istiyor. İnsanları daha çok kendileri kılma yönündeki bu garip yolda düşe kalka yürüyor. Bu kadar saf bir inancı görünce insan etkileniyor. Bu adam bir tür aziz gerçekten."

"O bir psikopattır."

"Bu doğru değil. Zaman zaman kendini kaybediyor ama habislik yok bu adamda."

"Tam bir deli." Aynaya sırtını döndü ve eleştirel bir bakışla süzdü beni. "Bunu göremiyorsun."

"Hayır. Tabii, garip bir şeyden kaynaklanan belli belirsiz bir gerginliği var belki. Boktan bir çocukluk yaşamış - bu konuda onun duygularını paylaşıyorum. O bir psikopat aziz ya da aziz psikopat. Ne olursa olsun, iyi şeyler yapıyor."

"Peki bu aziz tip gidince ne olacak? O zaman ne yapacaksın? Yeni bir plaj peygamberi mi bulacaksın?"

"Buna gerek olmayacak. Crawford'un bir benzeri yoktur. Eğer giderse, gittiği zaman her şey aynen devam edecek."

"Sahi mi? Nasıl?"

"Formül işliyor. Crawford tesadüfen, tüm vakti boş insanlar toplumunun ve belki de tüm toplumların ilk ve son gerçeğini bulmuş. Suç ve yaratıcılık birlikte gidiyor ve bu hep böyle olmuş bugüne dek. Suç duygusu ne kadar yoğun olursa uygar bilinç de o kadar güçlü ve uygarlık da o kadar zengin olur. Başka hiçbir şey toplumu birbirine bağlayamaz. Garip bir paradoks bu."

"Ama Charles..." Paula ben bavulumu yatağın üzerinden kaldırırken beni durdurdu. "O gidince ne olacak peki? Kim ya da ne bir arada tutacak her şeyi?"

Paula'nın beni bir yere doğru götürmeye çalıştığını, çözmeyi reddettiğim bir denkleme doğru yönelttiğini biliyordum. "Özgü-

vendir, dilerim. Estrella de Mar doğrusunu yapıyor gibi geliyor bana."

"Aslında, benim insomnia çeken birkaç hastam daha var. Bu arada, Crawford bir film kulübü kurdu mu?"

"Bu tuhaf bir soru." Bir an tereddüt ettim, ikimizin de yatağa baktığımızın farkındaydım. "Aslında, kurdu. Sorumluluğunu da bana verdi. Nasıl tahmin ettin sen bunu?"

"Tahmin değil bu. Bobby Crawford'un bir film kulübü kurma zamanı şimdi."

Film kulübü mü? Arabayla Residencia'ya dönerken Paula'nın neredeyse gereğinden fazla zekice sorusunu tekrarladım. Ama Crawford'un savunduğu teze inanıyordum yine de. Uyanan adamın yataktan kalkıp aynada kendine bakacağı an gelmişti ve film kulübü bu rolü gerçekleştiriyordu. Ama yine de, Paula'nın pornografik filminin yarattığı örnek, bir uyarıydı. Üyelerimi toplarken bunların gerçekten kamera meraklısı ve toplumun özbilincine katkıda bulunmaya hevesli kişiler olmasına dikkat etmeliydim. Crawford'un porno filmleri insanları birbirine düşürecek türdendi. Bir yatak odası yaramazlığı biçiminde başlayan şey, eziyet edilen birkaç kadının adice kötüye kullanılmasına dönüşmüştü; Paula da dahildi bunlara. Onu özlüyordum şimdi, ama o hâlâ Crawford'a düşmanlığının kabuğunu deşip duruyordu boyuna. Crawford'un enerjisi ve iyimserliği, günü açıkgözce yakalayışı Paula'yı bir şekilde rahatsız ediyordu.

Residencia'nın dış kapısından geçerken, nezaret edeceğim, hatta belki de senaryosunu yazıp yöneteceğim ilk filmi düşlüyordum artık. Costasol kompleksinin beyaz geometrisinin akla getirdiği ilk fikirler uyanmaya başlamıştı bile. 1990'ların *Marienbad'da Son Yıl*'ını gözümün önüne getirdim; gizemli bir davetsiz misafirin bir toplumu uyandırışını işleyen bir çalışmaydı ve Pasolini'nin *Teorem*'inden bazı çağrışımlar taşıyordu...

Villaya bir an önce yerleşmek, havuzdaki suya dalmak ve tenis makinesinin servislerini karşılamak için sabırsızlanarak son virajda

hızlandım ve evimin dış kapısının önünde duran, zayıf, gümüş rengi saçlı bir adama çarpacaktım neredeyse. Sert fren yapınca araba yolda döndü ve giriş yoluna gölge yapan okaliptus ağacının kalın gövdesine bir karış kala sarsılarak durdu.

"Dr. Sanger... az kalsın çarpıyordum size." Kontağı kapattım ve ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. "Doktor, bitkin görünüyorsunuz... iyi misiniz?"

"Sanırım. Bay Prentice? Affedersiniz." Arabanın öbür tarafındaki kapısına yaslandı, sonra geriye çekilip bir elini yukarıya doğru uzattı. Kafasının bir sürü sorunla karmakarışık olduğu belliydi ve gözlüklerini ya da anahtarlarını falan kaybettiğini tahmin ettim. Yolu bir ucundan öbür ucuna kadar gözledi ve sonra dudaklarıyla sessizce bir isim söyleyerek Citroën'in arka koltuğuna baktı.

"Size yardım edebilir miyim?" Adam için endişelenerek arabadan çıktım. "Dr. Sanger...?"

"Hastalarımdan birini arıyorum. Kızcağız kayboldu herhalde. Arabayla gelirken birisini gördünüz mü?"

"Genç bir kız mı? Hayır."

"Görmediniz mi?" Sanger bana inanıp inanmamakta kararsız bir halde yüzüme baktı bir süre. "Zayıf, çok kısa saçlı ve dudağında altın bir halka var, bir erkek sabahlığı giymişti. Laurie Fox - tedavisi süresince benimle birlikte kalıyor. Onun için sorumlu hissediyorum kendimi."

"Elbette." Boş sokağı gözlerimle taradım. "Korkarım, onu görmedim. Ama eminim geri dönecektir."

"Ben öğle yemeğini hazırlarken havuzun kenarında oturuyordu - sonra kayboldu. Arkadaşınız Bay Crawford burada, sizin evinizdeydi. Görüyorum ki komşu oluyoruz." Sanger villaya baktı, gümüş rengi saçları gibi bembeyaz olmuştu yüzü. "Crawford onu arabasıyla götürmüş olabilir."

Bu zor durumdaki adama, elimden geldiğince moral verici bir şekilde gülümserken, hassas bir psikiyatristin kadınların duygularına nasıl hitap edebileceğini ilk kez fark ettim. "Arabasıyla mı? Evet, bence mümkündür."

"Öyle sanıyorum. Eğer Crawford'u görürseniz ya da size telefon ederse onu geri getirmesini söyleyin. O kıza yardım edeceğime dair, babasına söz verdim. Yazdığım ilaçları ihmal etmemesi ge-

rek." Sanger yanaklarına masaj yaparak kanın yüzüne geri dönmesini sağlamaya çalıştı. "Crawford'un bir sürü, kendine has nosyonları var. Onun fikrince, genç bir kadın..."

"...mutsuz olmakta özgür olmalı, öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama mutsuzluk Laurie Fox'u tedavi edebilecek bir seçenek değil. Bunu Crawford'a anlatmak zor geliyor bana."

"Sanıyorum psikiyatristlerden hoşlanmıyor."

"Onu hayal kırıklığına uğrattık. Bizim yardımımıza ihtiyacı varmış Bay Prentice. Hâlâ da var..."

Sanger kendi kendine mırıldanarak döndü ve elleriyle, kıpırtısız ağaçlara vurarak yürüyüp gitti.

* * *

Parıldayan havuzun yanından geçip bavullarımı taşırken adam hâlâ yolda bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Elizabeth Shand'in söz verdiği gibi, ilk parti ev eşyası gönderilmişti - siyah deriden bir divan ve şık bir koltuk, dev bir televizyon seti ve bir çifte yatak, şilte ve yatak takımları. Ama villa hâlâ güzel ve boştu; odalar ilk geldiğimde hoşuma gittiği gibi, fırsatlara açık, bembeyaz birer boşluktu.

Bavullarımı yatak odasına bıraktıktan sonra üst katta dolaştım ve hizmetçi kız odasına kısa bir süre takıldım. Pencereden Sanger'ı, elinde bir gece giysisi, bahçesindeki tepede durmuş, sessiz havuza solgun bir yüzle bakarken gördüm. Sakin havuz suyundan artık ışık yansımadığından, üçlü konutlar loşlaşmış, ışığın ruhu damlardan süzülüp gitmişti sanki.

Pencere açıktı ve pencere denizliğinde, gevşek sarılmış bir sigaranın külleri duruyordu. Crawford'un burada, esrar kokularını Laurie Fox'a göndererek, Largactil mezarına gömülmüş o genç kadına sinyal yolladığını düşündüm. Ama bu kasvetli psikiyatrist ve genç sevgilisi daha fazla ilgimi çekmiyordu artık. Crawford'un kızla birlikte, kuzey çevreyolundaki güvenli evlerinden birine, Raissa Livingston'un yaptığı türden bir arkadaşlık yapmak üzere, Porsche'siyle hızla gitmekte olduğunu tahmin ediyordum.

Bavullarımı boşaltıp duş yaptım, sonra da buzdolabındaki tapaslardan ve Keswick kızkardeşlerin hediyesi bir şişe şampanya-

dan takıldım. Havuzun yanındaki terasta otururken, mektup kutusuna bırakılmış bir sürü karta göz attım. Taksi servislerinin ve yat simsarlarının, emlak bürolarının ve yatırım danışmanlarının reklamları vardı. Kartlardan, henüz mürekkebi bile kuruyamayacak kadar yeni basılmış biri, oralardaki bir ana-kız masaj servisinin methiyesiydi - "Yeni bir masaj heyecanı için Dawn ve Daphne. Derin, sıcak, mahrem. Sabah 5 ile akşam 17.00 arası ziyaret ediniz."

Residencia Costasol'un yeraltı dünyası gün ışığına çıkıyordu böylece. Yanımdaki masada bir mobil telefon vardı; yine Betty Shand'den, yararlı bir hediyeydi bu. Bu masaj-servis kartını, benim ilgileneceğimi bilerek Crawford'un bıraktığını tahmin ettim. Ticari seks, bunu sunan kişi kadar, müşterinin de bazı özel yeteneklere sahip olmasını gerektirirdi. Kendilerine has stilleriyle ana-kız ekipleri beni daima tedirgin etmişti; özellikle, büyük çoğunluğunun gerçek ana-kız olduğu Taipei ya da Seul'de. Aşırı hevesli "kız"ının temposunu ayarlayan "anne"siyle bu iş hoşsa da ben, bir ensest olayında araç durumuna düştüğümü hissetmiştim genellikle.

Mobil telefonu öteye ittirdim, sonra aldım ve numarayı tuşladım. Banda kaydedilmiş, yumuşak bir Lancashire şiveli bir kadın sesi o akşam tatilde olduklarını bildirdi ve telefon numaramı barakmam çağrısında bulundu. Bildiğim gibi, Bobby Crawford her şeyi mümkün hale getirmiş, tüm suçları hafifletmiş, yaşamlarımızın ve düşlerimizin üzerine serili yatak örtüsünü çekip kaldırmıştı.

XXV
Karnaval günü

Residencia Costasol bayram ediyor, mutlu bir yaşama geri dönüşünü kutluyordu. Spor kulübünün birinci katındaki büromun balkonunda, meydandan geçen, çiçeklerle ve flamalarla süslü, sıra sıra karnaval arabasının geçişini seyrediyordum; tezahürat yapan çoşkun kalabalığın sesi öylesine güçlüydü ki yol boyunca dizili hoparlörlerden yayılan, Gilbert and Sullivan'dan seçilmiş müzikleri bastırıyordu neredeyse. Şenlikçilerin başlarının yukarısında, Estrella de Mar'dan ve sahil boyundaki sayfiyelerden kalkıp gelmiş turistlerin akciğerlerinden çıkan havayla yükselen, çiçek yapraklarından ve konfetilerden bir bulut geziniyordu.

Üç gün boyunca her türlü güvenlik endişesi bir kenara bırakılmıştı. Daha ilk havai fişek gösterileri başladığında insanların ilgisi-

ni çekmiş ve arabalarını deniz kıyısına park eden ziyaretçiler hemen kapıdaki güvenlikçilerin başına yığılmıştı. Martin Lindsay, Residencia Costasol'un seçilmiş belediye başkanı olan emekli muhafız albay hemen konsey üyesi arakadaşlarıyla görüşmüş ve güvenlik sistemine, festival süresince bilgisayarlarını kapatma emri vermişti. Yalnızca bir ikindi boyunca sürmesi planlanan Costasol Sanat Şenliği şimdi ikinci günündeydi ve bir gece daha devam edeceğini gösteren her türlü belirti vardı.

Lindsay'in Range Rover'ının çektiği süslü bir karnaval arabası spor kulübünün önünden geçti ve meydandaki turuna başladı. Rüzgârda dalgalanan, üzerinde "Residencia Filarmoni Virtüözleri" arması bulunan, siyah bir ipek flamanın altında on iki orkestra üyesi müzik sehpalarının önüne oturmuştu; kemanların ve viyolonsellerin üzerinde yaylar gidip gelirken, bir piyanist küçük, beyaz, kuyruklu bir piyanonun tuşlarını tıngırdatıyor ve fildişi renkli gece kıyafeti giymiş zarif bir arpçı sarı güllerle süslenmiş bir arp çalıyordu. Bir Vivaldi ve Mozart potpurisi, alışveriş merkezindeki kalabalık kafelerin önünde kadehlerini kaldıran turistlerin tezahüratlarıyla neşeli bir yarış halindeydi.

Üzerlerinde beyaz tenis giysileriyle güzel iki kadın üye bürodan balkona çıkıp korkuluğa tutundular ve raketlerini, altımızdan geçen başka bir karnaval arabasına salladılar.

"Aman tanrım! Fiona Taylor değil mi bu?"

"Ne harika - kadın çırılçıplak!"

Costasol Sanat Kulübü tarafından dizayn edilmiş bir karnaval arabası, temsili bir ressam stüdyosu taşıyordu. Bir tarafta altı tane şövale* duruyor, Viktorya dönemi gömlekleri giymiş ressamlar ellerinde kömürleri ve tebeşirleriyle resim taslağı çiziyorlardı. Bir heykeltraş, Purley'den kulak-burun-boğaz uzmanı bir doktor olan Teddy Taylor çamur sehpasında çalışıyor, model olarak poz veren, gösterişli sarışın eşinin biçimini çamura veriyordu. Ten renginde, ince bir tayt giymiş kadın, doldurulmuş bir stüdyo atının üzerinde Lady Godiva gibi poz veriyor, zamparaca ıslık çalan turistlere cömertçe gülümsüyordu.

"Bobby Crawford - geldi!" Tenisçi bayanlardan biri çığlık at-

* Üç ayaklı ressam sehpası. (ç.n.)

maya başladı ve balkon korkuluğunun üzerindeki votka-toniğimi düşürecekti neredeyse. "Haydi Bobby, senin de pozunu görelim!"

Bir İspanyol TV kanalının naklen yayın aracı karnaval arabalarının hızıyla ilerliyor, kameramanları da karnaval arabasındaki göz kamaştırıcı tipleri yakın çekim filme alıyordu. Bobby Crawford kameramanın arkasında oturmuş, araç konvoyu meydanı dönerken adamın kollarına destek oluyordu. Sarı saçları ve siyah batik gömleği gül yapraklarıyla doluydu ve terleyen yüzü ve alnı gümüş rengi konfetilerle benek benek olmuştu ama onları silkeleyemeyecek kadar mutluydu. Ağzı kulaklarında gülümseyerek turistlere el sallıyor, yanından geçerken bir seyircinin verdiği bir bardak şarabı kaldırıyordu onlara. Naklen yayın arabası ressamlı karnaval arabasına sürtününce fırlayıp karnaval arabasına çıktı, neredeyse şövalelerin üzerine düşecekti fakat kendini toparladı ve sevinçle gülümseyen Fiona Taylor'a sarıldı.

"Haydi soyun! Bobby, seni yakışıklı salak!"

"Soyun, soyun, soyun! Charles söyle ona soyunsun!"

Yanımdaki kadınlar tenis ayakkabılarının üzerinde, maçlardaki amigolar gibi zıplıyor, raketler kafamın üzerinde hızla gidip geliyordu; ve Crawford kötü bir niyet olmaksızın gömleğinin düğmelerini çözdü, kılsız göğsü meydana çıktı ve heykeltraşa Byronvari bir poz verdi. Bir haber ajansının fotoğrafçısı karnaval arabasının yanı sıra koşuyordu. Crawford gömleğini çıkarıp kalabalığa fırlattı. Araba alışveriş merkezine varınca karnaval arabasından atladı ve belden yukarısı çıplak halde koşarak kafe masalarının önünden geçti, çığlık çığlığa peşinden gelen, karnaval şapkalı yeniyetme kızlar güruhuyla birlikte.

Gürültüden ve bitmek bilmez şakalaşmalardan usanıp tenisçi bayanların yanından ayrıldım ve büroma çekildim. Şimdi başka bir canlı tablo girmişti meydana, Eski Zamanlar Dans Kulübü'nün amatörce bir çabasıydı bu; ama sallanıp duran platformda vals yapmaya çalışan yaşlı çiftler de Lady Godiva kadar büyük alkış topladı.

Residencia Costasol mutluydu ve bunda haklıydı da. Son iki ayda - masamın üzerinde duran, Señor Danvila'nın verdiği adli belgeler Frank'in duruşmasının yarın başlayacağını hatırlatıyordu bana - kentsel aktivitedeki patlama Bobby Crawford'u bile şaşırtmıştı.

Geçen gece Elizabeth Shand'le birlikte yediğimiz yemekte Crawford benim "hızlı-ileri tuşuna basılmış Rönesans" yakıştırmama kafasını sallaya sallaya gülmüştü, şişeden fırlayan cinin karşısında ne yapacağını şaşırmış haliyle.

Alışveriş merkezleri insansız ve spor kulübü bomboş olan kasaba, yeni bir Estrella de Mar'a dönüşmüştü; bulaşıcı fakat iyiliksever bir virüs sahil boyunca yayılmış, Residencia'nın hareketsiz sinir sistemine girip, onu elektrik verilmiş gibi bir hareketle yaşama döndürmüştü sanki. Ansızın sapasağlam ve kendine güvenli bir toplum oluşuvermişti. Meydanın civarında, biri hariç hepsi Betty Shand tarafından finanse edilip Keswick kızkardeşler tarafından işletilen altı yeni lokanta çalışıyordu. Marina yakınlarında iki gece kulübü; yetişkinler için Milroy, daha gençler için de Bliss's açılmıştı. Kasaba konseyi her hafta, pazar ayinlerinde sıraları tıkabasa dolan Anglikan kilisesinde toplanıyordu. Bu arada, gönüllü güvenlik devriyeleri sahil ayak takımını kompleksin içine sokmuyordu. Origamiden hidroterapiye, tangodan t'ai chi'ye kadar her türden etkinliğin peşinde koşan bir sürü grup vardı. Ve bunların hepsi, ben ne kadar kuşku duysam da, kendini bu işe adayan tek bir adamın sayesinde yoktan varolmuş gibiydi.

"Bobby, sen yeni bir Mesih'sin," diyordum hep ona. "Marinaların İmam'ı, plaj şemsiyelerinin Zerdüşt'üsün sen..."

"Hayır Charles - ben bir kolaylaştırıcıyım sadece."

"Bunun çok müthiş bir tesadüf olup olmadığından emin değilim ama şapkamı çıkarıyorum sana."

"Tak onu yine kafana. Onlar başardı bunu, ben değil. Ben bir marş motoruyum sadece..."

Crawford içten alçakgönüllülüğüyle Residencia halkına her konuda güvenmeye hazırdı. O loş pancurların arkasında henüz kullanılmamış muazzam bir yetenek rezervinin yattığını kendi deneyimlerimle biliyordum. Yüzme havuzlarının yanı başında uyuklayan orta sınıf profesyoneller bazen ya bir hukukçu ya da bir müzisyen, bir reklamcı ya da bir televizyoncu, bir idari danışman ya da yerel yönetimde çalışmış bir memurdu. Residencia Costasol'daki yeteneklerin düzeyi Medicilerin Floransa'sı kadar değildi belki ama, Avrupa'daki ya da Kuzey Amerika'daki, onunla kıyaslanabilecek kasabaların çoğundan epeyi yüksekti.

Bu iyimserlik ve yaratıcılık salgını beni bile etkilemişti. Akşamları havuzun kenarında dinlenirken bir kitabın taslağını çıkarmıştım - "Marco Polo Dünyanın İlk Turisti mi?" - bu kitap, turizmin tarihini ve seyahatler çağı başlayınca bir süre sönüşünü anlatacaktı. Londra'daki, aylardır benden umudu kesmiş temsilcim şimdi beni faks bombardımanına tutuyor, ona ayrıntılı bir özet göndermem için beni sıkıştırıyordu. Residencia'dan ayrılıp Estrella de Mar'a ve onun uğursuz Hollinger yangını anılarına geri dönmeye gönülsüz bir şekilde, sık sık Betty Shand'le ve Hennessylerle briç oynuyordum ve hatta Orton'un yakında sahneye konacak *Kâhyanın Gördüğü* oyununda küçük bir rol almak bile geçiyordu içimden.

Büromdan, aşağıdaki kalabalık yüzme havuzuna, dolu restoranlara ve tenis kortlarına, Residencia'yı hayata döndürmede rol oynadığıma sevinerek baktım. Betty Shand aşağıdaki açık hava barında kendisine kurlar yapılırken, sert olmasına karşın anaç bakışlarını yakışıklı bir genç Rus'tan, özel "aerobik" antrenörü olarak işe aldığı Yuri Mirikov'dan ayırmıyordu. Kadın, çevresindeki manzaraya, yavru bir keçiyi sindirip doymuş ipekli bir kobra gibi bakarken, biriken nakit toplamının ışıl ışıl geçişini görüyordum sanki gözlerinden.

Residencia her yönden patlıyordu; hiçbir aşırı ısınma belirtisi göstermeyen bir para, yetenek ve kentsel gurur ekonomisiydi bu. Marina yenilenmiş yatlar ve motorlu botlarla doluydu ve Gunnar Andersson motorların ve gemi aksamının bakımını yapacak, tam gün çalışan bir tamirciler kadrosu kurmuştu. *Halcyon*'un suyla dolmuş bordası hâlâ, bir balina gemisinin filikasına bağlanmış da unutulmuş bir balina leşi gibi, mavnasına dayalı halde duruyor, ama pırıl pırıl parlayan direkler ormanının arasında zor seçiliyordu.

Büromun dışındaki balkonda kalabalıklaşan üyeler yeni bir karnaval arabasına, Residencia güvenlik servisi acil müdahale grubunun bir gösterisine tezahürat yapıyorlardı. Grup hep birlikte, Fuengirola'dan gelmiş iki otomobil hırsızının tutuklanmasını temsilen gösteriyor, şaşkına dönmüş iki genci ustaca hareketlerle bağlayıp kelepçeliyorlardı. Ama tüm bu hoşlukların arasında, ciddi ifadesi festivalin coşkusundan hiç etkilenmeyen, asık bir surat vardı yine de. Hırsızların yazgısı hoparlörden yükselen telsiz ve mobil telefon cayırtılarıyla hükme bağlanırken Paula Hamilton'un balkona çıktı-

ğını fark ettim. Siyah bir tayyörle beyaz bir bluz giymişti ve elinde doktor çantası vardı. Hoşnutsuz ve süngüsü düşük haliyle, sağlık diyarında dolaşıp, bir tanecik olsun hasta arayan sefil bir doktora çok benziyor olmasına karşın, onu görmenin sevinciyle büromun penceresinden el salladım.

Benim zorlamamla kulübe katılmıştı ve genellikle sabah erken saatlerde, gece boyunca alem yapanların sonuncusu da araba parkından çıkıp gidince suya giriyor, yüzüyordu. Tenis kortunda hantal ve beceriksizce oyununa hakim olmaya çalışarak Helmut'la pratik yapıyordu. Bir keresinde ben de onunla oynamıştım, ama öylesine hevessiz oynuyordu ki, onun kulübe kendine özgü nedenlerle, belki de kendi otlağına girecek rakip bir doktoru gözden kaçırmamak için girdiğini tahmin ettim.

Paula, güvenlikçilerin yarattığı tablonun kafelerdeki kalabalığın önünden geçişini seyretti ve Bobby Crawford birisinden ödünç aldığı bir Hawaii gömleğiyle karnaval arabasına fırlayıp sarhoş bir İngiliz Hooligan'ının taklidini yaparken hafifçe gülümsedi. Crawford birkaç saniyede güvenlikçilerin gösterisini, ayakları birbirine dolaşıp yerlere düşen ve sağa sola saçılmış, ahizeleri manik emirlerle ciyaklayan mobil telefonlarına ulaşmaya çalışan güvenlikçilerle, tam bir komediye dönüştürüverdi.

Paula, bir şeye canı sıkkın olduğu gayet açık bir halde döndü ve büromdan kendisini seyretmekte olduğumu fark etti. Utangaç bir gülüşle kapıyı açtı ve cam panele yaslandı.

"Paula... yorgun görünüyorsun." Koltuğumu verdim ona. "Bu gürültü-patırtılar - sen içecek bir şey istiyorsun galiba."

"Teşekkürler, isterim. Başkalarının sevinci neden insanı tüketiyor böyle?"

"Kutlayacak çok şeyleri var. Otur, ne içmek istiyorsan getirteyim."

"Hiçbir şey. Yalnızca maden suyu." İri dişlerini göstererek, zekice güldü ve siyah saçlarını omuzlarının arkasına attı. Bir çiçek yaprağı ve konfeti yağmuru altında, üç mobil telefonu atıp tutarak maskaralık yapan Crawford'a baktı. "Bobby Crawford... çok popüler biri, değil mi? Senin psikopat azizin. Herkes tapıyor ona."

"Ya sen, Paula?"

"Hayır." Dudağını ısırdı, bir öpüşün anısını silmeye çalışıyor-

casına. "Sanmıyorum."

"Bir zamanlar senin için çok şey ifade ediyordu."

"Artık etmiyor. Onun öteki yüzlerini gördüm."

"Ama denetim altında iyiler. Neden ona böyle kafayı taktığını bilmiyorum." Meydandaki kalabalığı gösterdim elimle, çalan sirenleri ve çiçek yaprağından bulutları. "Şu başardığı şeye bir bak. Residencia'nın üç ay önceki halini hatırlıyor musun?"

"Tabii. Buraya çok geldim."

"Doğru. Burası senin hastalarınla doluydu. Şimdi pek o kadar yoktur, tahmin ederim."

"Neredeyse hiç yok." Çantasını masama koydu ve yanıma oturdu kafasını sallayarak. "Birkaç lösemiliyi Londra'ya geri gönderdim. Tüm bu gereksiz egzersizlerden ötürü bacak alçısı vakaları var. Hatta birkaç da zührevi hastalık. Ama birkaç tane, eski moda gonore* şaşırtmaz seni."

"Gerçekten de." Omuzlarımı yukarı kaldırdım, hoşgörülü bir şekilde. "Bunu tahmin edebilirsin, değiştirilen seks partneri miktarı bu kadar artarsa. Bu bir sosyal temas hastalığıdır - nezle gibi ya da golf gibi."

"Başka sosyal hastalıklar da var, kimileri de bayağı ciddi - çocuk pornosu merakı gibi."

"Residencia'da bayağı az."

"Ama hayret verici bir şekilde bulaşıcı." Paula en ciddi öğretmen bakışını fırlattı bana. "Buna karşı bağışıklığı olduğunu sanan insanlar, seyrettikleri her farklı pornodan, azgın bir çapraz enfeksiyon kapıyorlar birdenbire."

"Paula... bunun çoğalmaması için elimizden geleni yaptık. Residenca'da bir sorun var - hemen hemen hiç çocuk yok burada. İnsanlar onları özlüyor, böylece de cinsel fanteziler nostaljiyle karışıyor. Bunun için Bobby Crawford'u suçlayamazsın."

"Ben her şey için onu suçluyorum. Ve sen - sen de hemen hemen onun kadar suçlusun. Senin ahlâkını tümüyle bozmuş."

"Bu saçma. Ben bir kitap planlıyorum, gitar dersi almayı ve bir sahne kariyeri yapmayı düşünüyorum, briç oynuyorum..."

"Sırf gürültü." Paula bilgisayarın mouse'unu kaptı ve sanki kır-

* Belsoğukluğu. (ç.n.)

mak istiyormuş gibi sıktı. "Sen buraya geldiğinde, annenle ilgili bazı takınaklarla ve Bangkok'ta siktiğin o yeniyetme orospulardan ötürü hafiften suçluluk duygusuyla dolu bir *homme moyen sensuel*din.* Ama şimdi hiçbir ahlâk ölçün kalmadı. Sen buranın suç kralının sağ kolusun ve bunun farkında bile değilsin."

"Paula..." Uzanıp mouse'u elinden kurtarmaya çalıştım. "Senin hiç farkına varmadığın kuşkularım var benim."

"Kendini kandırıyorsun sen. İnan bana, sen ona tam anlamıyla destek oluyorsun."

"Elbette. Başardığı şeye bir bak. Burada kaç tane heykel kursu olduğu benim umrumda değil; asıl önemlisi, insanlar yeniden düşünüyor, kim olduklarına dikkatle bakıyorlar. Ön kapıya daha fazla kilit takmakla kalmıyor, kendilerine anlamlı bir dünya kuruyorlar. Nereye baksan - İngiltere'ye, Amerika'ya, Batı Avrupa'ya - insanlar kendilerini suçtan arınmış adacıklara kapatıyorlar. Bu bir hata - belli miktarda suç, yaşam için gerekli kaba lifli gıdanın bir parçasıdır. Tam güvenlik, bir yoksunluk hastalığıdır."

"Olabilir." Paula kalktı ve şenlik yapan turistlere bakıp başını sallayarak büroda gezindi. "Yarın gidiyor çok şükür. O yokken ne yapacaksın?"

"Her şey eskisi gibi devam edecek yine."

"Emin misin? Senin ona ihtiyacın var. Senin o enerjiye ve uyanık saflığa ihtiyacın var."

"Bunlarsız da yaşarız. Atlıkarınca bir kez dönmeye başladı mı hareketi sürdürmek için çok fazla ittirmeye gerek yok."

"Sen öyle sanıyorsun." Paula, uzaktaki, beyaz duvarları güneşte yanan pueblolara baktı. "Nereye gidiyor?"

"Sahilin daha da ötelerine. Calahonda'ya - dev bir komplekstir orası. Aşağı yukarı on bin İngiliz var orada."

"Onları bekleyen bir sürpriz var o halde. Demek pueblolların karanlıkta kalmış halkına götüreceği cordon bleu ve tango kurslarıyla birlikte gidiyor ha.Yine senin gibi huzursuz bir gezgin bulup kadrosuna katar ve ona birkaç polaroid resim gösterir göstermez adamcağız ışığı görüverir." Yüzünü bana döndü. "Yarın Frank'in mahkemesinde bulunacak mısın?"

"Elbette. Buraya bunun için geldim ben."

* Ortalama duygulara sahip erkek. (ç.n.)

"Emin misin?" Sesi kuşkucuydu. "Frank'in sana ihtiyacı var. Malaga hapisanesine bir kez bile gitmedin. Neredeyse dört aydır."

"Paula, biliyorum..." Gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalıştım. "Onu görmem gerekirdi. Ama o suç itirafı beni itti - onun, derdi neyse, beni de içine sokmaya çalıştığını hissettim. Bu, kapalı kutuya benzeyen Hollinger olayını kırıp açmaya çalışıyordum ki Bobby Crawford'a rastladım. Omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissettim..."

Ama Paula artık beni dinlemiyordu. Pencereye doğru yürüdüğünde karnaval arabalarının sonuncusu gelmişti; araba, pembe güllerden yapılmış ve üzerine "Son" yazısı eklenmiş, temsili bir günbatımı sahnesi taşıyordu. Karnaval arabasında gürültülü bir parti sürüyor, Costasol kompleksinin on on beş genç sakini, üç kişilik bir orkestranın çaldığı müzikle bir dans potpurisi sunuyordu. Dizler ve dirsekler birkaç Charleston nağmesiyle makas gibi gidip geliyor, kollar kırklı yılların swingiyle fırıl fırıl dönüyor, kalçalar twistle kıvrılıyordu.

Dansçıların ortasında duran Bobby alkışla tempo tutuyor, grubu rock ritmine yöneltmeye çalışıyordu. Hawaii gömleği terden sırılsıklamdı ve kokainle uçuyor gibi görünüyor, yukarıdaki konfeti ve çiçek yaprağı bulutuna bakıyordu sanki dans pistinden hemen yükselecek ve helyum balonlarının arasında süzülüp gidecekmiş gibi.

Ama dansçıların hepsi ona katılmadı. Crawford'un yanında sendeleyerek duran, kayıtsız ve bitkin tip Laurie Fox'tu; müziğe uymak için ayağını bile kaldıracak hali yoktu kızın. Müziğin temposu ilerleyince tökezleyip etrafındaki dansçıların arasına savruldu, sonra da Crawford'un göğsüne devrildi, aralık kalmış ağzı ve boş boş bakan gözleriyle. Siyah renkli, havlı bir hayvan derisi görünümü alacak kadar uzamış saçlarının arasından hâlâ görünen yara izleri, kendi kafatasını delme konusunda başarısız girişimlerinden kalmış izler gibiydi. Kızın kirli yeleği, yaralı burnundan akan ve düşünceye dalmış kafalar gibi sallanan göğüslerinin etrafını çevreleyen kanla lekelenmişti.

Biz seyrettiğimiz sırada kadın zemine düştü, çiçek yapraklarının arasına kustu ve kanlar akan burnundan kurtulup giden burun halkasını aramaya başladı. Crawford dans ritmini pek bozmadan kızı ayaklarının üzerine kaldırıp neşeli bir gülümsemeyle ve hafifçe bir

tokatla moral verdi.

"Zavallı çocuk..." Paula bir eliyle yüzünü gizlerken diğerini doktor çantasının güvenliğini sağlamak için uzattı. "Bu kızcağız herhalde haftalardır tekila ve amfetaminden başka bir şey almamış. Crawford'un ona yardımcı olmasını sağlayamaz mısın?"

"Oluyor zaten. Duygusuzluk yapmıyorum Paula, ama bu kız yapmak istediği şeyi yapıyor, ne kadar korkunçsa da. Kendi ölümüne doğru sürünerek..."

"Ne demekmiş bu yahu? Ve Crawford gidince ne olacak peki? Onu da beraber mi götürecek?"

"Belki. Bundan kuşkuluyum."

"Bu kızı kullandı, başkalarını heyecanlandırmak için onun kendini rezil etmesine göz yumdu."

"Kızcağız kötü bir gün yaşıyor - bu festival ona göre değil. Marinada onu seviyorlarmış. Kayıkhanenin yanındaki bir caz barında şarkı söylüyormuş, Andersson bile karanlık teknesinden çıkıp Bibi Jansen'i unutmaya başlamış. Onun orada olması prenses Margaret Kliniği'nde, ilaçlarla komada yatmasından iyidir. İşin acıklı tarafı, bunu anlamayan tek kişi sen değilsin."

Meydanı dolaşırken orkestranın son bir atraksiyona girdiği karnaval arabasını gösterdim. Laurie Fox her şeyden vazgeçmiş, zeminde, kusmukların ve dans eden ayakların arasında oturuyordu. Kalabalığın arasında onun yanı sıra yürüyen adamsa Dr. Sanger'dı; bir elini onun omuzuna dokunmak için uzatmıştı. Bu zayıf ve çekingen adamdan beklenmeyen bir kararlılıkla, turistleri ve kameramanları yolundan ittirerek, koruyucu bakışlarını kızdan ayırmıyor, sızmakta olduğu görünen kıza sesleniyordu. Dr. Sanger, kızın bungalovdan ayrılışından beri, Porsche'nin yolcu koltuğundan bağırırken ya da Crawford'un kanalda, açık denize doğru hızla giden süratmotorunda çığlık atarken bir kez olsun görüvermeye razı bir halde, Residencia'nın sokaklarını, kafelerini dolaşıp durmuştu. Onu sık sık havuzunun etrafında dolaşırken ve kendini tutamayıp, geride kalmış geceliği yıkarken görürdüm. Karnaval arabası alışveriş merkezini dönerken Sanger'ın karnaval arabasına atlamasını bekledim; Crawford'sa psikiyatristin farkında bile değildi ve kafasını güneşe doğru kaldırmış, çiçek yaprağı yağmurunun içinde dans ediyordu.

"Zavallı adamcağız... nefret bir durum." Paula görüntüye arkasını döndü ve masamın etrafında gezindi. "Ben gidiyorum - yarın mahkemede olacaksın değil mi?"

"Elbette. Ama bu akşam partide buluşuyoruz."

"Parti mi?" Paula şaşırmış görünüyordu. "Nerede - senin villanda mı?"

"Saat dokuzda başlıyor. Hennessy sana telefonla bildirecekti. Bobby Crawford için uğurlama partisi bu. Ona özel bir veda yemeği vereceğiz. Seninle orada görüşürüz."

"Emin değilim. Parti ha...?" Paula çantasıyla oyalanıyordu sanki bu kavramla baş edemiyormuş gibi. "Kimler geliyor?"

"Herkes. Costasol'un çekirdek kitlesi. Betty Shand, Albay Lindsay, onun konsey üyelerinin çoğu, Keswick kızkardeşler - yol gösterici ışıkların hepsi. Bayağı sıkı bir cümbüş olacak. Her şeyi Betty Shand sağladı - büfe, şampanya, kanepeler..."

"Ve benim burnumu yakacak kadar da kokain, öyle mi?"

"Tahmin ederim. Hennessy özel bir barbekü olacağını söyledi. Umarım, evi yakmayız."

"Ve Crawford da orada mı olacak?"

"Başlangıçta. Sonra bizden ayrılacak. Eşyalarını toplayıp Calahonda'ya gitmesi gerek."

"Yani bu bir devir-teslim töreni..." Paula başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına kıstırarak. Yüzü solmuştu, kanı birdenbire soğumuştu sanki. "Herif pan flütünü resmen sana devredecek."

"Eh, bir şekilde. Partiden önce onunla son bir tenis maçı yapacağım."

"Onu yenmene izin verecek." Çantasını açıp kapattı, sonra benim yazı takımımı düzeltti ve Hollingerların evindeki limon bahçesinde bulduğum araba anahtarlarını fark etti. Onları alıp elinde tartar gibi yaptı. "Senin krallığının anahtarları mı bunlar - Bobby Crawford'un tüm gizli yerlerinin anahtarları ha?"

"Hayır, bunlar yedek araba anahtarları. Bunları... Club Nautico'daki soyunma kabinlerinden birinde buldum, bir sürü arabada denedim, ama hiçbirine uymadı. Onları Hennessy'ye vermem gerek."

"Onları verme -ne zaman işe yarayacakları belli olmaz." Çantasını alıp kapıya doğru yürüdü, sonra döndü ve bana bir süre baktık-

tan sonra yanağımdan öptü. "Sana zevkli bir tenis maçı dilerim. Belki de kollarını arkadan bağlaman gerek- yenilmenin tek yolu bu..."

Balkona çıkıp arabayla gidişini seyrettim; meydanı dolduran turist kalabalığına klakson çalarak gitti, insanların festivaldeki coşkusunu kabul etmek istemiyormuş gibi. Bense akşamı, o akşam onunla dans etmeyi düşünüyordum şimdi. Paula'nın dediği gibi, bu parti bir devir-teslim töreniydi ama ben birçok yönden, Crawford'un Residencia'daki etkinliklerini yürütmeyi üzerime almıştım zaten. Crawford haftalardır, zamanının gittikçe daha çoğunu kompleksin dışında, Calahonda'yı araştırarak ve kendi tonik rejiminin uygulanma şansını deneyerek geçirmişti. Kendi yeraltı imparatorluğunun yönetimini bana, onun başardığı her şeyin önemini artık kabul etmiş olduğuma güvenerek bırakmıştı. İlk baştaki kuşkularımın hepsi gitmiş, bir tek onun Laurie Fox'a davranışıyla ilgili kuşkularım kalmıştı. O kızla ilgilenmiş ve onu büyülemişti, geceleri barları ve kulüpleri dolaşırken kız hep yanındaydı. Ama kızın kokain ve amfetamin açlığını yenmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı; sanki bu örselenmiş ve kötülemiş kız tüm vahşi parlaklığıyla sergilenmesi gereken, egzotik bir yaratıkmış gibi.

Biliyordum; Crawford çocukluğunda kendisine yardım etmeyen psikiyatristlerin günahları için Sanger'ı cezalandırıyordu. Villadaki film çekimleri sırasında Laurie benim yatağımda Yuri Mirikov'la, yani Betty Shand'in Rus Adonis'iyle seks yaparken Crawford bazen pencerelerdeki siyah perdeleri çeker, bungalovların üzerinde parlayan film ışıklarıyla Sanger'a eziyet ederdi. Kız Sanger'la yatmıştı, adamın hali böyle söylüyordu; ve herhalde babasıyla da yatmıştı ve şimdi de Crawford'un, gece barlarında yaptıkları turlar sırasında bulduğu her adamla yatıyordu.

Ben, kurduğum film kulübünün ürünlerinden olan bu çirkin çekimlere katılmadığım gibi, Residencia'nın yaşamına destek olacak gizli suçlara da - Mahoud'la Sonny Gardner'ın, satıcılar şebekesine dağıttığı uyuşturuculara, canı sıkılan bir sürü dulun ve birkaç tane de maceracı eşin çalıştığı masaj ve eşlik servislerine, daha dejenere grupları eğlendiren "yaratıcı" kabarelere ve kentlilik gücünü

arttırmak amacıyla arabalara hasar verip havuzları pisleterek Residencia'da sessizce ev soyup harap eden, British Airways'in eski iki yardımcı pilotundan oluşmuş kas ekibine - pek bulaşmamaya çalıştım.

Masamda oturup *Iolanthe*'nin nağmelerini dinlerken Paula Hamilton'u düşündüm. Crawford Residencia'dan gidince onun uyandırdığı yaratıcı gerilim azalmaya başlayacaktı. Paula'yı daha çok görecek, onunla tenis oynayacaktım ve belki de küçük bir yatın masrafını paylaşırdık ikimiz. Onunla birlikte sahil boyunca tekneyle gezdiğimizi düşledim; kendi özel dünyamızın güvenliğinde, tekne mahmuzu tıkırdarken ve beyaz Burgundi şişeleri dümen suyumuzdan soğurken...

Sıçrayan sular havuz kenarındaki barın tentesine çarptı. Terasta ansızın bir gümbürtü koptu, devrilen mobilyaların gürültüsü ve kızgın sesler duyuldu, sonra da bir kadının gülmeyle acı çekme arası histerik çığlıkları geldi bir yerlerden. Bu yaygarayı merak eden turistler araba parkından geçerek geliyor, ellerindeki son plastik bayrakları havuza fırlatıyorlardı. Birbirlerine neşeyle bağırarak bel yüksekliğindeki çiti aştılar ve çevredeki çimlerin üzerinden yokuş yukarı, açık hava barına yürüdüler.

Büromdan çıktım ve çiçek yapraklarıyla kaplı terasa yollandım hızla. Havuzun çevresindeki kulüp üyeleri şezlonglarından kalkmış, havlularını ve dergilerini topluyordu. Bazıları gergin bir şekilde gülüyor, ama çoğu dehşete kapılmış görünüyor, sıçrayan sulardan korunmak için ellerini yüzlerine siper ediyorlardı. Elizabeth Shand bar tezgâhının arkasına çekilmişti ve garsonlara parmağını şıklatarak onları havuzun kenarına gönderiyordu. Kadın, atlama tahtasının üzerinde durmuş, havuzdaki sahneyi sakince seyreden Bobby Crawford'a bağırdı.

"Bobby, tanrı aşkına, bu kadarı da çok fazla! Charles, neredesin? Söyle ona!"

Masaların etrafını dolduran turist kalabalığının arasından yürüdüm. Laurie Fox havuzda çırılçıplak yüzüyor, kollarıyla suya hızla vururken burnundan kanlar akıyordu. Mirikov'la suyun içinde seks yapmaya kalkarak bacaklarını onun beline doladı. Gökyüzüne ba-

kıp çığlık atarak kanlı göğüslerini adamın ağzına dayadı, sonra döndü ve seyreden turistlere bağırmaya başladı. Bir eliyle Rus'un apış arasına uzanırken öbür eliyle suyun yüzeyine hızla vurdu ve kanlı suları, şaşkın seyircilerin bacaklarına fırlattı.

O anda, sıkılmış dudaklarına sular sıçramış, saçları gümüş rengi bir adam yanımdan geçip ilerledi. Sanger, atlama tahtasının üzerinde kayıtsızca duran Crawford'u görmezden gelerek, bağırıp çağıran turistleri ittirip aralarından geçti ve masalara vurarak iki yana savurdu. Ayakkabılarını çıkarmadan havuzun sığ kenarından suya atladı ve büyük bir güç harcayarak, bel derinliğindeki suyun içinde yürüdü. Ne yapacağını şaşırmış Mirikov'u çekip sırtüstü suya düşürdü ve Rus'un sarı kafası suya gömüldü. Laurie Fox delirmiş haliyle çığlıklar atar, ağzına çektiği kanı tükürürken Sanger onu belinden yakaladı. Derinleşen suda ayağı yerden kesildi ve ikisi birlikte, kırmızı suların içine yuvarlandılar. Gümüş rengi saçları şimdi kanla lekelenmiş Sanger kızı tutup göğsüne dayadı ve sığ kenara götürdü.

Herkes kenara çekilirken çömeldim ve kızı Sanger'ın kollarından aldım. İkimiz onu havuzun kenarına, ıslanmış çiçek yapraklarının ve konfetilerin üzerine yatırdık. Yakındaki bir şezlongtan aldığım havluyu omuzlarına koyup, burnundan akan kanı durdurmaya çalıştım. Sanger kızın yanına oturdu, kızın elini tutup kaldırmakta bile zorlanacak kadar bitkin düşmüştü ve ipek ceketinden sular akıyordu. Adam sanki formaldehit havuzundan* çıkmış gibi soluk renkli ve büzülmüş görünüyor, ama kanlı havuzun ötesindeki Bobby Crawford'a cesaretle ve gözlerini sakınmadan bakıyordu.

Adam kalkacak kadar güçlenince ayağa kalkmasına yardım ettim. Bilinci pek yerinde olmayan kıza hâlâ şaşkın bir halde bakıyor, masaların arasına üşüşmüş, fakat artık sessiz duran turistleri eliyle, kabaca uzaklaştırıyordu.

"Onu benim arabaya götürelim," dedim. "Sizi evinize bırakayım. Bundan sonra sizinle kalması daha iyi..."

* Kadavraların saklandığı havuz. (ç.n.)

XXVI
Son parti

Yatak odasının kapısını aralık bırakan Sanger uyuyan kızı birkaç saniye gözledikten sonra bana döndü. Elinde tuttuğu böbrek-küvet ve ciltaltı enjektörüyle, bana da sedatif bir doz yapmayı teklif ediyormuş gibi bir hareket yaptı ve ceketindeki koyu lekelere dokundu, bu kanın kendisine ait olmadığını hatırlamışçasına. Genellikle hep soluk renkli yanakları ve alnı öfkeden kızarmıştı ve raflarda duran, yaşamının, gereğinden fazla düşünce yüklü bağımlılıklarıyla sonsuza dek geride kalmış, geçmişteki bir dönemini simgeleyen kitaplarına kafası karışık bir halde baktı.

"Birkaç saat uyusun. Biz terasa çıkalım. Sizin dinlenmeye ihtiyacınız var herhalde."

Üstünü değiştireceğini sanmıştım ama, hâlâ sular damlayan giy-

silerinin ve sular sızan ayakkabılarının karo döşeli yerde bıraktığı ıslak izlerin pek farkında değildi. Önden yürüyüp havuzun kenarındaki şemsiye ve koltuklara doğru yöneltti beni. Otururken, benim villanın üst kat pencerelerinin üçlü bungalovlara ne kadar yakın olduğunu fark ettim ve Sanger'ın akşam vereceğimiz gürültülü parti sırasında bütün sesleri duyacağını anladım.

"Burası bayağı sessiz," dedim ve kanatlarını tutan, jele benzer, yuvarlak bir şeyden kurtulmaya çalışan küçük bir böcekten başka hiçbir şeyin dalgalandırmadığı durgun havuz yüzeyini gösterdim. "Kiracılarınız gitmiş."

"Fransız kadınla kızı mı? Uçakla Paris'e döndüler. Çevre bazı yönlerden çocuk için uygun değildi." Sanger kafasını toparlamaya çalışarak elleriyle gözlerini oğuşturdu. "Arabayla getirdiğiniz için teşekkürler. Onu buraya kadar taşıyamazdım."

"Kızın... çöküşüne üzüldüm." Kızın son haftalardaki kâbus gibi düşüşünü tanımlayacak daha iyi bir sözcük bulmaya çalıştım. Sanger için üzülerek ekledim: "Onun sizden ayrılmaması gerekirdi. Kendince mutluydu burada."

"Laurie hiçbir zaman mutlu olmak istemedi." Sanger elini ıslak saçlarında gezdirdi ve sonra da parmaklarına bulaşan kan pıhtılarına baktı. Fakat eskiden özenle baktığı karmakarışık yelesini düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "O, bizzat mutluluk düşüncesinden ürken insanlardandır - hiçbir şey onun için bundan daha sıkıcı ve banal olamaz. Ona biraz yardımcı oldum, Bibi Jansen'e yardımcı olduğum gibi. Kesinlikle hiçbir şey yapmamak da kendince bir tür tedavidir."

"Peki burnundaki o kanama?" İlaçla uyutulan kızın kanama sonucu ölebileceği geldi aklıma. "Kanın durduğundan emin misiniz?"

"Burun septumunu koterize ettim. Crawford onu dövmüş herhalde - onun Zen ifadelerinden biri bu, kendisi böyle diyor."

"Dr. Sanger..." Gözleri yatak odasının kapısına takılıp kalmış bu tedirgin adamı yatıştırmak istiyordum. "İnanması zor ama, Bobby Crawford Laurie'yi çok seviyordu."

"Elbette. Kendi delice tarzıyla. Onun, kendi deyişiyle, gerçek benliğini bulmasını istiyordu - Residencia Costasol'daki herkes gibi. Crawford'un benim karşıma geçmesine üzüldüm."

"Siz onun kişisel olarak hoşlanmadığı çok az insandan birisiniz.

Bir psikiyatristsiniz siz..."

"Ve onun karşılaştığı ilk psikiyatrist de değilim." Sanger ayakkabılarından sızan suyu fark etti. "Üstümü değiştirmem lazım - lütfen burada bekleyin, içecek bir şeyler getireceğim. Crawford'un bir arkadaşı olarak, vermiş olduğum kararı duymanız gerek."

* * *

On dakika sonra, ayağında sandallar ve yere kadar uzanan bir bornoz giymiş olarak döndü. Ellerindeki ve saçlarındaki kanı yıkamıştı ama şık görünümlü ve titiz hali geçmişte kalmıştı artık.

"Yardımınız için tekrar teşekkür ederim," dedi bir tepsiyle getirdiği brendileri ve sodaları masaya koyarken. "Laurie uyuyor, memnuniyetle söyleyebilirim. Aylardır onun için endişeliydim. Babasına ne söylerim bilmiyorum, her ne kadar adamcağız pek bunu dert edecek bir halde değilse de."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedim. "Böyle bir şeyi görmek pek hoş değil bence de."

"Elbette." Sanger bana bakıp başını salladı. "Bay Prentice, ben sizi Bobby Crawford'dan - ve Bayan Shand'den ve Hennessy'den - ayrı görüyorum. Benim buradaki pozisyonum belirsiz. Teknik olarak emekliyim, fakat hâlâ çalışıyorum ve Laurie Fox benim hastalarımdan biridir. Crawford'un bir miktar tacizine katlanabilirdim ama, artık söylemenin zamanı geldi. Crawford'un durdurulması gerek - benimle aynı fikirde olduğunuzu biliyorum."

"Bundan pek emin değilim." Elimdeki brendi bardağıyla oynarken Sanger'ın benim villanın açık pencerelerini gözlediğini fark ettim. "Onun bazı yöntemleri biraz fazla... saldırganca; ama genelde, gücünü iyi yönde kullanıyor."

"İyi yönde mi?" Sanger bardağı elimden aldı. "Gayet açıkça şiddet uyguluyor; Paula Hamilton'a, Laurie'ye ve karşısına çıkan herkese. Residencia Costasol onun neredeyse her eve tıka basa soktuğu ucuz uyuşturucularla doldu."

"Dr. Sanger... Crawford'un kuşağı için kokain ve amfetaminler, brendi ve viski gibi, keyif verici maddelerden öte bir şey değil artık. Onun nefret ettiği uyuşturucular sizin yazdıklarınız - özellikle de trankilizanlar. Herhalde çocukken uzun süre ilaçla yatıştırılmış

ya da onu ordudan attıran askeri psikiyatristler tarafından. Bana bir keresinde, onun ruhunu çalmaya kalktıklarını söyledi. O ahlâksız biri değil. Birçok yönden bir idealist o. Residencia Costasol'da yaptıklarına bir bakın. Çok iyi şeyler başardı."

"Daha da korkutucu." Sanger bakışlarını villamdan ayırıp aşağı indirdi, kimsenin bizi gözetlemediğinden emin olmuştu. "Bu adam, karşısına çıkan herkes için bir tehlikedir. Kıyı boyunca, tenis raketiyle ve umut mesajlarıyla oradan oraya gezer, ama onun düşü yılan zehiri gibi tehlikelidir. Tüm bu durmak bilmez aktivite, bu sanat festivalleri ve kasaba konseyleri bir tür sosyal parkinsonizmdir. Herkesin şarkılar düzdüğü şu rönesans denen şeyin bir bedeli vardır. Crawford, L-dopa gibi. Kataleptik hastalar uyanır ve dans etmeye başlar. Gülerler, ağlarlar, konuşurlar ve gerçek benliklerini kazanmış gibi görünürler. Ama dozun giderek arttırılması gerekir, sonunda onları öldürecek düzeye kadar. Crawford'un yazdığı ilacı biliyoruz. Esrar satışına, hırsızlığa, pornografiye ve eşlik servislerine dayalı bir sosyal ekonomidir bu - tepeden tırnağa bir suç piramidi."

"Ama kimse bunu suç olarak görmüyor. Ne mağdurlar, ne de bu işe katılanlar. Farklı bir sosyal uzlaşmalar sistemi var burada, boks ringinde ya da boğa güreşi arenasındaki gibi. Hırsızlık ve fahişelik var, ama herkes yeni bir tür "yararlı iş" olarak görüyor bunları. Residencia Costasol'dan bir tek kişi bile tek bir suç ihbarında bulunmuş değil."

"En düşündürücü gerçek de bu." Sanger, görüş alanına girmeye çalışan bir tutam saçı sertçe kaldırdı. "Suça dayalı bir toplumun sonu, herkesin suçlu olduğu ve kimsenin bu gerçeğin farkına varmadığı bir durumdur. Bay Prentice, bu değişecek."

"Yani polise mi gideceksiniz?" Sanger'ın çenesinin ileriye doğru çıktığını fark ettim; hiç beklenmedik, hırçın bir gerginliğin belirtisiydi bu. "Olayı İspanyol makamlarına götürürseniz buradaki her türlü iyi şeyi yok edersiniz. Ayrıca, bizim kendi gönüllü polis gücümüz var."

"Suç düzenine destek olan bir polis gücü. Sizin emekli borsa simsarları ve muhasebeciler küçük kasaba suçlusu rolüne bayağı yatkınlar. İnsan neredeyse, onların mesleklerinin böyle bir duruma göre düzenlenmiş olduğunu sanacak."

"Cabrera'yla dedektifleri buraya gelmişlerdi. Hiçbir şey bulamadılar. Hiç kimse hiçbir şeyle suçlanmadı."

"Kardeşiniz dışında." Sanger sesinin sert tonunu yumuşatmıştı. "Mahkemesi yarın başlıyor. İfadesini ne yönde verecek?"

"Suçlu olduğu yönünde. Kâbus gibi bir gariplik bu. Burada tümüyle suçsuz tek insan o."

"O halde onun yerini Crawford'un alması lazım." Sanger benden ayrılmaya hazırlanırcasına, bir ayağını kaldırırken yatak odasından gelen seslere kulak kabarttı. "Londra'ya geri dönün, Crawford'la birlikte Zarzuella hapisanesini boylamadan. Sizi değiştirdi Bay Prentice. Artık, sizi nereye götürdüğünü bilmeden onun mantığını benimsiyorsunuz. Hollinger yangınını ve tüm o trajik ölümleri hatırlayın..."

Yatak odasından gelen mırıltıyı duyan Sanger bornozunu bağladı ve terastan ayrıldı. Ben kalkıp ön kapıdan dışarı çıkarken Laurie Fox'un yanında yatağa oturmuş, kızın ıslak saçlarını okşuyordu, yaralı çocuğunun uyanmasını ve ona tekrar kavuşmayı bekleyen bir baba ve bir sevgili gibi.

Kapalı kamyonlar giriş kapımın önüne park etmişti; işçiler o geceki parti için sandalyeleri ve masaları taşıyorlardı.Elizabeth Shand'in, Keswick kızkardeşlerin meydandaki lokantalarından birine sipariş ettiği içecekler ve kanepeler daha sonra gelecekti. Parti saat dokuzda başlayacak, Crawford'la oynayacağımız bir saatlik tenisten, onunla yapacağımız ilk ve son maçtan sonra üstümü değişmem için yeterli zaman kalacaktı. İşçiler sandalyeleri terasa taşırken ben tenis kortunun ortasında, elimi tenis makinesinin namlusuna dayamış duruyordum. Sanger'la yaptığımız konuşma sarsmıştı beni. O bir zamanların bağışlayıcı ve efemine psikiyatristi daha kararlı bir kişilik kazanmıştı şimdi. Herhalde, Calahonda'ya giderken Laurie Fox'u kaçırmaya kalkacağından korktuğu Crawford'a karşı bir mücadeleye hazırlanıyordu. Sanger biraz yardım etse Müfettiş Cabrera uyuşturucu ve pornografi stoklarını hemen buluverir, araba hırsızlıklarını ve şüpheli eşlikçi servislerini çabucak açığa çıkarırdı.

Ürken İngiliz sakinler oturma izinlerinin iptal edilmesinden

korkarak, kulüplerini ve topluluklarını bırakıp uydu televizyonlarının alacakaranlık dünyasına geri çekilince, Costasol kompleksindeki yaşam, Crawford'la benim uğraşıp yaptığımız her şey biterdi. Çok heyecanlı ve idealist bir sosyal deney, ölü bir güneş sahili sayfiyesine yağacak tozların altında sönüp gidecekti.

Tenis makinesini çalıştırdım ve ilk topun namludan hızla fırlarken çıkardığı sesi duyunca daha farklı bir silahtan atılacak, daha sert bir mermiyi düşündüm...

David Hennessy spor kulübünün zemin katındaki masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakarken Elizabeth Shand onun arkasında duruyordu.

Biriken toplamlar kadının üzerindeki, terzi elinden çıkma iş kıyafetini, ince kumaşı pesetaların parlaklığına boğarak aydınlatıyordu sanki. Costasol festivalinin bittiğini ve kâr hesabına başlandığını anladım. Turistler meydanı terk ediyordu ve alışveriş merkezinin çevresindeki kafeler hemen hemen boştu; birkaç patron, çöplerden ve solmaya yüz tutmuş çiçek yapraklarından oluşan denize bakıyordu. Spor kulübünün tenis kortları ve havuzları bomboştu ve üyeler akşam verilecek özel partilere hazırlanmak için erkenden ayrılmışlardı. Wolfgang'la Helmut suyu boşaltılan havuzun yanında durmuş, İspanyol işçilerin suyu değiştirmesine ve garsonların masaları düzeltmesine nezaret ediyordu.

"Charles...?" Hennessy ayağa kalktı ve bana daha yakından baktı. O arkadaşça kulüp havasını bir kenara bırakmıştı, savurganlığıyla zarara yol açan ve düşüncesiz bir müşteriyle karşılaşmış, kurnaz bir muhasebeciye benziyordu şimdi. "Asil bir davranıştı doğrusu, sevgili ahbap - kız için Sanger'a yardım etmen. Ama onun o kızı alması doğru muydu...?"

"Kız onun hastası. Ve kızın belli ki yardıma ihtiyacı var."

"Öyle de olsa, ikiniz küçük bir eşek şakasını hemen tıbbi bir acil duruma dönüştürdünüz. Üyeler için pek hoş bir durum değil bu, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Önemli değil. Nahoş bir sahneye son verdin." Elizabeth Shand gömleğimde duran kurumuş kandan bir kabuğu aldı onun soğuk damarlarında da dolaşan, pis ve güvenilmez sıvıyı hatırlayıp suratını

buruşturarak. "Bobby sana çok yardım etti ama bu iyiliklerin değeri hiç bilinmedi. O kızı Sanger'ın bungalovuna mı götürdün yine?"

"Adam o kıza bakıyor. Kız uyuyor şimdi."

"İyi. İnşallah uyumaya devam eder de bizlere sinirlerimizi yatıştıracak zaman kalır. Sanger'ın bu perişan çocuğa bağlılığının etkileyici olduğunu söylemem gerek. Kızın babasını da tanıyorum tabii, boşta gezer türde doktorlardan biri. Bir tek, Sanger'ın kendisine hakim olması için dua ediyorum."

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Sahi mi? En korktuğum şey. Bu düşüncede çok nahoş bir şeyler var. Psikiyatrinin, insanları baştan çıkarmanın en uç biçimi olduğundan kuşkulandım hep."

Pencere kenarında duran Bayan Shand'in yanına gittim ve aşağıdaki, turistlerin ayaklarıyla çiğnenmiş ve zarar görmüş çimlere baktım. "Buraya gelmeden önce Sanger'la konuştum - sanırım polise gidebilir."

"Ne?" Elizabeth Shand'ın makyajı çatlayacaktı neredeyse. "Kendisini mesleği kötüye kullandı diye ihbar mı edecek? David, Genel Tıp Konseyi ne yapar bu durumda?"

"Düşünemiyorum Betty." Hennessy ellerini havaya kaldırdı. "Böyle bir durumun doğduğunu sanmıyorum. Emin misin Charles? Haberler yayılırsa burada bazı sorunlar yaratabilir. Londra bulvar gazeteleri bayram eder."

"Bunun Laurie Fox'la bir ilgisi yok," dedim. "Onun derdi Bobby Crawford'la. Sanger burada yapmış olduğumuz her şeyden nefret ediyor. Kesinlikle eminim, buradaki tüm operasyonu Cabrera'nın önüne serecek."

"Ne aptal herif." Elizabeth Shand, söylediklerimden şaşırmamış gibi, sakin bir yüzle Hennessy'ye baktı. Elini gömleğime dayadı ve kurumuş kanları ayıklamaya başladı yine. "Bu bayağı endişe verici Charles. Bize bildirdiğin için teşekkürler."

"Betty, bu bir ihtimalden ibaret değil. Havuzdaki sahne adamı zıvanadan çıkarmış."

"Herhalde öyledir. O garip bir adam, anlaşılmaz ruh halleri var. Kızlar ondan neden hoşlanır anlayamıyorum."

"Ona engel olmalıyız." Sesime daha acil bir tını vermeye çalı-

şarak dedim ki: "Sanger Cabrera'yla konuşursa bir dedektifler ordusu gelir buraya, köşe bucak her yeri ararlar."

"Bunu istemiyoruz." Hennessy bilgisayarı kapattı ve tavana baktı zor bir bulmacayla karşılaşmış birinin, kafası karışık yüz ifadesiyle. "Biraz şaşırtıcı bir mesele bu. Ama, bu geceki parti her şeyi açığa kavuşturacak."

"Elbette." Elizabeth Shand başını hızlı hızlı sallayarak onayladı. "İyi bir parti her türlü sorunu çözer."

"Onu da çağırayım mı?" diye sordum kadına. "Onunla dostça konuşursun, Bobby Calahonda'ya gidince hiçbir sorunun kalmayacağı yolunda güvence verirsin ona."

"Hayır... bence değil." Laurie Fox'un kanından kalan son kalıntıları da ayıkladı. "Daha doğrusu, onu çağırmayacağına söz ver."

"Parti onun hoşuna giderdi."

"Gidecek zaten. Göreceksin Charles..."

Pek tatmin olmamış bir halde spor kulübünden çıktım ve Crawford'u bulup, onu Elizabeth Shand'le birlikte vaziyet almaya ikna etmek için meydana doğru yollandım. Festival bitmişti ve son turistler barlardan ve kafelerden çıkmış, deniz kıyısındaki arabalarına dönüyorlardı. Solmaya yüz tutmuş çiçek yapraklarının ve konfetilerin üzerinden yürürken birkaç helyum balonu çöplerin üzerinde rastgele süzülüyordu, kendi gölgelerini arıyormuşcasına.

Kalabalığı eğlendiren karnaval arabaları süpermarket kompleksine çekilmişti ve etraflarında sıçrayıp oynayan beş altı çocuk vardı. Onların saklambaç oyununa liderlik edense Bobby Crawford'du; hâlâ, yorulmak bilmez bir halde, enerjisini ve heyecanını saçıyordu. Terk edilmiş seyyar tablonun çevresinde, yırtılmış flamaları kollarına dolamış halde zıplayıp da, piyanonun arkasına saklanmış, çığlıklar atan küçük bir kızı arıyormuş gibi yaparken, hiç ülkesinin kalıntılarını uyandırıp tekrar yaşama döndürmeye çalışan, umutsuz bir Peter Pan'a benziyordu. Hawaii gömleği toz ve terle kirlenmiş, ama onu çocukluğundan beri havalarda dolaştırmış o daha mutlu bir dünya düşünün peşinde, gözleri her zamanki gibi heyecanla parlıyordu. Bir anlamda o, Costasol sakinlerini birer çocuğa dönüştürmüş, yaşamlarını yetişkin oyuncaklarıyla doldurmuş ve

onları dışarı çıkıp oyun oynamaya çağırmıştı.

"Charles...?" Beni görmekten hoşnut bir halde, küçük kızı kollarıyla sardı ve çevresinde dolanıp duran çocuklarla birlikte karnaval arabasından aşağı atladı. "Ben de seni arıyordum - Laurie nasıl?"

"İyi, sakince uyuyor. Sanger ona bir sedatif yaptı. Onun orada olması daha iyi."

"Elbette." Crawford benim başka türlüsünü düşünebileceğime şaşırmış gibiydi. "Ona haftalardır Sanger'a geri dönmesini söyleyip durdum. Kız kendini yakmış Charles; öfke duymak istedi ve yeniden depresyona girdi - bu durumda Sanger gerekli. Ben Laurie'ye yardımcı olamadım, bilmezsin ama ne çok uğraştım."

"Dinle Bobby..." Sakinleşmesini bekledim ama o hâlâ çocukları gözlüyordu, yeni bir oyun oynarlarsa katılmaya hazır bir halde. "Bence mesele Sanger'da. Kesinlikle eminim ki, o adamın niyeti..."

"Cabrera'ya gitmek mi?" Crawford, süpermarket girişindeki anne babalarına doğru koşan çocuklara el salladı. "Korkarım yapar Charles. Onu epeyi zamandır tanırım. O, mutsuz bir psikiyatristtir ve benden öc almak için polisten başka gideceği bir yer yok."

"Bobby..." Onun için endişelendim ve dikkatini, bize el sallayan küçük kızdan çevirmeye çalıştım. "Residencia'dan ayrılmanın nedeni Sanger mı yoksa?"

"Aman tanrım, hayır! Buradaki işim bitti. Sen bu şovu tek başına sürdürebilirsin Charles. Benim sahilde başka bir yere gitme zamanım geldi. Bana ihtiyacı olan insanlarla dolu, koskoca bir dünya bekliyor orada beni." Omuzlarımı tuttu ve çevredeki, solmuş flamalarıyla ve sürüklenen balonlarıyla, çerçöp dolu manzaraya baktı. "Ben onlar için düş görmeliyim Charles. Sibirya şamanları gibi - sıkıntılı zamanlarda kabileye uyku versin diye, şaman onların düşlerini görür onlar için..."

"Ama Bobby... Sanger sorun yaratabilir. Eğer Cabrera'ya giderse İspanyol polisi Residencia'yı istila eder ve başardığın her şeyi yok eder."

"Endişelisin Charles - endişelenme." Crawford sevgi dolu bir kardeş gibi gülümsüyordu bana. "Bunları partide konuşuruz. İnan bana, her şey güzel olacak. Bu akşam birkaç set tenis oynarız; sen

de bana, yeni çalıştığın el sırtı vuruşlarını gösterirsin."

"Sanger ciddi - bir saat önce konuştum onunla."

"Parti, Charles. Korkacak bir şey yok. Sanger bize zarar veremez. Ben bu psikiyatristlerle daha önce de uğraştım - onlar sadece kendi kusurlarıyla ilgilidir ve yaşamlarını bunları aramakla geçirirler..."

Ailelerinin arabalarına binmiş giden çocuklara son kez el salladı, sonra arkasındaki karnaval arabasına yaslandı ve "Son" yazısını oluşturan çiçekli amblemden bir avuç dolusu çiçek yaprağı kopardı. Onların döne döne yere düşüşünü seyretti. Yorgun görünüyordu şimdi; taşıdığı sorumluluklardan ötürü bitkindi ve önünde duran işin sonsuzluğu, yaşama döndürülmeyi bekleyen uçsuz bucaksız sahiller onu uyuşturmuştu sanki.

Canlandı ve omuzuma vurdu. "Geleceği düşün Charles. Costa Sol'un yeni bir Veneto olduğunu düşün. Burada yeni bir Venedik doğabilir."

"Neden olmasın? Sen onlara her türlü şansı verdin Bobby"

"Önemli olan, onları bir arada tutmak." Crawford, spor kulübüne doğru birlikte yürürken koluma girdi. "Seni şaşırtacak, hatta şok edecek şeyler olabilir Charles. Ama en önemli şey bir arada durmamız ve yaptığımız her şeyin anısını canlı tutmamız. Bazen, sırf aynı yerde kalabilmek için çok ileriye gitmek gerekebilir. Bir saat sonra sana geleceğim, o ters vuruşunu görmek için daha fazla bekleyemem..."

Kortta pratik yaparken telefon çaldı; ama telefonu duymazdan gelip, tenis makinesinden baraj gibi gelen toplara ve onları karşılayıp saha çizgisinin dibine göndermeye yoğunlaştırdım kendimi. Ama telefonun sesi boş evi delerek geliyor, sıra sıra parlak sandalyelerde yankılanıp büyüyordu.

"Charles...?"

"Ne var? Kimsiniz?"

"Paula. Club Nautico'dan arıyorum." Paula kontrollü gibi görünmesine karşın, garip bir şekilde gergindi. "Buraya gelebilir misin?"

"Tenis oynuyorum. Ne zaman?"

"Hemen. Çok önemli Charles. Burada bulunmanın hayati önemi var."

"Neden? Bu akşam parti var. O zamana kadar bekleyemez mi?"

"Hayır. Hemen gelmelisin." Sustu ve telefonu eliyle kapatıp yanındaki biriyle konuştu, sonra devam etti: "Frank'le Müfettiş Cabrera burada. Seni görmek istiyorlar."

"Frank mi? Ne oluyor? Frank iyi mi?"

"Evet. Ama seni görmesi gerek. Hollinger yangınıyla ilgili. Kulübün bodrum garajındayız. Seni burada bekliyoruz. Ve Charles..."

"Ne var?"

"Buraya geleceğini kimseye söyleme. Ve o yedek anahtarları da getir. Bu sabah senin büronda gördüğüm anahtarları. Cabrera çok ilgilendi onlarla..."

XXVII
Yeraltına bir çağrı

Club Nautico o gün kapalıydı; tenteleri sarılmış sessiz balkonlarıyla, güneş anılarını biriktirip saklayan esrarlı bir eve benziyordu. Citroën'i araba parkında bırakıp, bodrum garajına inen rampadan aşağı yürüdüm. Residencia'dan gelirken yol boyunca kendimi Frank'le yüz yüze bir görüşmeye hazırlamaya çalışmıştım; aramızda her şeyin ne kadar çok değişmiş olduğunu gayet iyi biliyordum çünkü. Mutsuz annelerinin bağıyla birbirine bağlı kardeşler değildik artık; daha doğru bir deyişle, kardeş falan da değildik.

Elimde, Hollinger konağının yukarısındaki limon bahçesinde bulduğum araba anahtarları vardı. Karanlık bodruma inerken, aşağıdakilerin bozuk bir floresans ampulün titrek ışığında gözüme çarpacakları ilk anı bekliyordum. Frank'in, Müfettiş Cabrera'nın gö-

zetiminde de olsa, mahkemesinin arefesinde hapisten salıverilmiş olması, onun suç ikrarıyla çelişen ve gerçek katilin suçunu gösteren yeni ve çok önemli bir kanıtın ortaya çıktığını düşündürüyordu. Rampanın dibine varıp durduğumda, ortalıkta garajı koruyan hiçbir üniformalı polisin olmadığını görüp şaşırdım. Numaralı ceplerin içinde park edilmiş on on beş araba vardı ve Frank'in tozlu Jaguar'ı bir köşe duvarının dibinde, ön camından sıyrılmış polis çıkartmalarıyla duruyordu.

Sonra, Jaguar'ın yanına park edilmiş arabanın, Paula Hamilton'un küçük BMW'si olduğunu fark ettim. Ona doğru yürürken Paula sürücü koltuğundan bakıyordu, elleri direksiyonu hızla basıp gitmeye hazırmış gibi kavramıştı ve ince uzun yüzü sarı ışıkta sarılıklı gibi görünüyordu. Yanında, başı güneş siperliğinin arkasında gizli duran bir adam oturuyordu. Adamın üzerinde, motosikletçilerin giydiği türden deri bir ceket vardı; böyle bir şeyi hiç olmamıştı Frank'in, fakat hapisaneden ödünç verilmişti herhalde kendisine.

"Frank... özgürsün. Çok şükür!"

BMW'ye vardığımda içimdeki tüm eski sevgilerin kabardığını hissettim yine. Arabanın kapıları açılırken, Frank'e sarılmaya hazırlanarak, sinek kirleriyle dolu camın ardına bakıp gülümsedim. Paula arabadan indi, pırpır eden ışıkta yüzü acı çekiyormuş gibiydi ve gözlerini benden kaçırıyordu. Yolcu koltuğundan inerken kemikli dizlerini dışarıya uzatan Gunnar Andersson ayağa kalkmak için arabanın tavanına tutunup kendini yukarı çekti. Deri ceketinin yakasını ilikleyip boynunu kapattı ve arabanın arkasından dolaştı. Gelip Paula'nın arkasında yerini aldı ve somurtuk bir yüzle elimdeki anahtarlara baktı; solgun yüzü betonun yarı aydınlığında daha da kasvetli görünüyordu.

"Paula - Frank nerde?"

"Burada değil." Gözlerini kaldırıp sakin bir şekilde gözlerime baktı. "Seninle konuşmak istedik."

"Peki nerede? Dairesinde mi? Ya Cabrera?"

"Onlar burada değil. Frank Zarzuella hapisanesinde, yarınki mahkemesini bekliyor." Bozuk floresans ışığında gülümsemeye çalıştı. "Üzgünüm Charles, ama seni buraya getirtmemiz gerekliydi."

"Neden? Nedir bu olanlar?" Frank'in, sivil bir polis aracının arka koltuğunda oturduğundan hâlâ emin, etrafıma, çevredeki park

etmiş arabaların camlarına bakındım. "Bu saçma - bu gece partide konuşabilirdik."

"Hayır - o partiye gitmemelisin!" Paula bileğimi tuttu ve beni sarstı, uyuşmuş bir hastasını uyandırıyormuşçasına. "Charles! Tanrı aşkına... Partiyi iptal et!"

"Yapamam. Niçin iptal edeyim ki? O parti Bobby Crawford'u uğurlama yemeği."

"O sadece Crawford'un uğurlaması olmayacak. Anlamıyor musun? İnsanlar ölecek. Büyük bir yangın çıkacak."

"Nerde? Villada mı? Paula, bu saçma - kimse Crawford'a zarar vermek istemez."

"Peşinde oldukları Crawford değil. Yangın Sanger'ın bungalovunda çıkacak. Onu ve orada başka kim varsa öldürecekler."

Kadının hiddetli bakışlarından tedirgin olup öte yana döndüm hâlâ Cabrera'nın, yakındaki bir servis kapısından çıkıp geleceğini umarak. Andersson'a, konuşup da Paula'yı yalanlamasını bekleyerek baktığımda adam başını yavaş yavaş sallayarak bunları doğrulamaya başladı, dudakları kadının sözlerini tekrarlıyordu sessizce.

"Paula, söyle bana..." Bileğimi, büyük bir güçle kavrayan ellerinden kurtardım. "Bu yangını ne zaman öğrendin?"

"Bugün öğleden sonra Gunnar söyledi bana. Hepsi biliyor bu durumu. Her şey planlanmış - Club Nautico'yu bu yüzden kapattılar."

İsveçli, Paula'nın arkasında duruyor, gotik yüzü bulanık ışıkta zar zor seçiliyordu. Başını öne eğerek, söylenenleri doğruladı.

"Olamaz!" Yumruğumu Paula'nın arabasının ön camına vurdum. "Crawford'la bir saat önce konuştum. Kimse bir şeyi bu kadar kısa zamanda planlayamaz."

"Bunu haftalardır biliyorlardı." Paula, tutup göğüslerine bastırarak ellerimi sakinleştirmeye çalıştı. Kadın açık açık, gergince, fakat heyecansız konuşuyordu. "Her şey ayarlandı - parti bir kılıf sadece. Patlayıcıları da hazırladılar, deniz fünyeleriyle ateşlenen bir tür petrol bombaları. Charles, bunların hepsi doğru. Senin zaafından yararlanıyorlar."

"İnanamıyorum..." Paula'yı ittirip geçerek, Andersson'la yüz yüze gelmek için ilerledim, ama adam yana kaçtı ve bana Frank'in arabasının tavanı üzerinden baktı. "Andersson - doğru mu bu?"

"Tamamen." İsveçlinin, çukurlarına kaçmış gözleri biraz ortaya çıkmıştı şimdi. "Bu sabaha kadar, hedefin kim olduğunu öğrenememiştim. Fünye sistemi konusunda yardım istediler benden - Mahoud'la Sonny Gardner. Sanger Laurie'yi aramaya çıktığında, bungalovun altındaki boşluğa sürünerek girip bombayı Sanger'ın yatak odasının döşeme tahtalarının altına yerleştirdiler. Bana söylemediler ama, tavandan su püskürterek çalışan otomatik yangın söndürme sisteminde benzin olduğunu sanıyorum - birkaç dakika içinde her şey kül olacak."

"Peki kim bunların suçlusu - Crawford mu?"

"Hayır." Paula isteksizce salladı başını. "O kilometrelerce öteye, Calahonda'ya gidecek. Yeni tenis kulübündeki arkadaşlarıyla içki içiyor olacak."

"Ama her şeyi onun planladığını söylemedin mi?"

"Tam değil. Aslında, ayrıntılar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyor."

"Peki kim bunu yapan? Mahoud'la Sonny Gardner bunu kendi başlarına düşünemezler. Bunun arkasında kim var?"

Paula, ön camındaki, yumruğumdan kalan lekeyi sildi. "Tek bir kişi değil. Hepsi birlikteler - Betty Shand, Hennessy, Keswick kızkardeşler ve Bibi Jansen'in cenazesinde gördüklerinin çoğu."

"Peki Sanger'ı niçin öldürmek istiyorlar? Polise gidiyor diye mi?"

"Hayır, bunu düşünmemişlerdi. Hatta hiçbiri bunu bugüne, sen bunu Betty Shand'e söyleyinceye kadar bilmiyordu."

"O halde, buradaki, anlaşılabilir neden ne? Neden hedef olarak Sanger'ı seçtiler?"

"Hollingerları seçmelerindeki nedenin aynısı."

Titrek ışıktan birden başım dönüp arabaya doğru sendeleyince Paula beni tuttu. Psikiyatristi öldürmek için kurulan gizli bir tertibe karışmış olduğumu fark etmiştim birden. Paula kollarımı sıkıyor, soğumuş kanı tekrar kalbime pompalamaya çalışıyordu.

"Pekâlâ..." Frank'in arabasına yaslandım ve nefesimin düzene girmesini bekledim. "Şimdi bana söyleyebilirsin Paula - Hollingerlar niçin öldürüldü? Sen bunu başından beri biliyordun."

Paula yanımda duruyor, sakinleşmemi bekliyordu. Yüzü sakindi, ama bir maskenin arkasından konuşuyor gibiydi sanki, korkunç

bir tarihsel bölgeyi gezdiren bir turizm rehberi gibi.

"Niçin öldürüldüler? Estrella de Mar'ın ve Crawford'un bizim için tüm yaptıklarının uğruna. O gidince her şeyin darmadağın olmasını engellemek için. Hollinger yangını olmasaydı Estrella de Mar tekrar kendi içine gömülecek ve sahildeki diğer ölü beyinli kasabalardan birine dönecekti."

"Ama bu, tüm o ölümleri nasıl açıklayabilir? Beş kişi katledildi."

"Charles..." Paula, kendisine yardım eder umuduyla Andersson'a dönüp baktı ama İsveçli, Jaguar'ın alet paneline bakıyordu. Paula kendini kontrol ederek devam etti: "Büyük bir suça gerek vardı, korkunç ve hayret verici bir manzara yaratacak bir şeye; insanları birbirine bağlayacak, onları bir suç duygusuyla damgalayacak ve böylece Estrella de Mar'ı sonsuza dek sürdürecekti bu. Bobby Crawford'u ve onun işlediği tüm o küçük suçları - ev soymaları, uyuşturucuları ve seks filmlerini - hatırlamak yetmezdi. Estrella de Mar'ın halkı büyük bir suç işlemeliydi, korkunç ve dramatik bir şey; herkesin görebileceği bir tepenin üzerinde durmalı ve böylece hepimiz sonsuza dek suçluluk duymalıydık."

"Peki neden Hollingerlar?"

"Çünkü onlar çok göz önündeydi. Herhangi biri de olabilirdi ama onların tepede büyük bir evleri vardı. Betty Shand'e sorun çıkarmaya başlamışlardı ve İspanyol polisini çağırmakla tehdit ediyorlardı. Böylece, parmak onu gösterdi. *Tant pis.* "

"Peki Hollinger yangınını kim çıkardı? Crawford değil mi?"

"Hayır - O, Club Nautico'da, makinesiyle tenis oynuyordu. Planın ayrıntıları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hedef olarak Hollingerların seçildiğini bile bildiğini sanmıyorum."

"Öyleyse kim yaptı? Yangını kim planladı?"

Paula başını öne eğdi, yüzünü şakaklarından sarkan siyah saç demetlerinin altına gizlemeye çalışırcasına. "Hepimiz. Hep birlikte yaptık."

"Hepiniz mi? Tüm Estrella de Mar mı yani?"

"Hayır. Çekirdek grup sadece - Betty Shand ve öbürleri, Mahoud'la Sonny Gardner. Hatta şu Gunnar."

"Andersson mu? Ama Bibi Jansen öldü yangında." Suçlarcası-

* (Fr.): Yazık, ama olsun. (ç.n.)

na dönüp İsveçli'ye baktım. "Onu severdin."

Andersson taş gibi bir yüzle garajın rampasına bakıyor, bir o ayağının, bir öteki ayağının üzerinde duruyordu; kaçıp gitmeye, toz olmaya hazırdı sanki. Kısa ve özlü konuştu, söylediği sözlerin beyninde yankılana yankılana yüz kez tekrarlandığını duymuştu sanki. "Evet, onu severdim. Bu durumun bana yakışmadığını biliyorum - Crawford Bibi'yi alıp götürdü ve gebe bıraktı, kız Hollingerlarla yaşamaya gitti... Ama onun ölmesini istemiyordum ben. Yangın merdivenlerinden dışarı çıkacaktı. Ama yangın çok şiddetliydi." Andersson Jaguar'ın penceresinden bir polis bandını yırttı ve avucunda ezdi.

Onu bırakıp Paula'ya döndüm. "Peki ya sen?"

Paula dudaklarını birbirine bastırdı, ağzından çıkacak sözcükleri dışarıya bırakmaya pek istekli değildi sanki. "Neyi planladıklarını söylemediler bana - ben bunu, Hollinger'ların bir partinin nasıl verileceği konusundaki feodal nosyonlarını mahkûm etmeye yönelik, gösterişli bir şaka sandım. Fikir, evde küçük bir yangın çıkarmak, duman bombaları patlatmak ve onları yangın merdiveninden aşağı indirmekti. Sonunda, konuklarıyla bir araya gelmek zorunda kalacaklardı böylece."

"Peki neden eter? Eter pek öyle patlayıcı bir şey değil, benzin ve gazla kıyaslanırsa."

"Çok doğru. Buharlaşacak bir sıvı gerekti onlara ve bunu benden istediler. Asıl neden, beni onlara bağlamaktı ve düşündükleri doğruydu. Mahoud etere petrol kattı ve beş cinayet bulaştırıldı bana." Kendine kızarak saçlarını gözlerinin önünden çekti ve ön camda yansıyan görüntüsüne soğuk bir yüzle baktı. "Ben aptalın biriyim - aslında neyi planladıklarını tahmin etmem gerekirdi. Ama Bobby Crawford büyülemişti beni. Estrella de Mar'ı o yaratmıştı ve ona inanıyordum. Yangından sonra, insanların Bobby için cinayet işlemeye devam edeceğini - ve onun durdurulması gerektiğini biliyordum. Ama, Betty Shand haklıydı - yangın ve ölümler herkesi birbirine bağladı ve Estrella de Mar'ın canlılığını korudu. Şimdi aynı şeyi Residencia Costasol'da yapmayı planlıyorlar, kurban da zavallı yaşlı Sanger. Laurie Fox onun yatağında, onunla birlikte ölürse bu çok daha korkunç bir şey olur - hiç kimse unutmaz bunu, ve briç partileriyle heykel kursları hep devam eder."

"Peki, Frank? Tüm bunların içinde onun yeri ne?"

Paula ellerindeki tozu sildi. "Araba anahtarlarını getirdin mi? Senin masanda gördüklerimi?"

"İşte." Cebimden çıkardım. "İstiyor musun?"

"Kapıda dene."

"Senin BMW'nde mi? Denedim zaten - haftalarca önce, daha ilk tanıştığımızda. Estrella de Mar'daki bütün arabalarda denedim. Uymuyor."

"Charles... benim arabamda değil. Jaguar'da dene."

"Frank'in arabasında mı?" Paula'nın yanından geçtim, şoför kapısının kilidinin üzerindeki kiri sildim ve anahtarı soktum. Anahtar çok zor girmişti ve anahtarın uymadığını, Frank'in hâlâ suçsuz olduğunu düşünerek büyük bir rahatlama hissettim birden. Fakat anahtarı çevirince, dört kapıyı kilitleyen mekanizmanın açılıverdiğini işittim.

Kolu çektim, kapıyı açtım ve arabanın küf kokan içine, yolcu koltuğundaki yol haritalarına ve şoför eldivenlerine ve arka rafta duran, benim Calabria gezi rehberine baktım. Bir şaşkınlık ve bitkinlik duygusu çöktü üzerime, aptalca bir kan transfüzyonuyla tüm kanım çekilmişti sanki bedenimden. Nefes almak istemiyordum artık ve ayaklarım garajın döşemesinde, sürücü koltuğuna oturdum. Paula yanımda diz çöktü, eliyle diyaframıma bastırırken gözleri boynumdaki nabzı izliyordu.

"Charles - iyi misin?"

"Demek Frank oradaydı. Hollinger yangınına katıldı sonuçta. Planladı mı?"

"Hayır, ama görülmeye değer bir manzaranın olacağını biliyordu. Bobby Crawford'un haklı olduğunu, Estrella de Mar'dan giderse onun başardığı her şeyin darmadağın olacağını kabul ediyordu. Crawford'u hatırlatacak bir şey gerekliydi bize. Frank, bu yangının Kraliçe'nin doğum gününe yakışır, fiyakalı bir numara olacağını düşündü. Hollingerların evde tuzağa düşüp, yanarak öleceğini düşünemedi. Frank bu işten kendini sorumlu tuttu, çünkü her şeyi düzenleyen oydu."

"Ve hepinizin birer rolü vardı öyle mi?"

"Evet, hepimizin. Ben eteri Malaga'daki bir laboratuvar malzemeleri deposuna ısmarladım, Betty Shand onları kapalı kamyonet-

lerinden biriyle taşıdı, Keswick kızkardeşler onu Restaurant du Cap'teki buzdolaplarında sakladı. Sonny Gardner şişeleri limon bahçesine gömdü. Sonra Mahoud gizlice, eterin çoğunu döküp yerine petrol doldurdu. Frank'le Mahoud, Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırma başlamadan birkaç dakika önce toprağı kazıp onları çıkardılar ve kâhya kadın terasta kanepe servisi yapıyorken mutfağa götürdüler. Cabrera'nın zamanlama çizelgesi bayağı doğruydu."

"Peki havalandırma sistemine kim doldurdu? Frank mi?"

"Ben yaptım." Andersson ellerine bakıyor, tırnaklarındaki yağ lekelerini kazımaya çalışıyordu. Alçak sesle konuşuyor, sesini bir başkasının duymasından korkuyordu sanki. "Frank benden, sistemi evi renkli dumanla dolduracak şekilde ayarlamamı istedi. Mahoud'la ikimiz kâhya kadının meşgul olduğu ikindi vakti arabayla oraya gittik. Kadına, ben bakım-onarım mühendisiyim, Mahoud da benim yardımcım, dedim. Manifolt kapağını açtım ve Mahoud'a duman yakıtını nereye koyacağını gösterdim."

"Sonra?"

Andersson uzun kollarını, sanki bileklerini bir baltaya açıyormuş gibi kaldırdı. "Kraliçe'nin şerefine kadeh kaldırıldıktan sonra Frank Mahoud'u mutfakta bırakarak merdivenleri çıkıp yangının çıktığı yere gitti. Yerden küçük bir halı aldı, pencere kafesine yerleştirdi ve yaktı. Mahoud'un, nemlendirme sisteminin rezervuarını boşaltıp da benzinle doldurduğunu bilmiyordu. Mahoud çıktıktan sonra Frank, Hollingerları uyarmak için havalandırma sisteminin şalterini açtı. Ama havalandırma mazgallarından çıkan, duman değildi..."

"Yani Frank bir patlama olacağını bilmiyordu öyle mi?" Paula'nın, sürücü koltuğundan kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Öyle de olsa, bu petrol ve eter... bu delilik. Tüm evin yanıp gitme riskini düşünmeniz gerekirdi."

Paula yumruğunu yanağına bastırdı, eski yarasını arıyormuşçasına. "Evet, ama böyle bir şeyi düşünmemize izin vermedik. Bobby Crawford için neşeli bir manzara gerekliydi bize - Hollingerlar panik içinde, kulaklarından renkli duman çıkıyor, evde belki küçük bir hasar oluyor sadece. Yangının çıktığı yer çok büyüktü - Frank, alevler yayılacak olsa da, merdiven sahanlığına varmasının yarım saati bulacağını söyledi. O zamana kadar konuklar eve dalar, yüz-

me havuzundan oraya bir insan zinciri oluştururdu. Kimse ölmezdi."

"Kimse ölmeyecekti ha? Gerçekten inandınız mı buna? İşte her şey ters gitti. Peki patlamadan sonra Frank'e ne oldu?"

Paula bunu hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Olanları görünce kaçıp gitti. Bu olaydan ötürü darmadağın olmuştu, zorlukla konuşuyordu. Kullanılmamış şişeleri saklamaya çalıştığını, ama nasıl olduysa arabasının anahtarını kaybettiğini söyledi. Ertesi gün Gunnar onları uçurtma-planörle uçarken buldu. Elimizde bundan başka bir şey yoktu. Crawford'la Betty Shand'i polise bildirmeyi düşündük, ama aleyhlerinde hiçbir kanıt yoktu. Crawford Hollingerların evini yakacağımızı bilmiyordu ve bu işin planlamasına da katılmamıştı. Eğer Cabrera'ya gidip olayı itiraf etseydik hepimiz suçlanacaktık, gerçekten sorumlu tek kişiyse kurtulacaktı. Frank bizi kurtarmak için suçu üstlendi."

"Demek ben gelinceye kadar kimseye hiçbir şey söylemediniz. Anne Hollinger'ın yatak odasında bulduğum porno kaseti oraya koyan sendin."

"Evet - Crawford'la Mahoud'u teşhis edeceğini umdum; ya da en azından, onun dairesini bulacağını."

"O kolay bir işti. Ama Anne Hollinger'ın yatak odasındaki kaseti hiç göremeyebilirdim."

"Biliyorum. İlk başta ben onu Bentley'de bırakacak ve Miguel'e onu sana arabada göstertecektim. Sonra senin, kızın televizyonuna bakıp durduğunu gördüm - kız ölürken ne seyrettiğini öğrenmeye çok meraklıydın."

"Bu doğru... bunu söylemek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor. Peki Frank'in masasındaki kokain paketi? Cabrera'nın adamları birkaç saniyede buluverirdi onu."

Paula bana sırtını döndü; kaseti hatırlamaktan ötürü tedirgindi hâlâ. "Onu oraya, David Hennessy senin uçakla Londra'dan geleceğini söyleyince koydum. Seni Crawford'a yöneltmek ve Frank'le Estrella de Mar hakkında, bir kartpostal sayfiyesinden öte bir şeyler olduğunu sana fark ettirmek istedim. Eğer Crawford'un bu yangın işine karışmış olduğunu düşünürsen onun diğer faaliyetlerini açığa çıkarabilirdin. Uyuşturucu satmaktan ve araba hırsızlığından suçlanır, on yılını hapiste geçirirdi."

"Ama ben de, başka herhangi biri gibi onun çekimine kapıldım. Peki, ya araba anahtarları?"

"Seni Frank'e doğru yöneltebilmek için geriye kalan tek şey buydu. Frank'in bu yangına karıştığını öğrenirsen her şeyin üzerini örten kapağı uçururdu bu."

"Demek Miguel'e, anahtarları limon bahçesine sen koydurttun. Benim oraya gideceğimi nereden bildin?"

"Dönüp dolaşıp eve bakmaktan hiç vazgeçmiyordun." Paula uzanıp göğsüme dokundu ve ilk kez gülümsedi. "Zavallım, sen orasıyla kafayı bozmuştun gerçekten. Crawford da gördü bunu - bu yüzden seni gözetleme platformuna çıkan basamakların başında bıraktı. Daha o zamandan, seni yeni bir büyük yangın için hazırlıyordu."

"Ama yukarıda beni anahtarların beklediğini bilmiyordu. Gerçi yine de onları hiç görmeyebilirdim pekâlâ. Yoksa uçurtma- planörcünün geldiği yer orası mıydı?"

"Uçurtma-planörle uçan bendim." Andersson kollarını kaldırıp hayali bir kontrol çubuğunu kavradı. "Ben seni anahtarlara doğru yönlendirdim, sonra da mezarlığa doğru kovaladım. Paula, Kawasaki'ye binmiş, orada bekliyordu."

"Paula, o tehlikeli meşin ceketli sen miydin?"

"Seni korkutmak, Estrella de Mar'ın tehlikeli bir yer olduğunun farkına varmanı istedik." Paula Jaguar'ın kapısından anahtarları çıkardı ve sımsıkı tuttu. "Crawford'u tüm Estrella de Mar'da takip ettiğini gördük ve onun seni yine Hollingerların evine götüreceğini tahmin ettik. Şansımıza, anahtarları buldun ve bütün arabalarda denemeye başladın."

"Ama Frank'in arabasında hiç denemedim." Tozlu Jaguar'ın tavanına avucumla hafifçe vurdum. "Bunun, denemem gerekmeyen tek araba olduğunu varsaydım. Bu arada Frank suçu üstlenmiş, Hollingerlar ölmüş ve geri kalan hepiniz Crawford'un küçük deli krallığına hapsolup kalmıştınız. Ama yangında Bibi Jansen de öldü - ödenen bu bedel Crawford'a ağır gelmedi mi?"

"Elbette." Paula bana gözyaşlarının arasından bakıyor, onları silmek istemiyordu. "Biz Crawford'un çocuğunu öldürmekle ona karşı bir suç işlemiş olduk - bu bizi ona daha da sıkıca bağladı."

"Peki Sanger? Yangınla ilgili gerçeği biliyor mu?"

"Hayır. O cenazede, senin dışında, bunları bilmeyen tek kişi oydu hemen hemen. Ama tahmin etmiş olması gerek."

"Öyle de olsa, polise gitmedi. Ötekiler öyle; çoğu, Hollingerların alevlerin içinde can vereceğini akıllarına bile getirmemiş olduğu halde."

"Hepsinin yapacak işi vardı. Hollinger yangını nakit para kasaları için iyi bir haberdi. Hiç kimse televizyon seyrederek oyalanmadı, dışarı çıktılar, sinirlerini para harcayarak yatıştırdılar. Olanlar tam bir kâbustu ama, suçu üstlenen adam tam isabetliydi. Teknik olarak, yangını başlatan Frank'ti. Çoğu kişi, Mahoud ve havalandırma sistemindeki petrol gerçeğini bilmiyordu - bunu yapan Betty'ydi - Shand'in fikriydi bu, Hennessy ve Sonny Gardner'la birlikte. Diğer herkes bunu, bir parti şakasının ters gitmesiyle oluşan trajik bir kaza sanıyordu. Tanrı biliyor, ben de öyle sanıyordum. Tüm o insanların öldürülmesine yardım etmiştim ve bunu onaylamıştım neredeyse. Charles bu geceki partiyi işte bu yüzden durdurmamız gerekiyor."

Paula kollarını kaldırınca ona hafifçe sarılıp, hâlâ titreyen omuzlarını sakinleştirmeye çalıştım. Kalbinin vuruşlarını göğsümde hissediyordum. Son ayların tüm o dalavereleri geçip gitmiş, bu tedirgin genç doktoru bırakmıştı geriye.

"Ama nasıl, Paula? Zor olacak. Sanger'ı uyarmamız gerekecek. Laurie'yle ikisi oradan ayrılıp Marbella'ya gidebilir."

"Sanger gitmez. Adam Estrella de Mar'dan sürülmüş zaten. O gitse bile hemen başkasını bulurlar - Albay Lindsay'i, Lejeune'ü, hatta seni, Charles. Önemli olan, birisini kurban edip kabileyi sımsıkı birbirine bağlamak. Charles, inan bana - Bobby Crawford'u durdurmak gerek."

"Biliyorum. Onunla konuşacağım Paula. Hollingerlar hakkında her şeyi bildiğimi görünce partiyi iptal edecektir."

"Etmez!" Tükenmiş Paula destek için Andersson'a dönüp baktı, fakat İsveçli bizden uzaklaşmış, otoparktaki arabalara bakıyordu. "Crawford'un elinde değil artık bu iş - Betty Shand ve diğerleri kararlarını vermişler. Crawford başka pueblolara, başka kasabalara gidecek, onları hayata döndürecek ve sonra bir kurban isteyecek ve bunu gerçekleştirmeye gönüllü insanlar hep olacak. Dinle

beni Charles - senin sanat festivallerin ve kentli gururun kanla ödeniyor..."

Ben Frank'in arabasının şoför koltuğunda oturmuş, direksiyonu tutarken Andersson elini hafifçe, güle güle der gibi kaldırdı ve rampayı çıkıp ikindi sonu güneşine doğru yürüyüp gitti. Paula Jaguar'ın yanında durmuş, ön camdan bana bakıp, ona cevap vermemi bekliyordu. Ama ben Frank'i ve birlikte geçirdiğimiz çocukluk yıllarını düşünüyordum. Onun, Club Nautico'yu ve çevresindeki ölü kasabayı hayata döndüren o karşı konulmaz fikri kabul ederek, Crawford'un büyüsüne nasıl kapıldığını anlamıştım. Suç her zaman bol bol vardı, ama Crawford ahlâksızlığı, fahişeliği ve esrar satışını olumlu toplumsal amaçlara yöneltmişti. Estrella de Mar kendini yeniden keşfetmiş, ama provokasyonların yürüyen merdiveni Bobby'yi yukarıya, Hollingerların evine ve insan yutan alevlere kadar çıkarmıştı.

Paula arabanın etrafında dolaşıyor, bana güveni azaldıkça, kızarmış yanaklarındaki kan da çekiliyordu. Sonunda vazgeçip, her şeyi bırakmışçasına salladı kolunu karanlıkta, benim asla Crawford'un karşısına çıkacak cesareti bulamayacağımı fark etmiş gibi. Arka koltuğun üzerinden uzanıp arka raftaki Calabria turizm rehberini aldım, sonra rehberin başındaki boş sayfayı, Frank'e yazmış olduğum ithaf yazısını açtım. Üç yıl önce yazdığım sıcak sözleri okurken yanımda Paula'nın arabasının çalıştığını duydum; çocukluk anılarında kaybolmuş gibiydi motorun sesi.

XXVIII
Suç sendikaları

Villanın giriş yoluna park ettiğimde tenis makinesinin sürekli temposu, İspanya'ya geldiğimden beri Estrella de Mar'ın ve Residencia Costasol'un üzerinde hüküm süren o monoton vuruş sesleri geliyordu korttan. Fırlatma mekanizmasının ıslık sesiyle hırıltısının ardından, makinenin açıyı ve yönü değiştirirken çıkardığı hafif gıcırtıyı duydum. Arabayla Club Nautico'dan dönerken, atılan topları hiç yorulmadan, bıkmadan karşılayıp duran, bu akşam oradan ayrılmaya ve Calahonda'da kendisini bekleyen işlere hazırlanan Crawford'u düşünmüştüm. Yanına, hırpalanmış Porsche'si ve tenis raketleri koleksiyonundan başka hiçbir şey almadan, güneş sahilinin başka bir yerini uyandırmak üzere yola koyulacaktı.

Citroën'in motorunu durdurdum ve terasta sıra sıra dizilmiş yal-

dızlı sandalyelere ve masalara bakıp, Crawford'a kazasız belasız ne söyleyebileceğime karar vermeye çalıştım. Partinin hazırlıkları bir saat sonra, kanepeler ve içkiler gelince başlayacaktı ve yapacağımız ilk ve son tenis maçı için az bir zaman vardı. Crawford'un benim onu yenmeme izin vereceğinden, onunla tanışan herkesi böylesine büyüleyen o yüce gönüllülüğünün bir parçasını göstereceğinden emindim.

Club Nautico'dan ayrılmadan önce Müfettiş Cabrera'ya telefon etmiş, benimle görüşmek üzere villama gelmesini istemiştim. Orada ona Hollingerların ölümü ve Sanger'ın bungalovunu kundaklama girişimi hakkında öğrendiğim her şeyi anlatacaktım; sesimin tonundaki değişimi fark eden Cabrera beni sorgulamaya başlamış, sonra çağrının ciddiyetini kabul etmiş ve Fuengirola'dan ayrılma fırsatı bulur bulmaz benimle görüşmeye geleceğine söz vermişti.

Ahizeyi yerine koyunca Frank'in dairesinde son kez etrafıma bakınmıştım. Sessiz odalar havasız ve Frank'in bir daha hiç dönmeyeceğinin bayağı bir farkında gibiydiler. Onun Paula'yla geçirdiği gecelerin ve bu sahillere sürüklenip gelmiş ve bu uyuklayan kıyı sayfiyesinde, dünyayı uyandıracak bir iksir keşfetmiş genç ve heyecanlı bir tenisçiyle yaptığı uzun konuşmaların gizli geçmişine çekilmeye kararlıydılar.

Top haznesinden beslenen tenis makinesinin sesini duyuyordum. Fırlatma mekanizmasının patlar gibi sesinin ardından, her topun ağı geçip de toprağa çarpmasıyla çıkan ses geliyordu fakat, ne Crawford'un bunları karşılamasıyla çıkan bir ses, ne ayağının yere sürtünme sesi ve ne de onun o tanıdık, hırıltılı nefesi duyuluyordu.

Arabadan indim ve motoru soğumaya yüz tutmuş Porsche'nin yanından geçtim. Yüzme havuzu sakin ve kıpırtısızdı, yaprakları ve böcekleri çeken vakum hortumu yüzeyde dolanıp duruyordu. Evin etrafındaki yoldan yürüyüp garajı ve mutfak kapısını geçtim. Tenis kortunu çevreleyen tel perdenin arasından, Crawford'un havlusunun ve spor çantasının ağın yanındaki yeşil masanın üzerinde durduğunu gördüm. Kortun zemini toplarla doluydu; her yeni gelen ötekileri bombardıman ediyordu, bir sürü topun bulunduğu bir bilardo masasındaki beyaz top gibi.

"Bobby...?" diye seslendim. "Ancak çabucak bir set için zamanımız var..."

Makine yönünü değiştirip yukarıya ve sağa doğru döndü. Atılan top ağın üzerinden geçti, saha çizgisindeki bir şeye çarpıp sekti ve neredeyse dikey yönde fırlayıp, süzülerek tel perdenin üzerinden aştı. Elimi yukarı kaldırıp topa doğru birkaç adım koştum ve yere düşerken yakaladım.

Kollarıma ve yüzüme kanlar sıçradı. Yapış yapış olmuş topu elimde tutarken, katran kıvamındaki kırmızı nesneye bakakaldım. Yüzümdeki pıhtılaşmış kanları silerken elimdeki kanlar gömleğimin kol ağzına bulaştı.

"Crawford...?"

Tel kapıyı açıp korta girdiğimde tenis makinesi son topunu fırlattı ve sustu. Karşılanmayan servislerin sonuncusu, saha çizgisine yatmış, beyaz gömlekli ve şortlu bir adamın vücudunun yan tarafındaki aşınmış toprağa çarptı. Adam, elinde raket, sarı toprağın üzerinde sızıp birikmiş bir kan gölünün ortasında sırtüstü yatıyordu.

Bobby Crawford, ağzı açık, sanki gerçekten şaşırdığı bir anda ölmüş gibi, kanlı topların arasına serilip kalmıştı. Sol eli açıktı, parmakları gergin bir şekilde yukarıya doğru bükülmüştü ve sanırım göğsüne sıkılan iki mermiyi yakalamaya çalışmıştı. Beyaz gömleğindeki delikler kolayca görünüyordu; biri sol memesinin yanında, diğeriysc köprücük kemiğinin altındaydı.

Birkaç adım ötesinde küçük bir otomatik tabanca vardı, kromdan namlusu parlak gökyüzünü yansıtıyordu. Elimdeki kanlı topu bıraktım, çömelip tabancayı aldım, öldürülen adama baktım sonra. Crawford'un dudakları, ölüme karşı ilk hoşnutsuz yüz ifadesini oluşturmak üzere biçimlenirken aralanmıştı. Onun buz beyazı dişlerini ve hep, profesyonel tenisçilik kariyerine başlamadan önceki en değerli yatırımım dediği porselen kaplamalarını görüyordum. Başı yere çarpınca sol kesici dişinin kaplaması kırılmıştı ve güneşte parlayan çelik çivi, bu sevimli fakat tehlikeli adamın gülüşünde gizlenen yılan dişine benzer küçük bir hançer gibiydi.

Kim vurmuştu onu? Kana bulanmış elimle tutup, katilin parmak izlerini dikkatle sildim. Bu düşük kalibreli silah, kadın çantasında taşınan türden bir tabancaydı ve Paula Hamilton'ın bunu çantasında getirip, beyaz eliyle kabzasını kavradığını, korta girip, servis

toplarının arasından, ona el sallayan Crawford'a doğru yürüdüğünü gözümün önüne getirdim. Kadın, benim Crawford'a asla ihanet edemeyeceğimi düşünerek, veda partisi ölüm akşamının programına başlamadan onu öldürmeye karar vermişti.

Ya da Sanger vurmuştu onu; Laurie Fox'a yaptıklarının intikamını almak için, kim bilir? O zayıf ve çelimsiz, ama kararlı psikiyatristin, Crawford'un ona attığı can yakıcı topların arasında, omuzuna çarpan şiddetli bir usta vuruşuna tepki vermeden yürüdüğünü kafamda canlandırdım; tabancayı elinde sımsıkı tuttuğunu ve ancak, Crawford raketini indirip ona yalvarmaya başlarken gülümsediğini...

Evin giriş yoluna birkaç araba girdi, en öndeki Cabrera'nın Seat'ıydı. Müfettiş havadaki kan kokusunu hemen almış gibi pencereden dışarıya uzandı. Onun arkasında Elizabeth Shand'le Hennessy Mercedes'in arka koltuğunda oturuyor, ne yapacağını şaşırmış Mahoud'un limuzini kenardaki çimlerin üzerine çekmesini bekliyorlardı. Hiçbiri parti için giyinmemiş, villaya içki ve kanepe stoklarını gözden geçirmek için uğramışlardı. İki tane kapalı yük kamyoneti yola park etmiş, beyaz iş tulumu giymiş adamlar bardaklarla dolu tepsileri ve masa örtüsü denklerini indiriyorlardı. Sanger yürüyerek yanlarından geçti, başını sanki Cabrera'nın arabasından ötesini görmeye çalışıyormuş gibi yukarı kaldırıyor ve bir eliyle gümüş rengi saçlarını tutuyordu. Crawford'u vuran, kimse - Paula Hamilton, Sanger ya da Andersson - tenis makinesinin tabanca sesini gizleyeceğini anlamış ve ben gelmeden bir dakika kadar önce sessizce çekip gitmişti.

Cabrera tel kapıya vardı ve tenis kortuna girdi. Ortalığa saçılmış topların arasından yürüyüp ağın yanında durdu ve düşünceli, seminer verir gibi bakışlarıyla süzdü beni. Crawford'un kanıyla sıvanmış elimde tabanca, cesedin yanına çömeldim. Cabrera beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı; yüzümden ve duruşumdan, ölüyü savunmaya hazırlandığımı fark etmişçesine.

Bana doğru yürürken, bu ölümün sorumluluğunu üstleneceğimi biliyor muydu yoksa? Crawford'un misyonu sürecek ve Residencia Costasol festivalleri gökyüzünü çiçek yapraklarıyla ve balonlarıyla doldurmaya devam edecekti, düşlerini destekleyen suç sendikaları sayesinde.

Ernesto Sábato
Tünel

Edebiyat/Çev.: Pınar Savaşı/140 sayfa/ISBN 975-539-297-1

Yirminci yüzyılın ilk yarısında yazılmış; ama insanlık kadar eski, insanlar yaşadıkça var olacak ruh hallerinin dibine kazılan bir "tünel" bu kitap. Özdeşlik arayışı, aşk, tutku, şüphe ve cinayet... Sıradanlığın ve sanatçı ruhunun, aklın ve içgüdünün birbirine karıştığı girdaplarda soluk soluğa bir yolculuk. Bizi götürdüğü yer ise daha ilk cümleden belli: Ben "Juan Pablo Castel, yani María Iribarne'yi öldüren şu ressam..."

Varoluşçu bir anti-kahramanın cinayet itirafnamesidir *Tünel*. Fransızcaya çevrilmesini Albert Camus'nün önerdiği, Graham Greene'in hayranlıkla karşıladığı bir başyapıt. Ernesto Sàbato'nun felsefi ve edebi evrenindeki yolculuğunun da ilk adımı.

Tünel, çağımızın temel entelektüel sorunlarını, toplumların ve ruhlarımızın karanlık, izbe köşelerini didikleyen bir üçlemenin ilk kitabı.

Yaratıcılık, dışavurum, istense de istenmese de, sonuçta, en azından tek bir kişiyle duygudaşlık, anlamdaşlık için değil midir?

Ya böyle bir kişiye rastlarsa yaratıcı?

İşte, ressam Castel'in öyküsü böyle bir rastlaşmayla; María'yla başlar. Kurtarıcısını, tüneldaşını bulmuş gibidir. Marazi bir ruh taşkınlığıyla sarılır María'ya...

Aşkın, takıntının, kuşkunun, kıskançlığın, sıkıntı ve deliliğin kol gezdiği Castel'in dünyasında gerçeklik duygusu adım adım yitirilir. Geride ne yaratıcı, ne de yaratı kalır. Cinayet de çözümsüzdür, kalıcı olan tek şey sonu gelmeyen kuşku döngüsüdür.

İflah olmaz aşkları, ruh tutulmalarını bilenler için...

Ernesto Sábato

Kahramanlar ve Mezarlar

Edebiyat/Çev.: Pınar Savaşl421 sayfa/ISBN 975-539-306-4

Sábato insanlık kadar eski, insanlar yaşadıkça var olacak ruh hallerini *Tünel*'in ardından irdelemeye devam ediyor. *Kahramanlar ve Mezarlar*'da, hem kendi karakterinin hem de ülkesinin geçmişindeki hayaletlerin peşine düşüyor...

Bu romanın konusu hakkında kısaca bir şeyler söylemeye çalışmak kitaba haksızlık etmek olur. Güç ve kederin, aşk ve kuşkunun, ensest ve cinayetin, politikanın karanlık labirentlerinde gezinen roman, daima kapının eşiğinde bekleyen tehlikenin varlığıyla geçmişi anımsatıyor; geri dönüşlerle kehanetleri birbirine harmanlayarak bizi Ernesto Sábato'nun felsefi ve edebi evrenindeki ikinci yolculuğumuza çıkarıyor: Sınırlar yok oluyor, okur bulanan, eriyen ve yeniden biçimlenen zamanın içinde Arjantin'in ve tüm insanlığın varoluş nedenlerinin temel sorunlarında dolaşıyor; "vatan nedir, aile nedir, aşk nedir, yuva neresidir" sorularına yanıt arıyor.

Kitabın "Körler Üzerine Soruşturma" başlıklı bölümü ise "roman içinde roman" biçiminde bir kurguya sahip. Rastlantının olmadığı bir ortamda değişmez kaderiyle baş başa kalmış, bireysel özgürlükten yoksun, politik baskı ve tarihin demir pençesi altında zor nefes alan bireyi marazi durumundan kurtarmak için umutsuz bir panzehir arayışının olağanüstü metaforu ve ürkütücü öyküsü çıkıyor karşımıza. Karmaşık kurgusu, varoluşçu sorgulamaları, kara mizahla örülmüş dokusu, derin psikolojik ve mitolojik imgeleriyle, "Körler Üzerine Soruşturma", elinizdeki kitabı görkemli bir başyapıta dönüştürüyor.

Latin Amerika edebiyatının en etkileyici yapıtlarından biri olarak kabul edilen *Kahramanlar ve Mezarlar*'la Sábato edebiyat severlere; Hesse, Dostoyevski, Borges okurlarına "hodri meydan" diyor...

Geceleri rahat uyuyamayanlar; kurumlara, kimliklere, yüce ülkülere, ilkelere inanmayanlar; sahte hayatlar yaşamak istemeyenler, isyankârlar, kendi özbenliğini sorgulayanlar için...

Connie Palmen

Hayatın ve Aşkın Yasaları

Edebiyat/Çev.: İlknur İgan/184 sayfa/ISBN 975-539-259-9

Bu roman, hayatı, hayatın temel yasalarını sorgulayan genç bir kadının, insan ve yazar olma yolundaki serüvenini anlatıyor. Genç kadının, üniversite öğrenimi gördüğü yedi yıl boyunca, yedi ayrı erkekle yaşadığı aşk hikâyelerinin iç içe geçişinde, mükemmel kurgulanmış bir kendi ben'ini ve mutluluğu arayış öyküsü var.

Genç kadın bir yandan bilgiye olan açlığıyla felsefi metinlerin içine dalarken, bir yandan da bu metinlerin temsilcileri gibi görünen erkeklerle aşk ilişkileri yaşar: Astrolog, Saralı, Filozof, Rahip, Fizikçi, Sanatçı ve Psikiyatr. Bu erkeklerin hepsinde, genç kadında olmayan bir şey var gibidir: Dünyayı anlama ve onun hakkında hüküm verme yetisi. Gerçeği yıldızların konumlarında arayan ve bulan Astrolog'a, hastalığından bir kimlik yaratmış olan Saralı'ya, hakikate ve ampirizme titizlikle bağlı Fizikçi'ye, tanrısını yitirmiş ama ruhunu yitirmemiş Rahip'e, hayatını sanatı aracılığıyla icra eden Sanatçı'ya ve "üst okur" diye adlandırdığı Psikiyatr'a duyduğu hayranlığın nedeni de budur.

Ama, kendi ben'ini keşfetmeye çalışan bir insanın bu arayışında, öteki, nereye kadar belirleyici olabilir? İnsanın öteki'nden bağımsız bir kişiliği var mıdır, yoksa "kişilik" dediğimiz şey de, özgürlük gibi, sadece bir mitostan mı ibarettir?

Ursula K. LeGuin

Karanlığın Sol Eli

Bilim - Kurgu/Roman/Çev.: Ümit Altuğ/254 sayfa/ISBN 975-539-044-8

"Bilim-kurgu"nun en önemli iki ödülü olan Hugo ve Nebula'yı kazanarak kısa zamanda türünün klasikleri arasına giren *Karanlığın Sol Eli*, dünyamıza çok benzeyen Kış adlı bir gezegende geçer. Bu gezegende yılın en sıcak zamanlarında bile yarı-kutup iklimi yaşanır ve tüm sakinleri çift cinsiyetlidir (androjen). Cinsel kimliğin bir statü ya da güç aracı olarak kullanılmadığı bu gezegende kişiler yılın belli bir döneminde o anki hormonal durumlarına göre erkek ya da kadın olmaktadırlar. Öyle ki, birkaç çocuk doğurmuş bir ana daha sonra başka çocukların babası olabilmektedir. "Arkadaşlık" ve "sevgililik" arasındaki "boşluk" anlamsızlaşmış; insan düşüncesini belirleyen düalizm eğilimi azalmış; insanlığın güçlü/zayıf, koruyucu/korunan, hükmeden/hükmedilen, sahip olan/sahip olunan... ve benzeri ikiliklerini oluşturan temeller zayıflamış gibidir. Cehaletin, şimdinin, mevcudiyetin ilerlemeden daha gözde olduğu bir gezegendir Kış.

Bir gün Kış'a uzaydan bir erkek elçi gelir ve onların da katılmasını istediği bir gezegenler birliğinden söz eder... Elçinin gelişiyle birlikte yerli ile yabancı, erkek ile dişi, benzerlik ile benzemezlik, parça ile bütün arasındaki ilişki ve çelişkiler insanlardaki karşılıklarını bulup yaşamaya başlarlar...

Zihni kapasitesini zorlayan hayaller kurmayı hâlâ sevenler için...

Yevgeni Zamyatin
Biz

Bilim - Kurgu/Roman/Çev.: Füsun Tülek/180 sayfa/ISBN 975-539-124-X

G. Orwell ve A. Huxley gibi yazarların öncüsü ve esin kaynağı olan Zamyatin, onlardan çok daha önce yazdığı *Biz* ile totalitarizm tehlikesine işaret ederek, anti-ütopyayı radikal bir eleştiri silahına dönüştürmüştür. Bütünlüklü, bitmiş bir topluma karşı olan Zamyatin *Biz*'de, böylesi bir toplumun olumsuzluklarını anlatır. 26. yüzyılda geçen romanda insan doğadan ve kendi "***ben***"liğinden koparılmış, "*Biz*"leşerek teknolojiye ve bürokratik devlete teslim olmuştur. Kişisellik yoktur... İnsanların adları değil, numaraları vardır. Saydam, cam duvarların arkasında yaşayan insanların her dakikası devletçe belirlenmekte, denetlenmektedir. Erkek ve dişi numaralar yalnızca, izin belgeleriyle önceden belirlenmiş sevişme saatlerinde birbirlerini ziyaret ettikleri zaman perdeleri indirme hakkına sahiptirler. Zamyatin "*gerçek edebiyatın güvenilir ve gayretkeş görevliler tarafından değil, ancak aykırı ve asi ruhlular, çılgınlar ve hayalciler tarafından gerçekleştirilebileceğini*" savunarak resmi görüşlere karşı çıkmış, kuşağının en radikal isimlerinden biri olmuştur.

"Farklı okumaların kapısını aralayan bir yapıt Biz. Örneğin 1917 Ekim Devrimi'nin hemen ardından ortalarda baskıcı Stalin rejimi bile yokken, eski bir Bolşeviğin devrimden duyduğu kaygılarla yazdığı bir roman olarak okunabilir.Teknolojinin, giderek iletişimin tehdidini sezen bir mühendisin, toplumsal hayatın matematik ilkelerindeki gibi kesin çizgilerle 'inşa *edilebileceğini*' düşünerek yazdığı bir roman olarak da okunabilir."
Erdir Zat / Nokta

"Zamyatin'in getirdiği tartışma ise düşünen ve hayal eden insan için özgürlük ve mutluluğun özdeş kavramlar olduğudur. Özgürlük mutsuzluğa gebe olmak zorunda değildir Zamyatin'de. Başkaldırmak, alışılagelmiş olanla mücadele etmek acı verir gerçi, ama "dünü bugün, bugünü de dün olarak yaşamak daha zordur." Zamyatin'in ütopyası kesintisiz bir mücadeledir, bugüne daima yarının gözüyle bakarak, kendi kurduğunu, kurumlaşmaya başladığı andan itibaren yeniden yıkarak sürdürülen bir mücadele. Ütopya, Zamyatin için bir ufuktur, ona sürekli olarak yaklaşılır, ancak varılamaz. 'Vardık', teslim olmaktır, gerçek sorular ise 'Neden' ve 'Peki sonra ne olacak'tır?"
Bülent Somay / Önsöz

Joanna Russ

Dişi Adam

Edebiyat/Çev.: Çiçek Öztekl/211 sayfa/ISBN 975-539-280-7

"Erkeğe nasıl mı dönüştüm, anlatayım size; önce kadına dönüşmem gerekti..." Okurun bu anahtar cümleyle girebileceği "*Dişi Adam*"da Joanna Russ bilimkurgu-ütopya türünde, kadın varlığının iç-uzayını gezegenlerarası bir düzlemde, alegoriler kurarak anlatıyor.

"Kadın yüzlü bir erkek. Erkek aklına sahip bir kadın" olan "*Dişi Adam*"ın fantastik bakışı, Jung'un erkekteki kadın/kadındaki erkek (anima-animus) ruhbilimsel merceğiyle yansıtılırken, okuyanı William Blake'in şu sözüyle karşı karşıya getiriyor: "Aşırılık Yolu Bilgelik Sarayı'na çıkar."

Romandaki dört "J"den Joanna, günümüzdeki "bizim dünyamız"da yaşayan ve gerçek Adam'ı arayan, huzursuz bir kadın. Jeannine'in dünyası ise, geçmişi değişik olsa da "Büyük Bunalım'ın hâlâ sürdüğü bizim dünyamız". Güçlü bir kadın olan Janet, yüzyıllardan beri hiçbir erkeğin yaşamadığı, "gelecekteki bizim dünyamız"dan yeryüzüne gelen bir elçi. Jael ise, bu üçlüyü Erkekdiyarlılar-Kadındiyarlılar fantastik karşıtlığıyla yüz yüze getiriyor ve kadın-erkek çatışmasını çarpıcı bir biçimde göz önüne seriyor.

İç monologlar, teatral diyaloglar, çarpıcı betimlemelerle eşzamanlı olarak yansıtılan bu dört kadın "aslında bir kadın mı?" sorusu romanın sonuna kadar okurun peşini bırakmıyor.

"Joanna Russ, çağdaş edebiyatın en ilgi çekici kadın kahramanları arasına girecek kahramanlar yaratmış."
Marge Piercy, American Poetry Review

"Büyük bir saygıyla okunmayı hak eden, son derece şaşırtıcı bir kitap. Ayrıca olağanüstü komik."
Elizabeth Lynn, San Francisco Review of Books

"Usta bir edebiyatçının elinden çıkmış, korkutucu derecede güçlü bir roman."
Douglas Barbour, Toronto Star

J.G. Ballard

Güneş İmparatorluğu

Roman/Çev.: Emine Güreli/296 Sayfa

Susan Sontag'ın "*çağdaş edebiyatın en önemli ve parlak isimlerinden biri*" diye nitelediği J.G. Ballard, bu kitabında II. Dünya Savaşı'nı çocuk gözüyle anlatıyor.

Savaş sırasında tam bir kaosun yaşandığı Şanghay sokaklarında kaybolan ailesini arayan Jim'in öyküsü aynı zamanda masumluğun öyküsüdür...

Savaşa, toplama kamplarına ve atom bombasına karşı masumluğun (=yıkılışının) öyküsü...

Romanı filme alan ünlü yönetmen Steven Spielberg bu masumluğu şöyle tanımlıyor: "*Nagasaki üzerinde o beyaz ışığın çaktığı ve çocuğun bu ışığa tanık olduğu anda; çocuğun ölen masumiyeti ile dünyamızın ölen masumiyeti arasında bir paralellik kurmak istedim.*"

"II. Dünya Savaşı'nın başlangıcındaki Şanghay'da bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunun yakıcı bir anlatımı."
Anthony Burgess

"J.G. Ballard'ın kitabını soluk soluğa okurken, çocukluğumda *İki Çocuğun Devriâlemi* 'ni okurken aldığımı anımsatan bir tat almıştım. Bir çocuk-okur gibi okuduklarımı yaşayıp gözönüne getirmiştim."
Haluk Şahin / Güneş

"Aslında Ballard, düzeyli bilim-kurgu romanları yazarı olarak ün yapmış: *Güneş İmparatorluğu*'nu yazması kırk yıl sürmüş. Bir yirmi yıl, esir kampında başından geçen olayları unutabilmesi için gerekmiş, sonraki yirmi yıl ise bunları tekrar hatırlamakla geçmiş..."
Nokta

J.G. Ballard
Çarpışma

Roman/Çev.: Nurgül Deveci/187 sayfa/ISBN 975-539-168-1

"Yeraltı edebiyatı"nın "müthiş" bir örneğini sunuyoruz sizlere. "Müthiş", hiç de abartılı bir tanımlama değil! *Çarpışma* ilk yayımlandığında da birçok insanı çarpmıştı. David Cronenberg filme çektikten, film Cannes Film Festivali'nde Jüri Özel Ödülü'nü aldıktan sonra ise tam bir "şok" yaşandı. Sinema tarihinin en canlı tartışmalarından birine neden oldu...

Anthony Burgess'ın en yaratıcı yazarlardan saydığı, kimi eleştirmenlerin Calvino'ya benzettiği Ballard'ın ana temaları "sınırsız olabilirlik" ve "şimdideki gelecek." Klasik bilimkurgunun teknoloji tapınmasına dönüşen dış uzaylara yönelik gezintilerine karşı çıkarak "Esas yabancı gezegen dünyamızdır" diyor ve teknoloji tapınmasını reddederek okuru "iç yolculuklar"a çağırıyor.

Çarpışma'da ise modern zamanların gündelik hayat tanrılarından olan araba "başrol"de oynuyor. İnsanların küçük dünyalarını başka yerlere taşımasına imkân vererek özgürlük yanılsaması yaratan; "uzaklık"ı dolayısıyla "yolculuk"u yok ederek "hız"a özel bir ağırlık ve istenirlik kazandıran; "güvenli" evlerimizden otoyollara çıktığımızda bizi ölümün kıyısında gezdirerek epeydir kaybettiğimiz "heyecan"ı yaşatan bir araç araba... Modern zamanların kalabalıkları arasında yalıtılmış, güçsüz ve çaresizce dolaşırken bize sağladığı iktidar ve heyecanla "tahrik" olduğumuz, kendimizi tekrar "yarışta" hissettiğimiz bir "teknoloji harikası..."

Ballard, gündelik hayatımızın vazgeçilmezlerinden olan arabaları seks ve teknolojinin buluşma yeri olarak kullanıyor. Artık arabalar hem sonsuz fantezilerin yaşandığı bir cinsellik mekânı hem de çarpışmaların taşıdığı cinsel göndermelerle dolu seksüel birer objedir ona göre. Çarpışmalar ise zaten özünde şiddet içerdiği varsayılan cinselliği tetikleyen birer fantezi; teknolojinin bize kan, sidik, bok, kusmuk, vajina salgısı ve meni eşliğinde sunduğu "kendimizi kaybetme halleri"dir.

Türünün tek örneği olan *Çarpışma*, "oto-erotizm" diyebileceğimiz bir eğretilemeyle, günümüz teknolojisinin içimizde uyuyan psikopatolojiyi nasıl uyandırabileceğini, seksle teknoloji arasındaki çarpıcı birlikteliğin "dehşetli" yanlarını gösteriyor.

Böylece, yarattığımız teknoloji aracılığıyla insani yanımızdaki şiddeti fark ediyor, kendi bilinmezliğimizle yüz yüze geliyoruz.

"*Çarpışma*'nın görevi dikkatimizi çekmek; bizi teknoloji manzarasının her köşesinden, her geçen gün daha ikna edici bir biçimde çağıran zalim, erotik ve ışıltılı dünyaya karşı uyarmaktır."
J.G. Ballard

J.G. Ballard

Sınırsız Rüyalar Diyarı

Bilim-Kurgu/Roman/Çev.: İrem Sağlamer/175 sayfa/ISBN 975-539-097-9

Dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kısırlığından kurtulamayan klasik bilim-kurgunun, giderek bir teknoloji tapınmasına dönüşüp, verili dünyayı sorgulamadığını öne süren Ballard, alternatif bir bilim-kurgu yaratmaya çalışan yazarlardan... Geleceğin Şimdi'de yaşadığını ve "asıl yabancı gezegenin dünyamız olduğunu" belirterek bizleri "iç yolculuklara" çağırıyor...

Sınırsız Rüyalar Diyarı'nda ise tam bir *sınırsızlık* söz konusudur. Televizyonun karşısında sınırlı hayatlar yaşayan insanların rüyalarıyla yaşadıkları hayatlar arasında büyük bir uçurum olduğu gösterilerek, onların yavaş yavaş kendi sınırlarını aşmaları anlatılır. Kendi rüyasında yaşamaya başlayan düzen kaçkını Blake'in düşleyip, tropikal bir cennete dönüştürdüğü kasabanın sakinleri, kendilerini arzularının sınırsızlığına bırakırlar... İnsanların uçabildiği; kuşa, balığa ve memeli hayvanlara dönüşebildiği; çalışmaktan vazgeçtiği; bankaların kasalarındaki paraları dağıtmak istediği; kısacası, zihinlerin ve bedenlerin ruhlara koyduğu bütün sınırlamaların yok olduğu bir rüya yolculuğudur anlatılan...

Bütün cinsel arzuların serbestçe yaşandığı, herkesin çok cinsiyetli bir hayat sürdürebildiği; "bu dünyanın ahlaksızlıklarının öbür dünyada erdemlilik sayılabileceğini" düşündüğü bir tür *cinsel ütopya* betimlenir romanda.

Hâlâ rüyaları olanlar için...

"Fikir son derece özgün, aynı zamanda tüm insanlığın rüyası olacak kadar da temel. Duygulandırıcı, heyecan verici, incelikle yazılmış bir yapıt."
Anthony Burgess

"Dikkate değer bir yaratım, rüya ve arzunun egzotik evrenine doğru bir kanatlanış... yoğun, erotik ve sihirli, büyük bir keyifle okunuyor."
New York Times Book Review

J.G. Ballard
Yakın Geleceğin Mitosları

Bilim-Kurgu/Öyküler/Çev.: Ümit Altuğ/190 sayfa/ISBN 975-539-043-X

Ballard, yaşayan bilim-kurgu yazarları arasında kurduğu "alternatif hayaller" ile çok farklı bir yerde duruyor.

Popüler bilim-kurgunun sıradanlığına, bilim ve teknoloji hayranlığına karşı çıkıyor. "Dış uzaylara ve geleceğe yolculuk" temalarını işlemektense "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" diyerek "iç uzaylardaki yolculukları" anlatmayı yeğliyor. Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız 'kurgu'lar arasında yaşadığımızı" söylüyor; ve kitaplarında bu 'kurgu'lardaki sahteliği yakalamak için "geleceğin bugünü anlamakta geçmişten daha etkili bir araç olduğunu" gösteriyor.

Yakın Geleceğin Mitosları adlı öykü kitabında ise, gelecekte, ozon tabakasının delinmesinin yol açtığı hastalıklardan, hep özlenen bir düş olan "hayatın tatile dönüşmesi"nin bir "zorunluluk" olması halinden, ensestin Sindrella çeşitlemesinden, 2000'li yılların "huzur harekâtı"ndan, polaroid ve vibratör burçlarından, *Casablanca*'nın gece kulübü işletmeciliği dersine dönüştürülmesinden ve birbirini görmeden, dokunmadan televizyon aracılığı ile sevişen evli çiftlerden söz ediyor.

"Olağanüstü bir yaratıcılığa sahip olan Ballard, tıpkı Calvino gibi, modern yaşamın boş, ıssız mekânlarını görünmez kentler ve hayalgücünün sihirli dünyasıyla doldurmak konusunda tam bir usta."
New York Times

"Karabasan gibi... öylesine vahşi bir hayal gücü içeriyor ki buna hemen Swiftvari bir yapıt yakıştırmasını kullanmak yanlış olmaz... güçlü ve etkileyici bir kitap."
The Guardian

"Bilim-kurgu düzeyinde geliştirilen ve küreselleşen, yukarıdan, iktidardan geliştirilen resmi fantazyaya karşı Ballard, bir çeşit aşağıdan, daha sivil, astronot ve uzak mekiği kılıklı olmayan muhalif bir fantazya kurmaya çabalıyor."
Sezai Sarıoğlu / Özgür Gündem

J.G. Ballard
Cennete Bir Koşu

Edebiyat/Çev.: Süha Sertabiboğlu/255 sayfa/ISBN 975-539-293-9

Bunaldıkları dünyadan uzakta, bir "Ada"da yaşama özlemi, çok eski zamanlardan beri insanların düşlerinde yaşıyor. Yaşadıkları cehennemi gündelik hayattan kurtulma isteği bu temel ve sürekli düşü diri tutuyor hep. Oysa telaş, yarış ve hırs içerisinde yaşadıkları için kaçmak istedikleri dünyanın esas yaratıcıları olduklarını unutmuş görünüyorlar... Kendisiyle yüzleşme cesaretini gösteremeyenler, kendi "iç yolculuk"larını sürekli erteleyenler, kendini değiştirmekten korkan insanlar "dış yolculuk"lardan, "Ada"dan medet umuyorlar. Ama...

Çevreci, feminist, hayvan hakları savunucusu ve nükleer karşıtı bir grup, nesli tükenmekte olan albatrosları nükleer denemelerden kurtarmak amacıyla Fransız donanmasının kontrolündeki bir "Ada"yı işgal ederler. Pasifik'teki bu göz kamaştırıcı adayı soyu tükenmekte olan tüm hayvanların barınıp çoğalacağı bir yurt; "yirmi birinci yüzyılın temiz dünyasına bir çıkarma yeri", insanlığın özlemini çektiği cennetin ilk nüvesi haline getirmeye soyunurlar. Modern dünyanın ilişkilerini ve konforunu reddederek "yoksun" bir hayatı seçerler. "Her şeye yeniden başlama" cesaretini gösteren son idealistlerdir sanki...

Doğanın bütün güzelliklerini cömertçe sunduğu bu cennet "Ada"sı bazı idealistler için "son sığınak"tır. Gidecek başka yerleri yoktur. O zamana kadar erteledikleri "yüzleşmeler" artık gündeme gelir... Sevme, inanma, güvenme, bağlanma, otoriteyi meşrulaştıran sevgiyi kaybetme korkusu, aşkın bitişi ve itiraz etmeden kabullenmenin barındırdığı tehlikeli yanlar açığa çıkar...

"Ballard birçok şey hakkında ikinci bir görüş edinmeye çağırır bizi, ama vaaz vermez. Öykücülüğün bu kadarı ve bu kadar iyisi de fazla: Aşırı derecede inandırıcı, becerikli ve usta çünkü. Realist bir yapıt mıydı okuduğumuz, bir masal mıydı yoksa? Ama her yolu kullanıp sizi sarsmak; Ballard'ın yapmak istediği kesinlikle budur."
Spectator

"Ürkütücü mizahla vahşice bir saplantının birleşiminden oluşmuş, okuması çok zevkli bir kitap; yılın en büyük romanlarından biri."
Gerald Kaufman, Manchester Evening News